

Giới thiệu Đầu Tại Vàng Trắng Gây Họa

Chu Tự Hằng – ông trùm trong giới công nghệ thông tin quay về trường cũ là đại học Thanh Hoa diễn thuyết, giới truyền thông cực kỳ muốn biết quá trình trưởng thành của anh.

Chu Tự Hằng chia sẻ ba câu chuyện cũ...

“Năm 1993, tôi 6 tuổi, bên nhà hàng xóm có một cô bạn rất đáng yêu, lợi dụng lúc ba mẹ bạn ấy không có nhà, tôi đã ngủ với bạn ấy.”

“Năm 2003, tôi 16 tuổi, suốt ngày đánh nhau, học hành dốt nát. Tôi tỏ tình với hoa khôi của trường, cô gái ấy bị sắc đẹp của tôi mê hoặc, cứ thế ngày ngốc đi theo tôi.”

“Năm 2013, tôi 26 tuổi, kết hôn vào ngày 4 tháng 1 năm đó, dùng tất cả những gì mình có ra để thề với vợ chưa cưới, rằng sẽ yêu cô ấy đến suốt cuộc đời.”

“Cô bé hàng xóm, hoa khôi của trường và vợ chưa cưới đều có chung một cái tên, đó chính là vợ của tôi, Minh Nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Vừa mới lên mẫu giáo mà Chu Ngộ đã có rất nhiều phiền muộn.

Trong thế giới bé nhỏ của cậu nhóc, những phiền muộn này tựa như ‘Uu Lạc Mỹ’ (tên một loại trà sữa TQ), có thể quán vãi vòng quanh địa cầu.

Mà địa cầu thì lớn đến mức nào? Chu Ngộ không biết.

Nhưng cậu biết là, mấy đứa con gái trong nhà trẻ còn phiền phức hơn cả địa cầu nữa.

Chu Ngộ có cảm giác cái đầu nhỏ thông minh của mình sắp nổ tung rồi!

Trước giờ tan học, có một bạn gái ngượng ngùng đưa mồi chân đứng ở cửa lớp, đỏ mặt xấu hổ nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh nói với cậu: “Bạn Chu Ngộ, tớ có thể làm bạn gái của cậu không? Trở thành mối tình đầu của cậu ý?”

Chu Ngộ môi hồng răng trắng, gương mặt tuy còn non nớt nhưng nét nào ra nét ấy, dáng người lại cao lớn hơn những đứa trẻ cùng tuổi, cho nên phần nào cũng làm tăng thêm sự khôi ngô tuấn tú.

Chu Ngộ càng lớn càng giống bố cậu bé là Chu Tự Hằng, như từ một khuôn đúc ra vậy, đến ngay cả tranh chân dung cũng không thể nào miêu tả giống như thế được, đuôi lông mày khẽ nhô lại, thái độ cực kỳ kiêu ngạo. Dĩ nhiên, tính cách này cũng cực kỳ giống bố cậu bé, cực cần ngang ngạnh, ví như câu “Trời đất bao la, ông đây là nhất”.

Chu Tự Hằng áp dụng chính sách nuôi thả với Chu Ngộ, lúc nghiêm khắc lúc lại thả tự do, khi cần tìm chỉ cần huyết sáo gọi về là được, cũng không lo lắng.

Chu Ngộ cũng quen với kiểu nuôi dạy này của bố, chuyện nhỏ thì thoải mái, còn chuyện lớn thì không được qua loa, trong lòng luôn phân định rõ ràng.

Nhưng thế nào là chuyện lớn? Còn thế nào là chuyện nhỏ?

Chu Ngộ nghe bố Chu Tự Hằng nói với mình thế này: “Việc chung thân đại sự mới gọi là chuyện lớn, còn lại đều chỉ là chuyện nhỏ.”

Bố còn dạy là: “Trong chuyện tình cảm tuyệt đối không được lừa gạt con gái nhà người ta, nếu yêu đương mà không lấy hôn nhân làm mục đích, dù với lý do gì thì cũng sẽ bị quy về phạm vi đùa bỡn lưu manh.”

“Cắm dựa vào gương mặt đẹp mà bố di truyền cho rồi đi dụ dỗ con gái đấy nhé, để cho bố mà biết được thì... Hừ! Bố mày một khi đã cáu lên thì đến chính mình cũng phải sợ chứ đừng nói đến mẹ mày.”

Chu Ngộ chưa đủ tuổi để hiểu được thế nào là hôn nhân, thế nào là yêu đương, nhưng cậu bé hiểu đùa bỡn lưu manh không phải là điều tốt.

Cho nên, lúc đối diện với lời thổ lộ của cô bé đáng yêu cùng trường mẫu giáo, Chu Ngộ sa sầm mặt, cực kỳ thô bạo và mạnh mẽ nắm lấy cổ áo vấy công chúa của cô bé xinh xắn kia lên, đẩy cô bạn sang một bên rồi chạy biến đi cùng với các anh em trong nhóm.

Trên đường về nhà, mấy cậu em cứ lủi rủ quần lầy Chu Ngộ để hỏi han.

“Đại ca, có bạn gái oai thật đấy.”

“Đúng đúng, đó chính là mối tình đầu, em cũng muốn có một hai cô bạn gái để chơi cùng.”

Chu Ngộ chịu không nổi phải tát nhẹ một cái lên cái mặt mập của cậu em kia: “Đi chỗ khác chơi, cái gì mà một hai cô bạn gái với chả mối tình đầu, đấy là chuyện có thể đem ra đùa được à?”

Cậu nhóc đàn em thứ nhất được người nhà nuôi rất tốt, người tròn tròn mập mập, chỉ một cái tát nhẹ của Chu Ngộ cũng có thể khiến cho mặt cậu bé biến dạng rồi, nhưng cậu bé chẳng thêm để ý, vẫn bám theo hỏi Chu Ngộ: “Đại ca, thế sau này anh muốn mối tình đầu của mình sẽ như thế nào?”

Trong lòng đám đàn em thì Chu Ngộ không có chuyện gì mà không thể làm, thế mà đây lại là lần đầu tiên tiểu thiếu gia Chu Ngộ im lặng, một chữ cũng không trả lời được.

Cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này, Chu Ngộ về nhà rất sớm, chuẩn bị thành tâm thành ý đến học hỏi bố.

Chu Ngộ sắp xếp câu chữ trong đầu, hồi vòng vo một chút: “Bố có thể dùng một câu nói để hình dung mối tình đầu của mình không?”

Chu Tự Hằng đang chơi cờ vây với Minh Nguyệt, nghe xong thì rất nghiêm túc trả lời: “Mối tình đầu của bố thật sự quá hoàn hảo, xinh đẹp ưu nhã, dịu dàng tươi tắn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đáng yêu quyến rũ, ngây thơ hồn nhiên, đáng người yêu điệu, là nữ thần trong những nữ thần...”

Hắn càng nói càng hăng, thêm vào đó là sự tự hào, đuôi lông mày hơi nhướn lên, đưa mắt nhìn về phía Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt bị cái nhìn này của chồng làm cho đỏ mặt, tay khẽ run lên, bàn cờ vây cũng theo đó mà trở nên hỗn loạn.

Chu Tự Hằng ngắm nhìn cái cổ trắng nõn đang cúi xuống của vợ, gương mặt xinh đẹp cuốn hút lộ ra trong mái tóc đen, khiến cho tim hắn loạn nhịp.

Nhưng thấy con trai Chu Ngộ vẫn còn nhiều điều thắc mắc, thái độ còn rất nghiêm túc, cho nên Chu Tự Hằng không trêu Minh Nguyệt nữa mà ngồi bắt chéo chân, vừa cầm quân cờ vừa hỏi: “Con trai, con còn câu hỏi gì nữa không?”

Chu Ngộ từ bé đến giờ chưa từng nghe qua nhiều câu bốn chữ như vậy, cho nên đầu óc lúc này vẫn còn hơi loạn, mấy câu “Xinh đẹp ưu nhã”, “Dịu dàng tươi tắn”, “Có tri thức hiểu lễ nghĩa”, “Đáng yêu quyến rũ”, “Ngây thơ hồn nhiên”, “Đáng người yêu điệu” cứ quần đi quần lại trong đầu.

Nghĩ ngợi hồi lâu, cậu bé ngập ngừng hỏi: “Bố, bố đang nói mẹ con đúng không?”

Nghe có vẻ giống lắm!

Lời vừa thốt ra thì cậu bé đã bị bố vỗ cho một cái vào gáy.

Chu Tự Hằng tức giận nói: “Sao lại không phải là mẹ con hả!!! Thằng nhóc thối này!!! Mẹ con khổ lắm mới sinh ra con, vậy mà con lại nghĩ cái gì thế?! Coi chừng bố đánh đấy!”

Giọng điệu của Chu Tự Hằng rất gay gắt, nhưng Chu Ngộ chẳng thấy sợ chút nào.

Đối với cậu con trai mà Minh Nguyệt mang thai mười tháng này, Chu Tự Hằng yêu ai yêu cả đường đi, yêu thương con đến tận đáy lòng, cách nói chuyện tuy không được nhẹ nhàng, nhưng chưa bao giờ đánh con.

Chu Ngộ làm mặt quỷ với Chu Tự Hằng, chân ngắn chạy tới ôm mẹ: “Mẹ! Mẹ cũng nói đi, mối tình đầu của mẹ là người như thế nào?”

Minh Nguyệt ngẩng lên liếc nhìn Chu Tự Hằng, nét mặt hưng phấn của hai cha con nhà này thật sự là giống y hệt nhau.

“Mẹ! Mẹ mau nói đi mà!” Chu Ngộ cọt cọt làm nũng.

Chu Tự Hằng cũng để chân xuống, ngồi rất nghiêm chỉnh, không chớp mắt nhìn cô. Chỉ còn thiếu mỗi là không viết lên mặt mình câu “Mau khen anh đi, mau khen anh đi” thôi.

“Mối tình đầu của mẹ, người đó...” Minh Nguyệt ho nhẹ một cái.

Chu Ngộ dựng thẳng tai lắng nghe, mái tóc đen dày rồi tung cả lên.

Chu Tự Hằng không che dấu được sự vui vẻ mà nhếch môi cười.

Minh Nguyệt có phần rụt rè nói: “Người ấy... Học hành kém cỏi, làm trò xằng bậy, thích đi đánh nhau, tụ tập gây gỗ, ăn to nói lớn, tính tình nóng nảy, trước đó còn uống rượu hút thuốc, là học sinh bị toàn bộ các thầy cô trong trường... ghét nhất...”

Chu Tự Hằng đen mặt.

Chu Ngộ nắm chặt tay nhỏ, nhìn mẹ rồi lại nhìn bố, chỉ thấy đau hết cả đầu.

“Nhưng mà...”

Minh Nguyệt nói tiếp: “Người đó có một ưu điểm lớn nhất thế giới.”

“Là cái gì là cái gì?” Không đợi Chu Ngộ mở miệng, Chu Tự Hằng đã chen vào hỏi.

Minh Nguyệt không thèm nhìn Chu Tự Hằng mà vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của con trai, nói: “Bố của con từ đầu tới cuối đều chỉ đối tốt với một mình mẹ thôi.”

Một câu ngọt ngào kia khiến cho Chu Tự Hằng suyt nữa thì như điều gặp gió, bay lên chín tầng mây.

Mặt đỏ bừng bừng.

Muốn nói mà xấu hổ không nói được.

Mẹ nó chứ, làm ông đây cảm động quá đi mất!

Minh Nguyệt nhân tiện dạy con trai: “Cho nên sau này con không được là một chàng trai phong lưu nghe chưa? Chỉ được yêu một người từ đầu tới cuối thôi nhé?”

Chu Ngộ xoắn hai tay vào nhau, mặt mũi nhăn lại, hồi lâu mới nói: “Thật không hả mẹ? Bố con không phải mới còn trẻ đã trở thành tổng giám đốc sao? Trên tạp chí đều viết như vậy mà, mẹ...” Mẹ đừng nghĩ con còn nhỏ mà gạt con nhé!

Chu Tự Hằng không biết là hình tượng của mình trong lòng con trai lại to lớn như thế, hấn dùng một tay bế con lên rồi đặt lên đùi mình, nói: “Con có biết vì sao mình lại có tên là Chu Ngộ không?”

“Chẳng lẽ đáng ra con phải tên là Vương Ngộ ă?” Chu Ngộ che miệng, hai mắt tròn to, ngốc nghếch nói: “Con thực ra chính là con trai của bác Vương hàng xóm đúng không bố?”

Mẹ mày!

Chu Tự Hằng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, gờ thì suyt nữa đã đá văng con trai đang ngồi trên đùi mình ra rồi.

Chu Ngộ phản xạ rất nhanh, tay nắm lấy quần bố rồi trượt xuống, sau đó chạy biến vào trong bếp.

Minh Nguyệt vui vẻ cười, hai mắt cong như vầng trăng khuyết.

Tuy cô đã là một người mẹ, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp như thiếu nữ, xen lẫn nét thủy mị đoan trang, giống như một đóa hoa đào tươi thắm, thắm ướt năm tháng thanh xuân.

Chu Tự Hằng hậm hừ vất chân dựa vào salon, lười nhác nhặt mấy quân cờ đen trắng, thi thoảng lại liếc nhìn Minh Nguyệt, ra vẻ thờ ơ nói: “Thì ra hình tượng của anh trong lòng em khi ấy là như vậy.”

Quá là tệ đi!

Đúng là điển hình của bad boy mà!

Minh Nguyệt nhẹ nhàng dỗ dành: “Em chỉ nói thật thôi mà, nhưng mà em biết là em đã nhạt được bảo bối rồi!” Cô tiến tới hôn một cái lên mặt anh.

Chu Tự Hằng hừ một tiếng, vui sướng thỏa mãn vênh cả đuôi lên, cuối cùng không kìm được mà ôm mặt vợ, hôn chụt một cái lên môi cô.

Hắn huyt sáo, có phần kiêu căng nói: “Cô gái, mắt nhìn người của cô được đấy!”

Chu Tự Hằng tuy đã làm bố rồi, nhưng lúc này cười lên nhìn vẫn không khác gì cậu thiếu niên khi xưa cả.

Minh Nguyệt cũng cười theo, chuyện cũ cũng ủa về theo câu nói “Cô gái, mắt nhìn người của cô được đấy!” này.

Quá khứ mà cô cùng anh trải qua, dường như chưa bao giờ phai màu cả.

Ngày đầu tiên chính thức yêu đương, Chu Tự Hằng khó có dịp mặc đồng phục học sinh, đứng cạnh cái xe đạp nói với cô: “Cô gái à, mắt nhìn người của em được đấy!”

Khi đó hắn vẫn còn rất ngây ngô, bờ vai chưa đủ rộng, chỉ có kỹ thuật huyt sáo là thuần thục.

Tốt nghiệp cấp ba, Chu Tự Hằng trở thành học sinh có thành tích tiến bộ nhất, lúc bước lên sân khấu, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt bên dưới, hắn vẫn tự ý huyt sáo theo ý mình, nói: “Cô bạn họ Minh à, không thể không nói một câu, mắt nhìn người của cậu, đúng là quá con mẹ nó được luôn!”

Hồi đó là khoảng thời gian tùy hứng nhất của hắn, lúc nào muốn biểu lộ cảm xúc là sẽ chẳng kiêng kị gì hết.

Ngày kết hôn, hắn mặc âu phục, dịu dàng đeo nhẫn cho cô, trước mặt khách khứa, hắn hung hăng hôn một cái lên tay cô dâu, khó nén nỗi vui sướng hô lên: “Cô gái, mắt nhìn người của em được đấy!”

Sau này khi đã trưởng thành, phải gánh vác trên vai nhiều trọng trách, nhưng chỉ một tiếng huýt sáo thôi cũng có thể dễ dàng kéo hắn trở lại thời thanh xuân.

Ngày con trai ra đời, Minh Nguyệt thấy chồng chảy nước mắt, không biết là đang khóc hay đang cười, râu ria xồm xoàm ôm cô nói: “Cô gái, em nhìn đi, mắt nhìn người của em quá được, lại sinh ra một đứa con trai đẹp y như bố nó vậy.”

Dường như hắn đã ngay lập tức nghĩ được tên cho con.

Con của vợ chồng hắn gọi là Chu Ngô. (Ngô nghĩa là gặp gỡ)

Kỉ niệm ngày đầu tiên gặp nhau hồi còn bé.

Từ đó cùng nhìn nhau lớn lên.

Yêu nhau, trưởng thành, theo đuổi, kiên trì.

Và kết hôn.

Lời tác giả: Mỗi tình thanh mai trúc mã, hi vọng các bạn thích.

Chương này như lời dẫn truyện, chương sau sẽ bắt đầu kể theo trình tự.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

Tháng chín ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng một tuổi chín tháng ngồi ở cửa khu nhà, hai tay ôm đầu nhìn những con chim én bay trên bầu trời.

Mỗi con chim én bay đi, như kéo luôn cả mùa xuân đi mất.

Chu Tự Hằng nhìn đến lúc xế chiều, chim én bay qua còn nhiều hơn răng của bé, mặc dù hình như răng của bé cũng không nhiều cho lắm.

Thế mà đi Giang vẫn chưa thấy đến.

Chu Tự Hằng buồn bã thở dài.

Em bé xinh xinh ngoan ngoãn ngồi một chỗ thở dài nhìn rất buồn cười, mấy cô mấy bác trong khu ăn cơm tối xong liền đi đến chơi với cậu bé. Chu Tự Hằng trong lòng khó chịu, nhưng không mở miệng nói mà chỉ gào khóc, giờ tay đẩy mấy cô ra, giận dữ phụng phịu tiếp tục ngẩng lên nhìn chim én bay.

Cậu bé trắng trẻo nhìn như con gái vậy, các dì các cô không hiểu vì sao cậu bé lại khóc, cứ tiếp tục xúm vào trêu chọc, bên cạnh vẫn luôn có một bảo mẫu đứng trông.

Nhà họ Chu chuyển đến đây sống từ nửa năm trước, trong hai căn hộ đẹp nhất của khu luôn, hai phòng trên dưới được sửa thông nhau tạo thành một căn hộ hai tầng.

Đây là khu chung cư đầu tiên của Nam Thành, đầu năm 88 bắt đầu khởi công, tháng 3 năm 89 thì bàn giao. Khu này vô cùng mát mẻ, lại gần biển, sau khi đến ngắm nghía, không ít người đã quyết định bỏ tiền ra mua một căn, chỉ chừa lại hai phòng to đẹp nhất là không bán.

Mọi người trong khu bắt đầu nghị luận, nói căn phòng đó là của ông chủ Chu Xung để lại riêng cho mình.

Có người tin người không tin, cho đến khi Chu Xung bế cậu con trai nhỏ xinh xắn của mình đến ở, thì mọi người cũng đã dừng việc đồn thổi của mình từ lâu rồi.

Thế nhưng không lâu sau, người ta lại bắt đầu buồn chuyện.

Kiểu như, Chu Xung nhìn cùng lắm là mới 30, tiền đâu mà xây được một khu chung cư lớn như vậy?

Kiểu như, sao Chu Xung lại chỉ có con mà không có vợ?

Lại còn, con trai Chu Xung sắp hai tuổi rồi mà sao chưa biết nói?

Những vấn đề này, nói thì cứ nói, nhưng cuối cùng vẫn chẳng ai có thể đưa ra câu trả lời.

Nhà họ Chu vẫn luôn mang một cảm giác thần bí như vậy, hàng xóm láng giềng không ai dám gần gũi, mà chính Chu Xung cũng rất ít khi lui tới các hộ gia đình khác trong chung cư. Hắn có dáng người cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn, thường mặc tây trang, đi đâu cũng có xe đưa đón, điều này rất hiếm thấy ở Nam Thành.

Nhưng con trai của hắn là Chu Tự Hằng thì lại được mọi người yêu quý.

Chu Tự Hằng mặc dù chưa biết nói, nhưng đáng vẻ đáng yêu của cậu bé khiến cho ai nhìn cũng thích, đôi mắt đen láy sáng như những vì sao trong đêm đông, cái miệng nhỏ đỏ tươi, lúc ôm bình sữa uống thì hai má phồng lên như một chú sóc con vậy.

Em bé xinh thì ai mà không thích chứ, Chu Xung đi sớm về muộn, Chu Tự Hằng ở trong nhà cứ quấy khóc, cho nên ngày nào cô giúp việc cũng bế cậu bé ra ngoài chơi, mấy nhà hàng xóm thấy cậu bé đáng thương, thỉnh thoảng lại cầm theo ít kẹo ra chơi với cậu bé.

Chu Tự Hằng tuy vóc dáng chưa cao, nhưng tính cách thì còn ghê gớm hơn cả bố, chả bao giờ thèm để ý đến ai cả, ai cho kẹo cũng không cần.

Trừ nhà của Minh Đại Xuyên.

Nhà họ Minh ở đối diện nhà họ Chu, cũng đến ở từ nửa năm trước, và vừa mới đến cũng bị mọi người soi mói bàn luận.

Nhà họ Minh chỉ có hai vợ chồng, người chồng tên Minh Đại Xuyên, người vợ tên Giang Song Lý, hơn 20 tuổi, cả vợ lẫn chồng đều đẹp.

Hỏi thăm thêm thì mới biết được, cái anh Minh Đại Xuyên kia còn từng đi du học nước ngoài đấy!

Thời buổi này chuyện du học còn chưa thịnh hành, con cái trong nhà chỉ cần thi đỗ một trường đại học lớn trong nước thôi cũng đủ để mở tiệc ăn mừng rồi, chứ đừng nói là ra nước ngoài học.

Minh Đại Xuyên mặt mũi sáng lạn, thường ngày tuy ít nói nhưng rất nho nhã lễ độ trong đối nhân xử thế, không hề kiêu căng ngạo mạn chút nào. Với lại nghe nói Minh Đại Xuyên là tiến sĩ, lúc về nước có mở một công ty thiết kế, kiến trúc của khu chung cư này cũng là do hắn chỉ định. Lúc bàn giao nhà cho mọi người thì nội thất đã có đầy đủ rồi, phải nói là chưa từng thấy một căn hộ nào đẹp như vậy, bước đi cũng không ngỡ vì sợ làm bẩn sàn. Mọi người đều nói là hắn rất tài hoa, không hổ là người đi Tây về.

Vợ của hắn Giang Song Lý là một người phụ nữ rất dịu dàng, lúc này đang mang thai, nét mặt luôn tươi tắn như gió xuân.

Một cặp vợ chồng đẹp như vậy, con sinh ra chắc chắn sẽ xinh lắm đây!

Chu Tự Hằng chẳng thích ai ngoài Giang Song Lý, ngày nào cậu bé cũng ở trong sân chơi của khu để chờ Giang Song Lý ra đi dạo, thấy cô là đôi chân ngắn của cậu bé chạy ngay tới, vòng tay ôm lấy Giang Song Lý, cái miệng nhỏ còn ê a như muốn gọi.

Giang Song Lý cũng rất thích cậu bé đáng yêu này, trông xinh xắn trắng trẻo y như mấy đứa bé trong tranh Tết vậy.

Người ta bảo lúc mang thai mà ngắm mấy em bé xinh thì đứa con trong bụng sau này cũng sẽ xinh như thế, cho nên Giang Song Lý cứ muốn nhìn Chu Tự Hằng mãi thôi.

Chu Tự Hằng nghịch ngợm khó chiều, nhưng khi ở với Giang Song Lý thì lại rất ngoan, không khóc không quấy, còn chia sẻ bình sữa của mình cho cô nữa. Giang Song Lý nhìn đôi mắt to tròn ngập nước của cậu bé thì dờ khóc dờ cười, không nỡ từ chối cậu bé.

Sau này, Giang Song Lý nghe chồng kể thì mới biết là Chu Tự Hằng không có mẹ, từ bé đến giờ chỉ có người giúp việc chăm sóc, mà cậu bé này rất khó chiều nên đã thay đổi không biết bao nhiêu người giúp việc. Mà bây giờ thì hình như cậu bé đã coi Giang Song Lý là mẹ mình mất rồi.

Giang Song Lý nghe vậy thì cười hỏi chồng: “Nhìn em giống mẹ của bé lắm à?”

Minh Đại Xuyên ôm vợ, nhẹ nhàng xoa bụng vợ, nói: “Cũng không biết được, bởi chính Chu Xung cũng không biết mẹ của thằng bé là ai.”

Minh Đại Xuyên là người nghiêm túc chính trực, việc nghị luận sau lưng người ta thế này khiến cho hắn không thoải mái lắm, nhưng thấy vợ tò mò nên lại nói tiếp: “Thằng bé không biết được ai đưa đến đồn công an, trong người có nhét một tờ giấy, trên đó viết ba của thằng bé tên là Chu Xung. Chu Xung đi kiểm tra ADN, sau khi có kết quả chính xác thì mới mang thằng bé về.” Chuyện này hồi đó từng gây chấn động, sau dần cũng thôi.

Giang Song Lý hai mắt rưng rưng nhìn Minh Đại Xuyên.

“Sao vậy? Chắc tại em đang mang bầu nên tình thương của mẹ trào dâng phải không?” Minh Đại Xuyên cúi xuống áp tai vào bụng vợ, nói sang chuyện khác để dời đi sự chú ý của cô: “Em nghe thấy không? Con gái chúng ta hình như đang nói chuyện đây.”

Giang Song Lý không khóc nữa, nhưng trong lòng đã muốn quan tâm nhiều hơn đến cậu bé Chu Tự Hằng.

Chu Xung cũng khôn lắm, mới đầu chỉ đơn giản chào hỏi nhà người ta thôi, nhưng về sau thì dứt khoát ném con trai ở cửa nhà họ Minh rồi mặc kệ.

Cô giúp việc đứng đợi ở cửa cùng Chu Tự Hằng, cuống muốn khóc luôn.

Minh Đại Xuyên cũng không mấy để ý, Chu Xung tuy không có thời gian ở bên con trai, nhưng hẳn chăm lo cho con trai rất đầy đủ, đồ dùng cho con đều mua loại tốt nhất. Chu Tự Hằng lúc ở với Giang Song Lý lại rất ngoan, nên Minh Đại Xuyên coi như được trải nghiệm việc làm bố sớm vậy.

Vừa không tốn tiền đi học lớp kỹ năng nuôi con, lại còn có cả một đứa bé cho hắn nuôi nữa.

Nhưng hôm nay, Chu Tự Hằng ngồi ở sân chơi lâu lắm rồi mà không thấy Giang Song Lý đâu, khuôn mặt nhỏ xíu nhăn nhó, bứt rứt khó chịu thờ hờn, bình sữa cũng đã uống hết rồi.

Lúc này cậu bé mới nhận ra sự thiệt thòi khi không biết nói, cái miệng chỉ biết kêu ê a chứ không thể biểu lộ được ý muốn của mình.

Chu Tự Hằng bắt đầu méu máo, ngồi thụp xuống đất khóc âm lên.

Cô giúp việc không đỡ được cậu thiếu gia này, cuống đến độ toát mồ hôi hột.

Vừa hay đúng lúc này thì Chu Xung trở lại, hắn mở cửa xe bước ra, cà vạt đã rơi lỏng, áo vest vắt trên tay.

Cô giúp việc sợ hãi không dám thở mạnh.

Chu Xung thấy Chu Tự Hằng đang khóc nhưng cũng không mấy để ý, chỉ bế Chu Tự Hằng lên xe, nói: “Con muốn gặp dì Giang đúng không? Baba dẫn con đi nhé, ở đó con còn được gặp cả em gái nhỏ nữa cơ.”

Chu Tự Hằng dần dần thôi khóc, thút thít nói: “Bubu...”

“Gọi baba, không phải bubu.” Chu Xung lấy áo sơ mi lau mặt cho con, “Con thích dì Giang lắm hả? Thế này đi, baba sẽ để em gái nhỏ làm vợ con nhé, như vậy thì coi như con sẽ trở thành con trai của dì Giang, con thấy sao con trai?”

Chu Tự Hằng bị bỏ lau mặt mạnh quá nên mặt đỏ lên, miệng hét âm ỉ, cuống quýt đẩy tay bố ra.

Chu Xung lại hiểu sai ý con, lập tức nói: “Được rồi con trai, bố con mình quyết định vậy nhé, đi thôi, đến gặp vợ của con nào!”

“Bubu, bubu...”

“Là baba, baba.”

“Bubu!”

“Baba!”

“A ~”

“Mẹ nó! Bố mày sao lại gọi mày là baba rồi!”

Hai bố con đùa giỡn với nhau suốt đường đi, xe dừng lại trước cửa bệnh viện, sau khi hỏi han thì tìm được đến phòng sinh.

Lúc này trời đã tối, Minh Đại Xuyên cùng mấy người nữa đang đứng chờ bên ngoài, chắc là phụ huynh hai bên.

Cửa phòng sinh đóng chặt, bên trong truyền ra tiếng kêu đau, chuyện này Chu Xung chưa từng được chứng kiến, Chu Tự Hằng cũng ngơ ngác, tay nhỏ nắm chặt lấy cổ áo bố gọi: “Bubu, bubu, hic...”

Chu Xung vuốt ve mái tóc đen mềm của con trai, nói: “Con trai ngọc của bố! Đợi chút nhé, vợ con sắp ra rồi.”

Hành lang vừa dài vừa vắng vẻ.

Minh Đại Xuyên đứng trước cửa sổ, hai mày cau chặt lại.

Chu Xung bế con trai đi tới, móc bao thuốc trong túi áo ra: “Có muốn hút một điếu không?”

Chu Xung hút thuốc lá, đối với hắn thì đó là thứ tốt nhất để giữ bình tĩnh, người có thể được Chu Xung chủ động mời thuốc thật sự không nhiều lắm.

Minh Đại Xuyên liếc mắt nhìn, xua tay nói: “Sao anh lại tới đây?”

Hai gia đình không phải là thân quen lắm, cùng lắm cũng chỉ là hàng xóm mà thôi.

“Thằng bé nhà tôi cứ ầm ĩ muốn đến gặp đây chứ!” Chu Xung véo nhẹ vào cái mông tròn của con trai, “Nó là tiểu tử tông nhà tôi đây!”

“À!” Chu Tự Hằng lấy tay che mông mình, tiếc là tay cậu bé quá nhỏ nên không che hết được, chỉ còn biết tức giận trừng mắt nhìn Chu Xung.

Chu Xung đang định trêu chọc con trai thì bên trong phòng sinh bỗng trở nên yên tĩnh. Một lúc sau, cửa được mở ra.

Minh Đại Xuyên khó có lúc bối rối như lúc này, vội vàng chạy đến. Chu Xung cũng bế con trai đi theo xem chuyện vui.

Bác sĩ đứng bên cạnh đưa bé mới sinh, tiến hành kiểm tra sức khỏe cho em bé.

“Anh này, con gái anh không thấy khóc, việc này...” Bác sĩ không biết phải nói thế nào.

Minh Đại Xuyên bế con gái, nhìn vợ mình đang yếu ớt nằm trên giường bệnh, thân hình cao lớn hơi run lên.

Em bé mới sinh toàn thân đỏ ửng, cơ thể nhỏ xíu ngo ngoe, tóc đen dày, ngũ quan bé nhỏ, điểm nhấn là cặp lông mi rất dài.

Đèn trong phòng sinh đã tắt, bầu không khí vô cùng yên tĩnh.

Lúc này, Chu Tự Hằng bỗng nhiên vươn tay ra, chỉ vào em bé nói: “Vợ, vợ...”

Hai mắt Chu Xung tròn tròn.

Minh Đại Xuyên cũng không biết phải phản ứng thế nào nữa.

Em bé bỗng nấc lên một cái, sau đó mở miệng khóc.

Chu Tự Hằng lần đầu tiên nói rõ được một chữ, cho nên cảm thấy như tìm được niềm vui, cứ liên tục gọi không ngừng: “Vợ! Vợ! Vợ!” Cậu bé gọi rất hăng, còn vui sướng nhảy nhót trong lòng bố.

Em bé hình như cũng đang đáp lại cậu, càng khóc lớn tiếng hơn.

Chu Tự Hằng lần đầu tiên chịu nói, cùng với tiếng khóc của Minh Nguyệt, trở thành chuyện vui nhất của hai gia đình trong tháng chín này.

Chu Xung giờ con trai Chu Tự Hằng lên cao, còn hôn lên mặt con một cái: “Con trai! Con giỏi lắm! Kia chính là vợ của con đó!”

Minh Đại Xuyên ôm con gái nhỏ của mình, trong lòng có phần lo lắng.

Luôn có kẻ xấu muốn cướp con gái của ông đây đi!!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3

Vào buổi tối khi Minh Nguyệt ra đời, trăng rất sáng. Tháng chín ở Nam Thành, có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu trong những rặng tre đã ngả màu vàng, thỉnh thoảng còn có tiếng hát trong trẻo từ tòa nhà đối diện truyền tới. Trăng tròn và sáng như một chiếc đĩa ngọc, không có những đám mây che phủ, cũng không có lấy một ngôi sao.

Trong cả năm nay, chắc hẳn đây là ngày trăng lên đẹp nhất.

Minh Đại Xuyên rất trân trọng điều này, liền đặt luôn tên cho con gái mới sinh là Minh Nguyệt, bên trái chữ Nguyệt (月) cho thêm bộ Vương nữa (玥), mang nghĩa là châu ngọc, ý nói con gái hẳn tựa như hòn ngọc quý trên tay.

Minh Đại Xuyên còn nhân tiện đặt luôn nhũ danh cho con, gọi là “Tiểu Nguyệt Lượng” (Vàng trắng nhỏ phát sáng).

Hắn trước sau như một là một người nghiêm túc chừng mực, nhưng hiện giờ khi thấy con gái mới ra đời thì cứ ôm con không chịu buông tay, coi con như bảo bối, cười híp cả mắt gọi tên con, có lời nào ngọt ngào thì không hề ngại mà nói ra hết.

Bố mẹ của Giang Song Lý thấy Minh Đại Xuyên không có tư tưởng trọng nam khinh nữ thì nhẹ cả người.

Cũng chẳng trách tại sao ông bà lại lo lắng như vậy, con rể Minh Đại Xuyên của ông bà là một người không tầm thường chút nào, tuổi còn trẻ mà đã tự mình gây dựng được sự nghiệp rồi. Trong nước tuy luôn tuyên truyền là “Sinh con trai hay con gái đều giống nhau”, nhưng tư tưởng cổ hủ thì vẫn tồn tại. Chính bản thân mẹ của Giang Song Lý hồi trước cũng đã từng phải chịu không ít tủi nhục.

Nếu mẹ của Giang Song Lý mà kể cho cô nghe chuyện này thì nhất định sẽ bị cô cười cho xem.

Giang Song Lý kém Minh Đại Xuyên bốn tuổi, khi Giang Song Lý lên đại học thì Minh Đại Xuyên đã học nghiên cứu sinh rồi. Giang Song Lý học chuyên ngành tiếng Anh, Minh Đại Xuyên thì học thiết kế xây dựng, theo lý thuyết thì không có liên quan gì đến nhau. Nhưng Minh Đại Xuyên không cha không mẹ, tiền học phí phải đi gom góp của họ hàng người thân, thêm vào đó hắn cũng rất tiết kiệm, lại có học bổng, chuyên môn giỏi nên đã nhận làm mấy đơn hàng thiết kế, kiếm được tiền thì đem trả cho người thân một phần, một phần thì để trang trải cuộc sống, cho nên cũng không quá khó khăn.

Minh Đại Xuyên là người có chí hướng, bất luận có ở tình huống thế nào thì hắn vẫn muốn tự mình gây dựng sự nghiệp. Đồng thời hắn cũng ý thức được tầm quan trọng của trình độ học vấn, nên đã quyết định phải ra nước ngoài học.

Mà cánh cửa đầu tiên để tiến đến con đường du học, chính là tiếng Anh.

Minh Đại Xuyên học tiếng Anh không giỏi, mà hắn lại không có điều kiện đi học thêm ở ngoài, cuối cùng quyết định sẽ tìm một sinh viên giỏi ở khoa ngoại ngữ, nhờ người ta dạy cho mình.

Giang Song Lý chính là sinh viên giỏi nhất của khoa tiếng Anh.

Minh Đại Xuyên ngồi trong phòng học đợi Giang Song Lý, lúc nhìn thấy cô thì mặt đỏ bừng cả lên. Bấy giờ hắn mới biết, thì ra cô bé này lại xinh đẹp như vậy.

Từ khi yêu nhau, hai người trải qua một cuộc sống gian khổ, tuy không đến mức ăn trầu nuốt rau, nhưng nhìn chung thì cũng không thoải mái gì. Sau khi Minh Đại Xuyên ra nước ngoài học, cô vẫn luôn ở trong nước chờ hắn về.

Minh Đại Xuyên thăm thề, rằng sẽ cho cô bé có một cuộc sống tốt hơn.

Sau khi Giang Song Lý tốt nghiệp thì hai người cưới nhau.

Ngày hôm nay khi được chào đón đứa con gái nhỏ Minh Nguyệt ra đời, hơn ai hết Minh Đại Xuyên là người hạnh phúc nhất.

Tính đến thời điểm này, đây chính là người duy nhất có cùng huyết thống với hắn. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến hắn phải cảm tạ trời đất rồi.

Hắn không oán trách cha mẹ khi đã ra đi quá sớm, càng không oán trách trời cao đã đối xử quá tàn nhẫn với mình, cho dù cuộc sống có khổ sở đến đâu, thì cuối cùng cũng đã có một sinh mệnh nhỏ đem tới ánh sáng cho cuộc đời hắn rồi.

Minh Nguyệt rất khỏe mạnh, các hạng mục kiểm tra đều đủ tiêu chuẩn, chỉ có điều lúc ở phòng sinh không thấy bé khóc, làm các cô y tá sợ hết hồn, cứ nghĩ là em bé bị khó thở, về sau mới biết thì ra Minh Nguyệt chỉ đang ngủ thôi.

Cả đám người ai nấy đều dờ khóc dờ cười.

Đúng là một bé gái mạnh mẽ.

Lúc khóc lên còn rất lớn tiếng nữa.

Các bác sĩ đều nói là trong số những em bé sinh ra tại đây, thì Tiểu Nguyệt Lượng là em bé có tiếng khóc vang dội nhất.

Minh Đại Xuyên nghe thế thì tự hào lắm, ngực ưỡn cao lên, trong lòng không khỏi có phần kiêu ngạo, bước đi cũng nhanh hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này, Minh Đại Xuyên không chỉ đón đứa con gái đầu lòng, mà sự nghiệp cũng rất phát triển, đặc biệt là sau khi tiếp nhận việc thiết kế chung cư của Chu Xung, danh tiếng của công ty cứ thế mà lên như điều gặp gió, hàng loạt các đơn đặt hàng được ồ ạt gửi đến.

Minh Đại Xuyên là người rất cẩn thận, lúc làm việc tuyệt đối không được câu thả, chính vì thế nên hắn cũng bận rộn hơn người khác, nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến việc chăm sóc vợ con của hắn.

Lúc mẹ của Giang Song Lý mang canh chân giò vào bệnh viện thì thấy Minh Đại Xuyên đang đứng cạnh giường, lúc thì để ý Giang Song Lý, lúc lại quay qua nhìn con gái Minh Nguyệt.

Tháng chín, thời tiết oi nóng của mùa hè xen lẫn với sự se lạnh của mùa thu, độ ẩm ở Nam Thành rất cao, những cơn gió từ trên núi thổi tới, không quên mang theo mùi hương thơm ngát của cánh đồng lúa đang vào vụ thu hoạch ở vùng ngoại thành vào.

Minh Đại Xuyên chải tóc cho Giang Song Lý, sau đó đội mũ vào cho vợ. Trong một tháng sau khi sinh cô không được gội đầu, không được để bị cảm, phải kiêng cử thì mới tốt cho cơ thể sau này, nếu không cẩn thận thì về sau sẽ phải chịu đau đớn mãi mãi.

Giang Song Lý không được gọi đầu, lại còn phải đội mũ, đôi lúc cô cảm thấy rất khó chịu, mùi khó ngửi lắm.

Giang Song Lý ngủ rất nhiều, sau khi mang thai cô không mập lên mấy, chỉ có gương mặt là căng tròn trắng bóng, vừa được chồng đội mũ cho là hai mắt cô đã lim dim, mồ hôi chảy từ trên trán xuống cũng không để ý. Minh Đại Xuyên cầm khăn giấy lau cho vợ, nghỉ một lúc rồi lại nở nụ cười, cúi xuống hôn lên thái dương vợ một cái.

Mẹ Giang Song Lý đứng ở cửa, trong lòng vô cùng cảm động.

Lúc này bà mới thật sự cảm thấy là con gái mình đã lấy được một người chồng tốt, có thể dựa dẫm vào cả đời rồi.

Minh Đại Xuyên sau đó lại tiếp tục ra nhìn con gái mới ba ngày tuổi của mình.

Con gái hần đang ngủ, thân thể bé xiu xiu, bé đến mức khiến cho hần cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đứa bé mới sinh không ngờ là lại nhỏ đến như vậy.

Ba ngày, chẳng qua cũng chỉ mới 72 tiếng đồng hồ.

Ba ngày trước, Minh Đại Xuyên chỉ cảm thấy là cuộc đời này của hần đã viên mãn rồi, nhưng ba ngày sau, hần lại có một mục tiêu mới để theo đuổi.

Hần có một cô con gái ngọt ngào đáng yêu mềm mại như viên kẹo đường, ở bên cạnh con gái, mỗi giây mỗi phút đều khiến cho sinh mệnh của hần trở nên có ý nghĩa hơn.

Hần hi vọng con gái sẽ được lớn lên trong vòng tay che chở của bố, là một Tiểu Nguyệt Lượng vô ưu vô lo.

Minh Nguyệt đang ngủ yên bỗng hơi chép chép miệng.

Minh Đại Xuyên đem so sánh, thấy đôi môi nhỏ của con gái còn không lớn bằng một cái móng tay của hần nữa!

Minh Đại Xuyên cẩn thận đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ lên mặt Minh Nguyệt. Hần không dám dùng sức, chỉ sợ nếu không khéo thì sẽ làm đau cục vàng của hần.

Cuối cùng, Minh Đại Xuyên chỉ dám chạm một cái rồi lại thu tay về, tiếp tục ngồi cạnh giường ngắm con gái.

Giang Song Lý lúc còn mang thai Minh Nguyệt thì rất thích ăn cay, bụng lại tròn, tất cả mọi người đều nói đứa bé sẽ là con gái.

Con gái sao? Con gái càng tốt, hần thích có con gái lắm.

Con trai nghịch ngợm bướng bỉnh, nhìn thằng bé Chu Tự Hằng nhà hàng xóm thì biết, mới chưa đầy hai tuổi mà đã lì đến độ không chịu nói. Hần không cần con trai, hần muốn có một cái áo bông nhỏ mềm mại, có một cô con gái bé nhỏ gọi hần là baba cơ.

Minh Đại Xuyên cứ thế ngồi ngắm Minh Nguyệt không chớp mắt.

Hần trầm nghĩ, chỉ không lâu nữa thôi là Minh Nguyệt có thể nũng nịu gọi “Baba, baba” rồi.

Có thể con gái sẽ phát âm không chuẩn, nhưng không sao cả, hần tình nguyện dùng cả trái tim mình để lắng nghe.

Hi vọng chữ đầu tiên mà con gái nói, sẽ là “Baba”.

Mẹ Giang Song Lý đứng nhìn, thấy ánh mắt Minh Đại Xuyên đã mềm thành nước rồi.

Bà nhẹ nhàng xoa người, đưa bình giữ nhiệt cho y tá.

Một nhà ba người hạnh phúc như vậy, trong lòng bà cũng cảm thấy an tâm rồi.

*

Sau khi Minh Nguyệt ra đời được bốn ngày, Minh Đại Xuyên đưa hai bảo bối của mình về nhà.

Đại bảo bối của hần Giang Song Lý được hần dắt tay đi, còn tiểu bảo bối thì được hần ôm trong ngực.

Minh Đại Xuyên móc chìa khóa trong túi quần để mở cửa phòng.

Đây là lần đầu tiên con gái hần vào nhà đây!

Minh Đại Xuyên không kìm được mà ngân nga hát, nhưng vì thường ngày hần không hay tham gia mấy hoạt động giải trí, cuộc sống quá nghiêm túc nề nếp, cho nên lúc vui vẻ cũng chỉ biết hát mấy câu: “Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ! Với máu thịt chúng ta, hãy cùng nhau xây dựng Trường Thành mới!” (Những câu trong bài Quốc ca của TQ)

Hắn hát tuy không được hay lắm, nhưng Giang Song Lý vẫn nhiệt tình khen ngợi, Minh Nguyệt thì đang nhắm mắt ngủ say, môi hơi mấp máy.

Minh Đại Xuyên sợ làm ồn đến con nên không hát nữa, lúc mở cửa cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng tiếng hát của hắn vẫn khiến cho cậu nhóc Chu Tự Hằng nhà bên nghe thấy.

Minh Đại Xuyên còn chưa mở cửa phòng thì bạn nhỏ Chu Tự Hằng đã vội vã đi mở cửa nhà mình, bước chân không, miệng ngâm bình sữa đi ra.

Cậu nhóc hình như vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc đen mềm mượt đứng cả lên, đôi chân nhỏ mập mạp lắc lư chạy đến.

Cô giúp việc đuổi theo sau, bắt được cái là bế cậu nhóc lên ngay: “Anh Minh chị Minh, anh chị về rồi ạ, thằng bé hai hôm nay cứ nghe thấy tiếng mở cửa phòng là lại chạy ra xem đây.”

Chu Tự Hằng ghé góm lăm, muốn đi hướng Đông là nhất định không được dẫn đi hướng Tây, cô giúp việc đã chăm sóc cậu bé một thời gian rồi, cho nên dù có không nói ra thì cô cũng có thể đoán được ý của cậu bé.

Bây giờ, rõ ràng là Chu Tự Hằng đang muốn vào nhà người ta chơi.

Giang Song Lý mấy ngày nay không được gặp Chu Tự Hằng nên cũng rất nhớ, cho nên liền bảo hai người đi vào nhà luôn.

Cô vuốt lại tóc cho Chu Tự Hằng, hỏi: “Con có nhớ dì Giang không?”

Cô có nghe kể lại là hôm cô vào viện sinh thì hai bố con nhà họ Chu cũng đến, cũng biết là Chu Tự Hằng nói được rồi, cứ nhìn Tiểu Nguyệt Lượng rồi gọi vợ suốt thôi, Minh Đại Xuyên vì thế mà còn tức giận mãi, Giang Song Lý cũng hết cách.

Cô rất thích Chu Tự Hằng, biết cậu bé nói được rồi nên rất muốn nghe thử, nên lại nói: “Tiểu Hằng trả lời đi đi nào, nói nhớ ạ ~” Cô nói cực chậm, còn cố ý kéo dài giọng ra nữa.

Nhưng Chu Tự Hằng vẫn mơ mơ màng màng ngâm nếm cao su ở bình sữa, mạnh mẽ hút mấy ngụm, chỉ gật đầu chứ không chịu nói.

Minh Đại Xuyên nhìn cậu nhóc đang ngái ngủ, sau đó lại quay sang nhìn con gái.

Vẫn là Tiểu Nguyệt Lượng của hắn đáng yêu hơn!

Con gái hắn nhất định sẽ không nuôi thả như Chu Tự Hằng, mà sẽ được bảo vệ chăm sóc cẩn thận!

Thấy Giang Song Lý vẫn còn đang dạy Chu Tự Hằng nói, Minh Đại Xuyên rất không hài lòng: “Nó chỉ biết kêu linh tinh thôi, chúng mình về dạy Tiểu Nguyệt Lượng nói, Tiểu Nguyệt Lượng của chúng mình chắc chắn rất thông minh, đảm bảo chỉ mười tháng là sẽ nói được!”

Hắn vẫn còn tức giận chuyện Chu Tự Hằng gọi Tiểu Nguyệt Lượng của hắn là vợ đấy!

Cái chữ đấy là có thể tùy tiện gọi đấy à!!

Giang Song Lý hết nói nỉ: “Sao anh lại so đo với Tiểu Hằng thế hả? Thằng bé có biết gì đâu.”

Cô cầm khăn lau chân cho Chu Tự Hằng, cậu nhóc thoải mái nheo hai mắt lại, cái miệng nhỏ cũng nhếch lên cười.

Minh Đại Xuyên cố nén cơn giận, nhưng quyết định sẽ nể vợ mà tha cho thằng nhóc kia một lần.

Chu Tự Hằng lúc này mới thật sự tỉnh ngủ, cậu bé dụi hai mắt, bỏ bình sữa ra, thỏa mãn ợ một cái thật to: “Ợ ~” Vì ợ to quá nên cái bụng tròn cũng phải rung lên, chòm tóc trên đầu cũng khẽ lắc lư.

“Nhớ ~” Chu Tự Hằng học nói theo, quay đầu trông thấy Minh Nguyệt đang nằm trong lòng Minh Đại Xuyên, cặp chân nhỏ như ngó sen giẫy lên trong lòng cô giúp việc đòi xuống, một tay giơ ra chỉ vào Minh Nguyệt, hai mắt sáng lên.

“Con, con...” Chu Tự Hằng cực kỳ kích động, bất chấp nói ra từng chữ rõ ràng: “Nhớ, vợ, con!”

Nhớ vợ con?!

Ai là vợ mày hả!!

Sắc mặt Minh Đại Xuyên rất khó coi, hắn quyết định thu hồi lại lời vừa rồi, không thêm để ý đến Chu Tự Hằng nữa!

Giang Song Lý lần đầu tiên nghe thấy Chu Tự Hằng nói, cô vui vẻ cười híp cả mắt, hôn lên mặt cậu bé một cái rồi trêu chọc: “Con nói lại lần nữa cho dì nghe nào.”

Chu Tự Hằng rất thông minh, chỉ là biết nói hơi muộn thôi, thấy Giang Song Lý trêu mình, cậu bé liền cười lên khanh khách không ngừng được.

Chu Tự Hằng tiến lại gần xem, cũng bắt chúc chu miệng lên hôn Minh Nguyệt: “Vợ con! Vợ con!”

Hành động của cậu bé nằm ngoài dự liệu của mọi người, Minh Đại Xuyên không kịp ngăn cản, Minh Nguyệt bị đánh thức, mở to đôi mắt đen lúng lúng, há miệng ngáp một cái.

Minh Đại Xuyên sợ con khóc nên vội vàng dỗ dành.

Mắt của Minh Nguyệt rất to, con ngươi đen bóng, giống như một hồ nước vậy.

Chu Tự Hằng rõ ràng nhìn thấy gương mặt mình trong mắt của Minh Nguyệt.

Điều này khiến cho cậu bé rất ngạc nhiên, không khỏi lại hô lên: “Vợ, vợ.”

Minh Đại Xuyên hoàn toàn nổi giận.

Hắn cúi xuống hôn mấy cái lên đỉnh chỗ mà Chu Tự Hằng mới hôn Minh Nguyệt, hai mắt trừng to nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không hiểu gì cả, vẫn cứ vui sướng không thôi, cô giúp việc thì nhìn ra được sự tức giận của Minh Đại Xuyên nên vội vàng bế Chu Tự Hằng lên, chào tạm biệt hai vợ chồng Minh Đại Xuyên rồi ra về.

Chu Tự Hằng không muốn đi, nhưng lại không hề câu kinh, trước khi đi khỏi, cậu bé suy nghĩ một chút, sau đó rất hào phóng để bình sữa mà cậu bé yêu tha thiết vào trong tay Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên sững sờ, lại nhìn con gái đang ngái ngủ, trong lòng bỗng nảy sinh một suy nghĩ...

Sao hắn lại cảm thấy là thằng nhóc Chu Tự Hằng này đang muốn dùng bình sữa để làm sính lễ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

Trẻ con mới sinh thay đổi từng ngày, tựa như bốn mùa trong năm ở Nam Thành vậy.

Giờ lịch ra xem, chỉ mới mừng 8 tháng Chạp, cây tường vi đã được phủ thêm một lớp băng mỏng, dưới đất có một lớp tuyết mịn, hoa mai nở trắng cành.

Minh Nguyệt đã không còn đỏ hồng như con khi con lúc mới sinh nữa, mà trắng trẻo như một viên ngọc vậy. Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên nuôi con theo sách vở, mới bốn tháng mà trông đã cứng cáp lắm rồi.

Đang là mùa đông nhưng khu nhà này không quá lạnh, lúc xây dựng đã được tính đến yếu tố thời tiết thay đổi rồi, việc thiết kế khu nhà của Minh Đại Xuyên khi đó đã nhận được không ít lời khen, công ty của hắn cũng nổi tiếng hơn hẳn nhờ cái khu chung cư Nam Thành này, đơn đặt hàng ào ạt ập xuống như tuyết rơi, hắn cũng vì thế mà ngày càng bận rộn hơn.

Sau khi hết tháng ở cữ, Giang Song Lý nhận được sự đồng ý của bố mẹ và sự ủng hộ của chồng, chuẩn bị thi nghiệp cứu sinh. Cô tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh, Minh Đại Xuyên cũng không muốn bắt cô ở trong nhà làm bà nội trợ.

“Tuyệt đối không được lãng phí tài nguyên!” Minh Đại Xuyên tâm đắc cô, nói tương lai cô chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của nước nhà. Hắn giờ ngón cái lên với cô vợ chưa từng trải đời của mình, nói: “Bây giờ đã bước vào thập niên 90 rồi, phụ nữ thời đại mới này cũng nên có sự nghiệp của riêng mình!”

Vì đã nghỉ lâu rồi nên bây giờ cảm sách lên học thật sự không phải chuyện dễ dàng, Minh Nguyệt thì còn quá nhỏ, rất bám người, Giang Song Lý ở nhà rất bận rộn, chưa đầy ba tháng mà người đã gầy hốc đi rồi. Chu Tự Hằng thì không hề ngại làm phiền người ta, ngày nào cậu nhóc cũng đến chơi với Minh Nguyệt, trở thành người bạn thân nhất của cô bé.

Minh Nguyệt luôn tò mò với mọi thứ xung quanh, không chịu ở mãi trong nhà, Chu Tự Hằng liền xung phong nhận công việc đưa em xuống sân chơi. Giang Song Lý mặc thật nhiều lớp áo cho con gái, không sợ sẽ bị cảm lạnh, cô giúp việc của nhà họ Chu cũng đi theo không rời một tấc, sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

“Chu thiếu gia đưa vợ xuống chơi đấy à?” Một gia đình trẻ trên chốc cậu bé.

Tiểu thiếu gia họ Chu không rảnh nói chuyện với họ, vừa đẩy xe cho em vừa đáp: “Vâng ạ.”

Nhà kia lại cười nói: “Hôm nay vợ của tiểu thiếu gia hình như lớn hơn một chút rồi nhỉ?”

Câu hỏi này khiến cho Chu Tự Hằng đang đẩy xe em bé phải dừng bước, cậu bé mặc áo khoác bò lốt lông, đầu đội mũ da nhỏ, kiêu ngạo quay sang đáp: “Tất nhiên là lớn hơn rồi ạ, chỉ hai ngày nữa là vợ con có thể già cho con rồi.”

Cậu bé vẫn còn nhỏ, thế giới trong mắt cậu bé có lẽ chỉ lớn bằng cái khu chung cư này thôi, thời gian hai ngày đối với cậu bé cũng là quá dài, chuyện duy nhất mà cậu bé nghĩ đến, chính là sẽ kết hôn với Minh Nguyệt.

Nói xong, Chu Tự Hằng chạy ra đứng trước xe đẩy, ngo đầu lại gần nói: “Tiểu Nguyệt Lượng, anh trai nói vậy có đúng không?”

Minh Nguyệt ngậm núm vú cao su, hai tay vung lên làm cho cái lắc tay kêu leng keng, đôi mắt to tròn nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thờ dãi: “Sao em lại ngốc thế chứ? Mãi mà chưa nói được.”

Minh Nguyệt mút mạnh cái núm cao su mấy cái, không thèm để ý đến sự chán nản của Chu Tự Hằng.

Gia đình kia thấy thế thì cười ầm lên, em bé mới bốn tháng tuổi thì làm sao đã biết nói chứ? Chu Tự Hằng cũng một tuổi chín tháng mới chịu nói mà.

Trước đó khi Chu Tự Hằng còn chưa biết nói, mọi người trong khu cũng hay trêu chọc cậu bé như vậy, bây giờ cậu bé nói được rồi, giọng điệu con nít làm cho người ta nghe mà yêu lắm.Chu Tự Hằng tuy biết nói muộn, nhưng nói câu nào chắc câu đấy, khả năng học hỏi cũng rất tốt, cứ nghe thấy người ta nói gì là lại yên lặng suy nghĩ một lúc, đáng về y như người lớn vậy.

Chu Tự Hằng rất khó tính, không thích để ý đến người lạ, lúc bước đi cũng luôn hùng dũng oai vệ tràn đầy khí phách, nhưng mỗi khi nghe thấy người ta nói về cô vợ nhỏ của mình, cậu bé nhất định sẽ dừng lại lắng nghe, nếu là mấy câu nói nghe xuôi tai thì Chu Tự Hằng sẽ cực kỳ kiêu ngạo.

Cuộc sống cứ thế trôi đi ngày qua ngày, mùa xuân lại đến rồi, nước sông đã dâng đầy, cây cối đâm chồi nảy lộc, Minh Nguyệt lại lớn hơn một chút, còn Chu Tự Hằng thì ngày càng nói chuyện lưu loát hơn.

Người ta bảo trẻ thông minh thường chậm nói, Chu Tự Hằng hay học nói theo TV, dần dần có thể tự biểu đạt được ý của mình.Nghe người ta nói về khoa học trái đất, cậu bé cũng bắt chước nói theo, đôi khi cũng bị nói sai, nhưng mọi người không mấy để tâm, trái lại còn thấy cực kỳ đáng yêu.

Nhưng Minh Nguyệt còn đáng yêu hơn Chu Tự Hằng nhiều.

Cô bé lúc mới sinh đã cực kỳ xinh xắn hoạt bát, rất ngoan chứ không hay khóc quấy, lúc vui vẻ còn cười rất tươi nữa.Chu Tự Hằng tuy còn nhỏ nhưng đã có ý thức độc chiếm rất mạnh, lúc cậu bé mà ôm Minh Nguyệt thì không ai được phép giành với cậu bé, lúc để Minh Nguyệt ngồi vào xe đẩy, cậu bé sẽ dốc hết sức để đẩy xe đi.Có đôi khi mấy cô sẽ cho Minh Nguyệt kẹo, nhưng Chu Tự Hằng lại lấy kẹo trong tay cô bé ra rồi trả lại cho người ta, sau đó lại chạy vào nhà mình lấy một hộp chocolate thật to đưa cho Minh Nguyệt.

“Thằng nhóc này mà có khả năng thì có khi nó sẽ nhận luôn cả việc cho con bú của vợ cậu mất.Trong nhà có gì tốt nó cũng lấy đưa cho con bé, đúng là có vợ quên cha.” Chu Xung thấy con trai hao tâm tổn trí chăm vợ từ bé, liền quay sang trêu ghẹo Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên đen mặt lườm Chu Xung.

Chu Xung tự biết mình đùa hơi quá, liền im lặng đứng hút thuốc.

Chu Tự Hằng ngày nào cũng uống sữa, nghe bố nói thế thì liền vén áo lên, để lộ cái bụng con ếch và hai cái ti xinh xinh.Cậu bé xoa xoa ti, lại nhìn cái bụng to của mình, phiền muộn than vãn: “Tại sao con uống nhiều sữa như vậy mà ti lại không có sữa ạ?”

Chu Xung sặc cả thuốc, hai mắt đỏ bừng, gương mặt vì nén cười nên méo mó cả lại.

Minh Đại Xuyên miệng co quắp: “Mày có phải bò sữa đâu!”

“Nếu được làm bò sữa thì tốt quá.” Chu Tự Hằng phụng phịu nói, “Con muốn làm bò sữa, khi nào Tiểu Nguyệt Lượng đói bụng thì em ý sẽ xán lấy con, sau đó thì con có thể mang em ấy về nhà mình, buổi tối lại được ngủ với em ấy, cùng nhau sinh em bé.”

Minh Đại Xuyên giận đến mức không nói nên lời, mạnh mẽ đá một cái vào bàn trà của nhà họ Chu.

Chữ đầu tiên Chu Tự Hằng nói là “vợ”, cậu bé từ lần đầu gặp đã mang một tình cảm rất tự nhiên với Minh Nguyệt, lúc nào cũng một câu vợ hai câu vợ.Minh Đại Xuyên cũng biết là cậu bé còn nhỏ, không thật sự hiểu ý nghĩa của từ vợ, chỉ nghĩ đó là một cách gọi thân mật thôi, mà lúc nào cậu bé cũng gọi rất hăng say, đã mấy lần hăn dạy cậu bé gọi bằng từ khác, nhưng Chu Tự Hằng vẫn bướng bỉnh làm theo ý mình.Chu Xung lại cưng chiều con trai, không bao giờ thấy hăn dạy bảo con mình nghiêm khắc, Minh Đại Xuyên thật sự không biết phải làm gì.

Chu Tự Hằng đáng yêu khiến cho hàng xóm láng giềng yêu mến, cứ chốc chốc lại lòi chuyện vợ ra để trêu chọc cậu bé.Chu Tự Hằng tuy vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ, nhưng sau khi nghe người ta trêu thì cũng hiểu được rằng vợ chỉ là của một mình cậu bé mà thôi, không ai được cướp đi hết, cho nên cậu bé lại càng nghiêm khắc với Minh Nguyệt hơn, lúc nào cũng phải quan cô bé thật chặt.

Nhưng vẫn có lúc mà cậu bé bỏ tay, đó chính là lúc Minh Nguyệt tắm.

Minh Nguyệt cực kỳ thích tắm, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý cũng rất thích tắm cho con gái.Lúc tắm hai tay hai chân nhỏ như ngó sen của cô bé

cứ đập xuống nước mãi, vui vẻ cười thật to. Chu Xung cũng có lần đứng nhìn Minh Đại Xuyên tắm cho Minh Nguyệt, chỉ có Chu Tự Hằng là không chịu nổi, mỗi lần thấy Minh Nguyệt tắm là cậu bé lại ôm bình sữa chạy lên lầu, chui vào trong chăn trốn.

Chu Xung dụ dỗ con trai: “Sao con không vào nhìn Tiểu Nguyệt Lượng tắm đi? Baba nói con nghe nè, lúc Tiểu Nguyệt Lượng tắm trông đáng yêu cực kỳ ý.”

Chu Tự Hằng xấu hổ đỏ mặt, miệng vẫn ngâm bình sữa, cúi đầu nói: “Con còn chưa cưới Minh Nguyệt mà, sao có thể nhìn lúc em ấy không mặc đồ được chứ?” Nói xong cậu bé lại bỏ bình sữa ra, lấy chăn che kín đầu, nằm trên giường lớn lăn lộn.

Chu Xung nghe thế thì ngây người, sau đó cười to nói: “Con mới hai tuổi rưỡi thôi đó!”

“Có hai tuổi rưỡi thì cũng là đàn ông!” Chu Tự Hằng nổi giận đùng đùng, bò dậy đập Chu Xung một cái, chu miệng lên, bụng nhỏ phập phồng, sờ đũng quần rồi gào thét: “Con... Con có chim nhỏ đấy nhé!”

Chu Xung nhìn con chim nhỏ xúu xúu dưới quần con trai, lại nhìn lên cái bụng to tròn thì không nhìn được mà cười to, cười thật lâu rồi mới cời áo lên giường ngủ với Chu Tự Hằng, nói: “Con trai bố hiểu chuyện quá.”

Chu Tự Hằng được bố khen nên không giận nữa, cậu bé co chân rúc vào lòng bố, lại cầm bình sữa lên ngâm, nhắm mắt đi ngủ.

Chu Xung thấy con đã ngủ say thì cũng ngủ luôn.

Hôm sau, Chu Xung kể lại mấy lời của con trai cho Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý nghe.

Sau khi sinh Minh Nguyệt, mối quan hệ của hai gia đình có phần thân thiết hơn, ở cái đất Nam Thành rộng lớn này, người ở năm châu bốn bể đều hội tụ tại đây. Chu Xung tới Nam Thành để lập nghiệp, Minh Đại Xuyên cũng vậy, vừa hay lại ở cùng một khu chung cư, lại cạnh nhà nhau nên mới gần gũi vậy thôi, chứ không có quan hệ đồng hương gì cả.

Chu Xung tính tình cởi mở phóng khoáng, trước đây đã từng là dân côn đồ, sau này mới rửa tay gác kiếm, nghiêm túc làm ăn buôn bán. Những bộ tây trang, những chiếc xe hơi đắt tiền xếp đầy gara của ngày hôm nay, cũng không che dấu được tính khí mạnh mẽ của hắn. Kể chuyện Chu Tự Hằng xong, hắn còn trêu chọc hai vợ chồng: “Hay là để Minh Nguyệt làm con dâu nuôi từ bé của nhà tôi đi? Những gì Chu Xung tôi có, tương lai đều sẽ thuộc về Chu Tự Hằng, hai vợ chồng cậu hứa hôn Minh Nguyệt cho nhà tôi, đảm bảo không thiệt đâu!”

Nghe bố nói vậy, Chu Tự Hằng hai mắt đảo liên tục, không biết là đang nghĩ cái gì, sắc mặt của Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý không được tự nhiên cho lắm, nói chơi thôi thì được, nhưng nếu nghiêm túc thì lại là chuyện khác.

Giang Song Lý tính tình dịu dàng, cô nói: “Chuyện của con cái, sao có thể nói được là được chứ? Tiểu Hằng chỉ là tuổi còn nhỏ, không có bạn chơi cùng nên mới thích Tiểu Nguyệt Lượng thôi.”

Minh Đại Xuyên thì thẳng thắn hơn, nói: “Không được!” Không thiệt là không thiệt thế nào!! Quá là thiệt luôn ý chứ! Con gái hắn như châu như ngọc, làm sao phải đi làm con dâu nuôi từ bé cho con trai người ta chứ? Minh Đại Xuyên hắn cũng đâu phải không nuôi được con.

Chu Xung cũng biết Minh Đại Xuyên là người có học, luôn không xem trọng hắn lắm, nghe thế thì chỉ mỉm cười, rút bật lửa châm một điếu thuốc. Hắn rất ít khi bị người ta từ chối, hầu như chỉ là hắn từ chối người ta thôi. Mặc dù chỉ là nói giỡn, nhưng thấy Minh Đại Xuyên từ chối thẳng thừng như vậy thì trong lòng hắn cũng không được thoải mái cho lắm.

Chu Xung gọi Chu Tự Hằng tới, xoa đầu con nói: “Con trai, vợ con e là sẽ bay mất rồi, bố con mình không giữ nổi đâu, hay là thôi đi nhé.”

Chu Tự Hằng cúi đầu, cậu bé không hiểu hết cả câu, nhưng cũng nghe ra được một từ quan trọng, đó là “Vợ bay mất”.

Bay đi, sẽ không phải của mình nữa.

Chu Tự Hằng không vui chút nào.

Cậu bé quay sang ôm Giang Song Lý mà nheo, cái đầu nắn càng làm nổi bật gương mặt tròn xoe của cậu bé: “Dì Giang ơi, Tiểu Nguyệt Lượng sẽ không làm vợ con à? Làm vợ con sẽ tốt lắm, con sẽ đưa hết đồ chơi của mình cho em mà.”

Giang Song Lý nhìn Minh Nguyệt đang ngồi trên thảm vừa cười vừa chơi đồ chơi, lại nhìn Chu Tự Hằng, nói: “Tiểu Nguyệt Lượng không làm vợ con thì vẫn có thể làm bạn con mà, hoặc làm em gái của con đó, Tiểu Hằng có chịu không nào?”

“Không chịu.” Chu Tự Hằng lắc đầu như trống bỏi.

Cậu bé chạy đến bên cạnh Minh Nguyệt, giang tay ôm lấy cô bé, vén váy cô bé lên rồi nhìn chăm chăm, nhìn xong lại ngượng ngùng ôm lấy mặt Minh Nguyệt, suy nghĩ một chút rồi dứt khoát hôn chụt một cái lên môi cô bé.

Minh Nguyệt da trắng nõn nà như nụ hoa, mái tóc đã hơi dài, Giang Song Lý lấy cặp tóc nhỏ cặp cho cô bé, trông cực kỳ đáng yêu. Minh Nguyệt sau khi bị hôn thì mãi sau mới có phản ứng, cô bé mới được nửa tuổi chưa biết tay che miệng, hai mắt đảo lên, đáng vẻ vừa vui vừa xấu hổ.

“Con đã nhìn thấy người Tiểu Nguyệt Lượng rồi, cũng hôn môi em ấy rồi.” Chu Tự Hằng điều võ dương oai đứng bên cạnh Minh Đại Xuyên, cậu bé còn

chep miệng, hơi ngọt, là mùi sữa Minh Nguyệt mới uống.

[Con còn chưa cưới Minh Nguyệt mà, sao có thể nhìn lúc em ấy không mặc đồ được chứ?]

Chu Xung nhớ lại lời của con trai, tâm trạng vui vẻ nhả một làn khói đẹp mắt, hỏi: “Sao con lại làm thế?”

Chu Tự Hằng tuy còn nhỏ tuổi nhưng khẩu khí lại không nhỏ chút nào: “Cái này người ta gọi là bá vương ngành thương cung.”

Minh Đại Xuyên tức muốn ngã ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Sự kiện con dâu nhỏ bị Minh Đại Xuyên gạt sang một bên, trở mặt không thèm nói chuyện luôn.

Chu Xung hơi bẽ mặt, nhưng cũng may là Chu Tự Hằng đã lấy lại chút thể diện cho hắn, cho nên Chu Xung cũng không thèm quan tâm đến chuyện đó nữa.

Nếu không bàn đến tính cách bảo thủ ngang ngạnh của Minh Đại Xuyên, thì Chu Xung vẫn khá thích người này. Hoặc có thể nói, hắn rất nể một Minh Đại Xuyên tuy không cha không mẹ, nhưng đã nỗ lực từng bước để đi đến thành công.

Giống như Chu Xung hắn vậy.

Lục triều kim phấn, Kim Lăng đế vương châu.

(Lục triều kim phấn: Lục triều bao gồm Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần. Lục triều kim phấn: Ý chỉ cảnh tượng phố phường xa hoa của lục triều.

Kim Lăng đế vương châu: Kim Lăng là kinh đô đế vương – Nguồn: Wattpad)

Mặt sông Tần Hoài lấp lánh ánh đèn, tường thành cổ kính rêu phong, Nam Thành, trải qua một quãng thời gian dài, vẫn bình yên và thơ mộng đến thế.

Thời gian trôi đi, đã có rất nhiều cái tên được lưu truyền ở Nam Thành, cho đến ngày hôm nay, năm 1990, cái tên nổi nhất chính là Chu Xung.

Hắn đã cải cách mở ra một luồng gió mới cho Nam Thành, chưa tới 30 tuổi mà đã rất có tiếng tăm.

Nghe nói hắn không cha không mẹ, chỉ mới học hết cấp hai, thậm chí mười năm trước đây thôi hắn vẫn còn sống trong cái thôn sơn nhỏ nơi mà hắn đã sinh ra và lớn lên.

Ở nơi thôn quê có núi Đại Hưng An chạy dài vạn dặm, Chu Xung dùng những con cá com bắt được để đổi lấy một cái đồng hồ điện tử từ một người dân, đó có thể coi là lần làm ăn đầu tiên trong cuộc đời hắn. Sau đó, hắn cầm cái đồng hồ đổi lấy một củ nhân sâm của nhà ông bí thư chi bộ trong núi. Ra khỏi núi, hắn lại dùng nhân sâm để đổi lấy tem phiếu mua lương thực, nhưng những tem phiếu này vì bị chuyển giao nhiều lần nên chỉ đổi được vài dẹt.

Đầu năm đó là lúc nền kinh tế của Liên Xô cũ bị đình trệ, không ít người chọn làm “thương nhân”, nhưng cũng không ít người lại sợ gặp khó khăn phiền phức nên không làm.

Chu Xung thì rất quyết tâm muốn lên đường ra nước ngoài.

Tuyến đường sắt từ Bắc Kinh qua Mãn Châu rồi tới Moscow dài hơn chín ngàn cây số, mỗi tuần chỉ có một chuyến tàu ra nước ngoài, mỗi chuyến kéo dài sáu ngày sáu đêm.

Chu Xung mang theo áo khoác da, áo lông, đơn độc trên chuyến hành trình vừa dài vừa buồn tẻ.

Chu Xung đi làm ăn buôn bán, vài năm không ai nhìn thấy mặt, đến khi trở lại, hắn đã mở được một cái hộp đêm ở khu Nam Thành ngập trong vàng son, một năm sau nữa thì Chu Xung đã dùng chậu vàng rửa tay rồi, lại tiếp tục dùng vốn liếng để thực hiện cải cách thành phố cổ Nam Thành, bắt đầu dẫn thân vào con đường bất động sản.

Và tất nhiên hắn đã đạt được thành công trong lĩnh vực này, trở thành người đầu tiên xây dựng được một khu chung cư ở Nam Thành, một tấm gương tiêu biểu trong giới bất động sản.

Chu Xung trẻ tuổi anh tuấn, lại rất có năng lực, không ít gia đình giàu có muốn nhận hắn làm con rể, nhưng hắn lại có một khuyết điểm duy nhất, chính là đã có một đứa con trai.

...

Chu Xung có con trai!

Chuyện này khi đó là chủ đề nóng ở Nam Thành, Nam Thành nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có tí chuyện thôi là người ta đem đi bàn tán ở khắp các bàn trà quán xá rồi. Một điểm nhấn nữa chính là, con trai của Chu Xung được người ta đưa đến gửi ở đồn cảnh sát, sau khi xác nhận mới được Chu Xung đưa về.

Không ít người chờ mong xem thái độ của Chu Xung sẽ như thế nào, Chu Xung phong lưu đào hoa, việc có con sau một lần chơi bởi thế này dù thế nào cũng không hay ho gì. Người ta đoán Chu Xung sẽ bỏ mặc đứa trẻ, bởi hắn còn trẻ, sự nghiệp lại đang phát triển, sau này hắn vẫn có thể cưới một cô gái con nhà danh giá có học rồi sinh ra những đứa con khác.

Nhưng Chu Xung không làm thế.

Sau khi mời người làm giám định ADN, hắn lập tức bế con đi đăng kí hộ tịch, chỗ điền tên vợ thì để trống, còn cái cậu nhóc nhỏ xíu kia đã trở thành người có quan hệ huyết thống duy nhất với hắn.

Tuy không rõ mẹ đẻ của con trai là ai, nhưng hắn vẫn coi cậu bé như trân bảo. Lần đầu hắn pha sữa cho con uống, vì không có kinh nghiệm nên hắn không biết Chu Tự Hằng đã ăn no chưa, nên vẫn cố đút tiếp cho con. Chu Tự Hằng uống no quá nên chớ hết ra bộ tây trang của bố, Chu Xung lại phải mặc nguyên bộ đồ để vào hộp. Hằng đêm, hắn đều ở bên ru con ngủ, mấy cô tiểu thư xinh đẹp bên ngoài kia đều chẳng lọt được vào mắt hắn.

Mặc dù Chu Xung không giỏi chăm con, nhưng đối với một đứa trẻ mà nói thì hắn thật sự là một người bố tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa rồi.

Hắn không hề ngại nhắc đến chuyện đứa con trai của hắn là ngoài ý muốn, cũng không ngại khi người ta bàn luận về lai lịch của con, chỉ cần một câu “Nó là con trai của Chu Xung tôi” là đủ. Bởi vì chuyện này nên có rất nhiều gia đình muốn gả con gái mình cho Chu Xung, nhưng cho đến khi Chu Tự Hằng lớn lên một chút thì việc này đã được lãng xuống.

Chu Xung không thêm đề tâm đến việc kết hôn, hắn cảm thấy cuộc sống của mình thế này đã là quá viên mãn rồi, có cả đồng tiền để tiêu xài, lại còn có một cậu con trai nữa.

Đúng, hắn còn có con trai, một cậu bé vẫn còn nhỏ xíu, chưa thể nói chuyện được với hắn.

Nhưng, hắn rất yêu đứa con trai này.

Chu Tự Hằng được đưa đến đồn cảnh sát vào một đêm tuyết rơi, đợt tuyết đầu tiên trong năm ở Nam Thành. Chu Xung thì đang uống rượu với mấy em gái xinh đẹp, cầm tay trêu chọc các kiểu, thật ra hắn cũng không nhớ rõ tên của họ, hình như là “Nữ thị” hay “Ngưng Mĩ” gì đó, Chu Xung thầm nghĩ, nếu tên bọn họ là “Ngực lớn”, “Eo thon”, hay “Chân dài” thì quá tốt, như vậy hắn sẽ không cần đi khắp nơi tìm kiếm rồi, nghe tên cái là biết ngay.

Việc bị gọi đến cục cảnh sát đối với Chu Xung mà nói thì là chuyện thường như cơm bữa. Đám cảnh sát ở Nam Thành ai cũng muốn bắt hắn hết, vì sau đó bọn họ sẽ được tăng lương thăng chức lấy được vợ. Nhưng lần này thì khác, người khiến hắn phải vào cục cảnh sát không phải phụ nữ mà lại là một đứa bé mới ra đời không quá hai ngày, đứa bé khi đó đang khóc rất lớn tiếng, gương mặt nhỏ xíu còn không bằng một bàn tay hắn.

Người ta nói đây là con trai hắn.

Chu Xung bị nghẹn khói trong lỗ mũi, sặc sụa ho ầm ĩ cả lên. Sau khi bình tĩnh lại, hắn mới tìm người làm giám định ADN cấp tốc, trong ba tiếng đồng hồ, hắn chỉ ngồi im trong phòng chờ, còn phòng bên cạnh thì vẫn không ngừng vang lên tiếng khóc của đứa bé.

Liệu có phải con của hắn thật không nhỉ? Nếu đúng là thật thì hắn phải nuôi thôi, nhưng nuôi thế nào bây giờ?

Chu Xung ngồi trên ghế nghĩ ngợi, bên ngoài tuyết rơi ngày một nhiều, dưới đất có một lớp tuyết khá dày.

Kết quả cuối cùng cũng có, đứa bé đúng là con của hắn.

Nữ cảnh sát trẻ tuổi giao lại đứa bé cho hắn, lúc đầu hắn hơi luống cuống, cứ chà lau tay cho hết mùi khói thuốc rồi mới dám bế con, sau lại cời áo khoác ra bọc kín con lại.

Mọi hành động dường như theo bản năng vậy.

Việc còn lại giao cho trợ lý của Chu Xung giải quyết.

Chu Xung bế con đi về nhà, tài xế lái xe đi, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm tuyết rơi lạnh lẽo, những vì sao trông cũng thật cô độc, tình cảnh giống như mấy năm về trước, một mình hắn ngồi sáu ngày sáu đêm trên tàu, đi đến vùng đồng bằng Siberia.

Nhưng hiện giờ trong lòng hắn thật ấm áp, có một đứa bé có quan hệ máu mủ với hắn, đang yên bình ngủ say.

Tài xế là một người hiền lành, anh hỏi: “Ông chủ, con trai của ngài tên gì vậy?”

Chu Xung theo bản năng sờ túi áo để móc thuốc, nhưng hấn đã thu tay về ngay, chọc nhẹ lên mặt con trai nói: “Gọi nó là Chu Tự Hằng đi.”

“Đã độ vô nhân chu tự hoành.”

Chu Xung hấn đã mười năm đã độ rồi, không có lấy một người bạn, nhưng cuối cùng lại có một cậu con trai.

(Chú giải: Chu Tự Hằng đọc đồng âm với từ Chu Tự Hoành trong câu thơ trên, trích trong bài thơ Trừ Châu tây giản.

Độc liên u thảo giản biên sinh,

Thượng hữu hoàng ly thâm thụ minh.

Xuân triều đới vũ văn lai cấp,

Đã độ vô nhân chu tự hoành.

Bản dịch thơ của Trương Như:

Xót thương bến nước cỏ xanh vàng,

Cây rậm cành cao, oanh hót vang.

Mưa dịp triều xuân, trời sắp tối,

Chiếc đò quanh vắng tự quay ngang.

Nguồn: <http://thotinhquehuong.blogspot.com>)

*

Minh Đại Xuyên từng khoe khoang trước mặt Giang Song Lý rằng, con gái hấn sẽ biết nói vào lúc mười tháng tuổi.

Lý tưởng tuy to lớn, nhưng lại không thể thực hiện được.

Minh Đại Xuyên lòng thì hoài nghi không biết con gái mình có bị ngốc quá không, nhưng vẫn rất kiên nhẫn dạy con tập nói.

Hiển nhiên hiệu quả không được tốt, Tiểu Nguyệt Lượng vẫn chỉ biết cười xinh thôi, có nói thì cũng là ngôn ngữ ngoài hành tinh, thỉnh thoảng lại ê a hát rất vui vẻ.

“Lại đây nào Tiểu Nguyệt Lượng, cùng baba học nói nhé.” Minh Đại Xuyên bế con ngồi lên salon, mặt đối mặt nói: “Nói baba nghe nào, ba ~ ba ~”

Minh Nguyệt rất ngoan, cô bé mặc một cái váy nhỏ xinh xinh, tóc mái được kẹp một đóa hoa nhỏ, mắt to chớp chớp như búp bê vậy. Minh Đại Xuyên nghe lời bế ngồi xuống, hai tay đặt hai bên người, cố gắng mở to hai mắt nhìn Minh Đại Xuyên.

“Nói theo baba nào, baba.” Minh Đại Xuyên chỉ vào miệng mình.

Hai tay Minh Nguyệt khẽ ngắt váy, lại chớp mắt nhìn Minh Đại Xuyên, nom rất vô tội.

“Anh cứ như thầy giáo đang dạy học sinh ý.” Giang Song Lý nghĩ ngợi một chút khi đang ngồi làm bài, không khỏi trêu chọc một chút. Cô đã đọc khá nhiều sách ôn thi nghiên cứu sinh rồi, giờ đang bắt đầu làm đề.

Thì đúng là có khác gì thầy giáo đâu! Minh Đại Xuyên lúc nào cũng nghiêm túc, mi tâm nhăn lại, Minh Nguyệt rúc vào ghế salon, co lại thành một viên tròn nhỏ, lặng yên không nhúc nhích.

“Tập trung làm bài đi, nữ trụ cột tương lai của nước nhà à!” Minh Đại Xuyên nhắc nhở Giang Song Lý, Giang Song Lý nghe xong cũng phải rụt cổ lại, đáng vẻ đúng kiểu bị thầy giáo chủ nhiệm mắng.

Giang Song Lý đáp: “Vâng thưa thầy!”

Minh Nguyệt hòa theo, hai cánh tay mập mập đập vào nhau vỗ vỗ, hai mắt vì cười nên híp lại như vàng trăng khuyết.

Minh Đại Xuyên quay đầu nhìn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt liền ngậm miệng nhỏ lại, cúi đầu xuống, chân nhỏ nhích tới nhích lui, đầu lắc lư nghiêng ngả, thỉnh thoảng lại ngẩng lên liếc trộm bố một cái. Thấy nét mặt bố vẫn không thay đổi, cô bé lại cúi đầu, thấp đến mức sắp chạm đến bụng luôn rồi.

Cô bé còn đang bú sữa mẹ, nên có một cái bụng rất tròn, lại còn mềm nữa.

Minh Đại Xuyên dở khóc dở cười, không dạy nữa, chỉ quay qua nói với Giang Song Lý: “Cố mãi mà con vẫn không chịu gọi, thôi vậy.”

Đúng lúc hắn vừa nói xong thì Minh Nguyệt bò lên người hắn, hôn lên mặt hắn một cái, sau đó rúc vào lòng hắn, xấu hổ cười tủn tủn. Minh Đại Xuyên khẽ cười nói: “Con gái ngoan của baba!”

Minh Nguyệt là một cái áo bông nhỏ ấm áp, cô bé luôn cười híp mắt với người thân của mình, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý thường xuyên nhận được những cái hôn từ cô con gái. Mà Minh Nguyệt cũng thông minh lắm, biết tận dụng điều này để làm nũng, cô bé trắng trắng mềm mềm, lúc cười lên khiến cho người nhìn cảm thấy rất ấm lòng. Minh Đại Xuyên hận không thể thu nhỏ con gái lại rồi mang theo con đi làm, gặp phải chuyện gì phiền lòng thì chỉ cần bảo con gái hôn một phát là xong, mọi nỗi âu lo sẽ lập tức tan biến hết.

Điều duy nhất khiến Minh Đại Xuyên không hài lòng chính là, Minh Nguyệt cũng hôn hai bố con nhà họ Chu kia.

Cô bé hôn Chu Xung ít thôi, vì trên người Chu Xung luôn có mùi khói thuốc khó ngửi, râu của hắn còn cứng nữa, Minh Nguyệt cảm thấy hơi chán ghét.

Nhưng Chu Tự Hằng thì không giống vậy, cậu bé chỉ lớn hơn Minh Nguyệt một tuổi chín tháng, cũng nhỏ nhỏ mập mập, người lúc nào cũng có mùi sữa thơm. Minh Nguyệt thích dính lấy Chu Tự Hằng nhất, Chu Tự Hằng cũng rất thích em, cứ một câu vợ hai câu vợ, gọi suốt mà không chán, đôi khi Minh Nguyệt nghe nhiều quá phải than thở một tiếng: “Ai ~”

Mỗi lần Minh Đại Xuyên nghe vậy thì chỉ muốn đá thẳng nhóc kia ra chỗ khác thôi, lòng còn thầm mắng Chu Tự Hằng di truyền gen phong lưu của bố nó.

Thời điểm này Chu Tự Hằng đã tự hiểu biết rất nhiều thứ, tuy mới chỉ biết nói một năm nay thôi, nhưng cậu bé cũng biết gạt người rồi, đặc biệt là giở dụ dỗ Minh Nguyệt lắm.

Lúc Minh Nguyệt mới chỉ biết bò, Chu Tự Hằng đã cầm kẹo học theo người lớn trêu chọc cô bé: “Lại đây với ca ca nào.” Minh Nguyệt cười híp mắt, cố gắng bò đến, cái lắc tay kêu leng keng. Mà cô bé không chỉ bò đến thôi đâu, còn phải hôn lên mặt anh Chu Tự Hằng một cái nữa thì mới nhận được kẹo.

Thêm nữa, Chu Tự Hằng còn hay mua đồ chơi cho Minh Nguyệt, cậu bé có rất nhiều tiền tiêu vật đó. Buổi tối đi dạo, cậu bé sẽ dẫn Minh Nguyệt vào siêu thị ngắm nghía, nhìn thấy món đồ gì hay là sẽ dụ Minh Nguyệt hôn mình một cái, sau đó cô bé sẽ được cậu mua cho món đồ chơi đấy.

Chu Tự Hằng có lúc sẽ pha sữa cho Minh Nguyệt uống, cậu bé pha không được ngon lắm, nhưng Minh Nguyệt lần nào uống cũng tỏ vẻ rất ngon, còn hôn cậu bé mấy cái, làm nước miếng dính đầy mặt cậu bé luôn, Chu Tự Hằng cực kỳ tự hào về bản thân.

Cứ buổi chiều là Chu Tự Hằng lại chạy đến nhà hàng xóm, tuy chuyện cô dâu nhỏ đã bị gạt bỏ, nhưng Giang Song Lý vẫn rất thích Chu Tự Hằng, trẻ con trong khu này không nhiều, thật may khi Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng có thể chơi thân với nhau.

Chu Tự Hằng cầm theo túi kẹo sang, nói “Con chào dì Giang!” “Con chào chú Minh!” ngọt sớt, sau đó lại điệu võ dương oai đứng trước mặt Minh Nguyệt, đưa túi kẹo cho cô bé, vừa kiêu ngạo vừa xấu hổ nói: “Cho em hết nè, thấy anh tốt với em không!”

Minh Nguyệt rất nhạy cảm với giọng của Chu Tự Hằng, cứ trông thấy cậu bé là cười ngay, nhìn đáng yêu như cục bột vậy. Cô bé theo bản năng bò tới ôm eo Chu Tự Hằng, hôn lên cằm cậu một cái, Minh Đại Xuyên giữ con lại, ôm cô bé thật chặt: “Baba còn đang nói chuyện với con đó, ngồi yên nói cùng baba nào.”

Minh Nguyệt lại ngoan ngoãn ngồi xuống.

Việc Minh Đại Xuyên dạy Minh Nguyệt nói đã quá quen thuộc với Chu Tự Hằng rồi, cậu bé nghĩ một lúc rồi khom lưng nhìn Minh Nguyệt.

Đáng tiếc là Minh Nguyệt vẫn không chịu nói, Minh Đại Xuyên chỉ đành bó tay than thở.

Chu Tự Hằng tranh thủ tham gia luôn: “Vợ gọi anh đi, gọi đi!” Cậu bé vui vẻ đứng thẳng, cười tươi như hoa nói.

Minh Nguyệt lại tưởng anh trai đang trêu mình, lại tiến đến hôn Chu Tự Hằng một cái.

“Không phải thế!” Chu Tự Hằng ôm mặt cô bé, “Em gọi anh đi! Gọi anh đi! Gọi anh...”

“Con phải nói là em gọi tiểu ca ca đi.” Giang Song Lý xen vào.

“Đúng rồi.” Chu Tự Hằng nghiêm túc gật đầu, bộ dạng đó khiến cho Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên không nhịn được cười, “Nếu em gọi tiểu ca ca thì anh sẽ cho em ăn kẹo.”

Minh Nguyệt đan hai tay vào nhau, chớp mắt to không nói.

“Không thì anh sẽ pha sữa cho em uống nha.” Chu Tự Hằng tiếp tục dụ.

Minh Nguyệt vẫn chỉ biết ê a thôi, hai mắt híp lại rất đáng yêu.

“Hay là anh hôn em một cái nhé, anh hôn em một cái, sau đó em gọi tiểu ca ca được không?” Chu Tự Hằng nói xong thì mặt đã hơi hồng, trong suy nghĩ của cậu bé, hôn là việc đại sự, mỗi lần được Minh Nguyệt hôn, cậu bé tuy rất vui sướng, nhưng lúc hôn lại thì rất xấu hổ.

“Quyết định vậy đi!” Chu Tự Hằng hôn cô bé một cái rất nhanh, làm Minh Đại Xuyên không kịp ngăn cản, sau một tiếng “Chụt” vang lên là một giọng

nói ngọt sớt đáng yêu gọi: “Tiểu Chu Chu.”

Đó chính là chữ đầu tiên mà Minh Nguyệt nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Chữ đầu tiên Minh Nguyệt gọi lại là “Tiểu chu chu”, điều này làm cho Minh Đại Xuyên không thể nuốt trôi được, giận dữ gây mất một cân thịt, mấy nhân viên trẻ mới vào công ty thấy mà lo lắng, không lẽ việc kinh doanh gặp khó khăn, giám đốc đang cân nhắc xem có nên tiếp tục đảm nhiệm chức vụ này hay không ư? Minh Đại Xuyên nghe được tin đồn thì lại càng bức bối, may mắn là Minh Nguyệt cũng nhanh chóng gọi được một tiếng baba, khiến tâm trạng hắn cũng nhẹ đi một chút.

Một mặt hắn thầm trách mình dùng sai phương pháp để dạy con, làm thằng nhóc Chu Tự Hằng giành được phần thắng, mặt khác lại càng ghét hai bố con họ Chu kia hơn.

Chu Xung là hình mẫu được phụ nữ theo đuổi, hắn có dáng vẻ phong lưu tuấn tú, lúc hút thuốc nhìn lại có phần hư hỏng rất quyến rũ. Hắn không vội kết hôn, chỉ nuôi ba bốn cô bồ ở bên ngoài, hôm nay cô này mai lại cô khác, chỉ có buổi tối thì mới ở nhà ôm tiểu tử tông ngu thôi. Con chim nhỏ của Chu Tự Hằng thì còn nhỏ xíu, vẫn là trai tơ chứ không như bố, nhưng miệng lưỡi thì ngọt như mứt quả vậy, lúc làm nũng hay nịnh nọt là cậu bé có thể nói liên tục trong mười phút mà không câu nào trùng nhau.

Tất nhiên không phải ai cậu bé cũng lấy lòng, cậu bé thường nịnh Giang Song Lý, đôi khi thì với Minh Đại Xuyên, nhưng người cậu bé nói chuyện nhiều nhất vẫn là Minh Nguyệt.

Cậu bé rất thích nghe Minh Nguyệt nhỏ nhẹ gọi mình, giọng em gái rất ngọt ngào đáng yêu, lại ngọt nữa, “Tiểu ca ca” thì nói thành “Tiểu chu chu”.

Nhưng Chu tiểu thiếu gia rất thích.

Cậu bé cảm thấy mình phải rộng lượng với vợ một chút, em ấy gọi thế nào cũng không sao, chỉ cần mình hiểu là được.

Chu Tự Hằng thích đi khoe khoang lắm, cứ dắt Minh Nguyệt dạo chơi trong vườn hoa của khu nhà, gặp ai cũng nói: “Vợ con biết gọi con rồi, người đầu tiên em ấy gọi là con đó nha!” Sau đó cậu bé lại ra vẻ như người lớn nói với Minh Nguyệt: “Tiểu Nguyệt Lượng thông minh nhất nhĩ? Em gọi tiểu ca ca đi nào!”

Minh Nguyệt nghe lời gọi tiểu ca ca.

Cái đuôi nhỏ của Chu Tự Hằng muốn vênh lên trời luôn rồi, cậu bé cầm hai tay Minh Nguyệt, trân trọng khen ngợi: “Em đúng là cô vợ nhỏ đáng yêu và thông minh nhất anh từng thấy.” (Editor: =_ =!)

Cậu nhóc mới gặp được mấy bé gái chứ? Không hiểu học ở đâu được câu đó không biết? Đúng là gậy người mà.

Mọi người nghe vậy thì cười ầm lên, lại nhớ chỉ mới gần đây thôi, Chu tiểu thiếu gia còn giận dữ nói “Sao em lại ngốc thế chứ? Mãi mà chưa nói được.”

Minh Nguyệt nghe ra được sự khen ngợi trong ngữ điệu của Chu Tự Hằng, liền chấp chững đi tới hôn lên mặt anh trai, ngọt ngào gọi: “Tiểu chu chu.”

Chu Tự Hằng khoái chí ưỡn bụng, khom lưng cụng đầu vào em: “Em ngoan quá!” Giọng điệu của cậu bé là học từ Chu Xung, tuy tuổi còn nhỏ nên không thể hiện được giống hoàn toàn, nhưng sự kiêu ngạo được biểu lộ ra thì không thể nghi ngờ gì nữa.

Giang Song Lý nhìn thấy cũng phải cảm thán: “Nếu em được trẻ thêm 20 tuổi thì tốt quá.”

Minh Đại Xuyên, người không hiểu phong tình thì tức giận nãy: “Lời ngon tiếng ngọt không đáng tin, chỉ có loại phong lưu mới thể thôi! Cứ đảng hoàng khuôn phép vẫn hơn, phải như thế thì mới đáng để dựa vào.” Trong câu nói hàm chứa sự khen ngợi bản thân, Giang Song Lý nghe mà khinh bỉ.

Tháng mười hai, Giang Song Lý tham gia cuộc thi lên nghiên cứu sinh, để tiện cho gia đình, cô đã chọn đại học Nam Thành. Trước khi đi thi, Minh Nguyệt tặng cho mẹ một cái hôn thật lâu, Chu Tự Hằng cũng chúc cô thuận buồm xuôi gió, Minh Đại Xuyên đưa cho cô cái bùa bình an mà hắn đã đi đến miếu cầu.

Giang Song Lý thể hiện rất tốt, cô đứng trong danh sách những người được vào vòng hai, tên của cô còn đứng ở vị trí thứ nhất, lại có tài ăn nói, nên đã thuận lợi giành được tư cách nhập học. Giang Song Lý vui lắm, cũng âm thầm biết ơn chồng mình rất nhiều.

Những cô gái tốt nghiệp cùng năm với cô cũng đều đã kết hôn rồi, nhưng không có ai được gia đình ủng hộ việc đi học tiếp cả, mặc dù đã là thập niên 90, nhưng tư tưởng đàn ông đi làm đàn bà ở nhà vẫn còn tồn tại ở rất nhiều gia đình.

Giang Song Lý quả thực rất may mắn, dạo gần đây cô cười nhiều hơn trước, Chu Tự Hằng còn phải khen: “Đi Giang xinh đẹp giống như mình tính vậy.”

Giang Song Lý đọc sách, Minh Đại Xuyên bận công việc, Tiểu Nguyệt Lượng chỉ còn biết bám đuôi Chu Tự Hằng cả ngày. Cậu bé vui lắm, thầm ước giá mà được ôm Minh Nguyệt về nhà mình luôn thì tốt quá.

Thời gian trôi đi, Minh Nguyệt đã được hai tuổi, có đôi lúc Minh Đại Xuyên thăm nghĩ, rõ ràng hần vẫn chưa già, vợ hần Giang Song Lý cũng chưa có nếp nhăn, thế mà sao con gái lại lớn nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến cho hần không nhớ chút nào.

Minh Nguyệt hai tuổi rưỡi vẫn trắng trẻo như ngọc, đôi mắt hoa đào, cái mặt tròn tròn, đôi môi nhỏ xinh chúm chím, giọng nói rất đáng yêu, lại ngoan ngoãn lễ phép, là bé cưng của cả khu. Trí nhớ của cô bé cũng rất tốt, chỉ dạy một lần là nhớ tên người ta ngay, lần sau nếu gặp lại là cô bé có thể gọi được tên của họ, tất cả mọi người đều thích nghe giọng nói trong trẻo như chim sơn ca của cô bé.

Năm nay Chu Xung đã triển khai mở rộng diện tích khu chung cư, cho nên đã có nhiều hộ gia đình chuyển tới đây hơn, vì dạo này kinh tế phát triển, gia đình nào cũng có một khoản tích lũy riêng để mua nhà. Vì đông dân cư nên trẻ con trong khu cũng tăng lên, không chỉ có mỗi hai đứa trẻ là Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt như trước nữa, mà phải lên tới mười bảy mười tám đứa rồi, nhưng dù có nhiều trẻ con đến đâu thì Chu Tự Hằng vẫn là bá vương của đám con nít.

Bởi vì Chu Tự Hằng là người mạnh nhất!

Chu Xung tuy chỉ có một đứa con trai cưng thôi, nhưng vẫn quyết định cho cậu bé tự do nghịch ngợm phát triển, cậu bé đã qua cái thời cần đến bảo mẫu pha sữa tắm rửa cho rồi, bây giờ Chu Xung đã thay một bảo mẫu kiêm vệ sĩ là một chàng trai cao to cường tráng, chỉ cần đi theo sau trông chừng Chu Tự Hằng là được.

Những chuyện nhỏ như Chu Tự Hằng gây lộn với đám con nít, bị đánh thì mặc kệ; Chu Tự Hằng bị ngã, mặc kệ; Chu Tự Hằng trèo lên cây lấy trứng chim, cũng kệ luôn...

Minh Đại Xuyên tuy không vừa mắt Chu Tự Hằng lắm, nhưng khi nhìn thấy cậu bé chân tay xước xước đi về nhà thì cũng thấy thương thương, tên Chu Xung kia đúng là có trái tim sắt đá!

Chu Tự Hằng vì vận động nhiều nên cơ thể rất khỏe mạnh, chưa đầy năm tuổi mà trông còn cao hơn mấy đứa bé bảy tuổi, nghịch như quỷ sứ, đầu đá lung tung suốt ngày. Mà Chu Tự Hằng khôn khéo y như bố vậy, cho nên được cả đám trẻ con bám theo, cậu bé rất hào phóng dùng kẹo và đồ chơi để lôi kéo dụ dỗ mấy đứa nhỏ, khi đánh lộn còn có hội, cho nên rất nhanh chóng, cậu bé đã trở thành vua của cả bọn.

Trẻ con trong gia đình bố hoặc mẹ đơn thân thường trưởng thành sớm, Chu Tự Hằng chính là một ví dụ điển hình.

Sau khi lên bốn, Chu Tự Hằng đã tự nhận ra sự khác biệt giữa gia đình mình và các gia đình khác, điển hình là với gia đình của Tiểu Nguyệt Lượng.

Cậu bé không có mẹ.

Nhà người ta đều có ba người, bố mẹ và con, nhưng nhà cậu bé thì chỉ có bố, cậu bé và cô giúp việc thôi. Không có ai kể chuyện cổ tích cho cậu bé trước khi đi ngủ, cũng không có ai chúc ngủ ngon hay gọi cậu bé dậy mỗi sáng.

Lúc rảnh Giang Song Lý thường dạy Minh Nguyệt hát, bài hát đầu tiên cô dạy mang tên “Mẹ là người tốt nhất trên đời”, Minh Nguyệt học thuộc rất nhanh, cô bé mặc chiếc váy nhỏ đứng hát vang: “Có mẹ, con được nâng niu như báu vật”, “Không có mẹ, con giống như ngọn cỏ mong manh”.

Nhưng Minh Nguyệt chưa bao giờ đứng trước mặt Chu Tự Hằng hát bài này, cậu bé chỉ lén nghe được thôi. Minh Nguyệt hát rất hay, buổi tối cậu bé ghé tai vào cửa nhà cô bé để nghe, xúc động đến mức chảy cả nước mắt.

Thấy con trai hai mắt đỏ hoe trở về nhà, Chu Xung hỏi cậu bé bị ai bắt nạt: “Để bố dẫn con đi xử lý kẻ đó.”

Chu Tự Hằng ngượng ngùng nói: “Đi Giang dạy vợ con hát bài ‘Mẹ là người tốt nhất trên đời’.”

“Vớ vẩn! Bố mới là người tốt nhất trên đời!” Chu Xung ngâm điếu thuốc, dạy con trai một bài hát cũ: “Tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, lão hòa thượng dặn dò rằng, phụ nữ dưới núi là hổ, nếu gặp thì phải tránh xa ra.”

Chu Tự Hằng không hiểu ý nghĩa của bài này lắm, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc học hát.

Hôm sau, cậu bé hát bài này cho Minh Nguyệt nghe, Giang Song Lý không nhịn được cười, Minh Nguyệt thì mở to mắt hỏi: “Vậy em cũng là một con hổ sao?” Hai cánh tay nhỏ của cô bé chống lên eo, bộ dạng có vẻ rất tức giận.

Chu Tự Hằng ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó nghiêm trang đáp: “Em là công chúa nhỏ của anh.”

Minh Nguyệt cười tươi như hoa, chạy đến ôm Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thỏa mãn lắm, bỗng nhiên lại nghĩ, tuy mình không có mẹ, nhưng mình có vợ nhỏ nè, đây là điều không phải ai cũng có đâu nhé, mình thật may mắn nha!

Chu Tự Hằng nghĩ xong cũng cảm thấy đỡ buồn hơn một chút rồi.

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, mang theo không khí ấm áp của mùa xuân.

Hôm nay, khó có dịp Chu Tự Hằng không đi ra ngoài bắt nạt các bạn nhỏ mà ở trong nhà chơi với Minh Nguyệt, cậu bé nói: “Anh sẽ đóng vai anh hùng, còn em là công chúa đang chờ được giải cứu nha.” Chu Tự Hằng mặc áo da nhỏ, nét mặt cực kì uy vũ.

“Vậy công chúa phải làm cái gì ạ?” Minh Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời, ngẩng đầu lên hỏi anh trai. Mặc dù chỉ kém một tuổi chín tháng, nhưng Chu Tự Hằng cao hơn Minh Nguyệt nhiều lắm, cậu bé rất thích trông thấy ánh mắt sùng bái của cô bé khi ngẩng lên nhìn mình.

Chu Tự Hằng bị hưng phấn quá nên nhất thời không thể đưa ra câu trả lời, trầm tư một lát, cậu bé lại học theo trên phim, đưa tay ôm mặt Minh Nguyệt, nghiêm túc nói: “Em hãy ở yên tại chỗ chờ anh đến là được.”

Nói xong cậu bé nghiêng đầu hướng má mình vào Minh Nguyệt, cô bé thấy thế liền chuẩn xác hôn lên mặt Chu Tự Hằng một cái.

May là hai đứa tuổi còn nhỏ, không thì Giang Song Lý còn tưởng là mình đang xem phim truyền hình chứ!

*

Buổi chiều lúc Chu Tự Hằng trở về thì đã thấy Chu Xung đang ngồi trên salon chờ cậu bé rồi, chuyện này thật sự rất hiếm có, công ty của Chu Xung ngày một phát triển, lĩnh vực có liên quan cũng rất nhiều, hần thường hay phải đi xã giao, hôm nào cũng phải đến đêm khuya mới về, Chu Tự Hằng thì đã một mình nằm ngủ say trên giường. Hôm nay thấy bố về sớm, Chu Tự Hằng ngạc nhiên lắm.

Chu Xung thật ra là muốn nói chuyện với con về vấn đề “Tại sao trong số trẻ con trong khu này, chỉ có mình con là không có mẹ?”, nếu hôm qua con trai không đồ mặt tới hỏi hần câu đó thì hần cũng chẳng bao giờ nghĩ tới, rằng con trai hần, cuối cùng cũng đã đến tuổi hiểu biết mọi chuyện rồi.

Con trai hần, rất ngưỡng mộ những đứa trẻ có mẹ.

Nghĩ tới đây, Chu Xung cảm thấy rất đau lòng, hần nghĩ lại chính bản thân mình khi còn bé, cũng giống như Chu Tự Hằng vậy, cực kỳ ghen tỵ với những đứa trẻ khác trong thôn.

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng con của hần lại cũng phải đi trên con đường giống như bố nó ngày xưa.

Chu Xung mất ngủ cả đêm, sau khi ra về thờ ơ dạy con hát bài “Nữ nhân dưới núi là con hổ”, đến sáng, hần lại hút hết hai bao thuốc trong phòng làm việc, nóng hết cả phổi, sau đó mới quyết định sẽ giải thích với Chu Tự Hằng.

Nhưng bây giờ, thấy con trai vui vẻ trở về nhà, Chu Xung lại không nỡ nói ra.

Hần nên nói thế nào đây? Phải nói thế nào mới được? Làm sao đành lòng nói thẳng với con rằng: Con được bố đem về từ đồn cảnh sát, bố con chơi bời nhiều quá, chẳng may có một hai lần thất thủ, cho nên bố cũng không biết mẹ con là ai cả.

Nhất định không được nói thế, nghe xong ai mà không thấy thương tâm chứ.

Vậy phải làm sao đây?

Chu Xung lần đầu tiên thấy phiền muộn vì việc mình mới học hết cấp hai, đầu ít chữ nên không biết lựa lời mà nói.

Hần cuống đến độ vò đầu bứt tai, Chu Tự Hằng còn phải chủ động đi tới an ủi bố: “Bố ơi, bố gặp phải chuyện buồn gì sao?”

“Đúng vậy.” Chu Xung buông tay nói, “Con thử nghĩ xem bố đang buồn chuyện gì?”

Chu Tự Hằng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Phá sản ạ.”

Chu Xung: “...”

“Con có thấy ghen tỵ hay ngưỡng mộ khi thấy những bạn nhỏ khác đều có mẹ không?” Chu Xung hỏi thẳng.

Chu Tự Hằng không thích nói dối, cậu bé là người cực kỳ thẳng thắn, nhìn bố đáp: “Trước đây... thì có ạ.” Sau đó lại bổ sung ngay: “Nhưng bây giờ thì không.”

Chu Xung khó có khi dịu dàng như lúc này, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì con có vợ rồi, những bạn khác có mẹ, còn con có vợ, chúng con rất hạnh phúc.” Chu Tự Hằng chớp chớp mắt, mấy ngón tay nhỏ cứ xoắn xuýt lại vào nhau, có chút ngượng ngùng nói tiếp: “Con rất thích cô vợ này.”

Cậu bé vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ mới cao đến thắt lưng Chu Xung, gương mặt tuy non nớt nhưng rất có khí chất, lúc này cậu bé đang xấu hổ cười, ánh mắt hồn nhiên ngây thơ vô cùng.

[Chúng con rất hạnh phúc.]

Chu Xung nhìn con trai, sau đó không nhịn được mà bế con giờ lên thật cao: “Con nói đúng lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

Mùa đông năm nay ở Nam Thành đến muộn hơn bình thường.

Không có những đợt tuyết đầu đông, bầu trời trong xanh và tươi đẹp đến lạ.

Minh Nguyệt trước giờ rất sợ lạnh, nên đương nhiên không thích mùa đông giá rét, nhưng năm nay cô bé lại hi vọng tuyết sẽ rơi ngập cả Nam Thành, làm cho tàu hỏa không thể đi được thì càng tốt.

Như thế thì mẹ mới không thể rời xa cô bé được.

Giang Song Lý đã học xong ba năm nghiên cứu sinh, dựa vào vốn tiếng Anh chuyên sâu của mình, một bài luận văn và thư đề cử đã giúp cô nhận được một suất học bổng ở Anh, chuẩn bị một thời gian ngắn nữa thôi là cô sẽ phải chia tay mùa đông ở nơi này, đi đến thành phố London mưa dầm cả ngày rồi.

Minh Đại Xuyên rất ủng hộ vợ, chính hắn trước đây cũng đã đi nước ngoài học tập rồi, cho nên chẳng có lý do gì mà hắn lại ngăn cản giấc mơ của vợ mình cả.

Ai cũng có một mơ ước của riêng mình, có thể nhỏ bé hoặc to lớn, cũng có thể xa xôi hay gần ngay trước mắt.

Mà ước mơ của Giang Song Lý, nay đã ở rất gần cô rồi.

Lúc còn học đại học, cô đã luôn mơ được đặt chân đến Bridge of Sighs (Cầu Than Thở) ở Venice, sau khi sinh con, ý niệm này đã dần bị dập tắt. Mà bây giờ, một bưu kiện được gửi từ đại dương xa xôi đã một lần nữa thấp lên hi vọng trong cô.

Thầy của Giang Song Lý động viên cô: “Em hãy đi học đi, khi về nước thầy sẽ giữ một chỗ tốt ở trong trường cho em”

Mẹ của Giang Song Lý thì lại khuyên cô từ bỏ, lý do là: “Con đã có chồng con rồi, không phải chỉ có một mình nữa, phải suy nghĩ cho bố con chúng nó chứ.”

Ngay khi cô sắp từ bỏ rồi thì chồng cô lại nói: “Em nên đi đi, đừng vì anh và Tiểu Nguyệt Lượng mà do dự. Anh sẽ ở Nam Thành chờ em về, cũng sẽ chăm sóc tốt cho con gái, em yên tâm nhé.”

[Em yên tâm nhé.]

Mấy năm trước, Minh Đại Xuyên tay kéo hành lý, đứng dưới ký túc xá nữ chia tay cô để đi Mỹ, hắn cũng nói rằng: “Anh ở bên đó sẽ luôn nhớ em, chờ anh về, anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống tốt hơn. Em yên tâm nhé.”

Lúc đó hắn vẫn còn là một cậu thanh niên ngây ngô, luôn nghiêm túc và khiêm tốn, đạo đức phải luôn được giữ vững, yêu nhau đã lâu mà trước khi đi hắn mới hôn cô lần đầu tiên.

Giang Song Lý nhớ lại quá khứ, lại nhìn Minh Đại Xuyên nay đã thành đạt chín chắn, nhẹ nhàng gạt đầu.

Lúc bấy giờ Nam Thành vẫn chưa có máy bay đi nước ngoài, sau sự cố trên chuyến phi cơ số 2755, thành phố thậm chí còn có ý định hủy bỏ sân bay. Chuyến đi London này, Giang Song Lý phải đến tận sân bay Thượng Hải.

Minh Đại Xuyên sẽ đi cùng cô ra sân bay, thu xếp ổn thỏa rồi mới quay về.

Vấn đề là Minh Nguyệt ở nhà không có ai trông.

Bố mẹ Giang Song Lý không thể đến được, cuối cùng Chu Xung phải vỗ ngực bảo đảm: “Cứ giao Minh Nguyệt cho tôi, tôi hứa sẽ chăm sóc con bé thật tốt.”

Minh Đại Xuyên nghi ngờ: “Anh chắc chứ?” Chu Xung từ trước đến giờ luôn bận rộn công việc, ngay cả con mình cũng không có thời gian quan tâm đến, làm sao có thể chăm sóc cho Tiểu Nguyệt Lượng được?

Chu Xung cũng tự biết mình không đáng tin, có phần mất tự nhiên sờ bao thuốc lá, nói: “Giữ chứ, không phải còn có con trai tôi đó sao? Con bé là vợ nó còn gì nữa? Thăng bé nhất định sẽ chăm sóc con bé chu đáo mà!”

Hắn vừa dứt lời thì Chu Tự Hằng không hiểu từ đâu chui ra, ưỡn cao ngực nói: “Chú hãy yên tâm, con xin lấy chim nhỏ của mình ra để đảm bảo.”

Chu Tự Hằng bị ảnh hưởng rất nhiều từ Chu Xung, Chu Xung hay trêu đùa con lắm, thỉnh thoảng có nói mấy câu hơi bậy một chút.

Chu Xung bị con trai phá đám, liền vỗ nhẹ đầu con mắng: “Thằng nhóc thói này!”

Chu Tự Hằng bị vỗ đầu nhưng không thấy giận, hiện giờ cậu bé chỉ nghĩ đến việc đưa Tiểu Nguyệt Lượng về nhà mình thôi, những chuyện khác thì để sau hằng nói.

Cậu bé nhìn Minh Đại Xuyên không chớp mắt, cố gắng để cho cái người luôn nghiêm túc kia nhìn ra được sự chân thành của mình.

Minh Đại Xuyên khó có lúc thấy cậu bé ngoan ngoãn như vậy, tuy đồng ý nhưng vẫn đưa ra yêu cầu: “Hai đứa phải ngủ riêng nhé.”

Nói xong lại tiếp tục giải thích với hai bố con họ Chu: “Nam nữ khác biệt, mà tính cả tuổi mẹ thì con cũng đã bảy tuổi rồi đó.”

Minh Đại Xuyên có trí nhớ rất tốt, đến bây giờ mà hắn vẫn còn nhớ một câu mà Chu Tự Hằng nói, đó là [Buổi tối có thể cùng ngủ với em ấy, cùng nhau sinh em bé]. Mặc dù đã lâu rồi, nhưng hắn không sao quên được dáng vẻ nghiêm túc của Chu Tự Hằng khi ấy.

Chu Xung bận hút thuốc nên không nói chuyện, gần như để cho Chu Tự Hằng tự làm chủ.

Chu Tự Hằng vẫn chưa đọc được nhiều sách, Tam tự kinh mới đọc một nửa, nghe Minh Đại Xuyên nói thế thì cũng gật đầu, còn hơi ngượng ngùng đáp: “Con biết rồi ạ.”

Thế là quyết định mấy ngày tới Minh Nguyệt sẽ ở nhà họ Chu, thật ra thì Minh Đại Xuyên vẫn không yên tâm lắm với hai bố con nhà kia, nhưng ít ra thì nhà đó vẫn còn có người giúp việc đáng tin cậy.

Bà con xa không bằng láng giềng gần, những năm gần đây công ty bất động sản của Chu Xung ngày càng làm ăn lớn, lui tới Minh Đại Xuyên cũng nhiều hơn. Chu Xung thì nhận những hạng mục cần cải tạo sửa chữa, còn đơn vị nhận thầu thiết kế chính là công ty của Minh Đại Xuyên.

Ngưỡng mộ sự nghiệp thành công của một người, không có nghĩa là sẽ ngưỡng mộ người đó.

Cho nên trước khi Minh Đại Xuyên về nhà, hắn còn lên nghe hai bố con họ Chu nói chuyện với nhau.

Chu Xung ngâm điều thuốc, đi đằng sau tiểu tử tông nhà hắn hỏi: “Không phải con rất muốn ôm vợ ngủ à? Sao lại không phản đối yêu cầu của chú Minh vậy?”

Á à! Vẫn còn có ý định này cơ đấy!

Chu Tự Hằng không cao lớn như bố, nhưng bước đi rất oai phong, hai tay để sau lưng, nhưng vì mùa đông mặc nhiều áo nên nhìn như quả bóng tròn vậy.

Cậu bé chỉ hờ hững đáp: “Vẫn còn nhiều thời gian mà bố.”

Nói xong cậu bé lại xoay người, cái mặt bánh bao trông rất nghiêm túc, lên giọng dạy dỗ bố Chu Xung: “Đây là một cuộc chiến lâu dài, không thể vội được đâu.”

Chu Xung rút điều thuốc ra, khom lưng cúi đầu với con trai: “Thủ trưởng, ngài nói rất đúng.”

Chôm tóc trên đầu Chu Tự Hằng khẽ đung đưa, như thể đang biểu lộ sự kiêu ngạo và đắc ý của chủ nhân.

Minh Đại Xuyên cố gắng kìm chế ý niệm muốn giật tóc Chu Tự Hằng, hắn tức tối đập lên tường một phát rồi bỏ đi.

Trước ngày lên đường, Giang Song Lý dẫn Minh Nguyệt đi dạo phố mua thật nhiều đồ. Điều này khiến cho Minh Nguyệt cảm thấy không bình thường, Giang Song Lý phải dịu dàng giải thích: “Mẹ phải tạm rời xa Tiểu Nguyệt Lượng một thời gian ngắn rồi.”

Đối với một đứa bé còn đang học mẫu giáo như Minh Nguyệt, chuyện tiền đồ hay tương lai quả thật rắc rối y như lịch sử Nam Thành vậy.

Cô bé còn rất nhỏ, cuộc sống luôn vui vẻ không ưu phiền, tựa như một con thuyền đang đi trên biển, chưa bao giờ nổi sóng lớn, dọc đường phong cảnh đẹp như tranh. Cô bé chẳng bao giờ nghĩ tới việc mẹ của mình sẽ tự nhiên xuống thuyền cả.

Minh Nguyệt tâm trạng buồn bã như một con chim sơn ca bị nhốt trong lồng, không thể hét lên những tiếng dễ nghe. Giang Song Lý đau lòng lắm, cô hứa với con gái: “Mẹ chỉ đi một tí thôi, khi nào được nghỉ mẹ sẽ về, chúng ta lại giống như trước đây.”

Minh Nguyệt vẫn rầu rĩ cúi thấp đầu.

Chu Tụ Hằg thì hoàn toàn ngược lại, cậu bé dựa vào những phép tính đơn giản đã được học ở nhà trẻ, cả ngày lẫn đêm cứ tính toán mãi, xem hôm nào thì Tiểu Nguyệt Lượng sẽ đến nhà mình ở.

Chỉ cần nghĩ đến đó thôi là Chu Tụ Hằg lại không nhịn được cười, thậm chí còn phản kích mà huyt sáo.

Trò chơi anh hùng cứu công chúa nay đã được Chu Tụ Hằg biến hóa trở nên rất lớn mạnh, không còn có mỗi cậu bé và Minh Nguyệt chơi nữa rồi, trong tiểu khu có mười mấy cậu em nhỏ chia ra một đội sắm vai thủ hạ của Chu Tụ Hằg, một đội là kẻ địch, mặc dù đông người, nhưng Chu Tụ Hằg vẫn có thể an bài ổn thỏa đâu ra đấy.

Và tất nhiên Minh Nguyệt là người cao quý nhất, cô bé vĩnh viễn chỉ cần ngồi một chỗ làm một công chúa nhỏ xinh đẹp, chờ anh hùng tới giải cứu là được.

Mỗi lần được cứu, Minh Nguyệt đều rất vui vẻ hôn anh hùng Chu Tụ Hằg một cái, nhưng hôm nay cô bé lại không thấy vui gì cả.

Chu Tụ Hằg sai đàn em chạy đến cửa hàng mua một xâu kẹo hồ lô đường tới dỗ cô bé.

Mứt quả màu đỏ tươi hấp dẫn, mùi thơm nức cả mũi, nhưng gương mặt bầu bĩnh của Minh Nguyệt vẫn nhăn nhó, cô bé tâm sự với anh trai của mình: “Mẹ của em phải đi học ở một nơi rất xa, không thể ở với em nữa rồi.”

“Thế mẹ em sẽ trở về chứ?” Chu Tụ Hằg ôm mặt cô bé, mặt Minh Nguyệt trắng trắng mềm mềm như đậu hũ, Chu Tụ Hằg cứ nhìn thấy là thèm, chỉ muốn cắn một cái thôi.

“Ồ?” Minh Nguyệt ngo ngác, “Mẹ em tất nhiên là sẽ trở về rồi.”

Sẽ trở về sao?

Chu Tụ Hằg ủ rũ, không về thì tốt quá, như vậy thì Tiểu Nguyệt Lượng sẽ thuộc về một mình mình rồi. Nhưng thấy Minh Nguyệt buồn bã, cậu bé lại hỏi: “Nếu sẽ trở về thì em còn lo lắng cái gì nữa?”

Lo lắng cái gì ư? Minh Nguyệt xoắn xýt hai tay, hồi lâu cũng không biết nói gì, chỉ cúi thấp đầu, khó khăn lắm mới nghĩ ra được.

Cô bé đáng yêu nói: “Em lo buổi sáng không có ai gọi em dậy, mà baba thì dậy sớm lắm.”

Sự lo lắng của cô bé không phải là không có lý.

Chu Tụ Hằg giương cằm nói: “Em lười thật đấy!”

Nghe cậu bé nói vậy, Minh Nguyệt lại càng cúi thấp đầu hơn.

“Chỉ cần gọi em dậy thôi chứ gì? Vậy để anh gọi!” Chu Tụ Hằg nắm hai bả vai cô bé, “Nhưng mà dù em có dậy muộn cũng không sao, em là vợ anh mà, anh sẽ nuông chiều em.”

Chu Tụ Hằg càng nói càng thấy mình đúng, còn tự gật đầu đồng ý nữa.

Nỗi lo thứ nhất của Minh Nguyệt đã được giải quyết, cô bé lại nghĩ một lúc lâu, phòng má tui thân nói: “Buổi tối không có ai kể chuyện cổ tích cho em nghe, em sẽ không ngủ được.” Mẹ kể chuyện rất hay nha, còn hát ru mình ngủ nữa.

“Anh kể cho em anh kể cho em!” Chu Tụ Hằg nhanh miệng nói, “Anh biết rất nhiều rất nhiều chuyện cổ tích đó.”

Minh Nguyệt mở to mắt do dự, cuối cùng cắn môi gật đầu.

Chu Tụ Hằg rất sung sướng khi thấy ánh mắt dựa dẫm của Minh Nguyệt, cậu bé từ trên ghế nhảy xuống, đứng trước cô bé vỗ ngực nói: “Em còn lo lắng gì nữa không? Anh trai sẽ giúp em làm hết.”

Minh Nguyệt nói: “Em lo không có ai tết tóc cho em, baba em làm xấu lắm.”

Cô bé có một mái tóc dài rất đẹp, Giang Song Lý thường tết rất nhiều kiểu cho cô bé, mặc thêm cái váy xinh nữa là đáng yêu cực kỳ.

Chu Tụ Hằg nhìn hai bím tóc nhỏ của cô bé, cái này thì cậu bé không biết làm thật, nhưng Chu tiểu thiếu gia là người có ý chí kiên cường, cho nên cậu bé lại quả quyết nói: “Không vấn đề gì, chỉ là tết tóc thôi đúng không? Anh có thể học mà.”

Cậu bé đứng trước mặt Minh Nguyệt, ánh chiều tà làm cho bóng cậu bé thật dài, bao trùm lên người Minh Nguyệt. Cậu bé nắm chặt hai vai cô bé, chân thành nói: “Em đừng lo, anh hứa sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8

Trước đây Chu Tự Hằng có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng lần này thì đúng là nói dối mà không biết ngượng.

Minh Nguyệt tuổi còn nhỏ, nhưng đã sâu sắc hiểu được tầm quan trọng của việc động viên khích lệ.

Thế là, cô bé kiễng chân lên hôn nhẹ Chu Tự Hằng, sự lo lắng và không nỡ trong lòng cũng đã được Chu Tự Hằng đánh tan hết rồi.

Chu Tự Hằng vui sướng lắm khi được Minh Nguyệt hôn, chỉ mong ngóng từng giây từng phút đến ngày Giang Song Lý rời đi, để cậu bé có thể thực hiện hết tất cả lời hứa của mình.

Trong lòng cậu bé cực kỳ vui mừng, không thể giấu được nụ cười gian xảo trên môi.

Tháng này Chu Tự Hằng tròn sáu tuổi, ngũ quan dần dần nảy nở, so với vẻ anh tuấn của bố Chu Xung thì cậu bé có vẻ đẹp tinh tế hơn, thêm vào đó là sự ngạo mạn. Nếu không suốt ngày đi đánh đám quậy phá thì người ta còn tưởng cậu bé là con gái ấy chứ.

“Cứ quyết định vậy đi, sau này anh sẽ gọi em dậy mỗi sáng, kể chuyện cổ tích cho em trước khi đi ngủ, và...” Chu Tự Hằng có phần giọng gào, “Tết tóc cho em nữa.”

Chuyện tết tóc này, Chu Tự Hằng cảm thấy đây không phải là việc mà một người con trai nên làm, nhưng lời đã nói ra rồi, không thể nuốt lời được, nếu nuốt lời thì sẽ không phải là nam tử hán.

Minh Nguyệt nhìn anh trai đang thề thốt, cuối cùng lắc đầu than thở: “Chuyện tết tóc hay là thôi đi.” Cô bé nắm bím tóc của mình, cặp chân ngắn đứng đưa trên ghế, hai mắt mở to.

“Sao vậy?” Chu Tự Hằng vội vàng hỏi.

Minh Nguyệt có phần ngượng ngùng, cái mặt trắng tròn mềm mềm như bánh nếp hơi đỏ lên, mắt chớp chớp, hai tay nắm chặt góc váy, nhỏ giọng giải thích: “Anh còn không thể tự chải tóc mình gọn gàng nữa, mà tóc em lại dài như vậy, chắc chắn anh sẽ không chải được đâu.”

Chu Tự Hằng sờ mái tóc rối vênh lên của mình, cực kỳ ừ ừ.

Chu Tự Hằng có mái tóc đen bóng, gương mặt đẹp trai nên để kiểu đầu gì nhìn cũng hợp, tuy cái mái lúc nào cũng bị vênh cao lên, nhưng nhìn cực kỳ cao ngạo khác người, quan trọng là chỗ tóc bị vênh đó không tài nào làm cho nó rũ xuống được.

Chu Xung còn phải cười trêu con: “Con trai bố đúng là một con lừa bướng bỉnh, không bao giờ chịu phục tùng, nếu hung dữ thì nó sẽ tức giận! Con nhìn lại cái đầu của con thì biết.”

Trừ Chu Xung ra, rất ít ai dám nhận xét về mái tóc của cậu bé.

Chu Tự Hằng vừa mới ra quyết định sẽ học chải tóc cho Minh Nguyệt thì lại bị cô bé tát cho một chậu nước lạnh, cơ mà cậu mặc kệ, vẫn nghiêm mặt nói: “Tóc anh ngắn nên mới thế, còn tóc em dài mà, anh chắc chắn sẽ buộc tóc cho em thật đẹp.”

Thấy nét mặt của Minh Nguyệt vẫn đang do dự, cậu bé lại nói: “Anh xin lấy chim nhỏ của mình ra để đảm bảo.”

Lời này Chu Tự Hằng đã nói với Minh Đại Xuyên rồi, mà Minh Đại Xuyên đương nhiên là chẳng có một chút tò mò gì với chim nhỏ của Chu Tự Hằng.

Nhưng Minh Nguyệt thì khác.

Minh Nguyệt mới lên lớp chồi (mẫu giáo nhỏ), việc nam nữ khác biệt cô bé vẫn chưa biết, cho nên cô bé không hiểu chim nhỏ mà Chu Tự Hằng nói là gì, nhưng thấy Chu Tự Hằng kiên định như vậy, cô bé đành phải đồng ý thôi.

Nhận được sự thỏa hiệp của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng vui lắm.

Chôm tóc trên đầu lại khề đùng đưa.

*

Minh Nguyệt không còn buồn nữa, điều này khiến cho Giang Song Lý cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cô thật sự không nỡ rời xa con gái nhỏ của mình, rời xa cô bé ngốc nghếch đáng yêu, đôi khi lại thông minh hoạt bát, là cô bé cô yêu nhất trên đời.

Lần đi London này sẽ mất tới hai năm, Minh Đại Xuyên thì thỉnh thoảng có thể đến thăm cô, nhưng Minh Nguyệt thì không, cô bé còn nhỏ quá, không

chịu được khi đi đường xa, Giang Song Lý cũng không đành lòng, chỉ hi vọng mình sẽ mau chóng hoàn thành việc học rồi trở về nước sớm một chút.

Ngày rời khỏi Nam Thành, khí trời trở nên lạnh hơn.

Minh Nguyệt mặc một bộ quần áo bông màu đỏ chói, đội mũ len, đứng ở ga tàu tiễn mẹ Giang Song Lý.

Càng đến giờ kiểm vé thì Giang Song Lý lại càng không nỡ xa con, cứ ôm cô bé không chịu buông tay.

Minh Nguyệt mặc nhiều áo quá nên nhìn giống như con thỏ trắng nhỏ, ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Những cuộc chia ly diễn ra ở ga tàu là chuyện rất bình thường, trên loa phát thanh cứ lên tiếng thúc dục là tâm trạng cũng trở nên nôn nóng hơn.

Giang Song Lý hai mắt đỏ hoe, hỏi Minh Nguyệt: “Tiểu Nguyệt Lượng sẽ nhớ mẹ chứ?”

“Nhớ ạ.” Minh Nguyệt sờ mặt Giang Song Lý, tay cô bé được bọc kín nên rất ấm, còn mặt Giang Song Lý thì hơi lạnh.

Giang Song Lý nghe giọng nói non nớt của con, lại cảm nhận đôi bàn tay nhỏ bé ấm áp đang ở trên mặt mình, đau lòng nói: “Mẹ cũng nhớ con, mẹ học xong sẽ về, không lâu đâu, con ở nhà phải nghe lời bố nhé, cả anh Chu của con nữa, có được không?”

Chu Tự Hằng và Chu Xung cũng đi theo Minh Nguyệt tới đây, lúc này tự dung được nhắc tên, Chu Tự Hằng cảm thấy rất kiêu ngạo, đứng bên cạnh gật đầu không ngừng, chồm tóc lại dung đưa mảnh liệt.

Minh Nguyệt đáng yêu đáp: “Vâng ạ.”

Cô bé xoa mặt Giang Song Lý, hỏi: “Mẹ ơi, buổi tối ở Luân Đôn trăng có sáng như ở đây không ạ?”

Cô bé không biết rõ nơi mà mẹ mình đến sẽ như thế nào, Luân Đôn đối với Minh Nguyệt mà nói thì chỉ như hai âm tiết xa lạ mà thôi.

Thậm chí cô bé còn cho rằng, ở đây và Luân Đôn là hai thế giới khác nhau.

Liệu trăng có sáng như nhau không nhỉ?

Giang Song Lý ôm Minh Nguyệt, không cầm được nước mắt.

Minh Đại Xuyên trả lời thay: “Tất nhiên là giống nhau rồi con.”

Ở ga truyền đến tiếng tàu hỏa, phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo đang bao trùm.

Minh Nguyệt lấy tay áo lau nước mắt cho mẹ: “Mẹ, vậy lúc nào mẹ nhớ Tiểu Nguyệt Lượng thì hãy ngẩng lên nhìn trăng trên trời nha, vì con chính là trăng sáng mà.”

Lời của trẻ con nói nghe thật ấm lòng.

Một người khô khan như Chu Xung cũng phải vỗ vai Minh Đại Xuyên nói: “Con gái cậu hiểu chuyện quá.”

Đương nhiên rồi, Minh Đại Xuyên nghĩ thầm, nhưng không đợi hắn đáp lại thì Chu Tự Hằng đã lên tiếng trước.

Cậu bé nói: “Đương nhiên rồi, vợ của con mà lại!”

Minh Đại Xuyên không nhịn nổi mà đưa tay ấn tóc Chu Tự Hằng xuống, nhưng vừa mới buông ra thì chỗ tóc đó lại vểnh lên ngay.

Minh Đại Xuyên không thèm nhìn Chu Tự Hằng nữa.

Giang Song Lý khóc nức nở, Minh Đại Xuyên ngốc nghếch không biết dỗ dành, chỉ luôn miệng nói với vợ: “Em yên tâm, khi nào em trở lại, anh cam đoan Tiểu Nguyệt Lượng vẫn sẽ y như bây giờ!”

“Làm sao mà y như bây giờ được chứ!” Giang Song Lý đánh chồng nói, “Con sẽ cao lên, lớn lên nhiều lắm! Và tất nhiên sẽ... sẽ không bụ bẫm như thế này nữa.”

Minh Đại Xuyên tự biết mình nói sai, nên cứ gật đầu hứa theo vợ.

Chu Tự Hằng thì vẫn mồm mép lắm, cậu bé nói: “Di Giang yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Nguyệt Lượng, con xin lấy chim nhỏ ra để đảm bảo.”

Lần này thì Minh Đại Xuyên không thấy ghét Chu Tự Hằng nữa.

Đã đến giờ soát vé, Minh Đại Xuyên cùng Giang Song Lý ra sân ga, Minh Nguyệt thì về nhà cùng hai bố con nhà họ Chu.

Chu Xung ngồi đằng trước lái xe, Chu Tự Hằng ngồi ghế sau an ủi Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt hai mắt vẫn còn đỏ hoe, Chu Tự Hằng rất kiên nhẫn ngồi nói chuyện với cô bé.

Đây là lúc cậu bé thể hiện tính cách tốt nhất của mình, trong khu nếu có đứa trẻ nào dám trêu chọc Chu Tự Hằng thì nhất định sẽ bị ăn đấm ngay, chỉ khi ở trước mặt Minh Nguyệt thì cậu bé mới hiền lành như vậy thôi.

Chu Tự Hằng cực vui khi cả bố mẹ Minh Nguyệt đều đi vắng, cậu bé có thể đưa Tiểu Nguyệt Lượng về nhà mình, vất vả lắm mới đợi được đến ngày hôm nay. Cậu bé nắm tay Minh Nguyệt, cố gắng che dấu nụ cười trên khuôn mặt.

Minh Nguyệt cắn đầu ngón tay, đôi mắt to ngập nước, hai chân mập mạp, cái mặt trắng trẻo quay lại nhìn ra đằng sau, bỗng đứng lại thờ dài một tiếng.

“Em thờ dài gì vậy?” Chu Tự Hằng xoay cái mặt bánh bao của Minh Nguyệt lại, nhìn thẳng vào cô bé rồi hỏi.

Minh Nguyệt vòng tay tự ôm mình, ưm, không ôm được rồi.

Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên nuôi con theo sách, cô bé mùa hè sợ nóng mùa đông sợ lạnh, sáng nay trời trở rét, Giang Song Lý mặc cho con gái mấy cái áo rất dày, khoảng bốn năm tầng áo. Minh Nguyệt cũng tham ăn, cánh tay và bắp chân đều chắc nịch, lại mặc nhiều đồ như vậy nên nhìn chẳng khác gì trái bóng tròn lăn trên mặt đất cả.

Nghĩ đến việc mình rất mập, Minh Nguyệt lại tiếp tục thờ dài.

Cô bé rũ mắt xuống, chán nản nói: “Nỗi bi thương của em anh không hiểu được đâu.”

Chu Xung đang ngồi lái xe mà buồn cười đến mức co rút hai bên sườn.

Chu Tự Hằng thì không cười Minh Nguyệt, cậu bé thật sự rất quan tâm đến vợ tương lai của mình.

Chu Tự Hằng xoa đầu Minh Nguyệt như người lớn, nói: “Em buồn vì bố mẹ đều đi rồi đúng không? Không sao đâu, còn có anh ở đây với em mà! Sau này ngày nào anh cũng sẽ dẫn em đi ăn, chân giò này, thịt kho tàu này, bánh bao nữa, đảm bảo là ngon hơn ăn ở nhà!”

Nhiều món ngon quá đi.

Minh Nguyệt thật không có tiền đồ mà nuốt nước miếng, hai mắt cũng sáng lên, thế mà vẫn hậm hực nói: “Bố mẹ em đều đi hết rồi, em không muốn ăn gì hết.”

Nhìn đáng vẻ cậy mạnh của cô bé, Chu Xung không nhịn được cười.

Dùng đèn đỏ, Chu Xung dạy dỗ tiểu tử tông nhà mình: “Con nhìn Tiểu Nguyệt Lượng đi, em vừa ngoan ngoãn lại hiểu thảo như thế, còn con thì sao? Bố đi công tác mà chả bao giờ thấy con gọi điện cả, lại còn chơi rất vui nữa chứ, đúng là chẳng coi bố ra gì.”

Chu Xung bây giờ bận rộn hơn trước rất nhiều, công ty lại phát triển, tính ra phải có cả trăm người đi theo hắn, có ba ngày thì hai ngày phải đi công tác là chuyện rất bình thường.

Con nhà người ta thì cứ ôm chân bố khóc lóc mỗi lần thấy bố đi, hoặc là tối nào cũng sẽ gọi điện thoại cho bố, giọng ngọt sớt gọi baba.

Nhưng Chu Tự Hằng thì ngược lại, cậu bé làm như không có chuyện gì xảy ra, còn mừng rỡ nói: “Buổi tối con sẽ được ngủ một mình một giường rồi, không sợ sẽ bị bố đá xuống giường nữa, bố đáng ghét, cứ thích bóp mũi con, thích cù con. Hừ! Luôn có điều dân muốn đôi phò với trâm!”

Lúc Chu Xung nghe người giúp việc kể lại, hắn chỉ hận không thể đá Chu Tự Hằng xuống giường thôi!

Trong lòng hắn thầm ước con hắn sẽ dính lấy bố giống như một cái áo bông nhỏ ấm áp vậy, nhưng nếu Chu Tự Hằng mà như thế thì đã không phải là con trai của Chu Xung hắn rồi!

Chu Tự Hằng cũng không thêm bố nhé!

Chỉ cần một mình cậu cũng có thể chăm sóc Tiểu Nguyệt Lượng rồi, cậu sẽ dẫn em đến nhà trẻ, sẽ tuyên bố với cả lớp rằng: Minh, Chu Tự Hằng, có một cô vợ nhỏ xinh đẹp nhất thế giới! Ai cũng không xinh bằng đâu!

Cậu bé chỉ thầm nghĩ trong lòng vậy thôi, ai ngờ lại là thật.

Vừa về đến nhà không được bao lâu thì Chu Xung nhận được điện thoại, phải đi Quảng Đông gấp một chuyến, có khi ba bốn ngày mới về, cơ bản là lại không thể từ chối được. Chu Xung vốn còn định nhân mấy ngày nghỉ sẽ ở nhà chăm sóc Minh Nguyệt, nhưng kế hoạch định ra thường không đúng theo ý mình.

Minh Nguyệt rất ngoan, cô bé vẫy tay với Chu Xung, mở miệng định nói gì mà lại thôi.

Chu Xung thấy cô bé cứ ngập ngừng muốn nói thì liền đi tới bế cô bé lên: “Tiểu Nguyệt Lượng muốn nói gì với chú vậy?”

Minh Nguyệt ghé vào tai hần nói nhỏ: “Chú ở bên ngoài phải tự chăm sóc tốt cho mình, đừng nhớ nhà quá nha.” Cô bé rúc vào lòng Chu Xung, vịn vịn uốn éo cơ thể mập mạp của mình.

Câu này là câu cô bé hay nói với bố, Minh Đại Xuyên tuy nghe nhiều rồi nhưng lần nào cũng thấy rất ngọt ngào. Chu Xung thì lần đầu tiên được nghe, trong lòng ấm áp vô cùng.

Hần lại quay ra liếc nhìn con trai mình.

Thằng bé mừng đến nỗi chỉ hận không thể đốt pháo ăn mừng thôi, cứ đứng nhảy nhót làm tóc hất lung tung, cái mông nhỏ cũng đang lắc lư uốn éo.

Đúng là quá khác biệt!

Chu Xung ôm trán thở dài, hần đặt Minh Nguyệt xuống, gọi hai người giúp việc ra dặn dò cẩn thận, nhắc nhở họ phải chú ý chăm sóc thật tốt cho hai đứa nhỏ.

Lo liệu ổn thỏa xong Chu Xung mới rời đi.

Theo lý thuyết thì mọi việc đã được thu xếp xong xuôi rồi, nhưng không ngờ đến tối lại có chuyện xảy ra...

Nhà mất điện!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9

Minh Nguyệt chính thức đến ở nhờ nhà Chu Tự Hằng.

Cô bé mang một cái balo đựng quần áo, một hộp kẹo, một quyển truyện cổ tích, vô cùng cẩn thận để ở trong phòng.

Chu Tự Hằng tò mò nhìn balo quần áo của Minh Nguyệt.

Quần áo con gái khác với con trai, đồ của Minh Nguyệt đều là váy áo in hoa màu sắc sặc sỡ, có cả mũ nỉ hình con thỏ, đồ ngủ hình Bạch Tuyết, váy công chúa dài nữa.

Nhìn bộ nào cũng hợp với Tiểu Nguyệt Lượng hết.

Chu Tự Hằng chân thành khen: “Quần áo của em thơm thật đấy.” Nói xong cậu bé lại nhếch mũi hít hít.

Người Minh Nguyệt cũng toàn mùi sữa thơm tho.

Minh Nguyệt đáp lại lời khen bằng cách chạy tới hôn Chu thiếu gia một cái: “Anh cũng thơm lắm nha.”

Chu Tự Hằng vẫn chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, người cũng có mùi sữa.

Chu Tự Hằng được hôn sưng quá nheo mắt lại, nhưng đánh chết cũng không chịu thừa nhận: “Anh... Người anh làm gì mà thơm chứ! Anh đã cai sữa từ lâu rồi mà!” Là đại ca của đám trẻ con trong khu, sao có thể ngày nào cũng uống sữa hả! Để bọn nó biết được thì mất mặt chết!

Mới hôm qua Minh Nguyệt còn thấy chú lái xe cho chú Chu Xung bê hai thùng sữa tươi để ở cửa nhà anh mà.

Chu Tự Hằng không thích sữa tươi nguyên chất, cậu bé thích uống sữa ngọt cơ.

Minh Nguyệt chơi với Chu Tự Hằng từ nhỏ nên biết, nhưng cô bé không nói ra, lại chạy đi cầm hộp kẹo chia cho Chu Tự Hằng.

Kẹo ngon lắm, Minh Nguyệt không muốn ăn một mình.

Hai mắt cô bé vì cười nên cong như vầng trăng khuyết, nói: “Cảm ơn anh đã trang trí phòng cho em, anh ăn kẹo đi.”

Chu tiểu thiếu gia mặc một cây đen, đi giày bốt, cực kỳ kiêu ngạo xua tay: “Không cần cảm ơn.”

Nói xong lại nhếch môi cười!

Phòng của Minh Nguyệt đúng là được Chu Tự Hằng an bài, Chu Xung bận rộn cả ngày, làm gì có thời gian rảnh mà làm. Thế là Chu Tự Hằng liền học theo bố, đến công ty dẫn cả một đội nhân viên về nhà, vừa nghênh ngang ngồi uống sữa vừa lên giọng chỉ huy.

Tuy cậu bé còn nhỏ tuổi nhưng đã có tố chất lãnh đạo, chẳng qua hầu như đều chỉ nói theo bản năng, nghĩ gì nói vậy thôi!

Chu Xung nghe kể thì vui lắm, gặp ai cũng bảo: “Thấy chưa, nhà họ Chu có người nói nghiệp rồi!”

Nhưng tất nhiên Chu Xung cũng biết là con trai không hiểu gì lắm, nên đã cử một trợ lý đến giám sát.

Kết thúc buổi làm việc, phòng của Minh Nguyệt nhìn chung đã rất đẹp rồi, có rèm cửa màu trắng, đèn treo thủy tinh và giường công chúa, Minh Nguyệt vừa vào nhìn là thích ngay.

Phòng của Minh Nguyệt ở nhà cũng đẹp lắm, bố cô bé thiết kế phòng cho cô bé theo phong cách ngọt ngào ấm áp, không bị quá lộng lẫy phô trương như nhà họ Chu.

Vì muốn cảm ơn Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt liền tự tay bóc một viên kẹo, dưới lớp giấy gói là một cục kẹo tròn vo, cô bé lấy ra rồi đút cho Chu Tự Hằng ăn.

Chu Tự Hằng tuy rất ghét kẹo ngọt, nhưng vẫn miễn cưỡng mở miệng, nhai ba cái rồi nuốt xuống.

Minh Nguyệt cười hì hì cất hộp kẹo đi.

Chu Tự Hằng nhân lúc Minh Nguyệt xoay người đi thì mở cái balo của cô bé ra xem, bỗng dưng cảm được một thứ gì đó là lạ.

Cậu bé suy nghĩ một lúc, hình như đây là bím thì phải.

Minh Nguyệt quay đầu lại, thấy Chu Tự Hằng đang cảm bím của mình, khuôn mặt bị bầm dập tức đỏ lên, chỉ hận không thể biến thành một trái bóng rồi lăn đi thôi. Cô bé đưa tay lên che mặt, chần chừ một lúc rồi nhẹ nhàng tách ngón tay ra, để lộ đôi mắt to tròn.

Chu Tự Hằng còn thấy xấu hổ hơn cả Minh Nguyệt cơ!

Đây là đồ riêng tư của con gái nhà người ta mà! Mặc dù... mặc dù sau này cậu sẽ cưới Tiểu Nguyệt Lượng, nhưng... Trời ơi, xấu hổ chết đi được!

Nếu như có thể thì Chu Tự Hằng cũng muốn lấy tay che kín mặt, hoặc kiếm cái hầm nào rồi chui vào, nhưng dù gì thì cậu cũng là một nam tử hán, nên thẳng thắn đối mặt với mọi vấn đề.

Cậu nhóc đỏ bừng mặt, vội bỏ cái bím xuống, sau đó kiêu ngạo hất cằm nói với Minh Nguyệt: “Lúc hai tuổi anh đã không cần đóng bím nữa rồi, mà em thì đã bốn tuổi...” Vừa nói vừa nhìn chằm chằm cô bé.

Minh Nguyệt thấy Chu Tự Hằng nhìn mình thì xấu hổ quá, tay nhỏ lại che kín mặt, không dám để lộ một khe hở nào.

Minh... mình cũng đâu cần đóng bím nữa, chẳng qua baba cứ sợ nhờ đâu... Nên mới bảo mình mang theo thôi.

Minh Nguyệt cảm thấy vừa ngượng vừa oan ức.

Chu Tự Hằng nhìn cái miệng đang bium của Minh Nguyệt, chắc là cô bé đang giận rồi, đành lên tiếng làm hòa: “Thôi, dù sao thì em cũng không thể đem so với anh được, xét thấy mọi mặt của em đều tốt cả, nên anh sẽ không để ý chút khuyết điểm này đâu.”

Cái miệng nhỏ của Minh Nguyệt càng chu ra hơn, cô bé giận dỗi hừ một cái.

“Thật, anh đảm bảo sẽ không để ý đâu!” Chu Tự Hằng nghiêm túc nói, có lẽ đời này cậu sẽ chỉ cúi đầu nhận sai với mỗi vợ mình thôi.

Minh Nguyệt không thèm quan tâm đến Chu Tự Hằng nữa, chỉ im lặng kéo khóa balo lại.

Vợ mình sao mà khó dễ vậy chứ! Mới có chút chuyện đã dỗi rồi. lúc này còn mời mình ăn kẹo, thế mà bây giờ lại trở mặt ngay được!

Chu Tự Hằng rầu rĩ không vui, cái mặt bánh bao có phần suy sụp.

Cậu bé đứng suy nghĩ, nhớ lại lời bố đã nói, làm đàn ông phải biết nhường nhịn, cho nên lại trầm mặt nói: “Anh xin lấy chim nhỏ của mình ra đảm bảo, rằng anh sẽ làm như mình không nhìn thấy gì hết.”

Chuyện nhỏ như vậy mà cũng bắt mình phải lấy chim nhỏ ra đảm bảo, thật muốn phát điên mà!

Sao anh lại lấy chim nhỏ ra đảm bảo rồi?

Minh Nguyệt phồng má, tâm trạng vẫn chưa thoát ra khỏi sự ngượng ngùng khi bị người ta phát hiện ra cái bím, nũng nịu nói: “Anh cứ nói lấy chim nhỏ ra đảm bảo là sao? Đến bây giờ em vẫn chưa được nhìn thấy chim nhỏ của anh đâu nha, anh phải cho em nhìn trước đã, xem xem nó có bay mất được không.”

o(*////▽////*)q

Em...sao em có thể như vậy hả!

Cái đó là cái có thể...tùy tiện cho người khác xem sao?

Chu Tự Hằng đỏ bừng mặt, khí nóng thiêu đốt từ đầu đến chân.

Cậu bé nhìn Tiểu Nguyệt Lượng.

Cô bé đang mở to mắt nhìn mình.

Chu Tự Hằng dậm chân quát: “Em đùa bốn lưu manh!”

Sau đó chạy biến đi mất.

Minh Nguyệt nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết thở dài rồi cất balo đi, tự bóc ăn ba bốn viên kẹo an ủi mình.

Chu tiểu thiếu gia đến tận tối vẫn chưa nguôi giận.

Hai dì giúp việc biết tính cậu bé nên không dám hỏi han, chỉ làm một bàn thức ăn ngon rồi tập trung để ý đến Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nói chuyện rất dễ nghe, lại ngoan ngoãn ăn cơm, dì giúp việc yêu cô bé lắm, buổi tối còn tắm rửa rồi mặc đồ ngủ cho cô bé, sau đó dắt cô bé vào phòng ngủ.

Tiểu thiếu gia vì không có ai dỗ dành nên khó chịu lắm, tức tối đập một phát lên cửa, nhưng không ngờ lại tự làm chân mình bị đau.

Chu Tự Hằng xấu hổ chui vào trong chăn, lăn qua lăn lại mà vẫn chưa thấy hết giận, điên đến độ uống một lèo hai hộp sữa, bụng căng phồng cả lên.

Cậu bé nhìn đèn thủy tinh treo trên trần nhà, vò mái tóc của mình, hậm hực nghĩ: Sau này không được lấy chim nhỏ ra thả nữa rồi.

Chu Tự Hằng nghĩ lung tung một lúc rồi mơ màng ngủ mất, giữa lúc đó bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng gọi: “Chu Chu ca ca...”

Cậu bé vội vàng mở mắt ra, phát hiện đó là Minh Nguyệt.

“Cái gì?!” Cậu hỏi.

Đừng nói là em vẫn muốn nhìn chim nhỏ của anh đấy nhé!

Minh Nguyệt nghe Chu Tự Hằng gắt gỏng với mình thì hơi sợ, không dám gọi nữa, mãi về sau mới rụt rè nói: “Anh ơi, mất điện rồi.”

Giọng cô bé rất đáng yêu, lại hơi run run nữa.

Lúc này Chu Tự Hằng mới nhận ra là Minh Nguyệt đang đứng ở ngoài cửa phòng mình.

Bên ngoài ánh sao mờ mờ, mây mù che kín bầu trời, cả thành phố đều đang say giấc, hai dì giúp việc cũng đã tiến vào mộng đẹp, Chu Tự Hằng có thể đoán được là lúc này đã khuya lắm rồi.

“Em vẫn chưa ngủ à?” Chu Tự Hằng ngồi dậy hỏi, “Không ngủ được sao?”

Không đúng! Cậu còn đang giận Minh Nguyệt mà, sao lại nói chuyện với em ấy thế chứ!

Cậu bé phiền não vô cùng, cuối cùng vẫn xuống giường đi đến chỗ Minh Nguyệt đang đứng.

Lúc cậu đi tới thì Minh Nguyệt cũng đang lại gần.

Minh Nguyệt có phần an tâm hơn, nhẹ nhàng đáp: “Em không ngủ được.”

Đã hết một ngày rồi.

Đến đêm, cô bé bắt đầu thấy nhớ nhà, nhớ căn phòng ấm áp của mình, nhớ đến mẹ hay kể chuyện cổ tích, nhớ đến bố thường hôn cô bé chúc ngủ ngon mỗi tối.

Minh Nguyệt ngồi trong phòng đếm chỗ kẹo của mình, phải ăn từ từ thôi, còn đợi bố về nữa.

“Tiểu Nguyệt Lượng không khóc, phải ngoan nha.” Cô bé tự an ủi mình.

Nhưng dù gì thì cô bé vẫn chỉ là một đứa bé bốn tuổi, lần đầu tiên xa bố mẹ và đến nhà người khác ở.

Minh Nguyệt muốn ra ngắm trăng, hi vọng trong trăng sẽ có mặt bố mẹ, nhưng tối nay trời lại nhiều mây nên không nhìn thấy trăng.

Minh Nguyệt bật đèn lên, cô bé nhớ bố mẹ đến mức bật khóc, nhưng lại cố gắng không làm hại di giúp việc thức giấc.

Cho đến khi đèn bỗng nhiên bị dập tắt, cô bé mới sợ hãi chạy ra.

Chu Tự Hằng tiến lại gần Minh Nguyệt, cô bé thấp hơn cậu một cái đầu, nhìn cực kỳ nhỏ bé đáng yêu.

“Sao lại không đi dép hả?!” Chu Tự Hằng nóng nảy quát, mạnh mẽ bế Minh Nguyệt lên rồi thả xuống giường.

Minh Nguyệt người núc ních thịt, cũng may là Chu Tự Hằng khỏe mạnh nên mới nhấc được cô bé lên.

Sau khi bị Chu Tự Hằng đặt lên giường, cô bé lập tức chui rúc vào lòng cậu, nín lấy cổ áo cậu không chịu buông ra.

Chu Tự Hằng chỉ nhìn thấy một cái đầu đen thui lù ra súc rúc vào lòng mình, cái mông tròn cũng nhích tới nhích lui, mũi sữa thơm thoang thoang quanh mũi.

Hương thơm này khiến cho tâm trạng Chu Tự Hằng trở nên tốt hơn, không còn thấy tức giận nữa.

Cậu bé lập tức biến thành anh trai tốt, hỏi: “Em không ngủ được à?”

Minh Nguyệt nhìn cậu gật đầu.

Chu Tự Hằng bỗng nhớ ra một việc quan trọng: “Có phải vì anh chưa kể chuyện cổ tích cho em nghe không?”

Minh Nguyệt ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ.”

Cậu phấn chấn lắm, lại nói: “Vậy bây giờ anh kể nha.”

Minh Nguyệt nghe lời nằm yên trên giường, mắt nhìn cậu chăm chú.

Chuyện cổ tích à...

Kể cái gì bây giờ nhỉ?

Chu tiểu thiếu gia chưa bao giờ kể chuyện cổ tích cho người khác nghe, cũng chưa từng có người kể chuyện cổ tích cho cậu bé.

Mấy cô ở nhà trẻ thì không tính, mỗi lần đi học cậu chẳng bao giờ thêm ngồi nghe chuyện cả.

Bố Chu Xung thì chỉ ôm cậu rồi ngủ luôn thôi, hoặc cùng lắm là kể lại cho cậu nghe mấy cái chuyện cũ của bố.

Nhưng bây giờ vợ mình đang trông mong nhìn mình, đợi mình kể chuyện cho nghe nè.

Chu Tự Hằng tự nhủ mình không được cuống, tuyệt đối không được cuống.

Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Cách đây rất lâu rồi, có một ngọn núi nọ, trên núi có một lão hòa thượng, và cả một tiểu hòa thượng nữa, một hôm tiểu hòa thượng xuống núi đi khát thực, sau đó...”

“Sau đó thì sao ạ?” Minh Nguyệt kéo ống tay áo Chu Tự Hằng hỏi, “Anh thật là giỏi, chuyện này em chưa nghe bao giờ.”

Chu Tự Hằng lòng lâng lâng sau khi được khen, lại kể tiếp: “Sau đó, tiểu hòa thượng bị hổ ăn mất.”

Mình đúng là thiên tài!

Có thể tự nghĩ ra chuyện để kể!

Chu Tự Hằng thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng Minh Nguyệt thì lại nhắm chặt hai mắt, chui vào lòng cậu nói: “Anh đổi chuyện khác đi, em muốn nghe chuyện nàng tiên cá.”

Nàng tiên cá gì đấy?!

Chưa nghe bao giờ luôn!

Chu Tự Hằng nghĩ một lúc rồi lại nói: “Được thôi! Ngày xưa ngày xưa có một bờ biển nọ, dưới biển có một nàng tiên cá lớn và một nàng tiên cá nhỏ, một hôm nàng tiên cá nhỏ bơi trên mặt biển, sau đó...”

“Sau đó thì gặp được hoàng tử!” Minh Nguyệt hưng phấn ngẩng lên nói, miệng cười thật tươi.

Hoàng tử cái quái gì chứ!

Chu Tự Hằng xì mũi coi thường, nói: “Không phải! Sau đó nàng tiên cá nhỏ đã bị cá mập ăn thịt!”

Minh Nguyệt lại chui vào lòng cậu, người khẽ run lên.

Chu Tự Hằng ngày càng thấy mình có năng khiếu kể chuyện cổ tích, lại hăng hái nói với Minh Nguyệt: “Anh kể thêm cho em một chuyện nữa nhé, ừm... Chuyện hoàng tử bé đi! Ngày xưa ngày xưa có một vương quốc nọ, nơi đó có một hoàng tử lớn và một hoàng tử bé, hoàng tử bé...”

Cậu mới nói được một nửa thì Minh Nguyệt đã vội che miệng cậu lại, đáng vẻ còn có phần sợ hãi nói: “Chu Chu ca ca, em không nghe chuyện cổ tích nữa đâu, em sẽ ngoan ngoãn đi ngủ đây.”

Người nghe duy nhất lại buồn ngủ mất rồi!

Sao có thể chứ!

Tiểu thiếu gia đang hứng mà!

Chu Tự Hằng thấy Minh Nguyệt đã nhắm mắt ngủ, đành phải thôi vậy.

Cậu nghĩ lại lời Minh Đại Xuyên dặn: Hai đứa phải ngủ riêng, nam nữ khác biệt.

Mặt cậu đỏ bừng cả lên, nhưng lại nghĩ Minh Nguyệt đang sợ mà, cho nên cậu mới phải ngủ với em ấy.

Chu Tự Hằng bỗng nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại.

Bên ngoài có tiếng gió thổi, Minh Nguyệt đã ngủ say. Chu Tự Hằng ngượng ngùng nhìn mặt cô bé, ngửi mùi sữa thơm nhẹ nhàng tỏa ra.

Người cô bé rất bụ bẫm, mặc đồ ngủ màu trắng trông đáng yêu lắm. Chu Tự Hằng véo nhẹ mặt cô bé, tròn tròn mập mập, lại véo véo cái mũi nhỏ, cũng toát ra mùi thơm.

Tiểu thiếu gia đột nhiên cảm nhận được lời bố mình hay nói: Phụ nữ rất mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Hôm sau Chu Tự Hằng thức giấc rất sớm.

Ánh mặt trời chiếu vào khung cửa sổ, mây mù đã tan đi, thời tiết vô cùng ấm áp.

Tiểu thiếu gia theo thói quen muốn nhảy xuống giường, nhưng cái đùi đã bị giữ chặt.

Minh Nguyệt đang ôm chân trái cậu ngủ say sưa, trong ánh mặt trời, cậu nhìn thấy hàng lông mi dài của Minh Nguyệt, tư thế ngủ của cô bé trông thật đáng yêu, môi hơi chu lên, thỉnh thoảng lại chép miệng, chớp mũi nhỏ xinh cũng vênh lên theo.

Cô bé giống như một con gấu Koala, coi chân Chu Tự Hằng như cái cành cây mà bám vào, hai tay ôm chặt không buông, dù đang ngủ say nhưng cái mũi tròn vẫn nhích tới nhích lui.

Đáng vẻ này của cô bé, Chu Tự Hằng chưa từng được nhìn thấy bao giờ!

Cậu có phần kích động, hai mắt sáng rực lên.

Cảm giác này... Phải hình dung thế nào đây?

Cậu nhìn Minh Nguyệt một lúc, cảm thấy hơi tê chân, muốn bảo Minh Nguyệt buông chân mình ra để cậu còn xuống giường. Nhưng mấy hôm trước cậu đã hứa sẽ không chê cô bé lười nữa, muốn ngủ bao lâu cứ ngủ, không thể nuốt lời được.

Chu Tự Hằng cũng không vội dậy làm gì, cậu suy nghĩ một lúc, quyết định tiếp tục nằm ngắm hình ảnh Tiểu Nguyệt Lộng ôm đùi mình ngủ.

Càng nhìn thì trong lòng càng rối rắm.

Một mặt thì nghĩ chân mình dài ghê, trông thật cao lớn và mạnh mẽ, mặt khác lại cảm thấy vợ mình thật thấp bé.

Chu Tự Hằng rất đau lòng, cậu vò mái tóc rối của mình, cầm cái bình sữa ở đầu giường, uống một cách mãnh liệt trong sự sầu bi.

Cậu mút sữa chùn chụt, Minh Nguyệt cũng chẹp chẹp miệng theo, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát vào đùi cậu.

Mặt cô bé rất mềm mại, Chu Tự Hằng cảm thấy ngọt ngào như kẹo đường vậy.

Tiểu thiếu gia trừng to mắt, dùng động tác mút sữa lại, híp mắt suy nghĩ một lúc.

Thôi đi, vợ đáng yêu như thế, lùn thì kệ chứ, cậu còn không chê cười khi vợ bốn tuổi rồi vẫn còn dùng bím cơ mà, lùn một chút thì đã làm sao?

Chu Tự Hằng cậu thuộc tầng lớp đại ca cơ mà, sao có thể ghét bỏ cô vợ yếu đuối của mình được? Nếu chuyện này mà bị truyền trên giang hồ thì khó coi lắm.

Chu Tự Hằng tự an ủi mình như vậy, lại hớn hờ tiếp tục uống cạn chai sữa.

Minh Nguyệt dụi hai mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Thấy cô bé dậy, Chu Tự Hằng kiêu ngạo hất cằm nói ra quyết định của mình: “Tiểu Nguyệt Lượng, anh xin lấy chim nhỏ của mình ra để đảm bảo, rằng sau này anh tuyệt đối sẽ không chê em lùn đâu!”

Giọng của cậu có vẻ vang dội hơn bình thường, làm cho mấy chú chim đang phơi nắng bên ngoài cũng phải vỗ cánh bay đi.

Minh Nguyệt vẫn còn đang ngái ngủ nên mặt ngơ ngác không hiểu gì.

Tiểu thiếu gia ôm lấy mặt cô bé, bắt cô bé phải nhìn thẳng mình, bá đạo nói: “Này! Em có nghe thấy anh nói gì không đấy!”

Minh Nguyệt gật đầu, rồi lại lắc đầu, mắt to ngập nước, miệng chu lên, đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ: “Chu Chu ca ca, chim nhỏ của anh bay đi rồi kìa! Sau này anh sẽ không còn chim nhỏ nữa rồi!”

Cô bé mới chui từ trong chăn ra, đầu tóc rối bù, bím tóc lỏng lẻo, đáng vẻ còn như đang muốn nấc, đáng thương cực kỳ.

Theo như bình thường thì Chu Tự Hằng sẽ dỗ dành cô bé, nhưng mà...

“Ai bảo em là chim nhỏ của anh bay đi rồi? Chim nhỏ của anh luôn luôn có nhé!” Chu Tự Hằng tức giận xù lông, tóc dựng đứng cả lên.

Minh Nguyệt ngậm ngón tay, giọt nước mắt to như hạt đậu đảo quanh hốc mắt, nấc một cái rồi hỏi: “Vậy chim nhỏ của anh đâu?”

Tiểu thiếu gia đang giương nanh múa vuốt bỗng cứng đờ cả người, mặt đỏ bừng lên, lông mi run rẩy, cậu lấy chăn che kín người, giận dỗi lên án: “Tiểu Nguyệt Lượng, em đùa bốn lưu manh!”

Tiểu Nguyệt Lượng lập tức ợ lên: “Ợ ~”

Chu Tự Hằng vội vàng nhảy xuống giường, che mặt lại.

Cô bé này, đúng là...chẳng nữ tính gì hết!

*

Hôm nay Chủ Nhật, nhà trẻ được nghỉ, cô giúp việc đã làm xong bữa sáng thơm ngào ngọt rồi.

Tiểu thiếu gia xấu hổ quá, cứ đứng trong phòng mãi mới dám ra.

Vì bảo vệ chim nhỏ, hôm nay tiểu thiếu gia mặc tận ba lớp quần, áo lông dài, che chắn rất cẩn thận.

Chu Tự Hằng đã sáu tuổi, theo chính sách nuôi thả của Chu Xung, cậu bé không cần ai dỗ đi ngủ cả, cũng không cần ai gọi dậy mỗi sáng, có thể tự mình chăm lo cho bản thân, biết tự lấp đầy cái bụng khi đói, sau đó dẫn một đám đàn em đi chinh chiến khắp nơi. Cô giúp việc trong nhà chủ yếu chỉ đảm nhiệm mấy công việc nội trợ thôi.

Nhưng Minh Nguyệt thì khác, cô bé được Minh Đại Xuyên nuôi như một cô công chúa, lúc nào cũng nũng nịu ngọt ngào, còn biết hôn người ta để cảm ơn nữa, các cô giúp việc thích lắm, luôn giúp cô bé thay mấy bộ váy thật đẹp.

Lúc Chu Tự Hằng đi tới phòng ăn thì thấy Minh Nguyệt đang ngồi trên ghế trẻ con, cầm dính vào bàn, mặt phụng phịu, hai mắt liếc trái liếc phải, nét mặt tỏ ra rất bối rối.

Vừa bước vào thì cậu nghe thấy cô bé đang than vãn: “Tại sao lại có nhiều đồ ăn ngon như vậy chứ? Tiểu Nguyệt Lượng phải làm sao đây? Muốn ăn hết quá đi, nhưng lại sợ sẽ mập.”

Sự xấu hổ và giận dữ của tiểu thiếu gia lập tức tan biến.

Cậu rất muốn cười trêu Minh Nguyệt nhưng đã nhịn xuống được, hất cằm nói: “Ăn đi ăn đi, dù em có mập thì anh cũng sẽ không chê đâu.”

Sau đó cậu lại chấp hai tay ra sau, nói tiếp: “Thấy anh đối với em tốt không?!”

Bị người ta nghe thấy lời mình nói, Minh Nguyệt xấu hổ cúi đầu, chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau, ngoan ngoãn đáp: “Cảm ơn anh.”

“Hừ.” Chu Tự Hằng muốn nói thêm gì đó nhưng lại thôi, chỉ vui vẻ hừ một cái.

Minh Nguyệt tuy nhỏ nhưng sức ăn lại không hề nhỏ, cô bé ăn ngon đến mức miệng bóng nhẫy, hết sạch một lồng bánh bao hấp và một đồng sùi cào, ăn xong còn hạnh phúc ôm bụng bự thờ dài thỏa mãn.

Chu Tự Hằng nhìn Minh Nguyệt, trong lòng ngứa ngáy lắm, cực kỳ muốn uống một hộp sữa ngay bây giờ, nhưng lại nghĩ nếu uống sữa trước mặt vợ thì xấu hổ lắm, phải cố gắng kìm chế thôi.

Cậu lại nhìn cô bé, bỗng nghĩ ra một chuyện quan trọng.

“Ai buộc tóc cho em vậy?” Tiểu thiếu gia tròn mắt hỏi.

Minh Nguyệt hồn nhiên đáp: “Di Lý ạ.”

Di Lý đang quét nhà, nghe Minh Nguyệt nhắc đến mình thì vẫy tay với cô bé, Minh Nguyệt cũng cười rất đáng yêu đáp lại.

Việc này đã chọc đến tổ ong vò vẽ Chu Tự Hằng, cậu nổi giận dùng dưng quát: “Không phải em đã nói sẽ để anh buộc tóc cho sao? Sao em lại không giữ lời vậy hả? Mau tháo ra cho anh!”

Chu Tự Hằng là người rất có nguyên tắc, luôn nói một không hai, tính tình bướng bỉnh dễ nổi cáu, người giúp việc chẳng bao giờ dám chọc giận cậu bé cả.

Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng dọa cho sợ chết khiếp, cô bé rụt cổ lại, dùng đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn cậu nói: “Nhưng tóc em đang đẹp mà.”

Thật sự rất đẹp luôn ý! Di giúp việc chải đầu công chúa cho mình, còn đeo vương miện nhỏ nữa, xinh lắm nha.

Chu Tự Hằng bị ánh mắt của cô bé làm cho mềm lòng, lập tức quay đầu đi không nhìn nữa, cứng rắn nói: “Không được! Chính em đã nói là sẽ để anh buộc tóc cho rồi, mà anh cũng đã hứa là sẽ chăm sóc em thật tốt, sao em lại không tin anh?”

Nói xong, cậu tự cảm thấy rất ảm ức, môi bĩu ra cong tón.

Minh Nguyệt nhìn mái tóc luôn không chịu nghe lời của Chu Tự Hằng, biết là Chu Tự Hằng sẽ không buộc được tóc đẹp cho mình đâu, nhưng nghe cậu nói xong thì cô bé lại tự thấy mình đã sai rồi, suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đáp: “Thôi được rồi, để em tháo ra.”

Cô bé lại nhắc Chu Tự Hằng: “Chu Chu ca ca, anh có thể làm được đúng cái đầu như thế này không?”

Chu Tự Hằng liếc nhìn một cái, mạnh dạn gật đầu.

Minh Nguyệt hơi buồn, luyến tiếc gỡ mái tóc công chúa ra.

Chu Tự Hằng thấy cô bé lè mề thì lên tiếng thúc giục: “Nhanh lên nhanh lên!” Sau đó còn gỡ cái vương miện nhỏ trên đầu cô bé xuống.

Chiếc vương miện lấp lánh xinh xắn, Chu Tự Hằng nhìn mà thầm nghĩ, thứ gì của Minh Nguyệt cũng thật đẹp.

Tóc của Minh Nguyệt rất dài, lúc xõa ra dài đến tận eo luôn.

Chu Tự Hằng phản khởi mang gương đến, lại cầm theo lược và dây buộc tóc, xắn tay áo lên, thần thái rất nghiêm túc, như thể đang chuẩn bị đánh nhau với ai vậy.

Minh Nguyệt thì lại không vui chút nào.

Tiểu thiếu gia bỗng cũng tự cảm thấy mình làm không đúng, đáng ra không nên to tiếng với Minh Nguyệt mới phải, cậu cầm lược lên, nhẹ nhàng cẩn thận chải tóc cho Minh Nguyệt, nói: “Em yên tâm đi, anh trai sẽ buộc tóc thật đẹp cho em, sau đó đeo vương miện vào rồi chơi trò anh hùng cứu công chúa nhé!”

“Anh nói thật không đó?” Minh Nguyệt hỏi.

Chu Tụ Hằng đưa ra lời thề son sắt: “Anh xin lấy...” Tí thì lơ lửng, cậu vội vã sửa lại: “Anh hứa!”

Ánh mắt của cậu rất kiên định, Minh Nguyệt lại hay dựa dẫm vào cậu từ nhỏ rồi, nên tâm trạng cô bé trở nên tốt lên nhanh chóng, ngoan ngoãn ngồi yên.

Trong phòng lúc này đang rất ấm áp, ánh mặt trời rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào mái tóc của Minh Nguyệt, trông cực kỳ đẹp mắt.

Chu Tụ Hằng lên ngồi tóc cô bé, thơm ngào ngạt.

Cậu thấy hơi xấu hổ, không biết là do sợ sẽ buộc tóc không đẹp, hay là vì đây là lần đầu tiên cậu chải tóc cho con gái nữa.

Chu Tụ Hằng từ bé đến giờ chỉ giỏi đánh đấm thôi, bây giờ đối diện với mái tóc đen dài của con gái, cậu thật sự thấy hơi khó xử. Tay của cậu toàn dùng để bắn súng cao su, luyện công phu, cho nên mấy lần liên đều kéo tóc Minh Nguyệt rất đau, khiến cho cô bé phải trừng mắt nhìn cậu.

Chu Tụ Hằng ngưng ngưng lắm, cậu móc một cái kẹo sữa trong túi quần ra, bóc vỏ rồi đút vào miệng cô bé, tránh cho cô bé lại cắn nhằn.

Minh Nguyệt tập trung ăn kẹo, không cảm thấy đau nữa.

Chu Tụ Hằng vừa nhớ lại kiểu đầu công chúa vừa chải tóc cho cô bé, tóc Minh Nguyệt rất mềm, chẳng khô cứng như tóc cậu. Cậu lên nhìn Minh Nguyệt, cô bé đang phồng má ngậm kẹo, vị ngọt làm cho cô bé thỏa mãn nheo mắt lại.

Chu Tụ Hằng lần đầu tiên buộc tóc cho con gái nên làm không tốt lắm, chỉ có một nửa số tóc được buộc lên, còn lại thì bị xõa tung xuống.

Minh Nguyệt ngẩng lên nhìn mình trong gương, thấy cái vương miện bị cài vẹo một bên thì buồn lắm, méu máo ngậm ngón tay.

“Tiểu Nguyệt Lượng không xinh nữa rồi.” Minh Nguyệt nói, “Nhìn như con sư tử ý.”

Chu Tụ Hằng tuy hơi xấu hổ nhưng vẫn miễn cưỡng nói: “Sao lại không xinh nữa? Em đừng nói linh tinh!” Cậu lại nhìn Minh Nguyệt, nói tiếp: “Làm gì có con sư tử nào mập như vậy chứ!”

Minh Nguyệt nghe xong thì chỉ biết ấp úng không nói nên lời.

Chu Tụ Hằng nói thật mà, cậu cảm thấy Minh Nguyệt để cái tóc rối xù này trông rất xinh, còn xinh hơn tất cả những bạn trong lớp mẫu giáo của cậu nữa.

Cái dây buộc tóc của Minh Nguyệt sắp rơi xuống rồi.

Chu Tụ Hằng lại tháo chun ra, một lần nữa chải lại tóc cho cô bé.

Vì đã có kinh nghiệm rồi nên lần này cậu đã buộc đẹp hơn một chút, chiếc vương miện cũng được đeo thẳng hơn, Minh Nguyệt cũng tạm hài lòng.

Chu Tụ Hằng nói: “Em phải tin tưởng anh, anh nhất định sẽ buộc tóc thật đẹp cho em, sau này anh cũng sẽ luôn giúp em buộc tóc.”

Minh Nguyệt nhìn mình trong gương, xấu hổ mỉm cười, Chu Tụ Hằng cũng vui lắm.

“Em xinh không?” Minh Nguyệt nhảy xuống khỏi ghế, cầm váy xoay tròn một vòng.

Chu Tụ Hằng cố kìm nén nụ cười đắc ý, nhưng vẫn kiêu ngạo hất cằm đáp: “Xinh lắm!”

Cậu suy nghĩ một lát, quyết định sẽ nói thật lòng mình: “Xinh nhất từ trước đến giờ luôn.” Mặc dù em rất hay đùa bỡn lưu manh với anh.

Minh Nguyệt nghe xong liền đi tới hôn Chu Tụ Hằng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Nam Thành sau một tuần thời tiết đẹp thì đột nhiên có bão tuyết, tuyết rơi rất dày, các trường trung học, tiểu học và nhà trẻ đồng loạt được nghỉ học.

Đây thực sự là niềm hạnh phúc đối với bọn trẻ.

Chu Tụ Hằng sững sờ, như vậy thì cậu có thể ngày ngày chơi với Minh Nguyệt rồi, còn có thể nghịch tóc của Minh Nguyệt, loay hoay làm vài kiểu tóc khác nhau.

Cậu rất dễ tâm đến chuyện buộc tóc, còn rất nghiêm túc đến học hỏi mấy cô giúp việc, chỉ trong một tuần mà cậu đã buộc được mấy kiểu đơn giản cho Minh Nguyệt như là buộc hai bên, tết đuôi sam. Cậu mua cho Minh Nguyệt rất nhiều cặp tóc và váy xinh, đưa cô bé đến nhà trẻ, sau đó trình trọng giới thiệu với các đàn em: “Đây là vợ của anh, chị dâu của các em.”

Các đàn em ôm quyền cúi người chào: “Chúng em chào chị dâu ạ!”

Minh Nguyệt da trắng nõn, cô bé tròn tròn mắt, cực kỳ ngưỡng mộ Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng dứt hai tay vào túi quần jeans, hết sức hài lòng.

Tuy đều là trẻ con, nhưng Chu Tự Hằng lại có dáng dấp đàn anh hơn cả, lúc nghe cậu bé nói, mấy đứa bé hơn mặt mũi đều rất nghiêm túc, mỗi mím chặt lại.

Chu Tự Hằng còn thường đeo kính râm, mặc áo len đen áo khoác đen và quần đen luôn, lúc bước đi trông vô cùng oai vệ.

Cậu rất muốn chải tóc hất ra sau, nhưng nhúm tóc trên đỉnh đầu rất bướng, làm thế nào cũng không chịu xếp xuống, cậu đành mặc kệ vậy.

Năm 1985, bộ phim “Bến Thượng Hải” được phát sóng, sau đó còn chiếu đi chiếu lại nhiều lần. Câu chuyện của nhân vật Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình tạo nên tiếng vang một thời, đừng nói đến Chu Tự Hằng đi bắt chước tác phong trong phim, mà ngay cả bố cậu bé là Chu Xung cũng học tập kiểu ăn mặc của Hứa Văn Cường.

Chu Tự Hằng không xử lý được cái đầu của mình, nên lại ra tết tóc hai bên cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt có đôi mắt to, lông mi dài, lúc tết tóc cho cô bé xong, Chu Tự Hằng trầm nghĩ, vợ của mình còn xinh hơn cả Phùng Trình Trình ý chứ! (Editor: Nhân vật này trong phim cũng tết tóc hai bên, nên Hằng Hằng muốn “cosplay” cho mình và Tiểu Nguyệt Lượng giống hai người trong phim đó! :v)

Tuy hơi ngượng nhưng cậu vẫn chân thành khen ngợi Minh Nguyệt: “Em yên tâm, anh sẽ không học theo Hứa Văn Cường đâu, sau này anh sẽ cưới em về làm vợ.”

Mấy đứa trẻ nghe xong liền ồn ào hô lên: “Hôn đi! Hôn đi!”

Chu Tự Hằng hơi nhăn mặt, sau đó nghiêng đầu hướng về phía Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt vẫn chỉ toàn xem phim hoạt hình thôi, nào biết Hứa Văn Cường là ai, chẳng qua cô bé cảm thấy mái tóc của mình được tết rất đẹp, cho nên mới chu môi thơm Chu Tự Hằng một cái.

Chu Tự Hằng sung sướng lắm, lập tức móc tiền trong túi ra, đưa cho đám đàn em đi mua đồ ăn vặt.

Nam Thành tuyết rơi, Chu Tự Hằng được nghỉ ở nhà, trợ lý của Chu Xung mang một thùng sữa đến cho cậu bé, Chu Xung đã đi Hải Nam công tác, vì lại có việc nên không thể trở về nhà đúng ngày.

Chu Tự Hằng cảm thấy hơi mất mát chút xíu, nhưng lại nghĩ trong nhà không có ai quản mình thì càng tốt chứ sao, cho nên lại vui vẻ trở lại.

“Tiểu thiếu gia có muốn gọi điện thoại cho ông chủ không? Ông chủ rất nhớ cậu đó.” Trợ lý của Chu Xung chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học, vẫn còn rất trẻ, cho nên cũng rất có kiên nhẫn với trẻ con, anh ta viết số điện thoại vào giấy rồi đưa cho Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng chỉ cao đến thắt lưng anh ta, cậu cảm thấy không thoải mái khi phải ngửa đầu lên để nói chuyện, cho nên liền đứng hẳn lên bàn trà cao, từ trên nhìn xuống anh trợ lý.

Cậu vốn định nhận lấy mảnh giấy, nhưng lại nghĩ như thế thì không đúng lắm, liền hếch cằm lên nói: “Bố muốn cháu gọi điện thì cháu phải gọi sao? Mất mặt chết đi được!”

Chu Tự Hằng lại bĩu môi nói tiếp: “Chẳng lẽ bố không thể gọi điện cho cháu sao? Sắp đến sinh nhật của cháu rồi.”

anh trợ lý cao hơn mét bảy, mới vừa bước vào xã hội, anh mặc tây trang lịch sự, trên trán còn có mấy nốt mụn nhỏ, đây là lần đầu tiên anh đến nhà ông chủ, căn nhà vô cùng sang trọng và rộng rãi, sàn nhà sáng lấp lánh, cái bàn thì màu vàng rực rỡ, đâm ra anh không dám đi lại nhiều, sợ sẽ làm bẩn sàn.

Chu Tự Hằng đứng trên cái bàn trà làm bằng gỗ lim đắt đỏ, mặt bàn bị cái dép lông của cậu bé giẫm lên, in hằn mấy dấu chân trên đó.

anh trợ lý trầm nghĩ, con trai của ông chủ thật kiêu ngạo, không nghe lời mà cũng không hiểu chuyện.

Lại nhìn dáng vẻ hất cằm ngạo mạn của Chu Tự Hằng...

thật không dễ phép.

Con trai của ông chủ cao lớn hơn những đứa trẻ cùng lứa tuổi rất nhiều. anh lại nhớ đến thùng sữa tươi mà mình đem tới, là hàng nhập khẩu, anh rất ít khi nhìn thấy, thời điểm này những nhà giàu có hầu như vẫn chỉ dùng sữa bột thôi, thế mà Chu Tự Hằng đã được uống sữa tươi rồi, chả trách mà lại cao như

vậy.

Đúng là không cùng đẳng cấp, anh thăm nghĩ.

Gia cảnh của anh rất bình thường, mỗi ngày đều dậy sớm đi làm, sợ cấp trên không vừa ý nên phải luôn cẩn thận trong mọi hành động, cố gắng tồn tại được ở cái đất Nam Thành này.

Chu Tự Hằng dứt tay vào túi áo, làm bộ lơ đãng liếc nhìn mấy lần số điện thoại ghi trong giấy, âm thầm ghi nhớ trong đầu.

anh trợ lý nói: “Ông chủ gần đây rất bận rộn, buổi tối thường xuyên không được nghỉ ngơi, nếu muốn biết rõ hơn thì tiểu thiếu gia hãy gọi điện thoại cho ông chủ nhé.”

Chu Tự Hằng bực bội lắm, cậu giật lấy tờ giấy trong tay anh trợ lý, vo tròn lại rồi ném vào thùng rác, căn góc độ cực kỳ chuẩn.

Cậu nói: “Gọi cái gì mà gọi! không về thì thôi! Cháu ở nhà với vợ cháu, vui lắm!”

Chu Tự Hằng nói xong liền nhảy xuống sàn, giậm chân bước đi thật mạnh lên tầng trên.

anh trợ lý thở dài, chuẩn bị ra về.

Ngay lúc đóng cửa, anh bỗng nghe thấy một tiếng thở dài rất khẽ.

Vì là người trẻ tuổi nên anh không khắc chế được sự tò mò, vừa xoay người lại thì thấy Chu Tự Hằng đang ngồi trên bậc thang, đầu dựa vào lan can.

Cậu bé tự nói thầm: “Thế mà nói là sinh nhật con bố sẽ ở nhà, sẽ đưa con đi xem xiếc thú, nói mà không giữ lời gì hết! Chẳng phải bố hay nói là đàn ông phải trọng chữ tín sao? Việc tết tóc khó như vậy mà con cũng đã làm cho Tiểu Nguyệt Lượng rồi, mà bố thì lại không về nhà, Chu Xung, bố không phải là đàn ông!”

Cậu bé càng nói càng nghẹn ngào, còn sụt sịt như sắp khóc, lúc thấy anh trợ lý đang nhìn mình, cậu bé liền vội vàng lau mắt rồi đứng dậy, tiếp tục giậm chân đi lên lầu.

Căn phòng lớn trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại những chiếc đèn chùm chiếu xuống sàn đá cẩm thạch, ánh sáng tuy rực rỡ nhưng lại lạnh lẽo đến đáng sợ.

anh trợ lý nhìn theo Chu Tự Hằng cho đến khi cậu bé bước vào phòng, dáng vẻ của cậu bé đã không còn hiên ngang như lúc này, ngược lại có phần ủ rũ đáng thương.

anh trợ lý trẻ khề thở dài đóng cửa lại, so với ánh sáng nguy nga tráng lệ ở căn hộ cao cấp, thì anh vẫn thích ánh đèn vàng ấm áp trong những nhà dân bình thường hơn.

Chu Tự Hằng chán nản lắm, cậu bắt Minh Nguyệt hát cho cậu nghe, cô bé có giọng hát vô cùng trong trẻo, đáng yêu và ngọt ngào.

Chu Tự Hằng cứ muốn cô bé hát đi hát lại, mà loanh quanh cũng chỉ có mỗi bài “Mẹ là người tốt nhất trên đời”.

Minh Nguyệt hát đến lần thứ sáu rồi, hát xong cô bé dựa vào đầu gối Chu Tự Hằng hỏi: “Chu Chu ca ca, hôm nay anh làm sao vậy? anh không vui à?” “Làm gì có chuyện đó!” Chu Tự Hằng mạnh miệng đáp, “Em mau hát tiếp đi!”

Minh Nguyệt khề cắn môi, dùng sức gật đầu.

cô bé vừa mở miệng thì có chuông điện thoại, Minh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì Chu Tự Hằng đã lao ra nghe.

Là Minh Đại Xuyên gọi đến.

Chu Tự Hằng muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nhưng thấy Minh Nguyệt đang nhìn mình, cậu liền hào phóng đưa điện thoại cho cô bé nghe.

“Baba ạ?” Minh Nguyệt vui đến nỗi muốn nhảy lên.

Đầu dây bên kia Minh Đại Xuyên hạnh phúc đáp: “Ừ, baba đây con, Tiểu Nguyệt Lượng có nhớ baba không?”

Minh Nguyệt khua tay múa chân, lời nói có phần không mạch lạc: “Nhớ ạ, thế baba có nhớ Tiểu Nguyệt Lượng không? Tiểu Nguyệt Lượng rất nghe lời nha, baba có ngoan không?”

“Baba cũng rất ngoan nha.” Minh Đại Xuyên nghe thấy giọng nói non nớt của con thì vui sướng lắm, “Baba ở đây rất nhớ con, con ở nhà Chu Chu ca ca có vui không? Ngủ có ngon không?”

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý mất mấy ngày để thu xếp ổn thỏa ở London, có cơ hội liền gọi điện thoại về ngay.

Minh Nguyệt trả lời tỉ mỉ từng câu hỏi của hấn, còn hỏi ngược lại hấn là bố có ăn ngon ngủ ngon không nữa.

Cách một cái điện thoại nhưng Minh Đại Xuyên cũng có thể hình dung ra dáng vẻ của con gái đang nhún chân, hai tay ôm điện thoại, gương mặt trắng trẻo, ánh mắt to tròn.

Giang Song Lý chờ sốt cả ruột, bèn giật lấy điện thoại để nói chuyện với Minh Nguyệt, Minh Nguyệt nghe thấy giọng mẹ thì cười vui lắm.

Chu Tự Hằng đứng bên cạnh nhìn, phì cười nhìn vào tóc mình.

“Chu Chu ca ca, anh cũng nói chuyện với baba mama của em đi, baba mama em cũng nhớ anh lắm đó.” Minh Nguyệt không biết từ lúc nào đã đưa điện thoại để sát vào tai cậu.

Chu Tự Hằng há miệng, có phần luống cuống: “Con...”

Lúc cậu còn đang chần chừ thì Giang Song Lý đã nói trước, giọng cô rất dịu dàng, Minh Đại Xuyên cũng nói chuyện một chút.

Chu Tự Hằng buồn bã đáp lời.

Cước gọi quốc tế rất đắt, mà cả hai bên đều sẽ bị thu phí, nên nói thêm được một lát thì Minh Đại Xuyên cúp máy.

Minh Nguyệt rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, tiếng hát cũng hay hơn hẳn mọi ngày.

Chu Tự Hằng đứng yên bất động nhìn cái điện thoại.

“Ca ca muốn gọi điện cho chú Chu sao?” Minh Nguyệt ưỡn cái bụng bự đến hời.

“không phải!” Chu Tự Hằng tức giận, “Em đừng có mà nói lung tung!”

Minh Nguyệt rũ mắt xuống, lông mi cong dài như cánh bướm, cô bé nhẹ nhàng kéo vạt áo Chu Tự Hằng: “Vậy thì Chu Chu ca ca, em nhớ chú Chu lắm, anh có biết số điện thoại của chú không?”

“Tất nhiên là anh biết.” Chu Tự Hằng vỗ ngực, kiêu ngạo đáp, “anh chỉ nhìn thoáng qua cái là nhớ ngay.”

Minh Nguyệt phấn khởi bảo cậu mau gọi điện.

Chu Tự Hằng nghĩ một lát rồi đồng ý.

Cậu vừa bấm số vừa nghĩ, không phải là mình nhớ Chu Xung, mà là cô bé ngọc Tiểu Nguyệt Lượng kia nhớ.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng của Chu Xung.

Chu Tự Hằng kinh ngạc lắm, lần đầu tiên cậu gọi điện thoại mà người nghe lại không phải thư kí của bố.

Trước đây cậu cũng hay gọi điện cho Chu Xung, nhưng lần nào cũng nhận về một câu của thư kí: “Tiểu thiếu gia, Chu tổng đang rất bận, một lát nữa mới trở lại, cậu có việc gì gấp không ạ?”

Cậu thì có việc gì gấp chứ? Chu Tự Hằng nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra, cũng không nói nên lời, đơn giản là cậu muốn Chu Xung dẫn mình đi chơi thôi, mấy lần đều như vậy, đâm ra Chu Tự Hằng không thích gọi điện cho bố nữa.

Giọng của Chu Xung có phần mệt mỏi, Chu Tự Hằng run cả tay, vội vàng đưa điện thoại cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nói: “Chú Chu, là con ạ, Chu Chu ca ca rất nhớ chú đó.” nói xong cô bé lại trả điện thoại cho Chu Tự Hằng rồi chạy biến đi.

Chu Tự Hằng cầm điện thoại mà không biết nói gì, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên.

Chu Xung im lặng hồi lâu, sau đó thử dò xét hỏi: “Con trai à?” Giọng hắn khàn đặc, cổ họng dường như khô nứt.

Chu Tự Hằng túm tóc mình, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Sau đó hai bố con đều không nói tiếng nào, trong ống nghe chỉ có tiếng thờ.

một lúc lâu sau, Chu Tự Hằng mới cúi đầu nói: “Bố, có phải tâm trạng bố đang không được tốt không?”

một câu quan tâm của con trai, khiến cho lòng Chu Xung dậy sóng.

hắn đáp: “không phải tâm trạng bố không tốt, mà bố chỉ đang hơi mệt thôi.”

Nghe thấy điều này Chu Tự Hằng cảm thấy rất ngạc nhiên. Trong suy nghĩ của cậu, mặc dù bố là người luôn bận rộn, nhưng bố vẫn rất tài giỏi, mặc dù thường không giữ lời hứa, nhưng vẫn là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

Chu Tự Hằng nói: “Chuyện làm bố mẹ chắc phải là chuyện rất quan trọng đúng không?”

Đầu dây bên kia có tiếng hút thuốc của Chu Xung, hắn đáp: “Đúng vậy, rất quan trọng.”

Chu Tự Hằng nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy bố về nhà đi, không có tiền cũng không sao, con sẽ làm chỗ dựa cho bố.”

Ngân Nhi: Hai cha con nhà này, cứ làm người ta cảm động

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Chu Tự Hằng nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy bố về nhà đi, không có tiền cũng không sao, con sẽ làm chỗ dựa cho bố.”

Lời nói của con trẻ, mà lại có thể làm rung động lòng người.

Chu Xung cầm điện thoại trong tay, phút chốc rơi vào yên lặng.

Hải Nam cách Nam Thành mấy vạn cây số, Nam Thành thì đang có tuyết rơi, còn Hải Nam thì trời trong nắng ấm.

Vì khoảng cách xa xôi nên chỉ có thể liên lạc với nhau bằng điện thoại, một bên là hắn, còn một bên là con trai.

Ở nơi xa, con trai đã thể hiện sự quan tâm của mình với bố, dù chỉ là những cử chỉ vô ý, nhưng cũng đủ khiến lòng ấm áp.

Phòng của Chu Xung ở sát biển, từ đây có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ, ngắm nhìn khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp, nhưng giờ phút này đây, hắn chỉ muốn được trở về căn nhà ở Nam Thành, ngắm tuyết rơi và ôm con trai ngủ.

Hắn lại hít một hơi thuốc, bên trong căn phòng ảm đạm có làn khói trắng bay lên, trong đầu hắn lại nhớ đến giọng nói non nớt của con trai, cứ thế ngăn người cho đến khi đầu ngón tay bỗng cảm thấy nóng rát.

Điều thuốc đã tự động bị đốt sạch từ bao giờ.

“Bố, có phải bố ngủ quên rồi không?” Chu Tự Hằng đợi mãi không thấy bố nói gì, bèn rụt rè hỏi.

“Đâu có, bố chỉ đang nghiêm túc suy nghĩ một chút thôi.” Chu Xung đáp, trên môi hắn nở nụ cười, đây là điều chưa từng xảy ra trong mấy hôm nay.

Chu Xung ném điều thuốc vào trong gạt tàn, tưởng tượng dáng vẻ của con trai lúc này, nói: “Bố lại chuẩn bị phải đi công tác ở nơi khác rồi, con có thể tự chăm sóc cho mình không?”

Lại bận nữa rồi.

Chu Tự Hằng vò đầu, buồn bã nói: “Con đã là người lớn rồi, có thể chăm sóc cho Tiểu Nguyệt Lượng rồi đó, con còn biết buộc tóc cho em ấy nữa, đẹp lắm a.” Vừa nhắc đến Tiểu Nguyệt Lượng là tâm trạng cậu bé trở nên tốt hơn nhiều, cuối cùng cậu chúc bố ngủ ngon rồi cúp máy.

“Chúc con ngủ ngon.” Chu Xung nghe tiếng tút tút trong máy, mãi vẫn không chịu để điện thoại xuống.

Chu Tự Hằng trở về phòng, Minh Nguyệt đang ngồi trên giường cậu, thở hắt hắt uống sữa tươi, cô bé vẫn còn dùng bình sữa, trông đáng yêu cực kỳ. Nhà họ Chu rộng quá, Minh Nguyệt sợ không dám ngủ một mình, ngày nào cô bé cũng chạy vào phòng Chu Tự Hằng, chiếm lấy cái giường không chịu rời đi.

Chu Tự Hằng cũng thích ngủ cùng Minh Nguyệt, nhưng cậu vẫn phải nhắc nhở cô bé: “Khi nào bố em về, em không được nói là anh với em ngủ chung giường đấy nhé!”

Minh Nguyệt ngơ ngác đồng ý, nhưng vẫn thắc mắc: “Nhưng tại sao vậy ạ?”

“Bố anh nói trước khi kết hôn thì phải nghe lời bố vợ, nếu không sẽ không cưới được vợ đâu.” Chu Tự Hằng trầm ngâm nói.

Bình thường Chu Tự Hằng sau khi vào phòng thì đều tươi cười kể chuyện cho Minh Nguyệt nghe, nhưng hôm nay tâm trạng cậu không được tốt lắm, chỉ lấy một hộp sữa tươi ra rồi yên lặng ngồi uống trên thảm.

“anh ơi, anh không kể chuyện cho em nghe sao?” Minh Nguyệt ngồi trên mép giường, đung đưa cái chân ngắn hỏi.

Chu Tự Hằng rất thích kể chuyện, mặc dù Minh Nguyệt không thích nghe, nhưng cậu vẫn chỉ cho là Minh Nguyệt không biết thưởng thức nghệ thuật mà thôi, nên cứ bắt cô bé phải nghe.

Mấy chuyện mà cậu kể, nhân vật chính có thể là thỏ, chó con, hoàng tử, nhà vua, kỵ sĩ, công chúa, nhưng chuyện nào cũng rất ngắn, bởi vì ai làm nhân vật chính thì đều chết rất dễ dàng.

Hôm nay cậu không kể chuyện nữa, Minh Nguyệt có phần vui vẻ hơn thường ngày.

Chu Tự Hằng lắc đầu đáp: “Hôm nay anh không có tâm trạng để kể.”

nói xong cậu lại thờ dài một cái, nghiêng đầu nói: “Em có biết Hải Nam là một nơi như thế nào không?”

Cậu nghe anh trợ lý nói là bố đang ở Hải Nam, một nơi giống như Quảng Châu, và ở rất xa Nam Thành.

Xa cỡ nào vậy nhỉ?

Chu Tự Hằng không biết.

Minh Nguyệt cố gắng suy nghĩ vắt óc, cuối cùng ủ rũ bĩu môi đáp: “anh, em không biết.”

cô bé lại ngập ngừng nói tiếp: “Em cũng không biết Luân Đôn là gì, mẹ chỉ nói Luân Đôn là một nơi thường xuyên có mưa, có rất nhiều nhà cao tầng, còn có hoàng tử và công chúa nữa, nhưng em thật ngốc, mãi mà không thể tưởng tượng ra được.”

“Em không ngốc!” Chu Tự Hằng phản bác, “anh thông minh như thế mà cũng không biết Hải Nam có hình dạng thế nào nữa là, Luân Đôn chắc là xa hơn Hải Nam một chút.”

Minh Nguyệt được Chu Tự Hằng an ủi thì cười khanh khách, lập tức thom một cái lên mặt cậu: “Chu Chu ca ca, anh thật tốt.”

cô bé nhảy xuống giường, cái chân mập mạp trắng trẻo dẫm lên mặt thảm, kéo Chu Tự Hằng ra đứng trước cửa sổ.

“Mặc dù em không biết Hải Nam là gì, nhưng em biết là trên thế giới này chỉ có một vầng trăng thôi, anh và chú Chu có khi lại đang cùng nhìn trăng sáng đấy.” cô bé kéo rèm cửa ra, đưa tay chỉ lên trăng.

Nam Thành tuyết không ngừng rơi, trên trời trăng vẫn sáng như một viên ngọc, làm rung động lòng người.

“Bố anh cũng đang nhìn lên trăng sao?” Chu Tự Hằng lấy tay chống cằm hỏi.

“Chắc là vậy đó.” Minh Nguyệt cười híp mắt đáp.

*

Vào ngày sinh nhật của Chu Tự Hằng, tuyết rơi cực nhiều, bầu trời cũng trở nên u ám.

Ngoài sân tuyết vẫn chưa tan, phủ kín mặt đường như một tấm thảm trắng vậy.

Đừng nói là trẻ con, mà ngay cả người lớn cũng phải trầm trồ cảm thán vì là lần đầu tiên trông thấy tuyết rơi nhiều đến thế.

Chu Tự Hằng kéo theo một đám đàn em đi chơi ném tuyết, còn Minh Nguyệt thì ngồi một bên nặn người tuyết, cô bé mặc áo bông trắng, đội mũ trắng, mặt cũng trắng, nhìn giống như em bé tuyết vậy.

Trước khi đi chơi, Chu Tự Hằng nắm hai tay Minh Nguyệt, cẩn thận dặn dò cô bé: “Em nhớ phải ở yên đây nặn người tuyết đấy nhé, em mà đi xa là anh sẽ không tìm được em đâu, đến lúc đó anh chỉ còn biết cưới người tuyết về làm vợ thôi đó.”

Minh Nguyệt ngoan ngoãn đồng ý, sau đó nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hằng, bĩu môi nói: “Em với người tuyết không giống nhau mà.” cô bé đứng chống nạnh, đáng vẻ rất uy vũ.

“Có gì không giống nhau?”

Minh Nguyệt học đi ngang như con cua, đáp: “Em có thể cử động này.”

Chu Tự Hằng: “...”

Dặn dò xong, Chu Tự Hằng lấy kính râm từ trong túi quần ra đeo vào, sau đó kêu gọi một đám đàn em đến, cực kỳ uy phong bày binh bố trận chơi ném tuyết. Chu Tự Hằng làm mưa làm gió ở cái khu này, có tầm ảnh hưởng rất lớn, tuy nói là chơi ném tuyết, nhưng không có một đứa bé nào dám ném cậu, mà chỉ có cậu đi ném mấy đứa thôi.

Hôm nay Chu Tự Hằng tràn trề sức lực, một mình xử lý toi bởi đám đàn em luôn.

Nhưng có qua thì phải có lại, chơi xong, cậu bảo cô giúp việc lấy một thùng đồ chơi với kẹo tới rồi phân phát cho mấy đứa nhóc.

Mấy thứ này là kho báu mà Chu Tự Hằng luôn nâng niu, đám đàn em hâm mộ lắm, nhưng anh Chu chỉ cho phép nhìn thôi chứ không được sờ vào.

Thế mà bây giờ Chu Tự Hằng lại đứng trên bậc cao, cho một tay vào túi quần, nói: “Mấy đứa thích thì cứ việc mượn, hôm nay tâm trạng của anh đây rất tốt.”

Đàn em số một mắt sáng rực, chảy nước miếng hỏi: “Hôm nay sao đại ca lại vui thế ạ?”

“Hỏi lắm!” Chu Tự Hằng hậm hừ, nhưng vẫn trả lời: “Hôm nay là sinh nhật của anh đây, mấy đứa hát chúc mừng sinh nhật anh đi!”

Mấy đứa nhóc đồng loạt đáp ứng, cùng nhau hát vang.

Tuy bị lệch tông lệch nhịp, đưa lên cao đưa xuống thấp, nhưng Chu Tự Hằng vẫn rất hài lòng.

Cậu đưa mắt nhìn ra cổng khu chung cư, có rất nhiều người đi đường vội vã, nhưng không một ai, không một ai là người mà cậu quen.

Càng không có một người nào, không một người nào, giống như Chu Xung.

Chu Tự Hằng đứng nghe mấy đứa nhóc hát bài chúc mừng sinh nhật, chân giẫm lên đồng tuyết dày, lầm bầm nói: “Chu Xung, bố đúng là đồ tồi, không về thì thôi, ông đây sẽ lấy hết đồ chơi ra chơi, không cần bố!”

Tuy trách móc nhưng hốc mắt cậu đã đỏ hoe rồi, dù vậy thì hình tượng lão đại cũng không thể bị đánh mất, thế là cậu liền ngửa mặt lên nhìn trời một lúc để bình tĩnh lại.

Đây là sinh nhật lần thứ sáu của Chu Tự Hằng.

Vậy mà Chu Xung không hề gọi điện thoại tới, cũng không đặt bánh sinh nhật về nhà, ngay cả anh trợ lý hay đưa sữa tươi đến cũng chẳng có một lời thông báo.

không về thì thôi, Chu Tự Hằng nghĩ, cậu có một đám đàn em rồi, sinh nhật cậu có cả đám chúc mừng là được.

Sau khi hát xong, mấy đứa nhóc liền cầm mỗi đứa một món đồ chơi rồi giải tán, trước mắt Chu Tự Hằng lập tức trở nên trống trải.

Cậu lại đưa mắt nhìn ra cổng khu chung cư một cái, khẽ mím môi rồi quay đi.

Dưới đất tuyết rơi rất dày, Chu Tự Hằng giẫm lên mà bị lún xuống bấp chân, cứ thế bước ngắn bước dài mà đi.

Đột nhiên cậu cảm thấy rất buồn, trong ngày quan trọng nhất của cuộc đời này, lại không có một ai ở bên cạnh mình cả, bố thì nói không giữ lời, mẹ thì sẽ chẳng bao giờ xuất hiện, cậu giống như là cô bé bán diêm, bị người ta vứt vào một xó.

Mà cô bé bán diêm thì còn có diêm để quẹt, mỗi một que diêm sáng lên là một giấc mơ đẹp, mà cậu thì ngay cả quyền được mơ cũng không có.

Chu Tự Hằng cứ nghĩ mãi, cho đến khi giẫm vào một vũng nước, làm cho giày ướt hết.

Nhìn đi, đến cả vũng nước cũng bắt nạt mình!

Chu Tự Hằng giận dữ, Minh Nguyệt từ xa trông thấy cậu, vội vàng chạy tới kéo vạt áo cậu lôi đi.

“Chu Chu ca ca, anh đi theo em!” Minh Nguyệt cười tươi như hoa, gương mặt đỏ bừng động lòng người.

“Được rồi được rồi, đừng kéo áo anh!” Chu Tự Hằng đưa tay cho cô bé, “Em cầm tay anh mà lời này.”

Minh Nguyệt thuận theo nắm lấy tay cậu.

Chu Tự Hằng thấy lòng bàn tay lạnh như băng, cậu dừng bước, giận dữ quát cô bé: “Em làm gì mà để tay lạnh như vậy hả! Em đúng là không chịu nghe lời gì cả!”

Minh Nguyệt chỉ cười híp mắt mà không nói.

cô bé kéo cậu đến vườn hoa, hiện giờ là mùa đông nên chỉ còn lại cành khô trơ trọi, trên mặt đất có một chú người tuyết được nhào nặn một cách rất thô sơ.

Minh Nguyệt vui vẻ nhảy nhót, người tuyết này cao hơn cô bé rất nhiều.

“anh tháo kính mắt ra đưa cho em được không?” Minh Nguyệt ngẩng lên nhìn người tuyết một lúc, sau đó ngượng ngùng đỏ mặt nói.

Chu Tự Hằng từ trước đến giờ vẫn rất thích đáng vẽ làm nũng đáng yêu của cô bé, cậu giả vờ nhăn nhó một chút rồi tháo kính ra đưa cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đứng trên bậc thang đeo kính mắt lên cho người tuyết, sau đó cô bé lại đi xuống ngắm lại, cảm thấy cực kỳ hài lòng, phấn khích vỗ đến đỏ cả tay.

“Đây là người tuyết kiểu gì vậy?” Chu Tự Hằng hỏi, cậu chưa bao giờ thấy người tuyết đeo kính râm cả.

Minh Nguyệt đỏ mặt, mắt nhìn xuống mũi chân, xấu hổ nói: “Đây là chú Chu ạ.”

một lúc sau, cô bé nói tiếp: “anh, hôm nay là sinh nhật anh, em không biết đi đâu để tìm chú Chu cả, cho nên em làm người tuyết chú Chu này để tặng anh đó.”

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Chu Tự Hằng: “anh, để người tuyết chú Chu này dự sinh nhật với anh nha, có được không?”

Chu Tự Hằng nhìn hàng lông mi dài của cô bé, trông còn xinh đẹp hơn những con búp bê mà cậu đã từng thấy.

Trong lòng ấm áp lắm, giấy đã ướt nhẹp nhưng cậu không hề thấy lạnh, hai mắt lại đỏ hoe. Cậu quay đầu đi, một lúc lâu sau mới kiêu ngạo đáp: “Được.”

Minh Nguyệt vui vẻ cười tươi.

Chu Tự Hằng đi tới ngắm nhìn người tuyết méo mó kia, sau đó lại tháo khăn quàng cổ ra đeo cho người tuyết.

Minh Nguyệt vỗ tay khen ngợi: “anh thật là giỏi!”

Chu Tự Hằng đang định đáp lời thì bỗng nghe thấy một tiếng gọi từ đằng sau.

“Con trai!”

Chu Tự Hằng xoay người lại, thấy Chu Xung từ trên xe bước xuống, lấy từ trong cốp ra một cái mô hình máy bay dài nửa mét, giang tay hô lên: “Bố về rồi đây!”

Chu Tự Hằng lập tức lao về phía bố.

Chu Xung suýt nữa thì ngã khi con trai nhào vào lòng mình, hân hoan con rồi nói: “Chúc mừng sinh nhật con!”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Năm 1994.

Tháng chín, nắng nóng vẫn chưa kéo đi, cho dù đang là sáng sớm thì ngoài trời cũng đã nóng như thiêu như đốt rồi.

Chu Tự Hằng đứng trong nắng buộc tóc cho Minh Nguyệt.

Dù có được cậu chắn nắng cho nhưng Minh Nguyệt vẫn thấy nóng ran, cô bé tay cầm quạt, ra sức quạt cho mát, lại nghĩ Chu Tự Hằng còn đang nóng hơn cả mình, cô bé lại giờ quạt ra quạt cho cậu.

“Em tự quạt cho mình là được rồi, anh không nóng.” Chu Tự Hằng từ chối thẳng thừng.

Minh Nguyệt nhìn vào cái gương ở bàn trang điểm, bĩu môi đáp: “Anh mặc toàn đồ đen thế kia, không nóng mới là lạ.”

Chu Tự Hằng cau mày, cốc đầu cô bé một cái: “Đại ca nó phải như thế, đàn ông mặc đồ đen mới chuẩn, em thì biết cái gì!”

Minh Nguyệt rụt cổ lại như con rùa nhỏ, làm mặt quỷ với Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhìn qua gương thấy thế thì chỉ hậm hừ, thầm nghĩ người lớn không thêm so đo với trẻ nhỏ, cho nên dứt khoát bỏ qua cho cô bé.

Đầu tháng này Minh Nguyệt tròn năm tuổi, cô bé đi học lớp một sớm, Chu Tự Hằng và Chu Xung suốt ngày dụ dỗ cô bé, miêu tả đủ thứ tốt đẹp ở trường tiểu học cho cô bé nghe. Minh Nguyệt ở nhà trẻ cứ bị mấy thằng nhóc con trêu ghẹo giật bím tóc, bực không chịu được.

Minh Nguyệt dùng cái đầu nhỏ suy nghĩ mấy đêm liền, hai mắt đỏ lên như thỏ, cuối cùng cô bé làm nũng với Minh Đại Xuyên, xin được đi học tiểu học luôn.

Giang Song Lý đang học tiến sĩ ở Anh, Minh Đại Xuyên một mình nuôi con, công việc thì bận rộn, sau khi suy đi tính lại, cuối cùng hắn đã đồng ý.

Chu Tự Hằng sinh tháng mười hai, đi học muộn, vừa hay có thể cùng học lớp một với Minh Nguyệt, cậu cảm thấy việc này quả là không thể tốt hơn được nữa, nhìn Minh Nguyệt yếu ớt thế kia, nếu không có cậu ở bên thì không biết Minh Nguyệt sẽ còn bị bắt nạt như thế nào nữa!

Minh Nguyệt mặt mũi đáng yêu, thân hình tròn tròn, đôi mắt to, lông mi dài, lại còn có một cặp má lúm đồng tiền trên hai cái má mập nữa, lúc cười lên hay lúc xấu hổ đều khiến người ta nhìn mà yêu thương.

Mấy đứa bé trai rất thích bắt nạt cô bé, đến mức làm cho cô bé bật khóc, Chu Tự Hằng vì chuyện này mà phải triệu tập đám đàn em đến vây đánh bọn nhóc kia một trận.

Mỗi lần xử lý xong, Minh Nguyệt đều chạy tới thơm Chu Tự Hằng một cái, làm cho cậu không khỏi tự đắc.

Đồng thời những lúc như thế Chu Tự Hằng cũng cảm thấy rất phiền não, cậu thầm nghĩ Minh Nguyệt cách mình xa quá, phải chăng được học cùng một lớp thì tốt.

Thế là Chu Xung liền bày mưu tính kế cho con trai, để Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng được cùng nhau đi học lớp một.

“Nhưng Tiểu Nguyệt Lọng ngọc như vậy, liệu có theo kịp bài không bố?” Chu Tự Hằng tuy khá bằng lòng nhưng vẫn còn băn khoăn.

Chu Xung thất lại cả vạt, miệng hút thuốc, vắt chân lên nói: “Không phải còn có con đó sao? Con quan tâm đến em là được mà, em là vợ của con còn gì!”

Hắn phun ra một vòng khói trắng, liếc nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng thấy bố nhìn mình thì hơi đỏ mặt, nhưng vẫn rất kiêu căng đáp: “Bố nói chuẩn đấy!”

Chu Xung ném điếu thuốc vào gạt tàn, cầm lấy áo vest vắt trên salon, xoa đầu Chu Tự Hằng nói: “Thế nhé con trai, bố đi làm đây, kiếm tiền cho con cưới vợ đấy!”

Chu Tự Hằng xua xua tay: “Bố đi nhanh đi!”

Thấy con trai vẫn đang nghiêm túc suy tư, Chu Xung không nhịn được cười, cũng không khỏi mềm lòng.

Đưa con trai vừa ngao mạn vừa ảm áp của hắn! Thật đúng là bảo bối của hắn mà!

Đầu những năm 90, bất động sản ở vùng Hải Nam nổi lên nhanh chóng, Chu Xung đã bỏ rất nhiều tiền để đầu tư nhà cửa ở đó, thu về được một khoản rất lớn, cho đến cuối năm ngoái thì bắt đầu có dấu hiệu lắt xuống, giá nhà cũng thấp đi.

Chu Xung phải từ Quảng Châu đến Hải Nam gấp chính là vì việc này.

Trước mắt hắn có hai sự lựa chọn, một là dừng lại, thừa dịp giá nhà vẫn còn chưa quá thấp thì bán ra, như vậy sẽ giữ lại được vốn và có thêm được một khoản nho nhỏ, hai là tiếp tục chờ cho đến khi bất động sản dậy sóng trở lại.

Chu Xung lâm vào tiến thoái lưỡng nan, mấy đêm không ngủ được.

Và cuối cùng cuộc điện thoại của Chu Tự Hằng đã giúp hắn đưa ra quyết định, đó là dừng lại.

Tiền kiếm lúc nào chẳng được, quan trọng là đến ngày sinh nhật của con trai rồi, hắn phải về nhà với con thôi.

Hắn thu xếp để người quản lý ở lại Hải Nam, lần lượt thu lại từng khoản đầu tư, ngay vào lúc hắn đã xử lý xong thì nhận được tin tức, đó là chỉ trong một đêm, giá nhà đang từ ngàn vạn bỗng rơi xuống mức thấp kỉ lục, không có khả năng hồi sinh.

Lúc Chu Xung nhận được tin là buổi tối, Chu Tự Hằng uống sữa xong đã ngủ say, căn phòng vô cùng yên ắng. Chu Xung cúi xuống hôn lên trán con, trong lòng bỗng bề suy nghĩ, nhưng cuối cùng đã bị hắn dẹp đi hết.

Từ đó Chu Xung dập tắt ý định mở rộng thị trường làm ăn, yên ổn tập trung vào bất động sản ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng không biết gì về chuyện đó cả, cậu chỉ biết là bố của mình đã ở bên mình vào ngày sinh nhật, đưa mình đi xem xiếc thú, còn mua cho mình một mô hình máy bay thật to nữa.

Ngày nào cậu cũng vui vẻ hoạt bát như chú chim nhỏ, gần đây lại càng vui hơn, vì cậu sắp được học chung với Minh Nguyệt rồi.

Ngày khai giảng, Chu Tự Hằng dậy rất sớm, chạy ra gõ cửa nhà họ Minh để gọi Minh Nguyệt dậy, Minh Nguyệt mơ mơ màng màng dậy đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, ngoan ngoãn để cho Chu Tự Hằng chải đầu tết tóc cho mình.

Cô bé dính lấy Chu Tụ Hằng lắm, miệng nói năng cứ ngọt sớt, một tiếng “Chu ca ca” hai tiếng “Chu ca ca”, làm Chu Tụ Hằng tự mẫn nhếch môi cười.

Minh Đại Xuyên nhìn cái chòm tóc vênh lên đắc ý của Chu Tụ Hằng thì chỉ muốn đá bay thẳng nhóc ra ngoài thôi, nhưng lại tự biết là mình không thể tết tóc đẹp cho con gái như Chu Tụ Hằng nên đành ngậm ngùi cho qua.

Có thể là năng khiếu bẩm sinh, hoặc cũng có thể là do luyện tập lâu ngày mà thành. Sau mấy tháng học tập, Chu Tụ Hằng đã có thêm kỹ năng buộc tóc siêu đẳng, chẳng thua kém gì Giang Song Lý cả, từ những kiểu đơn giản như buộc hai bên, tết đuôi sam, cho đến kiểu đầu công chúa phức tạp đều không thành vấn đề.

Minh Đại Xuyên tuy rất tài giỏi nhưng đối với chuyện buộc tóc thì vẫn không theo kịp được Chu Tụ Hằng bảy tuổi, chỉ đành phải để cho Chu Tụ Hằng tiến dần từng bước, đến mức vào tận phòng Minh Nguyệt để tết tóc cho cô bé.

Minh Nguyệt nhìn mái tóc được tết cầu kì trong gương, cái miệng nhỏ nhắn cười tươi hết cỡ, đợi đến khi hoàn thiện kiểu tóc, Minh Nguyệt mới sùng bái nhìn Chu Tụ Hằng, nói: “Chu Chu ca ca, anh thật là giỏi!”

Chu Tụ Hằng vênh mặt lên nói: “Đương nhiên rồi!”

Minh Đại Xuyên đứng ngoài cửa hậm hừ không nói được câu nào.

Ăn sáng xong, Minh Đại Xuyên đưa hai đứa đến trường.

Trên đường đi Minh Nguyệt vui vẻ lắm, cô bé cười lên để lộ hai má lúm đồng tiền xinh xinh, chẳng nghe vào tai mấy lời mà bố cứ dặn đi dặn lại mãi.

Minh Đại Xuyên có phần khó chịu, hỏi con gái: “Con thích đi học tiểu học đến vậy cơ à?” Bình thường hẳn đưa con gái đi đến lớp mẫu giáo thì đâu có thấy con vui như bây giờ.

Minh Nguyệt gật đầu như gà mổ thóc, nghiêm túc nói với bố: “Lên tiểu học có nghĩa là Tiểu Nguyệt Lượng đã lớn rồi!”

Nhìn dáng vẻ của con, Minh Đại Xuyên lại hỏi tiếp: “Vậy lớn lên Tiểu Nguyệt Lượng muốn làm gì?”

Lớn lên muốn làm gì ư?

Vấn đề này Minh Nguyệt chưa từng nghĩ tới, mỗi ngày cô bé chỉ mong mình có thể cao lên thật nhanh, chứ lớn lên rồi thì muốn làm gì, cô bé còn chưa có thời gian nghĩ tới!

Minh Nguyệt phồng má, không biết trả lời thế nào, cảm thấy hơi buồn một chút rồi.

Chu Tụ Hằng đứng ra trả lời giúp: “Lớn lên thì đương nhiên là phải làm vợ con rồi!” Nói xong cậu còn diễu võ dương oai vỗ ngực mình.

Minh Đại Xuyên tức giận lắm, nhưng hẳn vốn là người nghiêm túc nên không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, hít sâu một hơi, hần nhẹ nhàng nói với con gái: “Tiểu Nguyệt Lượng, con đừng nghe anh nói linh tinh.”

Ai nói linh tinh chứ!

Chu thiếu gia cũng rất tức giận, đang định lên tiếng phản bác thì Minh Nguyệt đã nói trước: “Chu Chu ca ca nói đúng rồi, lớn lên con muốn làm vợ của anh, để anh tết tóc cho con cả đời.” Minh Nguyệt nghiêng đầu, cười híp mắt nói.

Chu thiếu gia cảm thấy Minh Nguyệt đúng là quá hiểu chuyện, lại tiếp tục hùa theo: “Đúng, anh sẽ tết tóc cho em suốt đời!”

Minh Đại Xuyên không nói nên lời, ai bảo hẳn không biết tết tóc, nên không chiếm được tình cảm của con gái chứ!

*

Minh Nguyệt trải qua những ngày tháng rất thoải mái ở trường tiểu học.

Cô bé là học sinh nhỏ nhất lớp, lại có Chu Tụ Hằng lớn nhất lớp bảo kê, cho nên không có đứa bé trai nào dám bắt nạt cô bé cả.

Thế nhưng thời gian tươi đẹp đã tan vỡ khi bắt đầu xuất hiện bài tập về nhà, khuôn mặt tròn mồm mồm của Minh Nguyệt hóp đi nhanh chóng, má lúm đồng tiền cũng không hiện rõ nữa.

Cô bé không theo kịp, bài tập làm sai rất nhiều.

Minh Đại Xuyên an ủi con gái: “Con còn bé, chưa kịp làm quen với bài vở, dần dần rồi sẽ làm được hết bài tập thôi con, Tiểu Nguyệt Lượng đừng vội, bố tin Tiểu Nguyệt Lượng sẽ làm được.” Hẳn không phải là người biết nói ngọt, nhưng đối với con gái, hẳn có thể thoải mái nói ra những lời quan tâm ấm áp từ tận đáy lòng.

Minh Nguyệt đang tập viết chữ, cô bé xoa xoa bàn tay nhỏ bé, cắn môi, sợ hãi hỏi bố: “Vậy tại sao Chu Chu ca ca lại làm được hết bài tập ạ?”

Chu Tự Hằng là học sinh giỏi nhất lớp, mặc dù mới vào trường đã đánh nhau một trận với mấy học sinh lớp ba, nhưng chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu trong lòng các thầy cô giáo, ai cũng cho rằng cậu bé này thông minh nhưng có phần nghịch ngợm mà thôi.

Minh Đại Xuyên gần đây lại càng ghét Chu Tự Hằng hơn, hắn phiền não cầm lấy tay con, giúp con chải đầu.

Mặc dù nói xấu sau lưng người khác không phải chuyện tốt, nhưng Minh Đại Xuyên vẫn không nhịn được mà nói: “Bởi vì anh ý lớn tuổi rồi.”

Minh Nguyệt không hiểu lắm, cô bé đưa tay chống cằm, than thở: “Nếu con cũng lớn tuổi thì tốt quá, Chu Chu ca ca thật là sướng.”

Minh Đại Xuyên nghe xong càng buồn bực.

Cách an ủi của Chu Tự Hằng thì có phần trực tiếp hơn, cậu cầm vở bài tập mà mình đã làm xong từ sớm đưa cho Minh Nguyệt chép, còn khen cô bé: “Em thật thông minh, biết chép bài của người học giỏi nhất lớp cơ đấy!”

Cậu lại đưa một bông hoa hồng nhỏ là món quà của cô giáo cho Minh Nguyệt, nói: “Cái này anh có nhiều lắm, sau này sẽ cho em hết!” Nói xong lại khom lưng để Minh Nguyệt thơm một cái.

Minh Nguyệt lo lắng nói: “Nếu cô phát hiện ra em chép bài của anh thì sao?” Giọng cô bé ngọt sớt, lại có phần tủi thân, lông mi khẽ rung lên.

Chu Tự Hằng rất khí thế vung tay lên nói: “Không làm sao hết, em là vợ của anh mà, cái gì của anh cũng sẽ là của em, đừng nói chỉ là quyền vở bài tập này!”

Minh Nguyệt nghe xong lại vui vẻ thơm Chu Tự Hằng một cái nữa, sau đó nhận lấy cuốn vở bài tập.

Chu Tự Hằng sờ lên chỗ Minh Nguyệt vừa hôn mình...

Sao lại thấy ngọt như ăn kẹo hồ lô đường thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nam Thành bước vào những ngày nắng nóng của mùa hè, cả thành phố bị bao phủ trong một bầu không khí oi bức, đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, đâu đâu cũng nghe thấy những tiếng than vãn của mọi người.

Nhưng ở trong nhà họ Chu thì mát lạnh, vì điều hòa luôn được bật, ngay cả những chậu cây nhìn cũng xanh mướt hơn những cây ở bên ngoài.

Anh trợ lý trẻ vừa suy nghĩ vừa ngồi nhìn tiểu thiếu gia.

Mấy năm nay việc làm ăn của Chu Xung rất tốt, có thể coi là một doanh nhân thành đạt. Mà càng thành đạt thì người ta lại càng có những thú vui mới đẳng cấp hơn, Chu Xung dần dần bỏ đi tác phong của một đại ca xã hội đen ngày trước, xây dựng một hình tượng tốt hơn, không đi la cà các quán bar mỗi tối nữa, mà bây giờ ngày nào cũng chỉ thích đi đánh golf thôi.

Không chỉ ở bên ngoài, mà Chu Xung còn sửa sang lại nhà cửa, ở thư phòng để thêm mấy cây trúc nhỏ đất tiền, cảnh lá xanh như ngọc, đặt thành một hàng thẳng tắp.

Chu Tự Hằng vắt chân ngồi trên ghế, tay ôm ghita, điềm tĩnh đánh đàn. Cậu có một gương mặt rất đẹp, đôi mắt sáng như lưu ly, bóng những nhánh trúc chiếu vào phần giữa hai lông mày, nhìn như một bức tranh đen trắng tuyệt đẹp.

Anh trợ lý nghĩ, Chu Xung không cần ngày ngày cố gắng làm mọi thứ để phô trương, chỉ cần dẫn tiểu thiếu gia đi cùng ra ngoài là cũng có thể tạo được danh tiếng rồi.

Mà quả thật Chu Xung cũng hay đưa Chu Tự Hằng ra ngoài với mình, hắn chỉ có một đứa con trai này, yêu thương con như trân bảo, lúc nhìn thấy người bảo vệ mà hắn chường mắt nhất ở công ty, hắn cũng sẽ mỉm cười mà nói: “Đây là Chu Tự Hằng con trai tôi, nó học rất giỏi, năm nào cũng đứng nhất.” Lúc nói hắn còn quên lấy điều thuốc đang ngậm trên môi ra, vẻ mặt rất vui và tự hào.

Chu Tự Hằng cũng không phụ sự kỳ vọng của bố, mới mười tuổi mà cậu đã cao lớn hơn rất nhiều so với những người cùng tuổi, thành tích học tập xuất sắc, Chu Xung còn cho con đi học cưỡi ngựa, học đánh golf, Taekwondo vân vân.

Anh trợ lý không kim được mà nhìn Chu Tự Hằng thêm một lúc, trong lòng thổn thức, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Lần đầu tiên anh tới nhà họ Chu, Chu Tự Hằng vẫn chỉ là một cậu nhóc bé nhỏ kiêu căng mà cũng rất đáng thương, cái mặt bánh bao trắng trẻo, mặc đồ ngủ khủng long, bước đi nghênh ngang, thế mà dường như chỉ vừa mới chớp mắt thôi, tiểu thiếu gia đã lớn rồi.

Anh trợ lý vuốt mặt, thanh xuân của mình cũng đã hết rồi.

“Này! Tôi đang gọi chú đây! Ngồi đó than thở cái gì vậy?!” Chu Tự Hằng giờ chân đá vào ghế mà anh trợ lý đang ngồi, vẻ mặt có phần mất hứng, “Tiếp tục đi, chú tới đây để dạy tôi đánh ghita chứ không phải đến để ngồi không đầu nhé!”

Anh trợ lý mất tập trung, suýt nữa thì ngã lăn ra đất, lập tức lấy lại tinh thần dạy Chu Tự Hằng đánh đàn.

Chu tiểu thiếu gia lớn rồi, trở thành đại thiếu gia rồi.

Thư phòng được thiết kế rất kì công và nhiều nội thất đắt tiền của Chu Xung lại trở thành nơi vui chơi của Chu Tự Hằng, dưới sàn vương vãi đầy máy chơi game và mô hình lắp ráp, bừa bộn vô cùng.

Mà lúc này, Chu Tự Hằng lại bảo anh trợ lý dạy ghita trong thư phòng, cũng bởi vì chỗ này là nơi cách âm tốt nhất.

Thời gian dạy học là đến chiều tối.

Chu Tự Hằng chỉnh đốn tư thế chuẩn, chân giậm xuống đánh nhịp, luyện tập lại bản nhạc mới học.

Anh trợ lý hết giờ nhưng không dám ra về, đành ở lại lắng nghe.

Một lúc sau, Chu Tự Hằng ngẩng lên, cười hỏi: “Này Trương Văn Kiệt, hồi đại học anh học kinh tế đúng không? Xong cũng học luôn ghita à?”

Cậu chỉ thờ ơ hỏi một câu thế thôi, còn chưa đến giai đoạn vỡ giọng nên tiếng nói của cậu nghe vẫn rất trẻ con, nhưng cũng lên bổng xuống trầm rất ra dáng người lớn.

Nụ cười của Chu Tự Hằng có mà như không, rất nhạt, cậu có gương mặt trông như con gái vậy, môi hồng răng trắng, nhưng cặp lông mày thì rất đen và sắc, làm giảm bớt đi sự non nớt và ngây ngô.

Trương Văn Kiệt chính là tên của anh trợ lý, anh đã qua lại nhà họ Chu bao năm như vậy, thế mà đến tận ngày hôm trước đến dạy đàn cho Chu Tự Hằng, vị thiếu gia này mới tỏ vẻ chán ghét cầm lấy hồ sơ của hắn đặt trên bàn, bữu môi lời ra đọc: “Trương... Cùng họ với hiệu trưởng Trương, Văn...” Đại thiếu gia liếc nhìn anh ta một cái rồi nói tiếp: “Cũng có chút nho nhã đấy, Kiệt...Chả thấy có gì kiệt xuất cả.”

Trương Văn Kiệt lúc đó chỉ muốn bỏ đi thôi.

Chu Tự Hằng vừa cười vừa kiêu căng nói: “Văn Kiệt, không tệ! Bố mẹ chú đặt tên giỏi hơn Chu Xung nhiều.”

Trương Văn Kiệt dở khóc dở cười, nghĩ đến Chu tổng uy phong lẫm liệt như vậy mà lại bị con trai chê bai, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chu Tự Hằng dựa vào lưng ghế, chờ Trương Văn Kiệt trả lời.

Trương Văn Kiệt hơi ngại ngùng vì đã mãi suy nghĩ, tuy đã ra ngoài xã hội nhiều năm, nhưng lúc này vẫn thấy hơi bối rối: “Hồi đó giới trẻ thịnh hành chơi ghita mà, còn thích nghe nhạc Rock and roll, dân ca, nên chú cũng thử học theo người ta thôi.”

“Thử học theo?” Chu Tự Hằng nói, “Nhìn chú không có vẻ gì là như vậy cả.”

Thật ra thì, mấy năm nay Trương Văn Kiệt làm trợ lý cho Chu Xung, từ người còn non kinh nghiệm cho đến nay đã trở nên chuyên nghiệp, lúc thì bê thùng sữa tươi đến nhà cho Chu Tự Hằng vào mùa đông, lúc lại mặc tây trang đến dự hội nghị, từ một cậu trai trẻ mặt vẫn có mụn cho đến bây giờ đã trở thành một nhân vật trẻ tuổi xuất sắc nhất của công ty, vậy mà Chu Tự Hằng lại không hề nhớ đến anh.

Cho đến buổi họp thường niên của công ty, Trương Văn Kiệt có lên đánh một bài ghita, lúc đấy Chu Tự Hằng mới chú ý đến anh, bảo anh đến dạy ghita cho cậu.

Trương Văn Kiệt đương nhiên không phải học theo trào lưu, vì anh dành khá nhiều thời gian cho việc học đàn, chứ không hời hợt như mấy nam sinh khác.

Nghe Chu Tự Hằng hỏi, anh có phần mất tự nhiên, đáp: “Thật ra cũng học rất lâu...”

“Vậy con gái có thích không?” Chu Tự Hằng chưa nghe anh nói xong đã ngắt lời.

Câu hỏi quá trực tiếp khiến cho Trương Văn Kiệt rất ngắc nhiên.

Chu Tự Hằng đang trong thời kì phát triển chiều cao, khuôn mặt bụ bẫm trẻ con đã mất đi, trở nên góc cạnh hơn, cậu ngồi rung đùi, trên đầu có một nhúm tóc dựng thẳng lên, thỉnh thoảng lại lay động.

Cậu nhóc này rất kiêu căng tự đại, nói năng như người lớn, cộng thêm việc sống trong gia đình bố đơn thân nên suy nghĩ có phần già dặn hơn.

Tường Văn Kiệt suy nghĩ rồi đáp: “Có vẻ rất thích, con gái thường thích những người đẹp trai và lạnh lùng.” Anh lấy góc độ của một sinh viên ra để trả lời, những cô gái trẻ thường theo đuổi sự lãng mạn, buổi tối ngồi đánh đàn ghita trên bãi cỏ trông cực kì ngẫu.

“Đẹp trai? Lạnh lùng?” Chu Tự Hằng đá một cái vào ghế Tường Văn Kiệt đang ngồi, “Chú nhìn tôi thấy thế nào?”

Cậu bé mới mười tuổi, không thể nào đạt đến mức độ đó được, nhưng vì không muốn làm cậu tức giận, nên Tường Văn Kiệt đành đổi lòng gió ngón cái lên.

Chu Tự Hằng được khen ngợi thì rất vui.

“Vậy chú nói xem tôi nên đánh bài gì?” Chu Tự Hằng lại hỏi.

Vấn đề này Tường Văn Kiệt không trả lời được, Chu Tự Hằng mới học được ba ngày, chỉ nhận biết được nốt nhạc và thang âm, sao có thể đánh một bản nhạc được?

Tường Văn Kiệt hỏi: “Còn phải xem là cháu muốn đánh cho ai nghe nữa.”

Chu Tự Hằng tự dưng đỏ mặt, nhúm tóc trên đầu cũng lắc lư theo, hai mắt nhìn xuống đất.

Áp úng mãi cậu mới nói: “Cho bạn cùng bàn nghe.”

A, bạn cùng bàn, là cô gái nhỏ kia.

Tường Văn Kiệt hiểu ra rồi, trong đầu nghĩ ngay đến cô bé nhà bên, miệng khẽ mỉm cười.

Cô bé đó vừa ngoan lại vừa lễ phép.

“Vậy đánh luôn bài ‘Bạn cùng bàn’ đi, mấy cô bé thích nghe lắm.” Tường Văn Kiệt nói xong liền đánh thử một đoạn nhạc dạo, kèm theo hai câu hát.

Mặc dù Chu Tự Hằng trưởng thành sớm, nhưng không thể hiểu hết được hàm nghĩa trong những câu hát, chỉ cảm thấy tên bài hát rất phù hợp với yêu cầu của cậu, liền gật đầu nói: “Được, ngày mai chú bắt đầu dạy luôn nhé, tôi phải học xong trước khi khai giảng năm học mới.”

“Khai giảng á?” Tường Văn Kiệt bấm đốt ngón tay tính thời gian, không khỏi kinh ngạc.

“Tôi nói khai giảng là khai giảng, sao anh hỏi lăm thế!” Chu Tự Hằng không biết xấu hổ mà tức giận, hậm hực quát lên.

Tường Văn Kiệt lại hỏi thêm một câu mà anh đã muốn hỏi từ trước: “Sao cháu không đi học lớp cấp tốc đi?” Cứ thích tìm đến mình làm gì cơ chứ!

Còn không phải vì sợ Tiểu Nguyệt Lượng phát hiện ra cậu đi học ghita hay sao! Cậu phải vào thư phòng học là vì cái gì chứ? Để cách âm không cho nhà bên nghe thấy chứ còn gì!

Lại một lần nữa bị đâm vào chỗ đau, Chu Tự Hằng tức tối nói: “Anh trợ lý này, anh đang muốn quản tôi đấy à?!”

Anh trợ lý không dám nói nữa.

Mấy ngày sau, Tường Văn Kiệt đều đặn đến ngồi điều hòa dạy đàn, còn được tổng giám đốc Chu Xung động viên khích lệ, cảm thấy nhiệt độ ở Nam Thành đã giảm xuống rồi.

Chu Tự Hằng rất thông minh, đầu óc linh hoạt, tay cũng nhanh, thật sự đã học xong được bài “Bạn cùng bàn” trước ngày khai giảng.

Chu Xung nhìn ngón tay đầy vết chai của con thì xót lắm, trên mu bàn tay còn có vết bị thương vì dây đàn, nói: “Chỉ là một bản nhạc thôi mà, sao phải khổ thế con! Ngày nào bố cũng nghe con đánh đàn mà muốn nổ tung hai lỗ tai luôn! Khó nghe chết đi được!”

Chu Tự Hằng nghe vậy cũng không giận, cậu ngồi xuống ghế salon ăn táo, nói: “Con đánh đàn trong thư phòng mà bố cũng nghe thấy, vậy thì cửa cách âm nhất định là hàng giả rồi!”

Nói xong lại cười nhạo bô: “Chu tổng, không phải ngài bị người ta lừa đấy chứ?”

Chu Xung không dám nói là mình nghe lén Chu Tự Hằng luyện tập, chỉ giả bộ tức giận rút thuốc ra hút.

Chu Tự Hằng ăn táo xong thì lại lau tay rồi đi tập đánh đàn tiếp, còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật của Minh Nguyệt rồi.

Cậu đã tính toán xong, vào hôm đó sẽ có rất nhiều người đến dự sinh nhật của Minh Nguyệt, cậu muốn ở trước mặt mọi người đánh một bản nhạc tặng Minh Nguyệt, chắc chắn Minh Nguyệt sẽ cực kì ngưỡng mộ cậu cho xem.

Chu Tự Hằng chỉ mới tưởng tượng đến ánh mắt sùng bái của cô bé thôi là đã thấy vui rồi, trong lòng rất ấm áp.

Năm nay Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt lên lớp bốn.

Thời kì này đã bắt đầu có sự phân biệt giới tính giữa nam và nữ, không biết người nào khởi xướng mà ở trên bàn học tự nhiên có một đường kẻ ngăn cách gọi là “Vĩ tuyến 38”, dần dần được mọi người rất ủng hộ.

Mấy bé trai thì không ưa mấy cô bé yếu ớt, mấy cô bé cũng chẳng thích mấy cậu con trai đáng ghét.

Ngay cả một cục tẩy thôi cũng không được vượt qua ranh giới vĩ tuyến 38.

Các cô bé vây quanh Minh Nguyệt, nghiêm túc nói: “Minh Nguyệt, cậu phải tách Chu Tự Hằng ra đi, kẻ vĩ tuyến 38 trên bàn ý, không thì bọn tớ sẽ không chơi với cậu nữa.”

Minh Nguyệt suy nghĩ một lát rồi nói: “Được thôi.” (Editor: Ý cô bé là “Được thôi, không chơi với tớ nữa cũng được.” đó)

Mấy cô bạn vui lắm, đang định cầm tay Minh Nguyệt thì lại nghe cô bé nói: “Minh sẽ không kẻ đâu, nếu kẻ thì Chu Chu sẽ không vui.”

Mấy cô bé nghe vậy thì ngạc nhiên lắm, còn nói thẳng Minh Nguyệt là đồ ngốc.

“Chu Tự Hằng rất tốt với tớ, tớ không thể làm vậy được.” Minh Nguyệt hơi buồn, nhưng cuối cùng cô bé vẫn chọn đứng về phía Chu Tự Hằng, bố cô bé luôn dạy cô bé là phải biết ơn những người đối tốt với mình.

Minh Đại Xuyên là người trọng tình cảm và ân nghĩa, năm hần học đại học, người nào đã từng cho hần dù chỉ một ít tiền để đỡ đàn học phí, hần cũng sẽ đáp trả lại gấp nhiều lần.

Sau này, hần lại dùng phương thức vừa nghiêm khắc vừa dịu dàng để giáo dục con, hi vọng con gái hần sẽ trở thành một người lạc quan và lương thiện.

Cùng lúc Minh Nguyệt đang bị vây quanh, Chu Tự Hằng cũng bị đám đàn em quần lấy.

“Đại ca, anh và Minh Nguyệt phải vạch rõ quan hệ đi, con trai chúng mình không thêm chơi với bọn con gái!”

“Đứng ại!”

“Đứng ại!”

“...”

Chu Tự Hằng cảm thấy cái vĩ tuyến 38 kia quá trẻ con, đang định phản bác thì đám đàn em lại ồn ào: “Đại ca, anh là đại ca của bọn em mà, phải làm gương tốt chứ!”

Chu Tự Hằng nhất thời rơi vào tiến thoái lưỡng nan.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cậu cầm lấy viên phấn.

Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn cậu, im lặng không nói.

Chu Tự Hằng rũ mắt xuống, sau đó kẻ một đường “Vĩ tuyến 38” thẳng tắp trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Bên trong phòng học vô cùng yên tĩnh, Chu Tự Hằng dánh vè lười nhác ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn xuống nên Minh Nguyệt không thấy rõ cảm xúc của cậu, cô bé chỉ nhìn được hàng lông mi đen như mực của cậu mà thôi.

Đường vĩ tuyến 38 được Chu Tự Hằng kẻ rất thẳng, ngay chính giữa bàn học.

Mà vết phấn trắng, lại tựa như một lưỡi dao khắc trên bàn.

Tiếng của giáo viên ngữ văn trẻ tuổi đang vang lên rất truyền cảm, tông giọng nhẹ nhàng và biểu cảm.

Minh Nguyệt cho tới bây giờ vẫn luôn là một học sinh chăm ngoan cố gắng, thành tích luôn ở mức ổn định, chưa bao giờ không chú ý nghe giảng, thế nhưng vào lúc này, cô bé hoàn toàn không có tâm trạng để học.

Khi cô bé dần khôn lớn, cùng với việc Giang Song Lý về nước, vấn đề giáo dục Minh Nguyệt đã trở lại quỹ đạo, chuyện copy vở bài tập của Chu Tự Hằng không còn tiếp diễn nữa, cô bé cũng đã không cần đến sự chăm sóc của Chu Tự Hằng, nhưng vẫn ngồi cùng bàn với cậu.

Chu Tự Hằng cao lớn, nên Minh Nguyệt ngồi cùng cậu ở bàn cuối.

Minh Nguyệt quay sang nhìn Chu Tự Hằng, tư thế ngồi của cậu rất không nghiêm túc, không quàng khăn đỏ, cũng không mặc đồng phục mà mặc một bộ thể thao màu đen, nhưng không thấy cô nào trách phạt cậu, vì học sinh giỏi thì luôn luôn có đặc quyền.

Cô bé rút một cái khăn tay kẻ caro đen trắng từ trong túi áo ra, lại nhìn cậu một cái, sau đó cẩn thận để cái khăn trùm lên đường kẻ trắng, nhẹ nhàng lau đi từng chút một.

“Đừng có lau.” Chu Tự Hằng nói mà không nhìn cô bé.

Minh Nguyệt mặc kệ, cứ tiếp tục lau.

“Nào! Cái cô ngốc này, sao nói mà không chịu nghe lời vậy!” Chu Tự Hằng nghiêm mặt gắt lên, cuối cùng quay sang nhìn chằm chằm cô bé, “Bảo em đừng lau rồi mà!”

Tay Minh Nguyệt rút nhanh về như bị kim châm, lặng lẽ nắm chặt cái khăn trong tay.

Cô bé từ nhỏ luôn rất ngoan ngoãn lễ phép, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện. Khi Giang Song Lý đi nước ngoài hai năm, Minh Nguyệt không bao giờ kể khổ với mẹ trong điện thoại, chỉ luôn kể chuyện vui thôi, mà lúc Minh Đại Xuyên phải đi công tác, cô bé cũng không khóc.

Hầu như cô bé chỉ luôn tươi cười đáng yêu, thế nhưng bây giờ lại đang lặng lẽ cắn môi, lòng buồn bã.

Chu Tự Hằng nhìn mái tóc dài buông xuống của cô bé, che kín nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, thật sự rất muốn tết tóc cho cô bé, nhưng lại nghĩ đến việc mẹ của Minh Nguyệt đã về nước rồi, từ nay không cần cậu tết tóc cho cô bé nữa.

Cô bé đã dần lớn lên, không còn là một em bé ngây ngô luôn phải ôm đùi cậu mới có thể ngủ nữa rồi.

Cô bé có một gương mặt rất xinh đẹp, hai má lúm đồng tiền nhỏ xíu, lông mi dài, da trắng như tuyết.

[Đại ca, Minh Nguyệt hình như sẽ cùng cái thằng ngốc ở lớp bên cạnh đóng Bạch Tuyết và bảy chú lùn hay sao ý!]

[Thằng ngốc nào?]

[Cái thằng mà Minh Nguyệt tặng hoa ở tiệc tối năm ngoái ý, cái đứa biết đánh đàn dương cầm đó đại ca!]

Chu Tự Hằng nhớ ra thằng nhóc đó thì ngay lập tức giận tái mặt, mày nhử lại.

Minh Nguyệt đích thị là một cô công chúa nhỏ xinh đẹp như trong truyện miêu tả, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun.

Nhưng người diễn vai hoàng tử lại không phải Chu Tự Hằng.

Cậu đột ngột giơ chân đá mạnh vào cái ghế bạn học đang trước đang ngồi, làm bạn học đó suýt nữa thì ngã, nhưng vì sợ Chu Tự Hằng nên không dám nói gì.

Chu Tự Hằng cũng không hiểu mình bị làm sao nữa, trong lòng như thể luôn có một ngón lửa đang bùng cháy, khiến cho cậu vô cùng phiền não.

Tâm trạng của cậu vốn đã không được tốt, cho nên nhìn thấy ai cũng khó chịu.

Chuyện diễn kịch ở tiệc tối quan trọng như vậy, thế mà cô nhóc kia lại không hề nói với cậu một tiếng, coi cậu là...

Là cái gì chứ?

Chu Tự Hằng giận dữ thở hắt ra.

Là anh trai cùng lớn lên từ nhỏ? Là bạn cùng bàn? Hay chỉ là hàng xóm?

Chu Tự Hằng không tìm được từ nào thích hợp hơn để hình dung về quan hệ của hai đứa, cậu chỉ biết là, đối với cậu mà nói thì Minh Nguyệt là một cô bé hoàn toàn không giống với những bạn học nữ khác.

Nhưng dù thế nào thì đó cũng chỉ là suy nghĩ của một mình cậu mà thôi.

Vì quá tức giận nên Chu Tự Hằng mới vẽ cái vĩ tuyến 38 kia, như thế thì sẽ khỏi phải quan tâm đến cô nhóc kia nữa, nhưng lửa nóng trong lòng thì lại càng thiêu đốt dữ dội hơn.

Minh Nguyệt nghe tiếng đá vào ghế của Chu Tự Hằng, vang rất to, làm giáo viên đang giảng bài cũng phải dừng lại.

Cô bé không khỏi ngước lên nhìn Chu Tự Hằng.

Cái nhìn này lập tức bị Chu Tự Hằng bắt được.

Cậu thấy cô bé đang rom róm như sắp khóc.

Chu Tự Hằng rất hiếm khi thấy Minh Nguyệt khóc, cô bé luôn tươi cười như một bông hoa hướng dương, cậu cực kỳ thích ngắm nhìn cặp má lúm đồng tiền trên hai gò má căng tròn của cô bé.

Hình như cô bé đang rất tủi thân.

Chu Tự Hằng thở dài, khóe môi giật nhẹ, hơi mất mặt một chút nhưng vẫn nói: “Em sắp diễn vai công chúa Bạch Tuyết à? Cùng cái thằng mặt trắng nhỏ ở lớp bên cạnh đứng không?” (Editor: Mặt trắng nhỏ hay còn gọi là tiểu bạch, chỉ về ngoài non nót trắng trẻo trông có vẻ yếu ớt.)

Minh Nguyệt kinh ngạc nhìn cậu.

Không nói gì ư? Chu Tự Hằng tức tối nghĩ, nề tình lắm thì cậu mới hỏi đấy nhé!

“Thằng nhóc đó biết đánh piano nhi, còn em thì biết múa, cũng hợp đôi đấy.” Cặp lông mày sắc bén của cậu dựng lên, giọng mỉa mai.

Cậu thì đi học ghita, còn thằng nhóc kia lại đánh piano, cổ tình muốn đối đầu với cậu có phải không?

Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng đang trừng mắt nhìn mình, cô bé im lặng một lát rồi phì cười.

Còn gọi người ta là mặt trắng nhỏ nữa chứ, anh mới là mặt trắng nhỏ thì có ý, chẳng qua có quá đậm mạnh mẽ nên không ai dám nói thôi.

“Em còn dám cười!” Chu Tự Hằng đứng thẳng lên quát.

Minh Nguyệt lắc đầu nói: “Em không đóng vai công chúa Bạch Tuyết đâu.”

Hả?

Chu Tự Hằng nghe xong thì từ từ hồi phục tinh thần, nét mặt thay đổi cực nhanh, lông mày giãn ra, khóe môi nhếch lên, cảm hất cao, dúi tóc nhỏ trên đầu thoát ẩn thoát hiện.

Tựa như ngày xuân đến sau những đêm đông giá rét, ấm áp và tươi sáng.

“Vậy em đóng vai gì?” Chu Tự Hằng lại lười nhác ngồi xuống hỏi.

Minh Nguyệt ngập ngừng, xấu hổ đỏ mặt đáp: “Em đóng vai mẹ của công chúa Bạch Tuyết, vừa mới ra sân khấu thì đã chết rồi.”

Chu Tự Hằng nghe xong thì không nhịn được cười, Minh Nguyệt sợ bị giáo viên phát hiện nên rút đầu lại, giận dỗi nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không cười nữa, cậu an ủi cô bé: “Không sao hết, mẹ của công chúa Bạch Tuyết cũng là một mỹ nhân đấy.” Chỉ có điều là mất sớm, đoán mệnh.

Minh Nguyệt biết Chu Tự Hằng đang trêu mình nhưng vẫn nhận lấy sự an ủi, nói: “Có cơ hội được tham gia là đã vui lắm rồi.”

Tâm trạng của Chu Tự Hằng trở nên rất tốt, Minh Nguyệt nhân cơ hội cầm khăn tay hỏi: “Bọn mình có thể...” Dừng một lát rồi nói tiếp: “Đừng kể vĩ tuyến 38 không?”

“Hử?” Chu Tự Hằng thờ ơ nói.

Giọng của cậu rất nhẹ nhàng, nên Minh Nguyệt cứ cho là cậu đã đồng ý rồi, cô bé mỉm cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, lòng vui rạo rực cầm khăn tay lau vết phấn đi.

Chu Tự Hằng giữ tay cô bé, nhướn mày nói: “Anh vẫn chưa nguôi giận đâu.”

Miệng thì nói vậy nhưng giọng điệu thì nghe không giống chút nào.

Minh Nguyệt bị cậu giữ tay nên không nhúc nhích được.

Cậu trời sinh đã có sức lực rất lớn, suốt ngày cày mạnh làm cà, Minh Nguyệt chỉ đành thuận theo nói: “Vậy em phải làm gì thì anh mới hết giận?”

Tự nhiên lại đi kể vĩ tuyến 38, tự nhiên lại tức giận với mình, tự nhiên bắt mình phải dỗ cho nguôi giận, Minh Nguyệt có phần tủi thân ầm ứ, giọng nghe cực kỳ đáng thương.

Chu Tụ Hằng mềm lòng mà không biết làm sao, phải vội vàng quay đầu đi chỗ khác không nhìn cô bé nữa, như vậy mới bình tĩnh được.

Nhưng hành động theo bản năng này của cậu lại khiến Minh Nguyệt hiểu lầm.

Từ nhỏ cậu đã luôn hướng nửa bên mặt về phía Minh Nguyệt, kiểu căng nhận lấy một cái hôn từ cô bé.

Hôn một cái, cho ăn kẹo; hôn một cái, tết tóc cho; hôn một cái, cho copy bài tập; hôn một cái...

Minh Nguyệt liếc mắt nhanh như mèo nhìn giáo viên Ngữ Văn đang giảng bài, cô bé cảm sách giáo khoa lên che mặt, ngồi bàn cuối cũng là vì Chu Tụ Hằng thôi chứ thật sự thì cô bé rất thấp, cho nên lúc này có làm hành động gì mờ ám thì giáo viên cũng không phát hiện ra được.

Minh Nguyệt tiến sát vào Chu Tụ Hằng, nhẹ nhàng hôn một cái lên má cậu.

“Đừng giận nữa mà.” Cô bé nhỏ giọng nói.

Chu Tụ Hằng bỗng cảm thấy trên mặt tự nhiên có gì đó mềm mềm thơm thơm chạm vào, từng chút từng chút một xuyên qua da, thấm sâu vào máu.

Trong lòng cậu nhộn nhạo lắm, tựa như có một hạt giống đang âm thầm nảy mầm, cố gắng chui lên từ trong đất.

Tay của Minh Nguyệt vẫn còn đang bị cậu nắm chặt, bàn tay cô bé nho nhỏ mềm mại chứ không như tay cậu.

Chu Tụ Hằng theo bản năng vuốt ve tay cô bé, sau đó vội vàng hất ra như bị điện giật.

Trong lòng tuy đã hết giận rồi nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ vẻ kiêu căng như đại thiếu gia, ai nhìn vào cũng không thể nhìn ra được sự bối rối căng thẳng của cậu.

Minh Nguyệt lại hỏi: “Em lau đi được chưa?”

Chu Tụ Hằng: “Ừ.”

Minh Nguyệt vui vẻ lau vết phấn đi, từ góc nhìn của Chu Tụ Hằng, cậu có thể nhìn thấy sự vui vẻ trên gương mặt cô bé.

Minh Nguyệt lau xong liền cất khăn vào trong cặp sách, đúng lúc tiếng chuông hết giờ vang lên.

Cô bé hơi ảo não, vì đã không nghe giảng tiết này.

Chu Tụ Hằng nhớ ra một chuyện, nói: “Hai ngày nữa anh sẽ đi Hồng Kông với bố, em có muốn anh mua gì không?”

Cậu có phần mất tự nhiên, tay cứ vuốt vuốt cây bút máy.

Minh Nguyệt không đáp, sự vui vẻ bỗng chốc bị giảm bớt.

“Anh bảo đảm sẽ về trước sinh nhật em.” Chu Tụ Hằng nói như đinh đóng cột, sinh nhật cô bé là cuối tháng chín, cậu sẽ về kịp.

Minh Nguyệt nói: “Vâng ạ.”

Chu Tụ Hằng nhìn nụ cười của cô bé thì không biết làm sao, cậu có phần gượng gạo chuyển chủ đề khác để nói: “Em dạy anh mấy câu tiếng Anh đi, nghe nói người dân Hồng Kông nói tiếng Anh tương đối nhiều.”

Minh Nguyệt đồng ý: “Để em về hỏi mẹ.”

Trường tiểu học Nam Thành chưa phổ cập việc dạy tiếng Anh, phải đến lớp năm mới bắt đầu học, cho nên cả Minh Nguyệt và Chu Tụ Hằng đều chưa biết tiếng Anh.

Chu Tụ Hằng thì không muốn học, còn cái đầu nhỏ của Minh Nguyệt thì chưa thể chứa quá nhiều kiến thức.

Xế chiều, Minh Đại Xuyên đưa hai đứa về nhà, Chu Xung quá bận rộn, vì công ty hần hiện nay đang là công ty đứng đầu ở Nam Thành.

Giang Song Lý đang nấu cơm, cô nặc một cái tạp dề màu lam, tóc buộc cao lên, nét mặt dịu dàng thanh tú, sau khi trở về từ Anh quốc, cô đã trở thành giáo viên tiếng Anh của trường đại học Nam Thành.

Lúc Minh Đại Xuyên về, hần lập tức tiếp nhận công việc xào nấu thức ăn.

Giang Song Lý vừa rửa rau vừa nói với Minh Nguyệt đang uống sữa: “Cô giáo của con nói là con sẽ đóng công chúa Bạch Tuyết đúng không? Để mai mẹ dẫn con đi mua váy mới nhé.”

Minh Nguyệt có cả một tủ quần áo đẹp, nhưng Giang Song Lý vẫn luôn cảm thấy con gái bị thua thiệt, yêu thương con đến tận đáy lòng.

“Không cần đâu ạ.” Minh Nguyệt đứng đưa mũi chân, “Con đã nói với cô là sẽ không đóng vai công chúa nữa rồi.” Cô bé hơi xấu hổ, “Đóng vai công chúa thì sẽ phải hôn môi.”

Giang Song Lý nhìn con gái, cảm thấy hơi tiếc, chỉ có Minh Đại Xuyên là nghiêm túc nói: “Con làm thế là đúng.”

“Dù thế thì vẫn phải mua váy đẹp.” Giang Song Lý nói, “Con gái mẹ không cần diễn thì cũng vẫn là một công chúa nhỏ xinh đẹp.”

Minh Nguyệt đỏ mặt ôm eo mẹ.

Cô bé suy nghĩ một chút rồi nói ngọt ngào: “Mẹ, mẹ dạy con mấy câu tiếng Anh thường dùng được không ạ?”

Giang Song Lý cười, dịu dàng nói: “Con muốn học tiếng Anh rồi à?” Cô là giáo viên tiếng Anh, nhưng lại chưa muốn dạy vỡ lòng cho con gái khi còn quá sớm, thành tích học tập của Minh Nguyệt luôn ở tầm trung, cho nên hai vợ chồng càng không thể nóng vội.

“Dạ.” Minh Nguyệt nheo mắt cười, “Mẹ nói một câu cho con nghe đi.”

Minh Đại Xuyên đang xào thức ăn, nghe thế thì liền bật ra một câu: “I love you.”

Lúc nói hắn nhìn Giang Song Lý, ánh mắt rất dịu dàng, không hề phù hợp với tác phong thường ngày của hắn. Thông thường cứ tan làm là hắn về nhà ngay, không đi xã giao nhiều, lúc này hắn đã cởi áo vest ngoài ra, xắn tay áo sơ mi lên, mặt mũi khôi ngô tuấn tú.

Giang Song Lý nhất thời sững sốt, sau đó mỉm cười, giống như cô bé sinh viên năm nào còn đang học đại học, nhẹ nhàng đáp lại: “I love you, too.”

I love you.

Minh Nguyệt nhắm lại mấy lần, lặng lẽ đi ra khỏi bếp.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tự Hằng như thường lệ tới gõ cửa nhà Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cười khanh khách nói với cậu: “Em dạy cho anh một câu tiếng Anh nè.”

“Câu gì?” Chu Tự Hằng tựa vào khung cửa hỏi.

Minh Nguyệt bước lại gần, ghé vào tai cậu, chậm rãi nói: “I love you.”

Chu Tự Hằng nghe xong cũng nhắc lại theo: “I love you.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chu Tự Hằng nhắm đi nhắm lại câu tiếng anh Minh Nguyệt dạy mình, còn chưa kịp hỏi nghĩa thì đã bị Chu Xung giục lên xe ra sân bay rồi.

Hiện giờ Chu Xung đã không còn như xưa nữa, hắn đưa cả vệ sĩ, trợ lý và phiên dịch đi cùng, nhìn rất hoành tráng.

Tháng bảy năm nay Hồng Kông chính thức sát nhập về Trung Quốc, sân bay Nam Thành cũng đã mở đường bay, đoàn của Chu Xung coi như là đoàn đầu tiên đi chuyến này.

Trợ lý Trương Văn Kiệt cũng ở trong đoàn, anh có nghe loáng thoáng là mục đích lớn nhất của Chu Xung là đi thăm người thân.

Trương Văn Kiệt biết rõ về thân thế của Chu Xung, hắn là trẻ mồ côi, không cha không mẹ, lớn lên ở một thôn trang nhỏ ở núi Đại Hưng An.

Trong lòng anh hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng một lúc sau thì anh dứt khoát từ bỏ không nghĩ sâu xa nữa, đây là chuyện riêng của nhà ông chủ, anh chỉ là một trợ lý, không nên hỏi nhiều hay tò mò làm gì.

Máy bay đã lên cao, giữa những tầng mây trắng và ánh nắng sáng rực rỡ của tháng chín, màu sắc biến hóa đa dạng, uốn lượn tựa như một dải lụa.

Chu Tự Hằng lần đầu đi máy bay nên không khỏi cảm thấy mới mẻ, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ mãi.

Nếu Tiểu Nguyệt Lượng mà ở đây thì nhất định sẽ vui sướng kêu to lên cho mà xem, Chu Tự Hằng bỗng nghĩ tới cô bé.

Thế nhưng nhìn quanh bốn phía đều chỉ thấy vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của người lớn thôi, thế là cậu lại quay đi chỗ khác.

Chu Xung nghiện thuốc lá nặng, tay cứ sờ vào túi áo mãi, nhưng lại không được hút, nhai kẹo cao su thì cũng không thể dứt con thèm, thế là hắn cầm bật lửa đứng lên định lên vào toilet hút, đúng lúc bị Chu Tự Hằng bắt gặp, Chu Xung đành gượng cười rồi cất cái bật lửa đi.

“Bố chỉ lấy bật lửa ra nghịch thôi mà.” Chu Xung nói cho có lệ, “Ừm, hay là để bố dạy cho con mấy câu tiếng anh nhé? Có khi lại cần dùng đến đấy.”

Chu Tự Hằng bĩu môi nói: “Bố mà cũng biết tiếng anh cơ à?” không phải cậu khinh bỉ ông già nhà cậu đâu, nhưng chuyện Chu Xung ít học là có thật.

Chu Xung cũng chỉ biết hai ba câu, vốn định khoe khoang trước mặt con trai một chút, ai ngờ lại bị con xem thường, liền hùng hổ nói: “Sao lại không biết? Bố mày biết hơi bị nhiều đấy nhé, này thì ‘Gặt bai’ này, ‘Ha la’, ‘Thanh sờ du’, còn cả ‘Hanny’ ‘Ai la vờ du’ ‘sweet’ ‘hot’ ‘sexy’ ‘amazing’...” (Editor: Vốn tiếng anh của một doanh nhân thành đạt đấy sao))

nói được một nửa thì hắn bỗng nhiên dừng lại, gượng gạo cười.

Đó là mấy từ hán và tình nhân bé nhỏ hay nói với nhau lúc ve vãn đưa tình, nhất thời không chú ý nên đã lỡ nói với con trai. Chu Xung lặng lẽ cúi đầu nhìn con, thấy con không phản ứng gì thì thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tự Hằng hỏi: “I love you nghĩa là gì bố?”

“Là tôi yêu bạn.” Chu Xung hơi chột dạ nên đáp rất nhanh.

nói xong hắn liền nhắm mắt giả vờ ngủ, dùng cả bịt mắt để che, ngay cả con nghiện thuốc lá cũng biến mất từ lúc nào không hay.

[Tôi yêu bạn.]

Chu Tự Hằng cứng đờ cả người.

Cậu chậm chạp quay mặt ra ngoài cửa sổ, bầu trời tràn ngập đủ các loại màu sắc, rõ ràng quang cảnh rất êm đềm, nhưng lại làm cho lòng Chu Tự Hằng dậy sóng, mỗi một đám mây đều giống như một Tiểu Nguyệt Lượng vậy.

Nhìn hình ảnh của mình phản chiếu qua tấm kính, nụ cười có phần ngốc nghếch, Chu Tự Hằng thoáng đỏ mặt.

Tường Văn Kiệt ngồi ngay sau cậu, thấy cậu tò mò về tiếng anh thì liền nghiêm túc nói: “I love you, viết như thế này.” anh phát âm rất chuẩn, còn viết câu đó ra giấy cho Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không có hứng thú học với anh, chỉ liếc nhìn một cái, âm thầm ghi nhớ trong đầu.

“Thế những từ còn lại bố tôi nói nghĩa là gì?” Chu Tự Hằng nghĩ một chút rồi hỏi.

Tường Văn Kiệt nhạy cảm phát hiện ra là ông chủ chưa ngủ, lúc nghe tiểu thiếu gia hỏi xong, anh thấy toàn thân ông chủ cứng hết cả lại rồi.

Từ một anh trợ lý chỉ biết bung trà rót nước đi đến tận ngày hôm nay, Tường Văn Kiệt đã thành thực lắm rồi, sao mà không biết chuyện ông chủ nuôi tận mấy cô bồ nhí chứ, hơn nữa mỗi tuần đều gặp một cô khác nhau chứ không bao giờ trùng.

Nhưng tất nhiên Tường Văn Kiệt không thể nói cho Chu Tự Hằng nghe được, mặc dù cậu bé này rất kiêu ngạo và tỏ ra như người lớn, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là trẻ con thôi, không hiểu được chuyện nam nữ. anh chỉ đáp: “Chú không đề ý Chu tổng nói gì, nếu cháu thấy hứng thú thì khi đến Hồng Kông chú sẽ dạy tiếng anh cho cháu, được không?”

anh thật sự rất thích cậu bé Chu Tự Hằng này.

anh thấy tuy Chu Tự Hằng luôn tỏ ra kiêu căng hống hách, nhưng lại có một tâm hồn yếu đuối nhạy cảm. anh mãi không thể quên được hình ảnh của mấy năm trước, hình ảnh cậu bé con ngồi trên bậc thang vừa nói thầm vừa rom róm nước mắt đỏ.

Chu Tự Hằng nghe thế thì cũng không hỏi thêm nữa.

Cơ thể cứng ngắc của Chu Xung thoáng thả lỏng, hắn âm thầm thở hắt ra một cái.

Máy bay hạ cánh, qua cửa an ninh là thấy có người đứng đón, là một người đàn ông trung niên, lớn tuổi hơn Chu Xung, mặt mũi khá giống nhau, đều rất anh tuấn và lạnh lùng, thân hình cao lớn.

Chu Xung ôm lấy người đàn ông kia, dáng vẻ khá nhiệt tình, hắn gọi người đàn ông đó là “anh họ”.

“Đây là con trai em, tên là Chu Tự Hằng, con trai, chào bác đi con.” Chu Xung giới thiệu với Chu Tự Hằng, vừa nói vừa xoa đầu con.

Chu Tự Hằng khá ngạc nhiên, người này cậu chưa gặp bao giờ, thì ra cậu vẫn còn có người thân khác, cậu gật đầu, nói: “Cháu chào bác.”

Cả đoàn có mấy người, Chu Xung bảo bọn họ đi tìm khách sạn ở, còn mình và Chu Tự Hằng thì đi theo người đàn ông kia.

Khi xuống xe thì đã đến lưng chừng núi, từ căn biệt thự nơi đây có thể nhìn thấy khung cảnh bên dưới của Hồng Kông, hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ được bật lên, những ngọn đèn vàng trên những chiếc thuyền chài hòa cùng ánh sáng của những cửa hiệu, nhưng căn biệt thự này thì vẫn là nổi bật nhất.

Chu Tự Hằng đi theo Chu Xung vào cửa, cậu giả bộ ngoan ngoãn giống như Minh Nguyệt, rất ít nói.

Chu Xung cũng không thấy thèm thuốc, dọc đường đi không thấy hấp hút điều nào, đây là chuyện cực kì hiếm thấy.

Chủ nhà chuẩn bị cho hai người một bữa cơm thịnh soạn, phòng ăn rất đông người, ai cũng vui vẻ cười rất tươi.

Nhưng Chu Tự Hằng lại không có cảm xúc gì cả.

Mọi người nói tiếng Quảng Đông, nghe không hiểu lắm, còn lẫn vào cả tiếng anh nữa nên càng khó nghe hơn.

Chu Tự Hằng chỉ ngồi yên ăn cơm, khó khăn lắm mới nghe hiểu được mấy câu.

Người ngồi ở ghế chủ tọa nói tiếng phổ thông: “Chu Xung, bố cháu dạo này thế nào?”

“Cảm ơn chú đã quan tâm, bố cháu vẫn bình thường, sức khỏe tốt ạ.” Chu Xung chân thành đáp.

Trong lòng Chu Tự Hằng hiện lên muôn vàn suy nghĩ, nhưng cuối cùng cũng không nói một chữ nào.

*

Chu Tự Hằng ở lại ngôi biệt thự giữa lưng chừng núi, còn Chu Xung thì được mấy người trong nhà mời đi dự tiệc.

Hắn là người Đại Lục, nhưng vì Hồng Kông mới sát nhập về nên không ai dám tỏ ra khinh thường người Đại Lục cả.

Chu Tự Hằng được giao cho vợ của người bác đã đón hai bố con ở sân bay chăm sóc, cậu gọi người đó là “Bác gái”.

Bác gái có hai đứa con gái, đứa lớn tầm mười mấy tuổi, đứa bé thì bằng tuổi Chu Tự Hằng.

Chu Xung đến đêm mới về, thấy Chu Tự Hằng đang tựa vào cửa sổ nhìn trăng sáng. Trăng hôm nay vừa to vừa tròn, trên núi gió mát lại không ô nhiễm khói bụi, tựa như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới bầu trời.

Chu Tự Hằng nhớ Minh Nguyệt vô cùng, mà nhớ quá thì chỉ biết ngẩng đầu ngắm trăng thôi, vì Chu Xung không cho cậu gọi điện thoại.

Nơi này ngôn ngữ xa lạ, người cũng xa lạ, ngay đến cả thức ăn cũng không hợp khẩu vị, Chu Tự Hằng chỉ muốn được về nhà ngay thôi.

Chu Xung nói lòng cá vạt, ra đứng trước cửa sổ cùng con trai, châm một điếu thuốc, hút một hơi thật dài rồi mới nói: “Mẹ nó chứ, làm bố mày nhịn khổ muốn chết rồi.”

Chu Tự Hằng rũ mắt xuống, hỏi: “Bố, bố cũng có bố sao?”

Động tác trên tay Chu Xung bỗng dừng lại, một lúc lâu sau, hắn mới đáp: “Ừ.”

Hắn nghiêng đầu nhìn con trai mình, ngũ quan thì không quá giống hắn, nhưng góc nghiêng thì như từ một khuôn đúc ra vậy.

“Sao con chưa gặp bao giờ?” Chu Tự Hằng im lặng một lát rồi mới hỏi tiếp.

“Con không cần phải gặp.” Chu Xung xoa đầu con, “Có mà như không ấy mà.”

Chu Tự Hằng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn bố.

Chu Xung nhìn vào đôi mắt con, đôi mắt đẹp vô cùng, trong đó như thể có đủ các loại màu sắc, sáng rực như những ánh sao, trong veo và thuần khiết. Mười năm trước, Chu Xung cũng vì nhìn vào đôi mắt này nên mới bế con trai về từ cục cảnh sát.

Hắn ôm con trai nói: “Bố sẽ chăm sóc con thật tốt, chỉ có hai chúng ta mới là người một nhà.”

Chu Tự Hằng ghi nhớ lời của bố, lặng lẽ nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, Chu Tự Hằng được bác gái đưa đi tham quan phố xá.

Hồng Kông phồn hoa đô hội, bất cứ điều gì cũng khiến cho người dân nơi đây vô cùng tự hào.

Bác gái rất thích Chu Tự Hằng, nhiệt tình hỏi cậu bé muốn mua cái gì. Chu Tự Hằng chỉ cười rồi nói chuyện mấy câu với bác.

Bác gái mua cho cậu mấy món đồ chơi, tiếp theo lại đến cửa hàng thời trang mua một đồng quần áo, sau đó lại đi vào cửa hàng mỹ phẩm. Bà đứng ra

trước gương đánh thử thôi son mới mua, con gái bà cũng đã mua đồ ở đây rồi.

Chu Tụ Hằng đưa tay sờ lên mặt, nhớ lại trước đó không lâu Minh Nguyệt đã hôn lên má mình một cái. Môi của cô bé rất mềm, tuy không để lại dấu vết trên mặt, nhưng lại khắc sâu vào trong tim Chu Tụ Hằng.

Nếu Tiểu Nguyệt Lượng cũng đánh son hồng rồi hôn mình, thì có phải sẽ để lại dấu son trên má không?

Chu Tụ Hằng nghĩ mãi, càng nghĩ thì mặt càng đỏ, sau khi xem xét giá cả, cậu quyết định mua mấy cây son.

“Bác gái, chị họ, tặng hai người này.” Chu Tụ Hằng đưa hai thỏi son cho họ.

“Thế thôi còn lại cháu tặng ai vậy?” Bác gái vui vẻ nói.

Chu Tụ Hằng xấu hổ cười đáp: “Tặng cô giáo ạ.”

Nghe vậy bác gái càng thêm có cảm tình với cậu bé vừa ngoan vừa học giỏi này.

Chu Tụ Hằng cất thỏi son vào túi áo, lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi.

Cậu nói dối đầy, thỏi son này cậu sẽ tặng cho Tiểu Nguyệt Lượng.

Trở lại căn biệt thự, vừa mới đến cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã.

cô chị họ đi vào, đáng vẻ khinh bỉ nói với Chu Tụ Hằng: “Ba bà vợ này suốt ngày chỉ cãi nhau thôi, chả khác gì mấy bà cô chanh chua ngoài chợ.” cô gái này có khẩu âm Hồng Kông, nhưng tiếng phổ thông khá tốt.

“Bác trai có tặn ba vợ cơ ả?” Chu Tụ Hằng nghĩ một lát rồi hỏi.

cô chị họ bĩu môi nói: “Bổn!” cô bé giơ bốn ngón tay ra, lại nói: “Thế mà bố chị vẫn không chịu yên, còn ở bên ngoài nuôi thêm vợ bé.”

Có thể là do được cậu em trai mua quà tặng nên cô bé liền coi cậu em này là người của mình, cô bé nói thầm: “Bố chị có một cô vợ bé nuôi ở bên ngoài, còn có con rồi cơ, nhưng không biết có phải là của bố chị không nữa!”

rõ ràng chỉ là một cô bé chưa đến 12 tuổi, nhưng đã biết thể hiện sự căm hận rồi.

Chu Tụ Hằng cắn môi, lại nhìn ba người phụ nữ đang cãi nhau trong phòng, thỏi son môi bất giác bị cậu nắm chặt trong lòng bàn tay.

*

Chu Tụ Hằng đi được khoảng mười ngày thì Minh Nguyệt bắt đầu cảm thấy nhớ.

cô bé cứ trầm tư mãi, Giang Song Lý đưa cô bé đi học múa, cô bé cũng không tập trung học được.

Giang Song Lý giận Chu Tụ Hằng lắm, nói: “đi Hồng Kông làm gì không biết nữa, còn không gọi lấy một cuộc về cho Tiểu Nguyệt Lượng, làm con bé cứ rầu rĩ không vui.”

Minh Đại Xuyên cảm phiền tho, muốn Minh Nguyệt đọc thuộc lòng, nghe vợ nói thì chỉ đáp: “anh Chu nói là đi thăm người thân.”

“Thăm người thân?” Giang Song Lý cao giọng, lại hỏi: “Tìm được mẹ của Chu Tụ Hằng rồi sao?”

Tuy cô đã là một giảng viên, nhưng vẫn thích buồn chuyện giống mấy cô gái trẻ, sốt ruột bắt Minh Đại Xuyên nói rõ hơn.

“không phải, là họ hàng thôi.” Minh Đại Xuyên nói.

“Chu Xung có người nhà ư?” Điều này làm cho Giang Song Lý rất ngạc nhiên.

Minh Đại Xuyên lấy quyển sách đập nhẹ vào đầu vợ: “anh ta chỉ nói với người ngoài mình là trẻ mồ côi, chứ không phải là không có bố, ở cái đất Nam Thành này, nếu không có gia thế bối cảnh thì làm sao mà cái tạo xây dựng nhà cửa dễ dàng thế được.”

Giang Song Lý nghe thế mới ngộ ra.

*

đã đến ngày sinh nhật Minh Nguyệt mà Chu Tụ Hằng vẫn chưa trở lại.

Minh Nguyệt ngồi nhìn cái bánh gato lớn không ăn hết, buồn bã không thôi.

Bao năm nay cô bé đã quen với việc chơi cùng Chu Tụ Hằng rồi, đây là lần đầu tiên mà hai đứa không gặp nhau trong một thời gian dài. không có ai đến

gõ cửa nhà cô bé mỗi buổi sáng, không có ai ở trên lớp cười nói cô bé là cô bé ngốc, cũng không có ai về nhà cùng cô bé vào mỗi buổi chiều...

Minh Nguyệt cảm thấy rất trống trải.

Vào giờ phút cuối cùng của ngày sinh nhật, khách đến nhà đã về hết, nhưng Minh Nguyệt vẫn đứng ở cổng khu nhà đợi.

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý đành phải kệ cho cô bé đứng đợi, đợi mãi đợi mãi, đến khi sương mù làm ướt cả áo thì Minh Nguyệt mới thở dài, xoay người đi về nhà.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng người gọi cô bé...

“Tiểu Nguyệt Lượng ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Buổi tối Chu Tự Hằng mới xuống đến sân bay Nam Thành, cậu vội vã đi lên ô tô luôn, dọc đường đi cậu cứ giục tài xế lái nhanh nữa lên nhanh nữa lên, mà đường xa ở Nam Thành thì lại đang trong giai đoạn trùng tu, có nhiều đá vụn và chỗ trũng, nên khi lái nhanh xe sẽ bị rung lắc mạnh.

Chu Xung vì đường xóc nảy nên không hút nổi thuốc, chỉ còn biết nói với con trai: “Tiểu tử tông của tôi ơi, trời ạ, bố ngồi lắc lư muốn chết rồi đây này.” Tuy nói vậy nhưng hần cũng không bảo tài xế lái chậm lại, chiều theo ý con trai, chỉ nói với Tưởng Văn Kiệt: “Con tôi vì quá nhớ một người nên mới vậy, cậu thông cảm nhé.”

Tưởng Văn Kiệt là cậu thanh niên mà hần rất coi trọng, có tri thức và sức khỏe, biết tiến lùi đúng lúc, lại trọng tình nghĩa. Chu Xung muốn bồi dưỡng anh ta để sau này trở thành trợ lý đắc lực cho con trai mình.

Có đôi khi Tưởng Văn Kiệt cũng tự cười bảo mình là bảo mẫu nam của Chu đại thiếu gia, nhưng anh cũng chỉ nói giỡn mà thôi, chứ trong lòng rất hiểu thâm ý của Chu Xung. Chu Xung chỉ có một đứa con trai, sau này mọi tài sản đều sẽ thuộc về Chu Tự Hằng.

Tưởng Văn Kiệt rất hiểu, anh nhìn Chu Xung rồi gật đầu.

Chu Tự Hằng cực kỳ mong về đến nhà, cậu mặc kệ chuyện xe lắc lư, thấy Chu Xung kêu khổ thì chỉ bĩu môi nói: “Sắp qua ngày sinh nhật của Tiểu Nguyệt Lượng rồi, tại bố ý, thế mà nói sẽ về nhà sớm.”

Chu Xung ngượng ngùng cười, nét mặt dịu dàng không hề giống dáng vẻ của một ông chủ lớn, lại còn có chút vô lại: “Chỉ suốt ngày nhớ Tiểu Nguyệt Lượng thôi.” hần lẩm bầm, “Còn ông bố này thì nó chả quan tâm.”

Con trai hần không nói gì.

Chu Xung lặng lẽ liếc mắt nhìn con, thấy tai của cậu nhóc đã đỏ rực lên rồi.

Ồ! Xấu hổ đây mà!

Chu Xung còn muốn nói thêm vài câu trêu chọc Chu Tự Hằng, nhưng biết tính con trai hay cáu, sợ con trở mặt nên lại thôi, song vẫn không nhịn được mà liếc con thêm vài lần nữa.

Chu Tự Hằng đang dần trưởng thành rồi, biết mua quà cho con gái, nhớ sinh nhật người ta, còn dễ dàng xấu hổ đỏ mặt nữa.

May là đường không đông, nên lúc về đến khu nhà thì mới có 11 giờ.

Xuống xe, Chu Xung do dự một chút rồi nói: “Muộn rồi, không chừng Tiểu Nguyệt Lượng đã đi ngủ rồi cũng nên, hay sáng mai bố con mình đến chúc mừng sinh nhật muộn có được không?” hần sợ sự nhiệt tình của con trai sẽ bị một gáo nước lạnh dội tắt nên mới an ủi trước.

“không đâu.” Chu Tự Hằng tức giận nói: “Tiểu Nguyệt Lượng sẽ chờ con, bọn con đã hứa là sẽ cùng nhau ăn mừng rồi.” Tuy nói thế nhưng thật ra trong lòng cậu cũng không quá tin tưởng cho lắm.

Chu Tự Hằng sai bước đi vào khu nhà, Chu Xung thở dài rồi đi theo sau con trai, tài xế và Tưởng Văn Kiệt cũng cầm đồ đi theo.

Chu Tự Hằng đi rất nhanh, dáng vẻ rất bá đạo, Chu Xung cũng phải bước thật dài mới theo kịp.

Nam Thành đang dần vào thu, ban ngày vẫn nắng chói chang, nhưng ban đêm thì trời đầy sương mù, hơi lạnh ào tới từ bốn phương tám hướng.

Chu Tụ Hằng gấp gấp chạy, từ xa đã ngẩng lên nhìn trên tầng cao, xem nhà Minh Nguyệt đã tắt đèn hay chưa, lúc thấy tối thui một mảng thì cậu chỉ biết mím môi, trong lòng có phần mất mát.

Về muộn thế này, không phải cậu cố ý mà, cậu thật sự rất muốn về nhà sớm để nói câu chúc mừng sinh nhật với Minh Nguyệt.

Năm nào hai đứa cũng cùng dự sinh nhật của nhau, năm nay lại bỏ lỡ thế này, cậu cảm thấy rất hụt hẫng, như thể vừa mất đi một thứ gì đó vậy.

Càng nghĩ cậu lại càng không dám đi tiếp nữa, bước chân dần trở nên nặng nề hơn.

Người bảo tài xế lái nhanh lên là cậu, mà người vừa mới về đến cửa đã muốn rời đi ngay cũng là cậu. Chu Tụ Hằng không hiểu mình bị làm sao nữa, thứ cảm xúc vừa xa lạ vừa mãnh liệt nào đó cứ chiếm lấy tâm trí của cậu vào lúc này.

Chu Xung đứng cách con hai mét từ phía sau, nhìn bóng dáng tủi thân và cô đơn của con thì không biết phải khuyên con thế nào, chỉ buồn bã hút một điếu thuốc.

“Tiểu Nguyệt Lượng theo mẹ về nhà nhé? anh Chu Chu của con chắc có chuyện gì đó nên không về kịp rồi.” Giang Song Lý là giáo viên tiếng anh, cô có chất giọng rất nhẹ nhàng êm tai, lúc này đang ngồi xỏm xuống khuyên con gái, “Muộn lắm rồi, ngày mai con lại không dậy sớm được mất.”

Minh Đại Xuyên trước nay không giỏi ăn nói, nên chỉ đứng đằng trước chắn gió cho hai mẹ con, hẩn thuộc phái hành động, nói ít làm nhiều, nghiêm túc lễ độ.

Minh Nguyệt đã đứng chờ rất lâu rồi, cô bé còn cầm theo một hộp bánh ngọt nhỏ, lớp kem đã bắt đầu bị chảy.

“Nhưng anh nói là sẽ về dự sinh nhật con mà, nếu anh về mà không nhìn thấy con thì con chính là người không giữ lời.” Minh Nguyệt lắc đầu, lời cô bé nói rất đúng với tư tưởng mà Minh Đại Xuyên đã dạy bảo.

Giang Song Lý nhìn đôi mắt to tròn của con, cô oán giận liếc Minh Đại Xuyên một cái, Minh Đại Xuyên thấy thế thì chỉ biết cười khổ.

hẩn cũng gia nhập vào đội ngũ khuyên con, nói: “Đây là do Chu Tụ Hằng không làm được đúng lời mà nó đã hứa với con, cho nên con không có lỗi gì hết. Cả nhà mình cũng đã đứng chờ rất lâu rồi, con không cần phải thấy thẹn với lương tâm. Bây giờ trời đã trở lạnh, bố không muốn thấy Tiểu Nguyệt Lượng bị ốm đau, cả nhà mình về thôi, về mở cửa bật đèn, nếu nhà họ về thì con sẽ biết ngay mà, được không con?”

Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, lại thấy bố mẹ hình như cũng mệt rồi, nên gật đầu đồng ý.

Lúc quay về nhà, cô bé nhìn cái bánh ngọt đang cầm trên tay, năm nào cô bé cũng chia cho Chu Tụ Hằng một miếng, mỗi năm một khác, bạn bè cô bé đến dự sinh nhật đều thay đổi, chỉ có Chu Tụ Hằng là chưa từng vắng mặt trong bất kì bữa tiệc sinh nhật nào của cô bé. Tiếng bước chân đi lại làm Chu Tụ Hằng phải ngẩng lên nhìn.

Cậu chỉ cần liếc qua một cái là thấy được Minh Nguyệt, liền lập tức hô lên: “Tiểu Nguyệt Lượng ơi!”

Cậu không phát hiện ra rằng mình đang vui sướng đến cỡ nào, giọng nói xúc động biết bao nhiêu, chỉ biết chạy thật nhanh đến trước mặt cô bé, cười nói: “Em...” Bỗng dưng lại không nói nên lời.

Minh Nguyệt vui mừng dừng bước, đáp lại: “anh Chu Chu.”

Vừa này thì hụt hẫng, bây giờ thì cô bé hạnh phúc quá rồi, hai mắt cười híp lại như vầng trăng khuyết, má lúm đồng tiền sâu thật sâu.

Chu Tụ Hằng ở Hồng Kông rất nhớ cô bé, tối nào cậu cũng ngắm trăng, còn đưa tay ra như muốn chạm vào nữa, tối nào cậu cũng nhớ lại câu tiếng anh mà Minh Nguyệt dạy, viết đi viết lại chữ ‘I love you’, sáng sớm tỉnh dậy, cậu lại ngắm nhìn nhiều lần thời son hồng mà mình mua tặng cô bé với sự trân trọng.

Nhưng hiện giờ khi nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Minh Nguyệt, cậu lại có phần bối rối, chỉ muốn chạy biến đi thôi, áp úng hồi lâu cũng không biết nói gì.

Chu Xung thấy con trai ngập ngừng, tai đỏ ửng cả lên thì liền tiến tới nắm lấy vai Minh Đại Xuyên, nói: “Con tôi xấu hổ ấy mà, trước mặt nhiều người nó không nói được câu xin lỗi, thôi thì anh em mình giữ chút thể diện cho nó, về nhà trước đi, cho hai đứa nói chuyện với nhau một lúc.” hẩn ngậm điếu thuốc vỗ vai Minh Đại Xuyên.

Minh Đại Xuyên không hút thuốc lá, cũng rất ghét mùi khói thuốc, hẩn hơi mất tự nhiên gạt tay Chu Xung ra, nói: “Để hai đứa nó ở đây một mình tôi không yên tâm” Trước đây thì hẩn không ưa tác phong của Chu Xung lắm, nhưng sau nhiều năm làm hàng xóm thì hai nhà đã có quan hệ khá tốt với nhau.

“Sao mà không yên tâm? Con tôi thì có gì làm cậu không yên tâm chứ?” Chu Xung hỏi.

Là con anh thì tôi mới không yên tâm đấy! Minh Đại Xuyên chỉ cần nhìn cái chòm tóc của Chu Tụ Hằng thôi là muốn nổi điên lên rồi.

“Con muốn nói chuyện riêng với anh Chu Chu, bố đừng nghe lén nha.” Minh Nguyệt ngẩng đầu nắm vạt áo Minh Đại Xuyên, khua tay múa chân nói,

“một lúc nữa bọn con sẽ về mà.”

cô bé phòng má, ánh mắt trông mong nhìn bố.

Minh Đại Xuyên không cự tuyệt nỗi trước đôi mắt to long lanh ngập nước của con gái, đành nói: “VẬY hai đứa vào vườn hoa đi, đừng để bị cảm lạnh nhé.” hấn rất tôn trọng con, tuy con chỉ mới tám tuổi, nhưng hấn sẽ để cho cô bé có những bí mật nhỏ của riêng mình.

Vườn hoa nằm ở trung tâm của khu chung cư, ở đó có tường thủy tinh chắn gió giữ ấm, bốn mùa hoa nở tươi thắm, lại có ghế ngồi nghỉ ngơi, rất được mọi người ủng hộ.

Minh Nguyệt gật đầu rồi kéo Chu Tự Hằng tới vườn hoa.

Minh Đại Xuyên vẫn đứng im tại chỗ, Giang Song Lý thì rất quý Chu Tự Hằng, cô cười nói: “VẬY bố mẹ sẽ ở nhà chờ các con nhé, tiểu Hằng để ý em gái giúp cô nha.”

Chu Tự Hằng được gọi tên thì rất kiêu hãnh đồng ý.

Hai đứa nhỏ đi được một lúc thì Chu Xung đưa chìa khóa cho trợ lý, để anh ta mang hành lý vào, dập diều thuốc ném vào thùng rác rồi nói: “Tôi đi theo giám sát hai đứa nó.”

hấn mỉm cười rồi bước đi nhanh như mèo, Minh Đại Xuyên cũng muốn theo, nhưng cuối cùng lại quyết định cùng vợ về nhà.

Đêm đã khuya, cách bờ truyền đến tiếng mái chèo trên sông Tần Hoài, chợ trung tâm thì vẫn náo nhiệt như cũ.

Trong vườn hoa có bật đèn sưởi ấm, Minh Nguyệt vừa ngồi xuống đã mở hộp lấy bánh kem ra đưa cho Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhận lấy, không cẩn thận đụng nhẹ vào tay cô bé, toàn thân liền cứng cả lại.

Minh Nguyệt thấy cậu không ăn thì liền liếc nhìn cái bánh kem, thấy bông hoa bên trên đã bị chảy ra thì ngượng ngùng nói: “Chảy hết rồi, xin lỗi anh, anh không thích đúng không?”

Nào có chuyện không thích chứ? Chu Tự Hằng vội vàng múc một thìa to cho vào miệng, ăn hùng hục như hổ, còn nói: “Ngon lắm, cực kỳ ngon luôn, anh rất thích.”

Vì ăn nhanh quá nên hầu như cậu không cảm nhận được mùi vị, nhưng cậu không muốn thấy Minh Nguyệt thất vọng.

Ăn xong miếng bánh to, thần chí cậu mới quay trở lại, chẹp chẹp miệng nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng đang nhìn cậu, thấy vậy cậu liền ấp úng nói: “Xin lỗi vì đã để em phải chờ lâu.”

Minh Nguyệt dường như không ngờ là cậu sẽ nói lời xin lỗi, Chu đại thiếu gia là một tiểu bá vương, từ trước đến nay chỉ có người khác xin lỗi cậu thôi, còn cậu thì tuyệt đối không bao giờ làm sai cái gì hết.

Minh Nguyệt nghiêng đầu, cười nói: “không sao đâu, tại em nhớ anh quá mà.”

Chu Tự Hằng đỏ bừng mặt, vì quá căng thẳng nên bị nấc một cái rồi mới đáp lại: “anh...anh cũng nhớ em lắm”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chu Tự Hằng hiếm khi thấy xấu hổ cúi thấp đầu như lúc này, chẳng giống với một đại thiếu gia suốt ngày diễu võ dương oai gì cả.

Chu Xung núp trong bụi cây liễu mạng rướn đầu ra xem, thấy con trai cuống quá thì không kìm được nói nhỏ: “Tiến lên nào con trai...Không phải con còn mua son tặng em à? Tặng đi còn gì nữa!”

Có thể nói rằng tán gái là khả năng trời phú không cần học của Chu Xung, mà hấn cũng cho rằng con trai hấn ít nhiều cũng phải di truyền khả năng này từ bố nó, thế mà không ngờ rằng, ngay tại nơi trên trăng dưới hoa này, chỉ có anh và em, Chu Tự Hằng lại nấc một cái mới đau!

Mệt với ông con này quá đi mất!

Chu Xung thờ dài rồi dựa người ra sau, không ngờ đằng sau lại là một khóm hoa có gai, bị đâm vào đầu đến mức suýt nữa thì hấn phải kêu ra tiếng,

nhưng lại chỉ có thể nhẹ nhàng trọn mắt hít một hơi.

Ai mà không may mắn thì ngay cả lúc uống nước cũng bị giắt răng! Mẹ nó chứ, quá thảm!

Dù như vậy nhưng Chu Xung vẫn rất kiên nhẫn, cả người gần như nằm rạp ra đất, rướn đầu ra như con rùa nhìn vào vườn hoa. Hắn không được quân tử giống Minh Đại Xuyên, hắn chỉ muốn nhìn xem con trai hắn lấy lòng con gái nhà người ta thế nào thôi, sau này còn có cái để trêu chọc nó chứ.

Hắn vừa mới lựa được một vị trí tốt để quan sát thì Chu Tự Hằng lại đứng dậy, mở cánh cửa thủy tinh rồi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Tiểu Nguyệt Lượng, em đợi anh một tí nhé, một tí thôi!”

Nói xong cậu chạy đi rất nhanh, thoát cái đã không thấy bóng dáng, đợi đến khi trở về thì trên tay đã cầm theo một cây đàn ghita.

Ha! Đàn ghita!

Hấp dẫn đây!

Chu Xung hí hóp mắt nhìn, ổn định vị trí chuẩn bị xem trò hay.

Bên cạnh bỗng có người lại gần gọi: “Sếp.” Tường Văn Kiệt mỉm cười rồi cũng chui vào trong bụi cây, ngó ra nhìn vào bên trong tường thủy tinh.

Chu Xung giờ ngón tay trở ra trước miệng tỏ ý im lặng, sau đó lại thăm thì với người trợ lý: “Cậu ở đây làm chứng cho tôi, sau này nếu tôi có trêu chọc nó mà nó chửi thì cậu phải đứng ra xác nhận đây.”

Hắn vui vẻ nói, không thèm để ý đến bộ tây trang đã dính đầy đất bụi, tuy là một người đàn ông anh tuấn thành thực, nhưng lúc này khi nói về con trai thì hắn lại có dáng vẻ của một đứa trẻ, hai mắt sáng rực lên, còn hưng phấn hơn cả lúc kí được một hợp đồng lớn.

Tường Văn Kiệt gật đầu, trong lòng thổn thức, Chu Tự Hằng tuy không có một gia đình trọn vẹn, nhưng cậu bé lại có một người bố yêu thương mình từ tận đáy lòng.

Chu Tự Hằng chạy nhanh quá nên gương mặt trắng trẻo đỏ bừng cả lên, mồ hôi nhễ nhại.

Minh Nguyệt cầm khăn tay lau mặt cho cậu, chỉ vào đàn ghita hỏi: “Anh Chu Chu muốn đánh đàn ghita cho em nghe à?”

Đương nhiên rồi! Chu Tự Hằng cầm lấy cây đàn, uốn ngực lên, cố gắng cứu vãn hình tượng đẹp trai vừa bị giám sát sau cái nấc vừa rồi, nhưng cậu vừa mới định mở miệng nói thì lại bị nấc một cái nữa.

Động tác lau mồ hôi của Minh Nguyệt bỗng khựng lại.

Ngoài kia Chu Xung và Tường Văn Kiệt thì đang cố gắng bịt miệng, sợ sẽ cười ra tiếng.

Bầu không khí trở nên ngưng ngập.

Chu Tự Hằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, lúc cầm cây đàn chạy về đây có bị nấc đâu, thế mà Minh Nguyệt chỉ vừa mới chạm vào mặt cậu một cái thôi là cậu đã căng thẳng rồi.

Tay của cô bé rõ ràng rất lạnh, nhưng lại làm cho mặt cậu nóng bừng lên.

“Anh muốn uống nước không? Nhưng mà em không mang theo rồi.” Minh Nguyệt nghĩ một lát rồi nói, “Anh Chu Chu, anh vừa nấc vừa đánh đàn ghita cũng được.”

Sao có thể có chuyện đó chứ!

Chu Tự Hằng cố nén sự buồn bực, cuối cùng mới nói chuyện được bình thường: “Anh ổn rồi!” Cậu bối rối gạt tay Minh Nguyệt ra, nhìn cái khăn kẻ caro quen thuộc mà cô bé đang cầm trên tay, mím môi nói: “Cái khăn này em từng dùng để lau đường kẻ phấn rồi mà! Bẩn chết đi được!”

Nói xong cậu lại cảm thấy hối hận, rõ ràng cậu rất thích được cô bé lau mồ hôi cho mà, nói như vậy sẽ làm cô bé tổn thương mất.

Minh Nguyệt lại không để ý, nói: “Em giặt sạch rồi, anh ngồi mà xem, thơm lắm đó.”

Cô bé giờ cái khăn ra trước mũi cậu, mùi xà phòng giặt thơm ngát hòa cùng mùi hoa xung quanh lập tức phả vào mũi. Chu Tự Hằng rung động lắm nhưng vẫn giả bộ trấn tĩnh nói: “Được rồi, bây giờ em yên lặng chút cho anh, anh sẽ đánh cho em nghe một bài.”

Minh Nguyệt cười hí hóp mắt, ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ.” Sau đó nhìn cậu chăm chú, cô bé mặc một cái váy công chúa màu trắng, bởi vì buổi tối trời lạnh nên lại khoác thêm một cái áo lông hồng, càng làm nổi bật gương mặt trắng nõn của cô bé.

Chu Tự Hằng cố gắng ổn định tinh thần, không nhìn vào mắt cô bé, trịnh trọng giới thiệu: “Sau đây anh sẽ đánh một bài hát mang tên ‘Bạn cùng bàn’.”

“Là em sao?” Tên bài hát khiến Minh Nguyệt phải chớp mắt mấy cái, cười rộ lên hỏi: “Là em đúng không?” Minh ngồi cùng bàn với anh Chu Chu bốn

năm liền mà.

Chu Tự Hằng ho một cái rồi đáp: “Chính là em.”

Minh Nguyệt nghe xong lại ngoan ngoãn ngồi yên, đáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Vì đi Hồng Kông gần nửa tháng nên Chu Tự Hằng hơi giọng tay, phải đánh thử mấy nốt rồi mới bắt đầu vào bài.

Trước đó ngày nào cậu cũng luyện tập nên ca từ đã ghi nhớ kĩ trong đầu, không cần nghĩ nhiều mà chỉ cần đánh theo bản năng.

Sau khi Giang Song Lý về nước, cô liền đưa con gái đi học múa, cho nên cô bé cũng đã quen với việc cảm nhạc, vừa tiến sát lại gần để nghe, vừa cười tươi nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng bị cô bé nhìn chăm chăm nhưng đã không còn thấy hồi hộp nữa, sau khi đàn xong đoạn nhạc dạo, cậu bắt đầu cất giọng hát.

Giọng Chu Tự Hằng rất trong trẻo, hòa cùng với giai điệu dễ nghe, tựa như một dòng suối mát đang chảy vậy.

“Ngày mai bạn sẽ không còn nhớ những dòng nhật kí hôm qua mình đã viết.

Ngày mai bạn cũng không còn nhớ bản thân mình đã từng là người rất hay khóc.

...”

Chu Tự Hằng hát rất nhỏ, nhưng rõ ràng từng câu từng chữ, Minh Nguyệt đang ngồi ở ngay trước khóm hoa mẫu đơn nở rộ tuyệt đẹp, Chu Tự Hằng chưa từng phát hiện ra một điều, rằng Tiểu Nguyệt Lượng trông còn tươi tắn xinh đẹp hơn cả những đóa hoa.

Nghĩ vậy, cậu lại không cẩn thận mà đánh chệch một nốt, lập tức cuống quýt hoàn hồn, dúi tóc trên đầu cũng chột dạ đứng đưa.

Ở ngoài kia, Chu Xung nghe con trai hát thì trầm trồ khen ngợi: “Tiểu Tường, cậu dạy nó được đấy.”

Tường Văn Kiệt khiêm tốn đáp: “Đâu có đâu có, là do tiểu thiếu gia có năng khiếu đấy ạ.” Anh không hề nói dối, quả thật Chu Tự Hằng có năng khiếu đánh đàn ghita.

Chu Xung nghe thế thì cười rất tươi.

Hát xong, Chu Tự Hằng không có đáng vẻ kiêu ngạo như thường ngày, trái lại còn xấu hổ cúi đầu nói: “Em thấy anh đánh đàn và hát có hay không?” Giọng nhỏ xiu như muỗi kêu.

Minh Nguyệt cắn môi, chớp chớp mắt rồi đáp: “Hay...” Dường như đã hạ quyết tâm, cô bé lại nói tiếp: “Nhưng tại sao bạn cùng bàn cuối cùng lại gả cho người khác vậy ạ?” Cô bé nhẩm lại câu hát mình nghe được, “Người nào sẽ cưới một cô gái đa sầu đa cảm như em, người nào sẽ dỗ dành khi em khóc.”

Câu hỏi này Chu Tự Hằng cũng không ngờ đến, im lặng một lúc, cậu nghiêm mặt nói: “Em đừng quan tâm đến mấy chi tiết đó.”

Minh Nguyệt: “...”

Chu Tự Hằng để cây đàn xuống, ngồi sát lại gần Minh Nguyệt rồi nói thêm: “Bạn cùng bàn của anh sẽ không đi lấy người khác.”

Vì cậu nói quá bé nên Minh Nguyệt không nghe thấy, mà khi cô bé hỏi thì Chu Tự Hằng lại không chịu nói lại.

“Đây chính là quà sinh nhật anh tặng em đúng không?” Minh Nguyệt hỏi.

“Em thích chứ?” Chu Tự Hằng hỏi ngược lại.

“Thích ạ.” Minh Nguyệt trả lời ngay, còn gờ ngón cái ra với cậu, “Anh thật là giỏi.”

Chu Tự Hằng được cô bé khen thì lòng lâng lâng, cuối cùng kiêu ngạo nói: “Anh vẫn còn một món quà nữa cơ.”

Nói xong cậu lấy thỏi son nhét trong túi quần ra, màu hồng được ánh đèn chiếu vào trông càng thêm lung linh rực rỡ.

Cậu mím chặt môi, cố đè nén sự kích động trong lòng.

Mà ông già nhà cậu ở bên ngoài còn kích động hơn, cứ nhỏ giọng hô: “Tặng đi tặng đi, nhanh! Mẹ nó chứ!”

“Là son môi!” Minh Nguyệt nhận ra ngay, mẹ cô bé có đồ trang điểm, lúc nào cô bé biểu diễn múa cũng sẽ được mẹ trang điểm cho.

Nhưng thỏi son này của Chu Tự Hằng, lại là thỏi son đầu tiên mà cô bé được sở hữu cho riêng mình.

Minh Nguyệt cảm lấy thời son, hai mắt sáng lên, nói: “Cảm ơn anh Chu Chu!”

Cô bé đứng dậy muốn thom cậu một cái, nhưng Chu Tự Hằng lại tránh, ra vẻ kiêu căng để che đậy đi sự xấu hổ, nói: “Em đánh son đi rồi thom anh.”

Minh Nguyệt gật đầu rồi lại lắc: “Nhưng em không mang gương.”

“Vậy anh...anh đánh cho em.” Chu Tự Hằng lấp bắp nói.

Minh Nguyệt thấy ý này không tệ, liền đưa son cho cậu.

Cô bé đã đi biểu diễn với đoàn múa rất nhiều rồi, đã quen với việc trang điểm, cho nên lúc này rất thoải mái nhắm mắt lại để Chu Tự Hằng đánh son cho.

Chu Tự Hằng run cả tay, cẩn thận nhích lại gần cô bé.

Tuy cô bé đã thom cậu rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhìn kĩ môi của cô bé, giống như cánh hoa vậy, nho nhỏ mềm mại, chỉ sợ chạm vào là sẽ tan ra mất.

Chu Tự Hằng cố gắng trấn tĩnh, nghiêm túc đánh son cho Minh Nguyệt.

Màu son hồng nhạt hơi bóng làm tôn lên nước da trắng như trứng gà bóc của cô bé, khiến cho Chu Tự Hằng muốn cắn một cái.

Cậu không hiểu lắm về đồ trang điểm, chỉ thấy cái son này kiểu đáng đẹp, màu lại đáng yêu, rất hợp với Minh Nguyệt. Cậu còn từng tưởng tượng rất nhiều lần, không biết son này khi đánh lên môi Minh Nguyệt thì trông sẽ thế nào, nhưng giờ đây khi được tận mắt nhìn thấy, cậu vẫn không khỏi rung động.

Môi Minh Nguyệt nhỏ xiu, mặc dù cậu đánh rất chậm, nhưng chỉ thoáng cái là xong rồi.

“Được rồi đó.” Cậu có phần không nỡ nói.

Minh Nguyệt mở mắt ra, xấu hổ hỏi: “Đẹp không ạ?” Cô bé cảm thấy anh Chu Chu lớn lên từ nhỏ với mình đã có một chút thay đổi, nhưng cụ thể thế nào thì cô bé không nói được.

Chu Tự Hằng gật đầu, sau đó nghiêng mặt hướng về phía cô bé.

Cậu không nói, chỉ dùng hành động để bày tỏ.

Minh Nguyệt tiến sát vào, làm cậu căng thẳng đến mức nín thở.

Cô bé vẫn thom lên má cậu như bình thường, nhưng lần này lại cười hi hi nói: “Có in cả dấu son này!”

Chu Tự Hằng quay đầu lại, cậu không dám sờ lên má, sợ vết son sẽ mờ đi, thậm chí nó chắc chắn có màu hồng nhạt giống như cánh hoa vậy.

“Hôn rồi hôn rồi!!! Cuối cùng cũng hôn rồi!!!” Chu Xung kích động muốn nhảy cẫng lên, nhưng lại sợ bị phát hiện nên đành phải gào thét trong im lặng, tuy ngồi đây lâu rồi mà hân lại không hề cảm thấy thêm thuốc.

Tương Văn Kiệt thì không đến mức như Chu Xung, anh chỉ khẽ lau khóe mắt, thở dài nói: “Mối tình đầu.”

Minh Nguyệt lúc này vẫn cười tươi nhìn Chu Tự Hằng, trên trời không một gợn mây, trắng lên cao và rất sáng.

Đây là lần đầu tiên, Chu Tự Hằng nhìn thấy được mình một cách rõ ràng đến thế trong đôi mắt đen to tròn của Minh Nguyệt.

Chỉ một mình cậu trong đó.

Chu Tự Hằng cảm thấy, trong lòng mình, hình như cũng đã khắc sâu một vầng trăng sáng.

Một vầng trăng sáng nhỏ bé xinh xinh.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tối hôm đó Minh Nguyệt hôn Chu Tự Hằng một cái, lưu lại một dấu son hồng trên má cậu bé.

Đêm đầy Chu Tự Hằng còn không rửa mặt, cũng không dám ngủ luôn, chỉ uống sữa ngắm trăng, sợ sẽ làm mờ đi vết son nho nhỏ. Hôm sau cậu còn muốn mang luôn cái mặt đầy đến lớp cơ, nhưng lại sợ Tiểu Nguyệt Lượng phát hiện ra nên lại không cam lòng mà lau đi.

Vì chuyện này mà cậu bị bố Chu Xung trêu chọc suốt một năm, đến tận khi Chu Tự Hằng 11 tuổi thì chủ đề này thỉnh thoảng vẫn bị lôi ra nói.

Ban đầu Chu Tự Hằng còn thấy xấu hổ, mặt đỏ tai hồng, chỉ hận không thể chôn mặt vào đầu gối thôi, nhưng sau có lẽ vì bị nói nhiều quá rồi nên chai mặt, không thấy ngượng nữa, thậm chí trong lòng còn cảm thấy ngọt ngào.

Có những đêm cậu còn nằm mơ thấy Minh Nguyệt hôn mình, vẫn là ở vườn hoa đó, trên chiếc ghế dài đó, nhưng chỗ Minh Nguyệt hôn thì lại thay đổi, từ gò má trái chuyển thành môi.

Cô bé hôn rất chân thành, lưu lại một dấu son màu hồng nhạt nho nhỏ như cánh hoa. Sau đó cậu lại nhìn thấy hình bóng của mình trong đôi mắt đen to tròn của Minh Nguyệt, trên trời trắng lên cao và rất sáng.

Chu Tự Hằng mơ tới đó thì tỉnh giấc.

Đây là bí mật nhỏ của riêng cậu, không thể nói cho bất kì ai biết, có những lúc ở một mình rồi nghĩ lại, cậu còn không nhận được mà lẫn lộn trên giường một trận, miệng không thể ngừng cười.

Lúc cười một mình cậu còn tự cảm thấy ngốc, mặt thì đỏ bừng cả lên, nhưng thật sự là không thể kìm chế được, chỉ cần nghĩ lại là môi đã nhếch lên rồi.

Chu Tự Hằng phát hiện hình như mình không được bình thường cho lắm.

Cậu cứ luôn chú ý tới váy của Minh Nguyệt, xem hôm nay cô bé mặc màu gì, màu gì thì hợp nhất, kiểu dáng thế nào thì mới tôn được vóc dáng thon thả của cô bé, thỉnh thoảng Minh Nguyệt mặc quần dài, cậu cũng sẽ âm thầm nhớ kĩ.

Rồi khi ở trên lớp cậu cũng hay nhìn lên Minh Nguyệt, hai người ngồi cùng bàn, lại là bàn cuối nên càng dễ dàng. Lúc làm bài tập cô bé hay mím môi, nếu nhìn nghiêng sẽ thấy một đường nét duyên dáng từ vành tai cho đến quai hàm, ánh nắng lại chiếu lên gương mặt trắng nõn mịn màng của cô bé, khiến cho cậu rất muốn chạm vào.

Cuối tuần cậu lại lén lút một mình chạy tới lớp học nhảy của Minh Nguyệt để xem cô bé nhảy, cô bé học khiêu vũ cổ điển, mặc một cái váy bó sát, đôi chân thẳng tắp, thân hình mảnh mai, mái tóc dài búi gọn để hở vùng cổ. Chu Tự Hằng cứ thế nhòm qua cửa sổ ngắm cô bé nhảy, đến trưa mới lại lén lút chạy về nhà.

Lúc tập ghita cậu cũng hay thất thần vì nhớ cô bé, nhưng vì muốn đánh đàn cho cô bé nghe nên lại tiếp tục cố gắng luyện tập.

Cậu cũng thường chủ động phụ đạo bài vở cho Minh Nguyệt, kiên nhẫn giảng giải các vấn đề cho cô bé hiểu.

Càng ngày cậu càng dịu dàng với Minh Nguyệt hơn, ngay cả bọn đàn em cũng nói là cậu nói chuyện rất nhẹ nhàng với Minh Nguyệt, chẳng có phong thái của đại ca gì cả, nghe vậy Chu Tự Hằng liền tức giận đánh cả đám một trận.

Đó chính là những điều không bình thường mà Chu Tự Hằng tự phát hiện ra, nhưng cậu không thể thay đổi được.

Tựa như trong lúc thế giới xung quanh đang dần thay đổi, thì thế giới của cậu lại đang từ từ biến thành một cô bé có tên là Minh Nguyệt. (Ngoài kia bao la thế giới, nhưng trong anh thế giới chỉ là em thôi))

Cậu bỗng dưng hay xấu hổ khi đối diện với Minh Nguyệt, bối rối đến mức chỉ muốn trốn đi, nhưng mỗi khi cô bé lại gần, dù trời có phủ kín mây đen thì cậu vẫn cảm thấy rất tươi đẹp.

Tháng sáu ở Nam Thành, trời đã vào hè, nhà họ Chu chuyển đến nơi ở mới, từ phòng chung cư sang một căn biệt thự ở một khu nhà mới được khai phá và xây dựng. Chu Tự Hằng cam tâm tình nguyện chuyển, vì nhà họ Minh lại cũng tiếp tục ở cạnh nhà cậu.

Đây là khu bất động sản được Chu Xung đầu tư mạnh tay nhất, một cái ao đầm đã được tu sửa thành một hồ nước nhân tạo, ruộng đất được khai phá làm thành khu biệt thự, không gian cây xanh được những người làm vườn có tiếng trong nghề đến làm, còn lại việc thiết kế là do bên công ty của Minh Đại Xuyên nhận.

Công ty của Minh Đại Xuyên làm việc rất tốt, sau khi nhận cải tạo công trình khu nhà ở Nam Thành, công ty tiếp tục trúng thầu dự án thiết kế kiến trúc cho tòa thị chính, nhận về rất nhiều giải thưởng lớn của quốc tế.

Đối với việc tiếp tục trở thành hàng xóm với nhà họ Chu, Minh Đại Xuyên không vui cho lắm, vấn đề không phải nằm ở Chu Xung, mà vấn đề là hán cực kỳ không muốn nhìn thấy Chu Tự Hằng, không muốn nhìn Minh Nguyệt cầm tay trắng nhóc đó, ngọt ngào gọi nó là anh Chu Chu.

Nhưng bởi vì khu biệt thự này được chính hán thiết kế nội thất, cho nên hán biết phòng ốc ở đây cực kì tốt, thành phố lại đang có kế hoạch cải cách làm mới, sau này khu biệt thự sẽ cách chợ trung tâm rất gần. Minh Nguyệt thì học vũ đạo nên cũng cần có một phòng tập riêng ở nhà, trường đại học Nam Thành nơi Giang Song Lý làm việc cũng ngay gần đây, những lý do đó đã khiến Minh Đại Xuyên quyết định chuyển đến đây ở.

Ngày nhà họ Minh dọn nhà, trừ những nhân viên của công ty chuyển nhà bận rộn ra thì Chu Tự Hằng cũng đi tới đi lui không ngừng.

Cậu gờ đã là một cậu con trai 11 tuổi rồi, vóc dáng rất cao, đôi mắt đẹp trong veo như bầu trời, diện mạo đẹp như tranh vẽ. Cậu thích mặc quần áo tối màu, nhưng lại ngoài ý muốn càng làm tôn lên dáng người cao và làn da trắng. Giang Song Lý đã nhìn từ khi cậu bé còn ngâm bình sữa đến giờ, thế mà vẫn không khỏi cảm thán.

Minh Nguyệt cũng thấy cậu rất đẹp trai, thường xuyên nói với cậu: “Anh Chu Chu, anh càng ngày càng xinh đẹp đó.”

Chu Tự Hằng bắt đầu nói: “Anh là con trai, không được nói là xinh đẹp, phải nói là đẹp trai.”

Minh Nguyệt cười khanh khách, mắt cong lại như vầng trăng khuyết, nói: “Nếu là những bạn con trai khác thì em sẽ nói là đẹp trai, nhưng anh thì khác, anh cực kỳ xinh đẹp.” Mấy chữ cuối cô bé còn cao giọng lên nói.

Nghe cô bé nói vậy, Chu Tự Hằng liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Đồ đạc trong nhà họ Minh rất nhiều, mà đồ của Minh Nguyệt là nhiều nhất, cô bé có rất nhiều quần áo và quà tặng.

Đồ Chu Tự Hằng cho đều được cô bé giữ lại rồi để trong một cái hộp, lúc giờ ra thì thấy toàn là bánh kẹo mà cậu bé tặng từ khi hai đứa còn bé, không ăn nên hỏng hết rồi.

Minh Nguyệt đang thay răng, cô bé ngượng ngùng giải thích với cậu: “Hồi bé em không ăn được kẹo cứng, đợi đến khi ăn được rồi thì nó đã hỏng...” Lúc nhìn vào cái hộp cô bé còn len lén khóc.

“Vậy sao em không vứt đi?” Chu Tự Hằng nhìn cái hộp thủy tinh rất đẹp kia, chắc hẳn lúc đó cô bé thích nó lắm, “Để ở đây chặt chỗ ra.”

“Tại vì nó là tấm lòng của anh mà.” Minh Nguyệt thành thật đáp, mặt đỏ lên, “Tại lúc trước em không biết đã để nó ở chỗ nào, bây giờ mới tìm thấy.” Cô bé rất hay quên, tính lại hơi bừa bộn chút, nên nói ra điều này khiến cô bé rất xấu hổ.

Minh Nguyệt là một cô bé rất trọng tình cảm, Chu Tự Hằng biết, nhưng lúc này đây khi tận mắt trông thấy hộp kẹo đã phai màu cả giấy gói kia, cậu mới hiểu được là cô bé thật sự tôn trọng tấm lòng của người khác đến như thế nào.

Chu Tự Hằng gỡ nhẹ đầu cô bé, nói: “Em vẫn nên vứt đi thôi.”

“Em định sẽ rửa sạch giấy gói kẹo rồi giữ lại làm kỉ niệm” Minh Nguyệt nói.

Chu Tự Hằng sau đó cùng cô bé rửa giấy gói kẹo, cuối cùng cầm một đồng đi về nhà.

Giấy gói kẹo là loại giấy bóng kính trong suốt, để dưới ánh mặt trời còn có thể phản chiếu lại năm sắc quang, Chu Tự Hằng tay cầm một đồng giấy gói kẹo nho nhỏ, vui vẻ đi vòng quanh.

“Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của con kia!” Chu Xung đứng trước cửa nhà mới hút thuốc, thỉnh thoảng lại phả ra một hơi, hần nhìn con trai chơi đùa, trong lòng vừa hâm mộ vừa chua xót, nói: “Thật không biết là đứa con trai ngốc nhà ai nuôi nữa.”

“Cha nào con nấy thôi.” Chu Tự Hằng dứt giấy gói kẹo vào túi quần, đáp lại bố.

Ha ha! Chu Xung vui vẻ cười, dập điếu thuốc mới chỉ hút một nửa vào gạt tàn, sau đó ngoắc tay với con trai, nói: “Con yêu thương Minh Nguyệt như vậy, sau này lớn lên, một là cưới Minh Nguyệt về nhà mình, hai là cứ trực tiếp đến tận cửa nhà người ta xin ở rể cũng được, con thấy ổn không?”

Những lời này thật sự đã in sâu vào trong tâm khảm của Chu Tự Hằng.

Hồi hai đứa còn bé, hàng xóm trong khu chung cư còn hay trêu nói Minh Nguyệt là vợ của cậu, nhưng khi lớn lên rồi, chẳng còn ai đem chuyện đó ra để nói nữa.

Mà Chu Tự Hằng thì vẫn luôn thích được nghe mấy lời như vậy, mỗi lần nghe xong, cậu cảm thấy như có một viên kẹo đường tan ra trong miệng, dư vị ngọt lành khiến cho cậu cảm thấy cảnh tượng xung quanh trở nên thật sinh động.

Chu Xung chà xát hai tay, nói tiếp: “Bố thấy ở cái đất Nam Thành này không có mấy ai xinh đẹp được như Tiểu Nguyệt Lượng đâu, sao vậy, con không thích à?” Những năm trước hẳn đã có ý muốn làm thông gia với nhà Minh Đại Xuyên, chỉ vì cảm thấy cô bé con ấy rất biết cách làm người khác cảm thấy ấm lòng, đến bây giờ khi Minh Nguyệt lớn hơn, hẳn lại cảm thấy, con trai có một người bạn thanh mai trúc mã như vậy, quả là chuyện không thể tốt hơn được nữa.

Ở cái tuổi này của hắn, thật sự cảm thấy rất ngưỡng mộ tình cảm hồn nhiên trong sáng của đám trẻ con, chỉ hi vọng con trai mình cũng có một tuổi thơ vui tươi như vậy.

Cũng giống như đại đa số những ông bố trên thế giới này, hắn muốn đem đến cho con trai những thứ tốt đẹp nhất.

Chu Tự Hằng không hiểu nỗi lòng của Chu Xung lúc này, cậu thờ hờn hờn rồi nói nhanh: “Tất nhiên là con thích rồi.” Sau đó chạy biến về phòng.

Chu Xung nhìn bộ dạng thiếu niên mới biết yêu của con trai, lại nhớ tới mình khi còn nhỏ, nhưng hắn không giống Chu Tự Hằng là có một tuổi thơ đúng

nghĩa. Tuổi thơ của hắn là ở một núi tuyết rộng mênh mông và lạnh buốt, xung quanh vô cùng yên lặng và buồn tẻ.

Sau mấy trận mưa rào của mùa hè, thấm thoát đã lại tới tháng chín.

Hai bên bờ sông là những hàng liễu xanh biếc, nước sông dâng cao, những dãy nhà và công trình kiến trúc một nửa phản chiếu dưới mặt nước, một nửa lộ ra dưới ánh mặt trời, mỗi khi hoàng hôn buông xuống, mặt trời lặn chìm vào mặt nước, trên trời dưới đất chỉ còn lại một màu tối.

Trên cầu lúc nào cũng có những cặp đôi dạo bước bên nhau, cặp nào bạo dạn thì nắm tay, nhát hơn một chút thì chỉ sánh vai đi cạnh nhau thôi, xấu hổ hơn nữa thì đi cách nhau khoảng nửa mét, nhưng tình cảm ẩn chứa trong ánh mắt thì không thể che giấu được.

Chu Tự Hằng cũng thỉnh thoảng đi qua cái cầu này, lúc đứng trên cầu nhìn thấy những cảnh đó, cậu lại nghĩ không biết đến lúc nào thì cậu cũng có thể nắm tay Minh Nguyệt cùng nhau dạo bước như vậy.

Sinh nhật Minh Nguyệt năm nay, Chu Tự Hằng tặng cho cô bé một con búp bê bằng đất được làm thủ công, con búp bê mặc một chiếc sườn xám màu đỏ tươi, tóc búi cao, đôi mắt to khá giống với đôi mắt của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đưa bánh ngọt mình tự làm cho Chu Tự Hằng, lại cẩn thận nhìn ngắm con búp bê bằng đất, hiển nhiên là cô bé cực kỳ thích món quà này, thích đến mức cứ muốn cầm mãi thôi.

“Hình như em đã nhìn thấy nó ở đâu rồi, nhưng em nhớ là nó có một cặp mà nhi.” Minh Nguyệt nhìn ngắm hồi lâu rồi nói.

Hai đứa đứng trên sân thượng, dưới phòng khách truyền đến tiếng cười nói vui vẻ, sinh nhật năm nay của Minh Nguyệt được tổ chức rất hoành tráng, vì coi như gộp chung lại với tiệc mừng tân gia luôn.

Minh Nguyệt đứng rất gần cậu, hôm nay cô bé mặc một chiếc váy xòe màu tím, không biết có phải xịt nước hoa hay không mà thỉnh thoảng lại có mùi thơm tỏa ra.

Chu Tự Hằng toát mồ hôi ướt cả lưng, cậu có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của gió đêm, cũng may là vì lạnh nên mới khiến cho gương mặt cậu bình thường một chút chứ không đỏ bừng lên. Cậu cố gắng trấn tĩnh, ưỡn ngực nói: “Vậy à? Sao anh lại không biết nhi.” Tiếp đó cậu lại dùng giọng điệu kiêu ngạo nói: “Dù sao thì lúc anh mua nó chỉ có một thôi, anh thấy nó đẹp nên mới tặng em, em không được không thích đâu đấy.”

“Vâng, em rất thích mà.” Minh Nguyệt bước tới hôn cậu một cái, ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo con.

Lưng Chu Tự Hằng lại toát mồ hôi hột, cậu tìm một lý do rồi mau chóng rời khỏi nhà họ Minh.

Ở đầu giường của cậu thật sự có bày một con búp bê nam làm bằng đất, mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn và đội mũ quân đội.

Minh Nguyệt nói không sai, con búp bê đi theo cặp, và cậu thì đang giữ con búp bê nam.

Người bán cặp búp bê này cho cậu là một người phụ nữ trung niên đến từ Thượng Hải, lúc đưa còn đọc một bài từ cho cậu nghe...

“Đem một khối bùn, đắp nên người chàng, tạc nên người thiếp,

Đập vỡ cả hai chúng ta,

Lấy nước rưới vào,

Lại nặn nên người chàng, lại tạc nên người thiếp,

Trong thiếp có chàng, trong chàng có thiếp,

Đề thiếp sống thì đắp cùng chàng một chôn, chết thì chôn cùng chàng một quách...”

(Nguồn dịch: vnfiction.com)

Nghĩ lại bài từ này, cậu liền nằm trên giường lăn qua lộn lại, sau đó khẽ đưa tay sờ lên mặt, thầm nghĩ tới nay nhất định không được rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nếu dùng một từ để miêu tả chính xác trạng thái của Chu Tự Hằng, thì đó chính là: Lăn đầu biết yêu.

Cậu tự cho rằng mình che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng Chu Xung và Trương Văn Kiệt vẫn có thể nhìn ra được từ trong ánh mắt của cậu.

Chỉ cần cô bé cười một cái thôi, cũng đủ khiến cậu vui vẻ cả mấy ngày.

Chỉ cần một câu nói của cô bé, cũng làm cậu phải nhắc đi nhắc lại mãi.

Sân thượng của hai nhà rất gần nhau, mỗi tối Chu Tự Hằng thường ôm đàn ghita đánh một bản, Minh Nguyệt nghe thấy tiếng đàn là sẽ chạy ra khỏi phòng, cầm một quyển sách, ngồi trên ban công yên lặng lắng nghe, còn vỗ tay khen ngợi nữa.

Mỗi lần như vậy Minh Đại Xuyên đều rất tức giận đến gõ cửa nhà họ Chu, Chu Tự Hằng thấy vậy thì không dám đánh đàn nữa, sợ lại chọc giận Minh Đại Xuyên.

Trong tiết Thanh Minh, Minh Đại Xuyên cùng vợ về quê thắp hương cho tổ tiên, hi vọng các vị hương thân phụ lão có thể nhìn thấy được thành công của hắn.

Lúc chia tay Chu Tự Hằng để về quê, Minh Nguyệt nghiêm túc dặn dò anh trai: “anh Chu Chu, anh phải tự chăm sóc tốt cho bản thân đấy, buổi tối đừng ra ban công đánh đàn nữa, sẽ cảm lạnh đó biết không?”

Chu Tự Hằng gật đầu như bầm tỏi, chòm tóc cứ dòn dập dưng đưa trước sau.

Chu Xung thì không có ý định về quê, lúc Chu Tự Hằng hỏi hắn có về quê không, hắn chỉ ngồi phịch xuống ghế salon, híp mắt hút thuốc nói: “Cũng chết mẹ nó hết rồi, về làm quái gì! Cái vùng núi nghèo nàn quanh năm tuyết rơi đấy, ông đây không bao giờ muốn về đó nữa.”

Giọng của hắn có phần kích động, nói xong lại nhắm mắt nghỉ một lát, sau đó vắt áo khoác lên cổ tay rồi báo cáo với Chu Tự Hằng: “Bố đi kiểm tiền cho con đây, tôi bố về.”

Nếu hắn đã nói tới về thì nhất định sẽ về, từ sau lần đi Hải Nam năm đó, Chu Xung không bao giờ nói mà nuốt lời với con trai thêm lần nào nữa, dù có muộn đến mấy cũng sẽ về.

Chu Tự Hằng gật đầu tỏ vẻ đã biết, Chu Xung bận rộn, phải xã giao nhiều, Chu Tự Hằng cũng quen rồi.

Ngày lễ được nghỉ, đám đàn em của Chu Tự Hằng không thấy bóng dáng đâu cả, cậu liền một mình đưa cầu sông Tân Hoài chơi.

Ngày xuân đến, nắng ấm nhưng vẫn còn một chút se lạnh, vừa mới có một trận mưa nên đường phố trở nên rất sạch. Tuy thời tiết lạnh nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của những cặp tình nhân, tư tưởng cô hủ giờ đã không còn, bây giờ họ thể hiện tình cảm với nhau một cách rất tự nhiên.

Chu Tự Hằng đứng trên cầu nhìn, không hề cảm thấy nhàm chán tí nào, bên cạnh còn có một ca sĩ đường phố đang cầm ghita biểu diễn.

Xế chiều, ánh mặt trời dần trở nên trầm tối, dù đang là Thanh Minh, nhưng những mái chèo và tiếng hát trên sông Tân Hoài vẫn không hề ngưng nghỉ. Ở đằng xa, những chiếc thuyền hoa nối đuôi nhau mà đến, hoa đăng làm mặt nước trở nên lấp lánh, cảnh đẹp nên thơ.

Chu Tự Hằng theo thường lệ nhìn xuống sông.

Và lập tức, cậu đập tắt ý định đi về nhà trong đầu lúc này.

Đây là lần đầu tiên, trên những chiếc thuyền hoa tuyệt đẹp kia, cậu nhìn thấy Chu Xung.

Bên cạnh Chu Xung còn có một người phụ nữ, dáng người thướt tha, dù trời lạnh nhưng cô ta vẫn mặc váy ngắn, lộ ra cặp chân trắng như tuyết.

Chu Xung hồ hững trêu ghẹo cô ta, không biết nói với nhau cái gì mà còn cắn môi cắn cổ người ta nữa.

một Chu Xung như vậy, hoàn toàn khác biệt so với Chu Xung mà Chu Tự Hằng biết bấy lâu nay.

Khi ở nhà, hắn hay thích đùa cợt, mở miệng ra là chửi bậy, nhưng vẫn luôn quan tâm và yêu thương con trai, nhưng bây giờ, hắn mặc trên người bộ tây trang, ngũ quan anh tuấn, dáng vẻ kiêu ngạo của một doanh nhân thành đạt, kèm theo đó là sự chững chạc thành thục qua năm tháng.

Khi ở nhà, hắn cười rất nhiều, còn luôn thích lấy lòng Chu Tự Hằng, hiện tại, hắn cũng đang cười, nhưng là với một người phụ nữ.

Như thế đó là một con người hoàn toàn khác vậy.

Chu Xung và người phụ nữ kia đi xuống thuyền, Chu Tự Hằng cũng bị ma xui quỷ khiến mà bám theo sau họ.

Dọc đường đi, tâm trí của cậu không biết đang trôi dạt về nơi nào rồi, chỉ còn lại một mớ hỗn độn, hoàn toàn không hiểu nổi mình đang nghĩ gì, giống như người mất hồn vậy.

Nơi Chu Xung đến là một chung cư cao cấp ở Nam Thành.

Chu Tự Hằng đi theo vào, cậu mặc đồ đẹp, lại bước đi rất tự nhiên, cho nên bảo vệ cho rằng cậu là trẻ con trong khu này, không có một chút hoài nghi.

Bọn họ vào thang máy, Chu Tự Hằng đi thang bộ lên tận tầng 15.

Lúc cửa phòng đóng lại, Chu Tự Hằng gần như không còn chút khí lực nào nữa, cứ thế ngồi ở bậc cầu thang, cậu dựa vào tay vịn, nhìn đồng hồ đã bảy giờ tối rồi.

Căn phòng được cách âm rất tốt, Chu Tự Hằng không nghe thấy gì cả, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài mà thôi.

Khoảng tám giờ mười phút, cửa thang máy mở ra, có người đến gõ cửa, nói là đưa ô và quần áo cho Chu Xung. Chu Tự Hằng đứng ở chỗ tối lên nhìn vào, là người cậu quen, Tưởng Văn Kiệt.

Người phụ nữ nói cảm ơn, Tưởng Văn Kiệt lại nói: “Tôi ở dưới nhà chờ ông chủ.” Sau đó lại đi xuống lầu.

Chu Tự Hằng bỗng cảm thấy rất lạnh, toàn thân lạnh, mặt đất lạnh, không khí lạnh, một cơn gió nhẹ thổi qua cũng lạnh, từng chút từng chút ngấm vào xương tủy của cậu, đau đớn như đang bị lãng trì.

Chín giờ hơn, Chu Xung mở cửa ra về, người phụ nữ kia muốn giữ hần lại nhưng không được.

“anh bạn, em ngoan nào.” Chu Xung chỉ hơi hột nói một câu như vậy, nhưng cũng đủ khiến người phụ nữ kia không dám nói thêm gì nữa.

Chu Tự Hằng phát hiện, bố cậu đã thay một bộ vest khác.

Mọi kí ức đều trở nên rõ ràng sau lúc này, từng hình ảnh bỗng dung ùa về trong đầu cậu. Đạo này khi Chu Xung về muộn cũng đều sẽ mặc một bộ vest khác, bắt đầu từ khi nào nhỉ? Chu Tự Hằng nghĩ, hình như là sau khi cậu nói với bố rằng: “Mùi nước hoa trên người bố nồng quá!”

Cửa phòng đóng lại, Chu Xung ra bấm thang máy để xuống lầu.

“Người đó có phải mẹ con không?” Chu Tự Hằng nhẹ giọng hỏi.

Chu Xung toàn thân cứng ngắc, chậm rãi quay đầu lại.

Chu Tự Hằng đang ngồi co rúc trên bậc thang, hai tay ôm đầu gối, có lẽ do nét mặt khá lạnh lùng, hoặc do ánh sáng mờ, nên Chu Xung không nhìn rõ sắc mặt của con trai.

hắn không thể nói một câu nào cả.

Cho đến khi thang máy kêu một tiếng báo hiệu, hắn mới giật mình thức tỉnh.

“không phải.” Chu Xung khó xử đáp, ngay cả chính hắn cũng không biết là mặt mình lúc này đã trở nên tái nhợt.

Chu Tự Hằng đã ngồi ở đây hai tiếng rồi, vừa ngồi cậu vừa nghĩ đủ những lý do để bênh vực cho bố mình.

Có thể là Chu Xung chỉ tới đây để bàn chuyện làm ăn thôi, bố cậu thường nói là đi kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho cậu mà, để cậu cưới được Tiểu Nguyệt Lượng, mua được một căn nhà thật to.

Có thể là trong phòng còn có nhiều người khác nữa, Chu Xung chẳng qua được người ta mời nên mới đến thôi. Hoặc cũng có thể người phụ nữ kia sẽ là mẹ của cậu, như vậy là tốt nhất, cậu không có mẹ, nhưng cậu biết nếu có mẹ sẽ thích lắm, giống như mẹ của Tiểu Nguyệt Lượng vậy, lúc nào cũng dịu dàng ân cần với cô bé.

Cậu nghĩ, nếu người phụ nữ kia là mẹ mình, thì cậu nhất định sẽ thật ngoan, sẽ không đi đánh nhau gây phiền toái cho mẹ, ở nhà cũng sẽ không nghịch ngợm. Cậu cảm thấy việc học cách ngoan ngoãn không khó chút nào, mà việc cậu có thích người mẹ này hay không cũng không quan trọng, miễn bố thích là được.

Nhưng câu trả lời của Chu Xung, đã khiến cho mọi suy đoán của cậu bị vỡ tan thành trăm mảnh.

Chu Tự Hằng lại hỏi: “Vậy đó là vợ bé của bố à?”

[Bố chị có một cô vợ bé nuôi bên ngoài, còn có một đứa con nữa, không biết có phải của ông ấy hay không!] Cậu nhớ lại lời của cô chị họ ở Hồng Kông.

Chu Xung không ngờ là Chu Tự Hằng lại hiểu cả những chuyện này, hắn hoàn toàn bị đánh bại khi nghe con trai hỏi thẳng như vậy.

“Ừ.” Chu Xung khó khăn đáp, dừng lại một chút, hắn chậm rãi bước về phía con trai.

Thang máy mở ra rồi đóng lại, hắn cũng chẳng còn tâm trạng nào mà để ý.

Chu Xung vội vã muốn giải thích, nhưng tính hắn cục cằn, không biết phải nói thế nào cả.

“Vậy mẹ của con...” Chu Tự Hằng hơi khản giọng, mím môi hỏi: “Mẹ của con, cũng là loại phụ nữ như vậy sao?”

Loại phụ nữ như vậy.

một từ đơn giản, lại rất dễ hiểu.

Cậu ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn Chu Xung, dáng vẻ quật cường, không chịu một giọt nước mắt.

Chu Xung thấy môi con trai đã trắng bệch, mặt cũng tái nhợt, hẳn muốn đỡ con đứng dậy, nhưng Chu Tự Hằng lại hất tay hẳn ra.

“Có đúng thế không?” Chu Tự Hằng lại hỏi.

Ánh mắt cậu rét lạnh như băng, Chu Xung cảm thấy xung quanh mình như có một lớp sương mù bao phủ, ngay cả máu cũng sắp đông lại.

Chu Xung không biết trả lời ra sao, khi đó hẳn đưa con về từ đồn cảnh sát, không ai biết người sinh ra đứa nhỏ là ai, và ai là người đưa nó đến.

Ngay lúc này Chu Tự Hằng lên tiếng trả lời giúp hẳn: “thật ra thì, bố cũng không biết mẹ của con là ai, con là một đứa con ngoài ý muốn, sự xuất hiện của con không phải là niềm vui của bố có phải không?” nói xong cậu lại nhếch môi cười.

Lời suy đoán này cậu nghe nhiều lắm rồi, từ khi còn học mẫu giáo đến khi lên tiểu học, cậu vẫn luôn nghe người ta nói thế mà.

Họ nói mẹ của cậu là ai không rõ, cậu bị vứt bỏ ở đồn cảnh sát, được Chu Xung nhặt về, họ nói Chu Xung là đồ phong lưu chơi bời, họ nói...

Chu Tự Hằng nghe xong toàn lơ đi, không hề nói hay hỏi han gì bố.

Nhưng giờ phút này đây, nó lại như một cái gai, không chút lưu tình đâm vào người cậu.

Chu Tự Hằng gần như không đứng vững nổi nữa.

Chu Xung vội vàng ôm lấy, cởi áo khoác ra choàng lên người con.

hắn nói: “đã hơn chín giờ rồi, bố đưa con về nhà, chúng ta cùng nhau về con nhé?” Chu Xung gần như đang cầu xin Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng hất tay hẳn ra.

Cậu chợt nhớ đến những ngày trước đây, có phải những lúc này Chu Xung đều ở bên một người phụ nữ khác, đến chín giờ mới lại về nhà với cậu không?

Cậu cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều thật nực cười.

Cậu đứng dậy, lui về sau, rồi bất chợt chạy xuống dưới lầu như một kẻ điên.

Chu Xung vội vàng đuổi theo.

Ở dưới nhà Trương Văn Kiệt đang đứng che ô đợi.

“Tiểu Trương, cậu chặn nó lại giúp tôi!” Chu Xung gào lên.

Ngay lúc Trương Văn Kiệt còn chưa kịp phản ứng thì Chu Tự Hằng đã đẩy anh ra, dáng vẻ giống như một con thú nuôi đang bị người ta hăm hại vậy.

Chiếc ô rơi xuống đất và nhanh chóng bị ngâm nước.

Trương Văn Kiệt nhìn thấy Chu Xung chạy xuống, chỉ mới kịp mặc áo sơ mi, dáng vẻ vô cùng chật vật.

Chu Xung đã là một người đàn ông 37 tuổi, thể lực không còn tốt như thời còn trẻ, người mệt nhưng tâm còn mệt hơn, song vẫn cố gắng đuổi theo Chu Tự Hằng.

Ngoài trời mưa rất lạnh, nước mưa ngấm vào da thịt, tê tái đến lạ thường, thêm vào đó là cảm giác nhói đau.

Chu Tự Hằng vẫn không chịu dừng lại, cứ một mực chạy như bay, cậu không biết mình có đang khóc hay không, chỉ biết là nước trên mặt cứ không ngừng chảy xuống.

Cuối cùng cậu dừng lại, đứng trên cầu đá sông Tàn Hoài.

Mới đây thôi cậu còn ở đây mơ mộng, rằng tương lai sẽ được nắm tay Minh Nguyệt đi dạo, trở thành một cặp tình nhân thực thụ, đi chơi, nói chuyện với nhau, thậm chí là hôn nhau nữa. Đối với cậu, nơi này có mối tình đầu, có những ước mơ tốt đẹp nhất trong đời.

Vậy mà Chu Xung đã dập tắt hết tất cả.

Mọi thứ tan vỡ thành từng mảnh, ghim sâu vào tim cậu.

Chu Xung ôm cậu vào xe, lấy khăn lau người cho cậu.

Suốt quá trình, Chu Tự Hằng không nói một lời, tựa như một pho tượng đá vậy.

Tương Văn Kiệt cũng đã ướt hết người, anh nhìn hai bố con qua kính chiếu hậu.

Mới hôm nào, Chu Xung còn trộm nhìn Chu Tự Hằng tặng quà cho con gái, lo lắng vì con trai quá ngốc, thế mà bỗng chốc, tình cảm cha con ấy lại dễ dàng bị phá hủy.

Chu Tự Hằng yên lặng nhìn ra cửa kính xe, xe đi ngang qua chợ trung tâm, ánh đèn của những cửa hiệu bị mưa làm cho nhòe đi, cảnh vật cứ thế lướt qua rất nhanh.

Đột nhiên cậu nghĩ, mình đã sống mười hai năm vô ưu vô lo rồi, có lẽ sau này, sự hỗn loạn ấy sẽ rời xa cậu mãi mãi.

Và không bao giờ tìm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Sau ngày mưa của tiết Thanh Minh, Minh Nguyệt từ quê trở về Nam Thành, trận mưa này rất lớn, nước sông Tần Hoài dâng cao, nghe người qua đường nói thì thuyền hoa cũng đã nghỉ hoạt động mấy hôm nay rồi.

Chưa bao giờ Nam Thành có một trận mưa lớn như thế, trường học vì để đảm bảo an toàn nên cũng kéo dài ngày nghỉ, sự thay đổi này Minh Nguyệt chưa bao giờ nghĩ tới, đến khi trở lại biệt thự, cô bé mới phát hiện thêm rằng nhà họ Chu cũng đã có một sự thay đổi rất lớn.

cô bé để túi hành lý xuống, lấy bánh Thanh đoàn từ đem đến nhà họ Chu, bánh này là do cô bé tự mình gói, vì Chu Tự Hằng thích ăn thịt nên cô bé đã tăng gấp đôi lượng thịt lên, chiếc bánh tròn nức ních, gạo nếp mềm ngọt và ngát hương thơm.

(Vào tiết Thanh minh, người Giang Nam có tục ăn bánh Thanh đoàn từ. Để làm được loại bánh này, người ta ép lấy nước một loại cỏ mọng có tên là “Trương mạch thảo”, sau đó trộn với bột nếp đã xay nhuyễn thành một thứ bột ướt mịn. Nhân bánh là bột đậu xanh trộn đường. Đặt một viên nhân bánh và một miếng mỡ lợn nhỏ vào vỏ bột, vê tròn rồi xếp vào lòng hấp, hấp cách thủy đến chín. Thanh đoàn từ có màu xanh bóng như ngọc, vị mềm, thơm, ăn vào thấy ngọt mà bùi, béo mà không ngấy. Nguồn: tuhoctiengtrung.vn)

cô giúp việc nhà họ Chu rón ra rón rén ra mở cửa, bước đi khẽ khàng hơn mọi ngày rất nhiều, sắc mặt có phần khô sở, nhưng lúc thấy Minh Nguyệt thì lại cười rất tươi.

Minh Nguyệt đưa mấy cái bánh ra cho cô giúp việc chọn một cái, cô giúp việc xua tay, nhìn xung quanh rồi tiến lại gần, ghé vào tai cô bé nói: “Ông chủ và cậu chủ đều đang không được vui, nếu có vấn đề gì thì mong cháu bỏ qua nhé.”

nói xong, cô lại tiếp tục dọn dẹp nhà cửa.

Chỉ lơ đãng liếc mắt một cái thôi, Minh Nguyệt đã nhìn thấy trong thùng rác có rất nhiều mảnh sứ bị vỡ tan, trên bậc thang còn có cả mảnh thủy tinh.

Chu Xung đang ngồi trên cầu thang hút thuốc lá.

hắn đến bây giờ vẫn không thể bỏ thuốc, từ khi Minh Nguyệt còn nhỏ, cô bé đã luôn thấy Chu Xung cầm điếu thuốc không rời tay, rượu không rời miệng, mà thói quen xấu này hắn cũng chẳng thêm kiêng kị gì cả.hắn có đáng về anh tuần và thành thực, lúc hút thuốc trông rất có khí chất.

hiện giờ Chu Xung cũng đang hút thuốc lá, hắn mặc một cái áo sơ mi nhăn nhúm, ống tay áo trùm kín tay, như thể đã mấy ngày không giặt.hắn ngồi ở bậc cuối của cầu thang, dáng vẻ bất lực ừ ừ.

Bên cạnh hắn có để một cái gạt tàn thủy tinh, bên trong đầy tàn thuốc, dính cả vào quần áo của hắn, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm.

Minh Nguyệt bước đến gần.

Càng đến gần thì mùi thuốc càng nồng hơn, mặc dù cô bé đã cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn không nhịn được mà hít hơi một cái.

Tiếng hít hơi làm Chu Xung phát hiện ra là cô bé đến, hắn ngẩng đầu lên, dường như phải nghĩ một lúc mới nhận ra cô bé là ai, mỉm cười nói: “Tiểu

Nguyệt Lọng đấy à.”

Giọng của hắn khàn đặc, gần như nói không thành lời, chính hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên, đành cười trừ với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt thấy mắt hắn đầy những tia máu, đỏ rực như ác quỷ, quàng thâm mắt rất đậm, lúc hút thuốc nhìn không có phong thái như mọi ngày nữa.

“Con chào chú Chu.” Minh Nguyệt nói năng rất nhẹ nhàng giống y như cô giúp việc, cô bé không nghĩ ra được vì sao Chu Xung lại trở nên như vậy, chỉ đưa bánh ra rồi hỏi: “Chú Chu có muốn ăn một cái không?”

“Con tặng cho anh Từ Hằng đấy à?” Chu Xung nói, không đợi Minh Nguyệt trả lời, hắn đã vội vàng dập thuốc, lau tay vào áo, cẩn thận cầm lấy hộp bánh, “Đề chú đưa cho anh.”

Hai tay Minh Nguyệt trống rỗng, thấy Chu Xung nhanh chóng chạy lên nhà, đứng ở tầng hai, động tác chậm lại, giống như một người đang bị lạc đường, do dự một lúc lâu mới dám gõ cửa phòng Chu Từ Hằng.

Chu Xung chỉ mới gõ một cái thôi, bên trong phòng đã truyền đến tiếng đồ vật rơi xuống đất, kèm theo đó là tiếng quát của Chu Từ Hằng: “đi đi!”

Tiếng động quá lớn khiến cho Minh Nguyệt run sợ, cô giúp việc thì trốn trong bếp không dám lộ đầu ra nhìn.

Chu Xung bị Chu Từ Hằng quát nhưng cũng không tức giận, hắn khẽ khom lưng nói: “Tiểu Nguyệt Lọng có chút quà mang đến tặng con, bố... bố để ở trước cửa phòng con nhé, được không?”

Trong phòng yên lặng vài giây, lúc Chu Xung còn đang cho là sẽ không đợi được đáp án thì Chu Từ Hằng đáp: “Được.”

Chỉ một từ ngắn ngủn như vậy nhưng cũng đủ làm Chu Xung vui vẻ nở nụ cười, hắn khom lưng, cẩn thận đặt hộp bánh trước cửa rồi rời đi, vì để Chu Từ Hằng biết hắn đã đi khỏi, hắn còn cố tình bước đi thật mạnh để phát ra tiếng động.

Căn biệt thự mới của nhà họ Chu tráng lệ hơn nhiều so với nhà cũ, nội thất sang trọng, màu sắc chủ đạo là trắng đen, trong phòng được thiết kế cửa sổ sát đất để đón ánh nắng vào, nhìn thêm phần ấm áp.

Nhưng Minh Nguyệt đứng ở đây chỉ cảm thấy rét lạnh, một bầu không khí căng thẳng đang bao trùm lên hai cha con họ Chu.

Minh Nguyệt không nán lại lâu hơn nữa, cô bé chào Chu Xung rồi về nhà.

Chu Xung hoàn toàn đang chìm trong thế giới riêng của mình, đến khi nghe thấy Minh Nguyệt chào, hắn mới giật mình, cười nói: “Ừ, có thời gian thì con lại tới chơi với anh Từ Hằng nhé.” Nghĩ một lát, hắn nói tiếp: “Tiểu Hằng nhớ con lắm đấy.”

“Con biết rồi ạ.” Minh Nguyệt cười híp mắt, “Con cũng rất nhớ anh.”

cô bé vẫn còn là một đứa trẻ không buồn không lo, về mặt trần ngập sự ngây thơ đáng yêu, chỉ mấy ngày trước thôi, lúc Chu Từ Hằng cười nhìn cũng giống như cô bé vậy.

Chu Xung gật đầu, sau lại tự giễu lắc đầu, cuối cùng phất tay với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt trở về nhà, kể lại chuyện vừa thấy với bố mẹ, bố mẹ cô bé đều rất kinh ngạc.

“Sao lại cãi nhau rồi?” Giang Song Lý nói, “Tiểu Hằng yêu bố như vậy, mà bố Tiểu Hằng cũng rất tốt với Tiểu Hằng mà nhỉ.”

Minh Đại Xuyên thì chỉ rừ mắt suy nghĩ, sau đó xoa đầu con gái nói: “Con hãy đi an ủi Chu Từ Hằng nhé.” Tiếp theo lại vỗ vai vợ, tỏ vẻ mình đã biết được nguyên nhân.

Buổi tối, Minh Nguyệt rửa mặt xong liền mặc áo khoác lông, đi lên ban công nhìn vào nhà họ Chu.

Mưa đã ngừng rơi, nhà họ Chu không bật đèn, hoàn toàn ngập trong đêm tối.

“anh Chu Chu ơi! anh Chu Chu ơi!” Minh Nguyệt nhỏ giọng gọi.

Mãi một lúc sau thì phòng Chu Từ Hằng mới sáng đèn, lại thêm một lúc nữa, Chu Từ Hằng mới cầm đàn ghita đi lên sân thượng.

Cậu mặc một bộ quần áo đen, chỉ mới nhìn thoáng qua thôi nhưng Minh Nguyệt cũng cảm thấy rõ ràng là cậu có thay đổi. Lúc Minh Nguyệt nhìn cậu, cậu cũng nhìn lại cô bé.

Hai chân cô bé đang vắt vẻo ngoài ban công, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ ngọt ngào với cậu, hai má lúm đồng tiền xinh như hoa hướng dương.

Chu Từ Hằng ôm đàn ghita ngồi xếp bằng xuống đất, cậu không nói gì, cũng không đánh đàn.

Cuối cùng Minh Nguyệt phải lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Bánh Thanh đoàn từ em đưa lúc chiều ăn ngon không?” nói xong cô bé lại thêm một câu: “Là em tự làm đó nha.”

Minh Nguyệt mới mười một tuổi nhưng đã biết làm rất nhiều món ngon, cô bé có một gia đình trọn vẹn hạnh phúc, nhưng tính tình không hề yếu đuối, vì bố mẹ thường xuyên bận rộn nên cô bé đã học được tính tự lập và kiên trì.

“Ngon lắm.” Chu Tự Hằng cười nhìn cô bé, đây có lẽ là nụ cười đầu tiên trong mấy ngày qua của cậu, “Mấy hôm nay anh chưa ăn gì cả.”

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cậu quá tức giận nên không chịu ra khỏi phòng.

“Vậy may là em tặng bánh cho anh đấy, không thì anh sẽ không có sức mà đánh đàn đâu.” Minh Nguyệt che miệng cười khanh khách, không hề hỏi thăm đến chuyện hai cha con họ Chu.

Chu Tự Hằng đưa tay sờ đút tóc trên đầu theo bản năng, khẽ mỉm cười.

“anh đàn và hát cho em nghe một bài nhé.” Chu Tự Hằng nói, “anh hát không hay, em đừng để ý nha.”

Minh Nguyệt trở thành khán giả duy nhất của cậu, cô bé vỗ tay nói: “Vâng ạ.”

Chu Tự Hằng bắt đầu đánh bài “Mẹ là người tốt nhất trên đời”.

“Mẹ là người tốt nhất trên đời,

Có mẹ con được nâng niu như báu vật,

Hạnh phúc biết bao khi được mẹ ôm vào lòng,

không có mẹ, con giống như ngọn cỏ mong manh,

Rời xa mẹ, con biết đi nơi nào tìm...”

Cậu vừa đàn vừa hát, nhịp điệu rất chậm, hát cũng chậm, giọng hát càng về sau càng bé dần.

Đây là bài mà hồi nhỏ Minh Nguyệt thường hát, là ca khúc đầu tiên Giang Song Lý dạy cho cô bé, cô bé hát rất hay, được rất nhiều người khen, nhưng sau này, khi cô bé biết Chu Tự Hằng không có mẹ, cô bé đã không hát nữa.

Chu Tự Hằng chưa bao giờ hát bài này, bây giờ Minh Nguyệt mới biết, thì ra Chu Tự Hằng lại có thể hát bài này hay đến thế.

cô bé rơi nước mắt, nhưng lại lặng lẽ lau đi, không để Chu Tự Hằng trông thấy.

Bỗng dưng cô bé cảm thấy Chu Tự Hằng thật cô độc.

Minh Nguyệt cúi đầu lau nước mắt, lại vừa hay nhìn thấy Chu Xung ở dưới nhà, đang ngồi xổm dưới đất hút thuốc lá, dáng vẻ cũng cô độc y như Chu Tự Hằng.

Mỗi lần Chu Tự Hằng hát lại một lần, Chu Xung lại hút thêm một điếu.

một người ở tầng một, một người ở tầng hai, mà sao lại cảm thấy xa cách đến thế.

Chu Tự Hằng đánh đàn rất lâu, đầu ngón tay cũng sưng đỏ cả lên rồi, cậu từ từ dừng lại, chống cằm lên cây đàn, mắt nhìn xa xăm.

Thường ngày cậu luôn kiêu căng bướng bỉnh, nhưng lúc yên lặng lại trở thành một đứa bé già dặn, có phần trưởng thành hơn tuổi.

Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “anh nhớ mẹ lắm à?”

Chu Tự Hằng sững sốt, ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt.

Cậu phải trả lời thế nào đây?

Hỏi bé cậu thường hỏi Chu Xung: “Bố, mẹ của con ở đâu?”

Bố cậu trả lời: “Mẹ con bị cọp ăn rồi, bố sẽ một mình nuôi con, trao cho con tình yêu thương lớn gấp đôi.”

Chu Tự Hằng rất tin lời bố nói, trong thế giới nhỏ bé của cậu khi đó, bố là người mà cậu sùng bái nhất trong lòng, mà cậu cũng rất hưởng thụ tình yêu thương của bố, không hi vọng sẽ có bất cứ người nào xen vào, cậu rất muốn hát bài “Bố là người tốt nhất trên đời”, nhưng tiếc là không có bài này.

“anh không có mẹ.” Chu Tự Hằng nói với Minh Nguyệt.

“Vậy em chia mẹ của em cho anh nhé.” Minh Nguyệt cắn ngón tay, nói.

Chu Tự Hằng ngạc nhiên nhìn cô bé.

“Dù sao thì sau này em cũng sẽ là vợ của anh mà.” Minh Nguyệt xấu hổ nói, “À, em còn biết con búp bê anh tặng em là có một đôi đó nha.”

Nếu xung quanh không yên lặng, nếu tiếng gió không quá nhẹ, thì lời Minh Nguyệt nói Chu Tự Hằng sẽ không nghe thấy.

Mặt của cậu, chỉ vì một câu nói kia, mà từ từ ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Sau mùa mưa, thời tiết trở nên ấm áp hơn, trời trong nắng ấm, từng đàn chim én từ phương nam bay tới.

Mà Chu Tự Hằng, dường như cũng đã phần nào nguôi ngoai, tựa như đêm mưa hôm ấy chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng đó cũng chỉ là Chu Xung tự cho là như thế mà thôi, vì mặc dù Chu Tự Hằng vẫn không nói chuyện nhiều với hắn, nhưng cuối cùng cũng đã chịu nói rồi, ít ra thì cũng có chuyển biến.

Hắn không đi gặp tình nhân nữa, giao cho Trương Văn Kiệt nhiệm vụ an bài thỏa đáng cho mấy cô gái trẻ đó.

Vì trời mưa bão nên Nam Thành bị lụt, đất đá trôi nổi, khu vực thành thị cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, các công trình đang được xây dựng bị tổn hại nặng, thậm chí có nhiều công nhân bị ngã trong lúc làm việc, mặc dù không chết nhưng lại bị thương nặng, hiện Chu Xung đang phải ngày đêm sút đầu mề trán xử lý những sự cố này.

Hắn không nói những chuyện này cho Chu Tự Hằng, đây là công việc của hắn, mà hắn chỉ muốn bao bọc chở che Chu Tự Hằng, không muốn con trai tuổi còn nhỏ đã phải lo nghĩ nhiều.

Chu Xung bận việc đến khuya mới về, việc đầu tiên khi về nhà là đi vào phòng của Chu Tự Hằng, lúc ấy Chu Tự Hằng đã ngủ say, Chu Xung cúi xuống hôn lên trán con một cái, chỉ như vậy thì mọi sự phiền lo mỗi một tan biến.

Hắn và con trai sống nương tựa lẫn nhau, là chỗ dựa của nhau.

Hắn nằm xuống bên cạnh con, nhắm mắt ngủ.

Đội bỏ nhắm mắt rồi, Chu Tự Hằng mới mở mắt ra, đôi mắt trong veo, chứng minh rằng cậu vẫn chưa ngủ.

Lại về muộn rồi.

Chu Tự Hằng nghĩ thầm trong lòng, cậu quay lưng lại với bố, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng sáng tỏ, khung cảnh trước mắt dần trở nên mờ ảo, cuối cùng cậu ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, Chu Xung gọi cậu dậy.

“Tối qua bố đi đâu?” Chu Tự Hằng đánh răng cùng bố, ra về thờ ơ hỏi.

Tấm gương trước mặt phản chiếu lại hình ảnh hai bố con, có lẽ vì ở cùng nhau suốt nên tư thế đứng đánh răng cũng rất giống nhau.

“Đạo này công việc hơi bận, con đừng lo lắng.” Chu Xung đáp, con trai lâu rồi không hỏi han quan tâm hắn như vậy, dù chỉ là vô ý hỏi một câu thôi, nhưng hắn cũng vui lắm, “Bố sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho con, sau này sẽ giao lại hết cho con và Tiểu Nguyệt Lượng.”

Ồ, công việc hơi bận cơ đấy!

[Bố đi kiếm tiền cho con đây, tôi bố về!]

Chu Tự Hằng nhớ lại lời Chu Xung nói hôm Thanh Minh, cậu chậm chạp mở trừng hai mắt, ngẩng đầu nhìn bố trong gương một lúc, không nói năng gì, cuối cùng lại cúi xuống rửa mặt rồi đi xuống lầu như mọi ngày.

Chu Xung không được tinh tế như Minh Đại Xuyên, hắn không nhận ra được sự biến hóa trong ánh mắt của Chu Tự Hằng, chỉ cảm thấy vui vẻ vì con trai đã một lần nữa mở lòng với mình.

Việc xây dựng công trình đang được từng bước giải quyết, phía người nhà công nhân bị thương không chịu chấp nhận phán quyết bồi thường của tòa án,

còn nói là sẽ mời nhà báo đến để làm to chuyện này. Giờ là năm 2000, dường như không ai nhờ đến dư luận để làm thế cả, chắc hẳn gia đình công nhân bị thương đó có người đứng đằng sau chống lưng.

Chu Xung tận dụng các mối quan hệ của mình để mời rất nhiều người, đích thân đi xã giao với người ta, tuy cũng bị những cô nàng xinh đẹp quyến rũ, nhưng hắn tuyệt nhiên không tiến thêm một bước.

Trợ lý và thư ký đều âm thầm nghị luận, cảm thấy hôm nay Chu tổng như biến thành một người khác vậy, không hiểu nguyên nhân là gì. Tưởng Văn Kiệt thì chỉ vui đầu làm việc, không dám nghĩ nhiều.

Chu Tự Hằng không hề biết gì cả, cậu chỉ biết duy nhất một việc là đến đêm khuya Chu Xung mới về, người sắc mùi khói thuốc và rượu, kèm theo mùi nước hoa gay mũi, khiến cậu tức giận đến chảy cả nước mắt.

Tháng năm, Tưởng Văn Kiệt được phân công đi theo chăm lo cho Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng học cùng khóa, tháng sáu sẽ cùng nhau thi lên cấp hai, cả Nam Thành sẽ sử dụng duy nhất một đề thi chung do bộ giáo dục cung cấp.

Cuộc thi này nếu lấy thành tích của Chu Tự Hằng ra xét thì Chu Xung không lo lắng chút nào, nhưng hắn vẫn sợ sẽ có chuyện ngoài ý muốn, cho nên để Tưởng Văn Kiệt đưa đón con trai mỗi ngày.

Chu Tự Hằng là một đứa trẻ cực kỳ thông minh, không chỉ đẹp về ngoại hình mà đầu óc cũng vô cùng xuất chúng, là cậu học trò giỏi mà các thầy cô luôn yêu mến và coi trọng. Mỗi lần đến kì thi là Minh Nguyệt đều rất ngưỡng mộ Chu Tự Hằng, bố mẹ cô bé đều rất giỏi, thế mà cô bé lại học không giỏi lắm, nhưng vì luôn cố gắng chăm chỉ nên thành tích học luôn được giữ vững ở tầm trung.

Giang Song Lý và Minh Đại Xuyên đã suy nghĩ kĩ rồi, cả hai đều không ép buộc con gái phải đạt kết quả cao, không ai hoàn hảo cả, Minh Nguyệt là một cô bé nhân hậu, lại có năng khiếu về vũ đạo, Minh Đại Xuyên muốn con được làm những điều mà con thích.

“Hồi bé bố không có cơ hội làm những điều mình thích, cũng không có cơ hội được sở hữu những món đồ mình ao ước, mà hiện giờ con lại được sống trong điều kiện tốt, cho nên bố hi vọng con sẽ suy nghĩ kĩ, xem sau này mình muốn đi theo con đường nào. Bố nhất định sẽ giúp con, nhưng cũng mong rằng con sẽ có trách nhiệm với cuộc sống mà con lựa chọn.” Minh Đại Xuyên nói với con gái trước kì thi.

Minh Nguyệt vì cuộc thi sắp tới mà lo lắng căng thẳng mãi, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, dường như bầu trời cũng trở nên trong xanh hơn rồi.

cô bé gục đầu vào cửa xe, cánh tay trắng trẻo giờ ra vẫy chào Chu Tự Hằng. Minh Đại Xuyên ôm cô bé ngồi ổn định trên ghế, thắt dây an toàn lại cho cô bé, tháng năm đối với các bậc phụ huynh rất quan trọng, Minh Đại Xuyên tuy công việc bận rộn nhưng ngày nào hắn cũng đi đón Minh Nguyệt, giúp cô bé giải tỏa căng thẳng.

Minh Nguyệt bị bố kéo về, liền xấu hổ mỉm cười xin lỗi Chu Tự Hằng.

Xe của Minh Đại Xuyên đã rời đi, Chu Tự Hằng cũng ra mở cửa xe đi về, cậu không hi vọng Tưởng Văn Kiệt tới đón, nếu có thể thì cậu thích được cùng về với Tiểu Nguyệt Lượng hơn, hoặc là đích thân Chu Xung tới đón. Trong lòng vẫn mong có một chút may mắn, Chu Tự Hằng hỏi: “Bố cháu đâu?” Tưởng Văn Kiệt suy nghĩ một lát rồi nói: “Chu tổng gần đây rất bận, có nhiều văn kiện giấy tờ cần xử lý.”

Chu Tự Hằng thoáng nhìn ra cửa xe, thấy các đàn em đã được bố mẹ tươi cười đến đón về nhà, cậu gật đầu, dáng vẻ như thể không mấy để ý, đóng cửa xe lại nói: “Về thôi.”

Tưởng Văn Kiệt mở miệng định nói rồi lại thôi, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói với Chu Tự Hằng.

Qua kính chiếu hậu, anh nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Chu Tự Hằng, điều này rất ít khi xảy ra, phần lớn thời gian cậu bé này đều rất kiêu ngạo và sôi nổi, lúc nào cũng tràn đầy sức sống.

Tưởng Văn Kiệt cảm thấy Chu Tự Hằng có một sự thay đổi nhỏ, nhưng cụ thể thế nào thì anh không nói được, lại nghĩ đến sự thay đổi của Chu Xung bây giờ, liền buồn rầu thở dài một cái.

Ngày cuối cùng của tháng năm, trường học tổ chức họp phụ huynh, chủ yếu là để dặn các bố mẹ không nên tạo áp lực quá lớn cho con cái. Mẹ của Minh Nguyệt đến tham dự, còn Chu Tự Hằng thì không nói chuyện này cho Chu Xung biết.

“Bố của con đâu?” Giang Song Lý hỏi Chu Tự Hằng, cô đi từ trường đại học Nam Thành tới đây, lúc đến còn buộc lại tóc cho con gái, hôn một cái lên trán con, nói: “Công chúa nhỏ của mẹ đáng yêu quá.”

Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, ôm trán chạy ra khỏi lớp.

Chu Tự Hằng cười đáp: “Bố con bận ạ, không đến được.” Sau đó nói sang chuyện khác, “Di Giang ơi, Tiểu Nguyệt Lượng nói là có thể chia một nửa mẹ mình cho con đấy, đi đi họp cho con luôn được không?” nói đến đây, cậu có phản kích động lạ thường.

Tất nhiên là Giang Song Lý đồng ý, cô nhìn Chu Tự Hằng, biết là cậu bé đang cố gắng tỏ ra tự nhiên thôi, không đợi cô suy nghĩ xong thì giáo viên đã bước lên bục giảng rồi.

Sau hai tiếng, buổi họp kết thúc, Giang Song Lý đưa Minh Nguyệt đến đại học Nam Thành với mình.

Còn lại một mình Chu Tự Hằng, đeo một cái cặp sách nặng trĩu ra khỏi trường.

Mùa hè đã tới, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức, Chu Tự Hằng hít mát lại vì nắng, cứ thế đứng im một chỗ mãi, chờ lúc hoàn hồn lại thì tay đã bị người khác nắm.

Là một người phụ nữ.

cô ta mặc một cái váy liền màu trắng, tóc buộc một nửa, để lộ vùng cổ và vành tai trắng ngần, dưới tà váy là một đôi chân trắng như tuyết.

Chu Tự Hằng rút tay ra theo bản năng, thế nhưng người phụ nữ kia lại không chịu buông, khí lực không hề nhỏ, nhưng giọng nói lại dịu dàng: “Tiểu Hằng, là cháu phải không?” Vừa nói cô ta vừa chỉnh lại váy, Chu Tự Hằng để ý thấy trên mặt cô ta có trang điểm nhẹ, nhìn không thể thanh tú và dịu dàng như Giang Song Lý được.

Người phụ nữ cúi người xuống, muốn giúp cậu cầm cặp sách, nhưng vì chiếc cặp nặng quá nên cô ta khẽ cau mày, nhẹ nhàng thu tay về: “Tiểu Hằng à, ôi quên mất, cô quên không nói cho cháu biết cô là ai. Chúng ta đã gặp nhau một lần rồi đó, nhưng lúc ấy cô còn chưa kịp giới thiệu.”

Chu Tự Hằng nghe cái giọng ườn ẹo của cô ta, không chịu nổi phải lui về sau một bước.

Cậu nhớ ra người phụ nữ này rồi, chính là người đi cùng bố cậu vào hôm Thanh Minh.

cô ta lại tiếp tục nói gì đó, vừa nói vừa nhìn ra đằng sau Chu Tự Hằng, như thể đang muốn tìm cái gì.

“Chu Xung không đến đâu.” Chu Tự Hằng thờ ơ nói.

Người phụ nữ kia cứng đờ mặt, nụ cười trở nên miễn cưỡng.

Chu Tự Hằng bỗng dừng nở nụ cười, khuôn mặt đẹp rạng rỡ hẳn, đôi mắt sáng như ngọc, nói: “Tôi không có nói với Chu Xung về chuyện họp phụ huynh.”

Tuy cậu đang cười, nhưng người phụ nữ lại cảm thấy rét lạnh, rõ ràng trời đang rất nắng, hai chân cô ta đang bị ánh mặt trời thiêu đốt, song lại bị ánh mắt của cậu làm cho đóng băng.

“cô... không phải...” cô ta mở miệng muốn giải thích.

Tường Văn Kiệt từ trên xe bước xuống đón Chu Tự Hằng, lập tức nhìn thấy người phụ nữ kia.

anh còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy Chu Tự Hằng nói: “Chu Xung có người phụ nữ khác rồi, hơn nữa, ông ta cũng không có tư cách đến họp phụ huynh cho tôi.”

Chu Tự Hằng nói xong liền liếc nhìn Tường Văn Kiệt, sau đó đi lên xe, Tường Văn Kiệt bị cậu nhìn mà khẽ rung mình một cái.

Mãi cho đến lúc về nhà, Chu Tự Hằng vẫn không nói gì với Tường Văn Kiệt, dáng vẻ như thể không ai được quấy rầy.

Tường Văn Kiệt cảm thấy, đây giống như là sự yên bình trước giông bão vậy.

Quả nhiên, Chu Tự Hằng đang đè nén cơn giận trong lòng, và hoàn toàn bộc phát ở kì thi.

Cậu nộp giấy trắng, thậm chí đến họ tên cũng không điền.

Ngày hôm ấy, Nam Thành đón một trận mưa lớn, toàn thành phố đều ngập trong tiếng mưa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 23-1

Đến chiều thì trời tạnh mưa, bầu trời trở nên trong xanh.

Bên ngoài trường có rất nhiều ô tô đỗ, trải dài hết hai bên đường, các bậc phụ huynh thì không ngừng sốt ruột nhìn xung quanh.

Chu Xung ngồi trong xe chờ con trai đi ra, hẩn ngậm điều thuốc, mở cửa kính xe ra nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Chuyện thi cử của con trai tôi chưa

bao giờ phải lo lắng, sau này nó nhất định sẽ là trạng nguyên, sao hả? Có muốn kết thông gia không? Con trai tôi phải nói là cực kỳ ưu tú đấy!”

hắn tựa vào ghế xe, cả người thả lỏng, lười nhác cời cúc áo đầu ra.

Chuyện công việc đã được giải quyết xong, Chu Xung khó có lúc được thoải mái như vậy, đáng vẻ có phần hào sảng hơn mọi ngày.

Minh Đại Xuyên thấy Chu Xung đắc ý, không nhịn được nói: “Con gái tôi không cần thêm trạng nguyên, vì bố nó đã là một trạng nguyên rồi.” hắn nhún mày nhìn Chu Xung, lời này không sai, năm đó Minh Đại Xuyên thật sự là trạng nguyên.

Chu Xung tự nhận là thành đạt trong sự nghiệp, nhưng trình độ học vấn thì vẫn là một đòn đũa kích trí mạng, hắn tiếp nhận sự khinh bỉ của Minh Đại Xuyên, nói: “Tôi không học hành tử tế gì, nhưng không phải vẫn còn có con trai học giỏi đấy sao!” hắn vừa ngóng con trai đi ra, vừa nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Đợi nó thi xong tôi sẽ dẫn nó đi du lịch, chơi đùa thỏa thích một thời gian, đợt này bận quá, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với nó.”

Chu Xung thò tay ra cửa xe, vẩy tàn thuốc ra ngoài, Trương Văn Kiệt đã đề cập đến trạng thái của Chu Tự Hằng gần đây cho hắn nghe, cũng khuyên hắn nên nói chuyện nghiêm túc với con một lần.

Trương Văn Kiệt khẩn thiết nói: “Có nhiều chuyện tôi đã thay ngài nói với Chu Tự Hằng, nhưng thật sự phải chính miệng ngài nói thì tiểu thiếu gia mới chịu tin tưởng.” Chu Tự Hằng tính khí bốc đồng, lúc quyết đoán thì có đến tám con ngựa cũng không cản lại được, cũng chẳng nghe ai khuyên giải, Chu Xung không muốn Chu Tự Hằng biết chuyện công ty gặp sự cố, cho nên Trương Văn Kiệt cũng không dám nói.

“Cậu nói xem, có phải tôi không biết cách làm bố hay không?” Chu Xung vút điếu thuốc đã hút hết đi, lại châm một điếu khác.

Trương Văn Kiệt đã kể cho hắn nghe về việc có một người phụ nữ đến tìm Chu Tự Hằng, cũng vì chuyện đó nên hắn mới biết là trường Chu Tự Hằng có mở cuộc họp phụ huynh, lúc đó hắn còn đang ở trong công ty, bận rộn xử lý một đồng vấn kiện.

Minh Đại Xuyên yên lặng nhìn hắn một lúc, gật đầu đáp: “Đúng vậy.” hắn thở dài, nói tiếp: “Chu Tự Hằng nhà anh là một đứa trẻ hiểu chuyện, gặp phải chuyện như vậy, cùng lắm thì nó sẽ giận anh một thời gian rồi thôi ấy mà.”

Minh Đại Xuyên chỉ dùng ba từ đơn giản “Chuyện như vậy” để hình dung lại chuyện xảy ra hôm Thanh Minh.

hắn và Chu Xung quen nhau đã lâu, nhiều khi Chu Xung cũng hay tâm sự với hắn.

“Những lần anh đi làm, đi công tác, ở nhà chỉ có một mình Chu Tự Hằng, chuyện khiến nó vui nhất là mỗi sáng được đến trường học với Tiểu Nguyệt Lượng, vì lúc ấy sẽ có người chơi với nó, chuyện nó mong đợi nhất mỗi ngày là được bố đến đón lúc tan học, tôi nhìn mà thấy thương lắm.” Minh Đại Xuyên cười nói, có đôi khi hắn cảm thấy Chu Tự Hằng rất phiền, nhưng trong lòng thì vẫn rất yêu quý cậu bé, “Con của anh ấy à, đừng thấy vẻ ngoài nó thường kiêu ngạo mà lầm, thực ra nó là một đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm và yếu đuối.”

Chu Xung tính khí cực cần, lăn lộn bốn ba nhiều nơi nhưng vẫn không học được cách hiểu tâm tư người khác, đầu óc hầu như chỉ dành cho việc cạnh tranh công việc chứ không hề biết cách quan tâm đến suy nghĩ của con trai.

Nghe Minh Đại Xuyên đánh giá, Chu Xung chỉ buồn rầu hút thuốc.

Cuộc thi kết thúc, học sinh chạy ào ra bên ngoài, Minh Nguyệt hiền nhiên rất vui vẻ, cô bé chạy nhanh tới như một con ong nhỏ, đến trước mặt Minh Đại Xuyên nói: “Con chào bố, con chào chú Chu.” Lại quay lại vẫy vẫy tay: “anh Chu Chu, bố của anh ở đây này.”

Minh Đại Xuyên thấy cô bé cười mà lòng ấm áp, vuốt tóc con gái rồi mở cửa xe cho con.

Chu Tự Hằng đi tới, hình như có chút ngạc nhiên, sau khi nhìn thấy Chu Xung thì bỗng đứng im tại chỗ, một lúc sau mới tự mở cửa xe rồi ngồi vào.

Sắc mặt cậu không được tốt lắm, mái tóc rũ xuống, Chu Xung sốc lại tinh thần, vui vẻ nói: “Chào con trai!”

Chu Tự Hằng không đáp, chỉ ngẩng lên nhìn Chu Xung thật lâu, sau đó lại cúi đầu.

“Đầu tiên bố sẽ đưa con về nhà để cất cặp sách đã, rồi tối hai bố con mình sẽ đi ra ngoài ăn những món con thích, hai ngày nữa con thích đi đâu cứ việc chọn, bố sẽ đưa con đi chơi...” Chu Xung dường như không cảm nhận được sự lạnh nhạt của con trai, cứ hồ hởi nói, nhưng không khí nặng nề trong xe thì không thể áp chế nổi.

Xuống xe, Chu Tự Hằng nghe thấy tiếng cười nói truyền tới từ trong nhà họ Minh, tiếng Minh Nguyệt ngọt ngào kể chuyện, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý vui vẻ đáp lời. Chu Xung cầm cặp sách cho con, lại xoa đầu con nói: “Nghe chừng Tiểu Nguyệt Lượng lần này thi tốt đấy.” hắn lại đắc ý nói tiếp: “Nhưng mà con trai bố mới là nhất, tiểu tử tổng, con nói...”

hắn còn chưa nói hết câu thì Chu Tự Hằng đã ngẩng lên nhìn hắn, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Con nộp giấy trắng.”

Trong phòng khách rộng lớn, vào giờ khắc này, bỗng yên tĩnh một cách lạ thường, một giọt nước rơi xuống mái hiên cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cổ Chu Xung giống như đang bị người ta bóp nghẹt, hắn cố gắng trấn tĩnh, nói: “Con nói lại lần nữa bố nghe.”

“Con nộp giấy trắng.” Chu Tự Hằng vẫn lạnh lùng nhìn hắn như cũ, lặp lại một lần nữa.

“Phịch -!” Chiếc cặp sách rơi xuống đất, nền đá cẩm thạch trong suốt phản chiếu lại bóng người, Chu Xung dường như còn cảm thấy cơ thể mình đang đung đưa.

Chu Tự Hằng thì lại đứng nghiêm không nhúc nhích, giống như một cái cây tùy ý để cho mưa rơi gió thổi.

“Tại sao lại nộp giấy trắng?! Con có biết là con đang làm cái gì không hả?!” Chu Xung dùng sự nhẫn nại cuối cùng để hỏi.

“Con thích nộp thì nộp thôi.” Chu Tự Hằng thờ ơ đáp, “Dù sao thì bố cũng có thêm quan tâm đến chuyện con thì thế nào đâu, đúng chứ?”

một câu giải thích hơi hợt của con trai đã khiến Chu Xung tức giận: “Sao bố lại không quan tâm chứ! Sao có thể không quan tâm được! Mẹ nó chứ, bố này là người quan tâm nhất đến chuyện này đấy biết không?!” hấn hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Chu Tự Hằng, con mới mấy tuổi hả?! Con không cần tương lai nữa sao?! không muốn học tiếp nữa hả?! Bố ở bên ngoài lăn lộn vất vả kiếm tiền là vì cái gì!!! Còn không phải vì muốn cho con đi học để có một tương lai tốt đẹp hay sao?!!!! Vậy mà con lại dùng một tờ giấy trắng để báo đáp bố!”

Chu Tự Hằng không phản bác, cậu chỉ yên lặng nhìn Chu Xung, nhưng các ngón tay thì chậm rãi co lại rồi cuộn thành nắm đấm.

sự trầm mặc của con trai làm sự tức giận của Chu Xung lên tới đỉnh điểm, mấy tháng qua hấn đã quá mệt mỏi, con giận dường như bị bộc phát hết trong lần này, hấn nắm lấy bờ vai gầy gò của con trai, nói: “Con có biết không, bố mong con học thật giỏi, mong con thi đỗ đại học, mọi thứ bố đã chuẩn bị hết cho con rồi. Con phải được học trong một trường cấp hai tốt nhất, trường cấp ba tốt nhất, đến khi con lớn, bố cũng sẽ giúp con vào được trường đại học tốt nhất luôn, con đi học ở đâu, bố liền mở công ty ở chỗ ấy. Dù cho bố không có tiền đi chăng nữa, thì có phải đập nồi bán sắt bố cũng sẽ tạo điều kiện cho con được ăn học tử tế!”

“Trước đây bố không được đi học, con có biết không, bố hăm mộ những đứa trẻ được đi học biết bao! Con có biết không, bố không có tri thức, cho nên lăn lộn trong xã hội cũng khó khăn hơn nhiều. Lúc bố mới mở công ty, có rất nhiều kẻ đã lợi dụng chuyện bố không có học vấn để chơi xấu bố, bố đã phải bồi thường thiệt hại không biết bao nhiêu tiền, cũng gặp không biết bao nhiêu gian khổ thì mới có được ngày hôm nay!”

“Hi vọng duy nhất của bố chính là con trai bố phải học thật giỏi, vậy mà...” Chu Tự Hằng bị hấn lay mạnh người, dường như phải gào lên nói: “Vậy mà con lại nộp giấy trắng! Nộp giấy trắng! Con làm vậy thì hại đến ai, chỉ tự hại chính bản thân mình thôi! Học tiểu học xong là muốn bỏ học phải không? Được, vậy con cứ giống như bố năm ấy đi, vào trong núi đào đất tìm thức ăn, lội sông bắt từng con cá, đến công trường vác gạch tự nuôi sống bản thân đi! Con nói bố không thêm quan tâm đến con ư? Bố có chỗ nào không quan tâm đến con chứ? Bố nuôi con khôn lớn, đứt ruột đứt gan vì con, dành cho con những thứ tốt đẹp nhất trên đời, có cái gì tốt cũng đều giữ lại cho con hết!”

nói xong, hấn không chịu đựng nổi nữa, hai chân quỳ rạp xuống đất, nắm chặt bả vai Chu Tự Hằng, hai mắt đỏ hoe nhìn con, khàn giọng nói: “Chu Xung tôi vất vả nuôi con khôn lớn, vậy mà cuối cùng nó lại không hiểu chuyện như thế này đây!”

“Vậy cứ coi như ông không có đứa con trai này đi!” Chu Tự Hằng nhìn thẳng vào bố, mọi tâm tư chất chứa trong hai tháng nay đều bộc lộ ra hết, “Ông có tình nhân bên ngoài sẵn sàng ở bên ông mỗi tối đó, ông đi tìm người ta đi! Để người ta sinh cho ông một đứa con trai ngoan ngoãn khác, rồi ông có thể cho đứa con trai ấy học ở những trường tốt nhất, còn tôi chỉ là một đứa hư hỏng, ông nên vứt bỏ tôi đi, rồi một lần nữa nuôi dạy một đứa con trai khác!”

Chu Tự Hằng nói xong liền cắn chặt môi, gần như sắp bật ra máu, có đau đớn như vậy mới khiến cậu không thể chảy nước mắt, cứ thế mở to mắt nhìn Chu Xung.

Chu Xung tức giận giơ tay lên thật cao, nhưng thấy sự tức giận đang hiện rõ trên đôi mắt của con trai, hấn lại không nỡ xuống tay, cuối cùng bắt lực buông thõng tay xuống.

Điều này khiến cho Chu Tự Hằng không thể tin được, cậu mở to mắt ra nhìn, từ bé đến giờ Chu Xung chưa từng đánh cậu bao giờ, thế mà vừa rồi, bố lại có ý định muốn tát cậu một cái.

sự hi vọng mong manh của Chu Tự Hằng lập tức tan biến, người mà cậu luôn lệ thuộc và sùng bái, có lẽ cũng chẳng hề yêu thương gì cậu cả.

Chu Tự Hằng dùng sức đẩy Chu Xung ra, lại nhìn hấn một lúc nữa rồi mới quay người chạy lên lầu, khóa chặt cửa phòng lại, một mình liếm láp vết thương.

Phòng khách lại trở nên yên tĩnh, Chu Xung ngã ngồi xuống sàn, hai tay run rẩy, móc hộp thuốc lá trong túi áo ra, hấn cầm điếu thuốc lên, lại thấy trên tay có nước, chính là giọt nước mắt của Chu Tự Hằng khi nãy lúc chạy đi đã rơi vào.

Chu Xung vứt điếu thuốc đi, mệt mỏi vò tóc, cuối cùng vui đầu thật sâu vào đầu gối.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23-2

Đến chiều thì trời tạnh mưa, bầu trời trở nên trong xanh.

Bên ngoài trường có rất nhiều ô tô đỗ, trải dài hết hai bên đường, các bậc phụ huynh thì không ngừng sốt ruột nhìn xung quanh.

Chu Xung ngồi trong xe chờ con trai đi ra, hần ngậm điều thuốc, mở cửa kính xe ra nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Chuyện thi cử của con trai tôi chưa bao giờ phải lo lắng, sau này nó nhất định sẽ là trạng nguyên, sao hả? Có muốn kết thông gia không? Con trai tôi phải nói là cực kỳ ưu tú đấy!”

hần tựa vào ghế xe, cả người thả lỏng, lười nhác cời cúc áo đầu ra.

Chuyện công việc đã được giải quyết xong, Chu Xung khó có lúc được thoải mái như vậy, đáng vẻ có phần hào sảng hơn mọi ngày.

Minh Đại Xuyên thấy Chu Xung đặc ý, không nhịn được nói: “Con gái tôi không cần thêm trạng nguyên, vì bố nó đã là một trạng nguyên rồi.” hần nhú mắt nhìn Chu Xung, lời này không sai, năm đó Minh Đại Xuyên thật sự là trạng nguyên.

Chu Xung tự nhận là thành đạt trong sự nghiệp, nhưng trình độ học vấn thì vẫn là một đòn đá kích trí mạng, hần tiếp nhận sự khinh bỉ của Minh Đại Xuyên, nói: “Tôi không học hành từ tể gì, nhưng không phải vẫn còn có con trai học giỏi đấy sao!” hần vừa ngóng con trai đi ra, vừa nói chuyện với Minh Đại Xuyên: “Đội nó thì xong tôi sẽ dẫn nó đi du lịch, chơi đùa thỏa thích một thời gian, đợt này bận quá, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi với nó.”

Chu Xung thò tay ra cửa xe, vẩy tàn thuốc ra ngoài, Tưởng Văn Kiệt đã đề cập đến trạng thái của Chu Tự Hằng gần đây cho hần nghe, cũng khuyên hần nên nói chuyện nghiêm túc với con một lần.

Tưởng Văn Kiệt khẩn thiết nói: “Có nhiều chuyện tôi đã thay ngài nói với Chu Tự Hằng, nhưng thật sự phải chính miệng ngài nói thì tiểu thiếu gia mới chịu tin tưởng.” Chu Tự Hằng tính khí bốc đồng, lúc quyết đoán thì có đến tám con ngựa cùng không cản lại được, cũng chẳng nghe ai khuyên giải, Chu Xung không muốn Chu Tự Hằng biết chuyện công ty gặp sự cố, cho nên Tưởng Văn Kiệt cũng không dám nói.

“Cậu nói xem, có phải tôi không biết cách làm bố hay không?” Chu Xung vút điều thuốc đã hút hết đi, lại châm một điều khác.

Tưởng Văn Kiệt đã kể cho hần nghe về việc có một người phụ nữ đến tìm Chu Tự Hằng, cũng vì chuyện đó nên hần mới biết là trường Chu Tự Hằng có mở cuộc họp phụ huynh, lúc đó hần còn đang ở trong công ty, bận rộn xử lý một đồng văn kiện.

Minh Đại Xuyên yên lặng nhìn hần một lúc, gật đầu đáp: “Đúng vậy.” hần thờ dãi, nói tiếp: “Chu Tự Hằng nhà anh là một đứa trẻ hiểu chuyện, gặp phải chuyện như vậy, cũng lắm thì nó sẽ giận anh một thời gian rồi thôi ấy mà.”

Minh Đại Xuyên chỉ dùng ba từ đơn giản “Chuyện như vậy” để hình dung lại chuyện xảy ra hôm Thanh Minh.

hần và Chu Xung quen nhau đã lâu, nhiều khi Chu Xung cũng hay tâm sự với hần.

“Những lần anh đi làm, đi công tác, ở nhà chỉ có một mình Chu Tự Hằng, chuyện khiến nó vui nhất là mỗi sáng được đến trường học với Tiểu Nguyệt Lượng, vì lúc ấy sẽ có người chơi với nó, chuyện nó mong đợi nhất mỗi ngày là được bố đến đón lúc tan học, tôi nhìn mà thấy thương lắm.” Minh Đại Xuyên cười nói, có đôi khi hần cảm thấy Chu Tự Hằng rất phiền, nhưng trong lòng thì vẫn rất yêu quý cậu bé, “Con của anh ấy à, đừng thấy vẻ ngoài nó thường kiêu ngạo mà lầm, thực ra nó là một đứa trẻ cực kỳ nhạy cảm và yếu đuối.”

Chu Xung tính khí cực cần, lẫn lộn bốn ba nhiều nơi nhưng vẫn không học được cách hiểu tâm tư người khác, đầu óc hầu như chỉ dành cho việc cạnh tranh công việc chứ không hề biết cách quan tâm đến suy nghĩ của con trai.

Nghe Minh Đại Xuyên đánh giá, Chu Xung chỉ buồn rầu hút thuốc.

Cuộc thi kết thúc, học sinh chạy ào ra bên ngoài, Minh Nguyệt hiển nhiên rất vui vẻ, cô bé chạy nhanh tới như một con ong nhỏ, đến trước mặt Minh Đại Xuyên nói: “Con chào bố, con chào chú Chu.” Lại quay lại vẫy vẫy tay: “anh Chu Chu, bố của anh ở đây này.”

Minh Đại Xuyên thấy cô bé cười mà lòng ấm áp, vuốt tóc con gái rồi mở cửa xe cho con.

Chu Tự Hằng đi tới, hình như có chút ngạc nhiên, sau khi nhìn thấy Chu Xung thì bỗng đứng im tại chỗ, một lúc sau mới tự mở cửa xe rồi ngồi vào.

Sắc mặt cậu không được tốt lắm, mái tóc rũ xuống, Chu Xung sốc lại tinh thần, vui vẻ nói: “Chào con trai!”

Chu Tự Hằng không đáp, chỉ ngẩng lên nhìn Chu Xung thật lâu, sau đó lại cúi đầu.

“Đầu tiên bố sẽ đưa con về nhà để cất cặp sách đã, rồi tối hai bố con mình sẽ đi ra ngoài ăn những món con thích, hai ngày nữa con thích đi đâu cứ việc chọn, bố sẽ đưa con đi chơi...” Chu Xung dường như không cảm nhận được sự lạnh nhạt của con trai, cứ hồ hởi nói, nhưng không khí nặng nề trong xe thì không thể áp chế nổi.

Xuống xe, Chu Tự Hằng nghe thấy tiếng cười nói truyền tới từ trong nhà họ Minh, tiếng Minh Nguyệt ngọt ngào kể chuyện, Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý vui vẻ đáp lời.

Chu Xung cầm cặp sách cho con, lại xoa đầu con nói: “Nghe chừng Tiểu Nguyệt Lượng lần này thi tốt đây.” hấn lại đắc ý nói tiếp: “Nhưng mà con trai bố mới là nhất, tiểu tử tông, con nói...”

hấn còn chưa nói hết câu thì Chu Tự Hằng đã ngẩng lên nhìn hấn, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Con nộp giấy trắng.”

Trong phòng khách rộng lớn, vào giờ khắc này, bỗng yên tĩnh một cách lạ thường, một giọt nước rơi xuống mái hiên cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cổ Chu Xung giống như đang bị người ta bóp nghẹn, hấn cố gắng trấn tĩnh, nói: “Con nói lại lần nữa bố nghe.”

“Con nộp giấy trắng.” Chu Tự Hằng vẫn lạnh lùng nhìn hấn như cũ, lặp lại một lần nữa.

“Phích -!” Chiếc cặp sách rơi xuống đất, nền đá cẩm thạch trong suốt phản chiếu lại bóng người, Chu Xung dường như còn cảm thấy cơ thể mình đang đung đưa.

Chu Tự Hằng thì lại đứng nghiêm không nhúc nhích, giống như một cái cây tùy ý để cho mưa rơi gió thổi.

“Tại sao lại nộp giấy trắng?! Con có biết là con đang làm cái gì không hả?!” Chu Xung dùng sự nhẫn nại cuối cùng để hỏi.

“Con thích nộp thì nộp thôi.” Chu Tự Hằng thờ ơ đáp, “Dù sao thì bố cũng có thêm quan tâm đến chuyện con thi thể nào đâu, đúng chứ?”

một câu giải thích hời hợt của con trai đã khiến Chu Xung tức giận: “Sao bố lại không quan tâm chứ! Sao có thể không quan tâm được! Mẹ nó chứ, bố này là người quan tâm nhất đến chuyện này đấy biết không?!” hấn hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Chu Tự Hằng, con mới mấy tuổi hả?! Con không cần tương lai nữa sao?! không muốn học tiếp nữa hả?! Bố ở bên ngoài lăn lộn vất vả kiếm tiền là vì cái gì!!! Còn không phải vì muốn cho con đi học để có một tương lai tốt đẹp hay sao?!!!! Vậy mà con lại dùng một tờ giấy trắng để báo đáp bố!”

Chu Tự Hằng không phản bác, cậu chỉ yên lặng nhìn Chu Xung, nhưng các ngón tay thì chậm rãi co lại rồi cuộn thành nắm đấm.

sự trảm mạc của con trai làm sự tức giận của Chu Xung lên tới đỉnh điểm, mấy tháng qua hấn đã quá mệt mỏi, con giận dường như bị bộc phát hết trong lần này, hấn nắm lấy bờ vai gầy gò của con trai, nói: “Con có biết không, bố mong con học thật giỏi, mong con thi đỗ đại học, mọi thứ bố đã chuẩn bị hết cho con rồi. Con phải được học trong một trường cấp hai tốt nhất, trường cấp ba tốt nhất, đến khi con lớn, bố cũng sẽ giúp con vào được trường đại học tốt nhất luôn, con đi học ở đâu, bố liền mở công ty ở chỗ ấy. Dù cho bố không có tiền đi chăng nữa, thì có phải đập nồi bán sắt bố cũng sẽ tạo điều kiện cho con được ăn học tử tế!”

“Trước đây bố không được đi học, con có biết không, bố hăm mộ những đứa trẻ được đi học biết bao! Con có biết không, bố không có tri thức, cho nên lăn lộn trong xã hội cũng khó khăn hơn nhiều. Lúc bố mới mở công ty, có rất nhiều kẻ đã lợi dụng chuyện bố không có học vấn để chơi xấu bố, bố đã phải bồi thường thiệt hại không biết bao nhiêu tiền, cũng gặp không biết bao nhiêu gian khổ thì mới có được ngày hôm nay!”

“Hi vọng duy nhất của bố chính là con trai bố phải học thật giỏi, vậy mà...” Chu Tự Hằng bị hấn lay mạnh người, dường như phải gào lên nói: “Vậy mà con lại nộp giấy trắng! Nộp giấy trắng! Con làm vậy thì hại đến ai, chỉ tự hại chính bản thân mình thôi! Học tiểu học xong là muốn bỏ học phải không? Được, vậy con cứ giống như bố năm ấy đi, vào trong núi đào đất tìm thức ăn, lội sông bắt từng con cá, đến công trường vác gạch tự nuôi sống bản thân đi! Con nói bố không thêm quan tâm đến con ư? Bố có chỗ nào không quan tâm đến con chứ? Bố nuôi con khôn lớn, đứt ruột đứt gan vì con, dành cho con những thứ tốt đẹp nhất trên đời, có cái gì tốt cũng đều giữ lại cho con hết!”

nói xong, hấn không chịu đựng nổi nữa, hai chân quỳ rạp xuống đất, nắm chặt bả vai Chu Tự Hằng, hai mắt đỏ hoe nhìn con, khàn giọng nói: “Chu Xung tôi vất vả nuôi con khôn lớn, vậy mà cuối cùng nó lại không hiểu chuyện như thế này đây!”

“Vậy cứ coi như ông không có đứa con trai này đi!” Chu Tự Hằng nhìn thẳng vào bố, mọi tâm tư chất chứa trong hai tháng nay đều bộc lộ ra hết, “Ông có tình nhân bên ngoài sẵn sàng ở bên ông mỗi tối đó, ông đi tìm người ta đi! Để người ta sinh cho ông một đứa con trai ngoan ngoãn khác, rồi ông có thể cho đứa con trai ấy học ở những trường tốt nhất, còn tôi chỉ là một đứa hư hỏng, ông nên vứt bỏ tôi đi, rồi một lần nữa nuôi dạy một đứa con trai khác!”

Chu Tự Hằng nói xong liền cắn chặt môi, gần như sắp bật ra máu, có đau đớn như vậy mới khiến cậu không thể chảy nước mắt, cứ thế mở to mắt nhìn Chu Xung.

Chu Xung tức giận giơ tay lên thật cao, nhưng thấy sự tức giận đang hiện rõ trên đôi mắt của con trai, hấn lại không nỡ xuống tay, cuối cùng bất lực buông thõng tay xuống.

Điều này khiến cho Chu Tự Hằng không thể tin được, cậu mở to mắt ra nhìn, từ bé đến giờ Chu Xung chưa từng đánh cậu bao giờ, thế mà vừa rồi, bố lại có ý định muốn tát cậu một cái.

sự hi vọng mong manh của Chu Tự Hằng lập tức tan biến, người mà cậu luôn lệ thuộc và sùng bái, có lẽ cũng chẳng hề yêu thương gì cậu cả.

Chu Tự Hằng dùng sức đẩy Chu Xung ra, lại nhìn hấn một lúc nữa rồi mới quay người chạy lên lầu, khóa chặt cửa phòng lại, một mình liếm láp vết thương.

Phòng khách lại trở nên yên tĩnh, Chu Xung ngã ngồi xuống sàn, hai tay run rẩy, móc hộp thuốc lá trong túi áo ra, hấn cầm điếu thuốc lên, lại thấy trên tay có nước, chính là giọt nước mắt của Chu Tự Hằng khi nãy lúc chạy đi đã rơi vào.

Chu Xung vứt điều thuốc đi, mặt mũi đỏ bừng, cuối cùng cúi đầu thật sâu vào đầu gối.

*

Buổi tối hôm sau, Chu Xung cầm một chai rượu sang nhà Minh Đại Xuyên.

Minh Nguyệt chạy ra mở cửa, cô bé cười tươi chào Chu Xung, sau đó lại ngó ra phía sau, hỏi: “anh Chu Chu không đến cùng chú ả?”

Chu Xung khổ sở cười, xoa đầu cô bé, không nói gì.

Nhà họ Minh đã ăn xong cơm tối, Giang Song Lý đã ra khỏi nhà một tiếng trước, cô đến trường đại học để dạy môn tự chọn “Con người và phong cách nước anh”, một môn học rất được các sinh viên hoan nghênh.

Minh Đại Xuyên ra chào đón, thấy Chu Xung cầm theo chai rượu thì có hơi ngạc nhiên, một lúc sau hắt bảo Minh Nguyệt vào phòng tập nhảy để luyện tập.

Chu Xung ngồi vào quầy bar trong nhà họ Minh, hắt mở chai rượu ra, sau đó bật cười, nụ cười trông rất khó coi, Minh Đại Xuyên nói: “Đừng cười nữa, nói đi, có chuyện gì?”

Chu Xung uống cạn một ly, hơi cay lan tràn trong lồng ngực, một lúc sau, hắt lại rót thêm một ly, nói: “Con tôi, nó nộp giấy trắng.”

Minh Đại Xuyên nhấp một ngụm rượu, yên lặng nghe Chu Xung nói chuyện.

“Cậu nói xem, sao nó lại nộp giấy trắng chứ?” Chu Xung xoa mặt, hai mắt đỏ hoe, “Tôi...”

hắt nhắm chặt hai mắt nói: “Nếu hôm nay nó không nói với tôi là nó không cần làm con của tôi nữa, thì tôi sẽ không bao giờ biết thì ra nó lại hận tôi đến như vậy.”

Chu Xung thật sự không thể tiếp nhận được chuyện này.

Chu Tự Hằng trưa hôm nay vẫn không chịu ăn cơm, mà hắt cũng không ăn, bây giờ uống rượu mạnh vào lại càng cảm thấy xót ruột: “Tôi nói cái này cũng không sợ cậu chê cười, Minh Đại Xuyên, tôi thật sự hâm mộ những người có tri thức như vợ chồng cậu.” hắt cười nói, “Cậu cũng biết là tôi không học hết phổ thông, cả Nam Thành đều nói là tôi không thích học đúng không? Mẹ nó chứ, làm gì có chuyện tôi không muốn đi học! Tôi chỉ có một mình, phải tự lên núi kiếm ăn, xuống sông làm thuê, thời gian đâu mà học nữa.”

“Nhưng tôi đã có Chu Tự Hằng, ngay từ đầu tôi đã nghĩ, rằng ông đây nhất định sẽ nuôi dạy đứa con trai này thật tốt. Tôi không muốn nó phải sống một cuộc sống khổ sở như mình ngày xưa nữa, mỗi ngày cứ nhảy lên nhảy xuống tàu, sợ bị người ta bắt được, có tí tiền thì đi làm ăn buôn bán. Tôi không muốn nó giống tôi, mở quán ăn đêm, mở quán bar, kiếm ra những đồng tiền phức tạp đó, cậu nói xem, tôi đã làm sai chỗ nào?” hắt lại châm một điều thuốc, nói tiếp: “Hồi nhỏ thằng bé đáng yêu như vậy, lại ngoan nữa, sao lớn lên lại biến thành như vậy chứ?”

Minh Đại Xuyên nhìn Chu Xung che mặt khóc, thở dài nói: “Chuyện xảy ra hôm Thanh Minh, anh đã giải thích với thằng bé thế nào?”

Chu Xung im lặng không đáp.

“Có phải anh không hề nói gì với Chu Tự Hằng đúng không?” Minh Đại Xuyên lại nói.

“Tôi...” Chu Xung vò đầu, “Tôi biết phải nói với nó thế nào đây!”

Minh Đại Xuyên nghiêm mặt nói: “Sự thật thế nào thì nói thế ấy! Chu Xung, con của anh không còn nhỏ nữa, nó rất thông minh và học giỏi như anh mong muốn, cho nên cũng rất hiểu chuyện.” hắt nhấp một ngụm rượu, bởi vì quá cay nên khẽ cau mày: “Có thể Chu Tự Hằng hiểu lầm rằng dạo này anh bận rộn cũng là vì đi cặp bồ ở bên ngoài đấy.”

“Dạo gần đây tôi có đi gặp mấy người phụ nữ nhưng đều chỉ là xã giao thôi! Cậu cũng biết hoàn cảnh khi ấy của tôi rồi đó!” Chu Xung thở dốc, hút một hơi thuốc thật sâu.

“Nhưng con trai anh không biết.” Minh Đại Xuyên nói, “anh có nói với nó không? nói trong khoảng thời gian này anh phải đi xã giao nhiều ấy?”

“Chuyện xã giao công việc tôi tự gánh là đủ rồi, nói cho nó nó lại lo lắng. Để con phải một tâm suy nghĩ cùng mình thì tôi còn xứng làm một thằng đàn ông nữa hay không?!” Chu Xung nói năng rất khí thế, nhưng thấy Minh Đại Xuyên đang nhìn mình, hắt lại nhỏ giọng nói tiếp: “Chủ yếu cũng là vì nó sắp phải thi, tôi định chờ khi nào nó thi xong, chuyện công việc ổn định rồi thì mới nghiêm túc giải thích với nó về chuyện hôm Thanh Minh kia.”

Tường Văn Kiệt cũng đã khuyên hắt nên giải thích sớm, nhưng hắt lại tự có suy tính riêng, hắt chỉ không muốn con trai thấy hắt là một người bố vô dụng, hắt muốn con trai thấy rằng bố nó có thể giải quyết được mọi khó khăn, chứ không phải là một người bố bị dìm vào cảnh khốn khó bất lực.

Hình tượng của một người cha vĩ đại.

“Nếu anh chịu nói sớm hơn thì đã không có ngày hôm nay rồi.” Minh Đại Xuyên cảm khái, “Chu Tự Hằng giờ đã phản nghịch rồi, tôi cũng không thể giúp gì được cho anh cả, chỉ đành phải chờ chính con trai anh tự nghĩ thông thôi.”

Minh Đại Xuyên và Chu Xung lại cụng ly, ngồi rót rượu cho nhau.

Chu Xung không say, sau bao năm từ lượng của hắn trở nên rất tốt, nhưng lúc này hắn lại rất muốn say, cứ nói mãi không thôi: “rõ ràng hồi nhỏ nó không như vậy mà, sao đột nhiên lại thay đổi rồi...Sao lại thay đổi chứ...”

hắn trầm nghĩ, thời tiết đang nóng dần, chim yến cũng bay về rồi, mà sao lòng của con trai vẫn chưa thể ấm lên?

Minh Đại Xuyên vỗ vai hắn, nhớ lại nhiều năm trước, Chu Xung bế con trai ngồi lên vai mình chơi trò cưỡi ngựa, một lớn một nhỏ đều cười rất tươi.

Minh Đại Xuyên quay đầu, phát hiện Minh Nguyệt đang đứng ở ngoài nghe lén hai người nói chuyện.

Minh Nguyệt bị bố phát hiện, chân tay luống cuống, cúi đầu nhìn mũi chân, đi tới nhận sai lầm: “Bố, không phải con cố ý đâu, con chỉ muốn nhìn xem anh Chu Chu có đi cùng sang đây không thôi.”

Minh Đại Xuyên gạt đầu, cười véo nhẹ mặt cô bé.

Nhận được sự tha thứ của bố, Minh Nguyệt quay sang nhìn Chu Xung có vẻ như đang say, lúc này nằm gục ở quầy bar, hỏi: “Bố ơi, có phải anh Chu Chu và chú Chu Xung đang cãi nhau to không ạ?” cô bé vừa nghe thấy việc Chu Tự Hằng nộp giấy trắng thì rất bàng hoàng.

“Đúng vậy.” Minh Đại Xuyên cất ly rượu đi, lại mở cửa sổ ra, không muốn con gái phải ngửi mùi khói thuốc và rượu, “Mâu thuẫn rất khó giải quyết đấy.”

“Nếu là con thì con nhất định sẽ không cãi nhau với bố đâu, con sẽ kể hết những điều không vui trong lòng mình cho bố nghe.” Minh Nguyệt hôn Minh Đại Xuyên một cái, “Bố ơi, sau này bố đừng vì con mà buồn nhé, nhìn chú Chu buồn đến gãy cả người đi kìa.”

Minh Đại Xuyên ôm Minh Nguyệt, dán sát mặt vào mặt cô bé, nhẹ nhàng đáp lại.

Chu Xung vẫn nằm gục ở quầy bar, nhưng lại âm thầm rơi nước mắt.

Lúc ở trên núi tuyết không có thức ăn, hắn không khóc. Lúc nhảy xuống xe lửa bị gãy xương, đau đớn vô cùng, hắn không khóc. Khi sự nghiệp bị người ta cản trở, hắn cũng không khóc.

Nhưng hôm nay, hắn lại một mình đến phát khóc.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy thấm thía một câu nói – “Nước mắt đàn ông không dễ rơi, chẳng qua là chưa động đến nỗi đau mà thôi.”

“Tại sao lại đột ngột thay đổi như vậy? Con trai tôi tại sao lại thay đổi như vậy chứ...”

*

Chu Xung đã say khướt, nằm im không nhúc nhích ở nhà họ Minh.

Minh Nguyệt không ngủ được, cô bé rón rén mở cửa đi sang nhà họ Chu, cô giúp việc ra mở cửa, thấy Minh Nguyệt thì lập tức chạy ngay vào bếp cầm một bát thức ăn nóng hổi đưa cho cô bé.

Minh Nguyệt cầm bát thức ăn đến gõ cửa phòng Chu Tự Hằng, không thấy Chu Tự Hằng trả lời, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng bước chân.

“anh Chu Chu...”

“anh Chu Chu...”

không ai đáp lại.

Nhưng Minh Nguyệt biết Chu Tự Hằng ở bên trong, đang nghe cô bé nói.

Minh Nguyệt đứng yên thật lâu, đầu dựa vào cửa, nghĩ mãi mới nói: “Bố em nói, nếu bị ai đó làm tổn thương thì cũng có rất nhiều cách trả thù, mà cách ngu ngốc nhất chính là tự làm hại đến mình.”

“Kì thi này em đã rất cố gắng rất cố gắng, em nghĩ nhất định anh sẽ vào học ở một trường cấp hai tốt nhất ở Nam Thành, mà em thì không muốn xa anh.” Minh Nguyệt nghĩ lại lúc chiều thi xong mình đã vui vẻ thế nào, vậy mà bây giờ lại chỉ thấy mất mát.

“Em sợ sau này chúng mình sẽ không được ngồi cùng bàn với nhau nữa...” cô bé dựa vào cửa, nghẹn ngào nói.

Chu Tự Hằng đứng trong phòng, từ sau khi nộp giấy trắng, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy hối hận, cậu dựa lưng vào cửa, lặng lẽ rơi nước mắt.

Tháng chín, vào đợt nhập học của trường Nhất Trung, Chu Xung đã ủng hộ nhà trường một đàn máy tính mới, để Chu Tự Hằng có cơ hội được vào học ở trường này.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24

Từ khu biệt thự Lâm Hồ đến trường Nhất Trung phải đi ngang qua sông Tàn Hoài.

Nếu thời tiết đẹp thì Nam Thành là một nơi rất thích hợp để ngắm mặt trời lặn, bức tường thành cổ kính kiểu cung đình được ánh hoàng hôn chiếu rọi, làm hiện rõ từng chiếc trụ cầu được mạ vàng, trên sông thấp thoáng những mái chèo.

Lúc này, Chu Tự Hằng dừng xe đạp lại, thỏa mãn tâm nguyện muốn ngắm mặt trời lặn của Minh Nguyệt, cô bé thì ngắm cảnh, còn cậu thì nhân cơ hội để ngắm cô bé, thỉnh thoảng có một cơn gió khẽ làm mép váy cô bé tung lên, cậu nhìn mà tim đập thình thịch.

Chu Tự Hằng rất thích trời mưa, những lúc trời mưa, cậu không mang ô, còn Minh Nguyệt thì mang một cái ô rất lớn, cô bé ngồi đằng sau xe đạp, duỗi dài cánh tay trắng trẻo nhỏ bé ra, cố gắng che mưa cho cậu. Lúc đi qua chỗ trống hoặc hòn đá, Minh Nguyệt không cẩn thận bị nhào về đằng trước, va mạnh vào lưng cậu, nhờ thế mà cậu được ngửi thấy một mùi hương rất thơm, kèm theo đó là sự mềm mại của cơ thể con gái.

Bất luận thời tiết có ra sao, giây phút được đèo Minh Nguyệt đi học chính là thời điểm vui nhất trong ngày của Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt giống như một con chim nhỏ, cứ lúi lo sau lưng cậu, hai cái chân đung đưa, hưng phấn kể những chuyện trong ngày. Những lúc như vậy Chu Tự Hằng đều thầm cảm ơn Minh Đại Xuyên, cậu cảm thấy ông chú hàng xóm có khuôn mặt nghiêm túc đó cũng có điểm đáng yêu đấy chứ, ít nhất thì Minh Đại Xuyên đã cho phép cậu được đèo Minh Nguyệt đi học mỗi ngày.

Tháng chín năm 2000, Chu Tự Hằng vào trường Nhất Trung với điểm thi là 0, lập nên lịch sử mới cho nhà trường. Vậy mà cậu không hề cảm thấy xấu hổ, đi học rất tùy ý, cậu không thích mặc đồng phục, suốt ngày diện cả cây đen, cũng không thích nghe giảng, lại còn đánh nhau một trận với đám đầu gấu của trường, thành công lên vị trí đại ca, cứ thế tung hoành ngang ngược.

Và thế là cậu cũng được mọi người đặt cho một biệt hiệu là “Tung hoành ca”.

Tất nhiên Chu Tự Hằng rất thích cái tên này, nếu không phải trong lòng vẫn còn một chút xiu ngượng ngùng thì cậu nhất định sẽ bảo bọn đàn em gọi Minh Nguyệt là “Tung hoành tẩu”.

Mong ước nhỏ nhoi này được cậu cẩn thận giấu trong lòng, cứ mỗi lần nghĩ đến là lại tủm tỉm cười.

Dường như mọi hào quang hồi nhỏ đã bị cậu vứt bỏ hết, giờ đây cậu không còn là cậu học trò thông minh nhưng có phần nghịch ngợm trong mắt các thầy cô nữa, mà trở thành một hỗn thế ma vương, tuy thông minh nhưng lại không dành cho việc học.

Nhưng cậu vẫn được lên lớp bình thường, chưa từng bị yêu cầu lưu ban. Chu Xung trở thành khách quen của nhà trường, lúc thì đến vì kết quả học tập của Chu Tự Hằng, lúc thì để xin lỗi và gửi tiền thuốc men cho phụ huynh của những học sinh bị Chu Tự Hằng đánh, có khi thì đến họp phụ huynh, hẳn an vị ngồi ở bàn cuối cùng, mặc tây trang chỉnh tề, nghe giáo viên nói về vấn đề đạo đức gần đây “có một vài học sinh” rất yếu kém, nét mặt tỉnh bơ không một chút tức giận.

Chu Xung như trở thành một người khác, hẳn để ý đến từng chuyện nhỏ nhặt nhất của Chu Tự Hằng, bất luận Chu Tự Hằng có quan tâm hay không, hẳn đều sẽ nói hết về chuyện công ty và chuyện trường ngày đạo gần đây phát sinh cho con trai nghe, có đi đâu cũng sẽ báo cáo hết với con, nhưng Chu Tự Hằng chỉ hời hợt nói “Biết rồi!”, chẳng thèm nhớ ở trong đầu.

Cuối tháng tư, Giang Nam dần bị chìm trong cái nóng oi bức.

Chu Tự Hằng ngồi trên xe đạp, dừng trên con đường nhỏ ở khu Lâm Hồ chờ Minh Nguyệt.

Cậu lười nhác bấm chuông thức giấc: “Em mau xuống đi, còn chậm chạp nữa thì anh không đợi nữa đâu đấy.”

Vì đang trong thời kì vỡ giọng nên giọng cậu có phần trầm hơn trước, nhưng vẫn trong trẻo và dễ nghe, rõ ràng là nói vậy, nhưng giọng điệu nghe vào thì chẳng cảm thấy là cậu đang mất kiên nhẫn gì cả, ngược lại còn như là đang muốn trêu chọc người ta vậy.

“Em ra ngay đây.” Minh Nguyệt mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài đáp lại, “Chu Chu, anh đợi em nha, chỉ một chút nữa thôi.” cô bé vội vội vàng vàng giơ ngón trỏ ra, giọng điệu khẩn thiết.

“Ừ.” Chu Tự Hằng nhíu mày, giả bộ tức giận đáp.

Trong phòng truyền đến tiếng Minh Đại Xuyên dặn dò, còn cả Giang Song Lý nữa, Minh Nguyệt vâng vâng dạ dạ rồi mở cửa chạy ra ngoài.

Có thể vì hôm nay hơi nóng nên cô bé mặc đồng phục mùa hè của trường Nhất Trung, váy dài màu xám, sơ mi trắng và một cái áo khoác, tất che đi cặp đùi trắng nõn, giày da màu đen, tóc buộc một nửa. cô bé có mái tóc rất dài, chạm đến tận thắt lưng, làm nền cho vòng eo mảnh mai của một cô gái.

Chu Tự Hằng vốn đang lười nhác ngồi trên xe đạp, thấy cô bé chạy tới thì không tự chủ mà đứng thẳng người lên, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi huyýt sáo khen ngợi: “Minh cô nương hôm nay nhìn lại xinh hơn rồi.”

Giờ cậu đã là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, sống mũi cao thẳng, lông mày rậm hơi xếch lên. Cậu mặc một cây đen, vóc dáng cao lớn, lúc khen Minh Nguyệt, đôi mắt cậu sáng lên như ngọc vậy.

Về ngoài thì có vẻ như đang đùa một cách hồ hững, nhưng thật ra trong lòng cậu đang rất căng thẳng, tay cầm lái cũng đã rịn mồ hôi.

rõ ràng ngày nào cậu cũng được gặp cô bé, rõ ràng ngày nào cũng khen cô bé, nhưng không hiểu sao vẫn cứ kích động như vậy.

“Em chỉ mặc đồng phục thôi!” Minh Nguyệt vừa bực vừa buồn cười nhìn cậu, “Tất cả mọi người đều mặc giống nhau mà.” Trừ Chu Tự Hằng bá đạo ra.

“Ồ, thế à?” Chu Tự Hằng nghiêng người, lại tỉ mỉ nhìn cô bé một lượt, nghiêm túc nói: “Váy thì em mặc trông đẹp nhất.”

Đó thật sự không phải là câu nói đùa.

Minh Nguyệt quả rất xứng đáng với lời khen ngợi của cậu, cô bé lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, khuôn mặt tinh xảo, cái trán căng bóng, đôi mắt hoa đào, lông mi dày như một cái quạt nhỏ, cứ chớp chớp khiến cho lòng Chu Tự Hằng nhộn nhạo, lúc cười lên thì mắt cong lại như vầng trăng khuyết, in sâu vào tim cậu. cô bé có cái mũi cao giống Minh Đại Xuyên, cặp môi đầy đặn, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, vô cùng đáng yêu và ngây thơ.

Mặc kệ có phải “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” hay không, tóm lại ngày nào Chu Tự Hằng nhìn thấy cô bé, cũng thấy cô bé càng ngày càng xinh lên rất nhiều.

Minh Nguyệt không để ý đến mấy lời của Chu Tự Hằng, cô bé đi tới ngồi ra phía sau xe.

Mặc dù có tấm lưng cao rộng của Chu Tự Hằng ở ngay trước mặt, nhưng cô bé lại không ôm lấy eo cậu, cũng không nắm lấy áo cậu, chỉ bám chặt hai bên yên xe để đảm bảo an toàn.

Chu Tự Hằng hỏi: “Ngồi vững chưa? anh đạp đây.” Lại oán giận ca thán: “Ngày nào cũng lè mề, sắp muộn rồi đây.”

Minh Nguyệt cười lấy lòng: “Làm phiền anh Chu Chu rồi.” Chu Tự Hằng hừ nhẹ một cái rồi đạp xe.

Tất nhiên là cậu không sợ muộn học rồi, ở trường cậu vi phạm nội quy rất nhiều, chuyện đi học muộn có đáng gì, nói vậy cũng chỉ vì muốn nghe một câu cảm ơn của cô bé thôi.

Cậu đạp xe đi rất nhẹ nhàng, một mặt vì cô bé rất nhẹ, mặt khác là cậu cảm thấy rất phấn chấn khi được đèo cô bé.

đi đến đoạn dốc để ra ngoài khu biệt thự, chú bảo vệ đang cầm tờ báo, nói một câu quen thuộc: “Cậu Chu đi thông thả nhé.” Đáp lại chú chỉ là tiếng xe đạp vút qua như gió, làm lật cả trang báo trên tay.

“Này cô Minh, cô hát một bài cho tôi nghe đi nào.” Chu Tự Hằng vừa đạp xe vừa nói, “Cái bài ‘chiếc xe đạp của năm tháng’ mới học hôm qua ý, cho hợp với hoàn cảnh bây giờ.”

“không hát.” Minh Nguyệt co chân lại, vì buổi trưa nắng nóng nên cô bé mới mặc đồng phục mùa hè, nhưng sáng sớm trời vẫn hơi lạnh, Chu Tự Hằng lại đạp xe nhanh nên càng lạnh hơn.

Hành động co chân của Minh Nguyệt bị Chu Tự Hằng phát hiện, cậu kéo léo đi chậm lại, nghe cô bé thở phào nhẹ nhõm thì khẽ mỉm cười.

“không hát thì để anh hát.” Chu Tự Hằng vui vẻ hát, vì không quen thuộc với bài này lắm nên đoạn đầu cậu chỉ huyýt sáo, sau mới bắt đầu hát:

“Rất thích những lúc có em bên cạnh, nhìn ra hướng gió thổi,

Tình yêu là lớp học của hai ta, nó như thế nào vậy...”

Cậu chỉ hát bình thường thôi, nhưng cũng khiến Minh Nguyệt đỏ mặt.

Chu Tự Hằng quay đầu nhìn, mỉm môi cười, lại hát lớn hơn: “Rất thích những lúc có em bên cạnh, nhìn ra hướng gió thổi. Tình yêu là lớp học của hai ta, nó như thế nào vậy...”

“anh không thể hát câu khác được à?” Minh Nguyệt cúi đầu lầm bầm.

“anh không biết câu khác.” Chu Tự Hằng càng ngày càng mặt dày, lại quay đầu dí sát vào tai cô bé, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Chê anh hát không hay thì em hát đi, anh sẽ không chê em đâu, vì anh thích nghe em hát mà.”

Suýt nữa thì môi cậu chạm vào tai cô bé rồi, cậu giật mình ngồi thẳng người dậy, vành tai ửng đỏ, cọng tóc trên đầu cũng dựng thẳng bất động.

Lời ca Chu Tự Hằng hát khiến cho Minh Nguyệt nảy sinh một chút rung động thiếu nữ, cho nên cô bé vẫn cương quyết không chịu hát.

Ồ! cô bé này cũng bùng ra phét đây!

Nếu là người khác thì Chu Tự Hằng đã cho ăn đấm rồi, nhưng vì là Minh Nguyệt nên cậu rất kiên nhẫn.

Chu Tự Hằng vừa ngân nga hát hai câu, bỗng trông thấy một hòn đá không lớn không nhỏ ở phía xa, suy nghĩ một chút rồi đạp xe lao qua.

Lúc xe lăn qua hòn đá, Minh Nguyệt theo quán tính bỏ nhào về phía trước, vừa vịn đập vào lưng Chu Tự Hằng vốn đã bày sẵn tư thế chỉ chờ cô bé lao vào.

Mẹ nó, mềm quá đi mất!

Chu Tự Hằng cảm thán.

Mẹ nó, sao mà thơm thế!

Chu Tự Hằng mỉm cười vì đạt được ý đồ, nhưng không dám thể hiện lộ liễu quá.

Gần như cả vùng ngực của Minh Nguyệt đã dán vào lưng Chu Tự Hằng, thời gian này cậu cao lên rất nhanh, lưng hơi gầy gò, bộ ngực đang trong thời kì phát triển của Minh Nguyệt bị đập vào cái lưng cứng ngắc đó nên bị đau, mà cô bé lại không dám ở giữa đường xoa ngực, chỉ có thể nhẫn nhịn, hít thở thật sâu.

cô bé nhỏ hơn các bạn nữ trong lớp một tuổi, chưa có kinh nguyệt, ngực chỉ mới nhú lên chút xíu, cho nên chưa thích ứng được với mấy chuyện này.

Đến khi con đau dịu đi thì Chu Tự Hằng đã dừng xe trước cổng trường Nhất Trung, cậu cầm cái cặp sách rồi để ở giỏ xe lên rồi chuẩn bị đi vào trường.

Minh Nguyệt thì đứng yên tại chỗ một lúc.

Chu Tự Hằng thấy cô bé không theo kịp thì lại quay lại, thấy khòe mắt cô bé có nước mắt, mặt đỏ hồng, nhìn như một đoá mầu đơn bị thấm đẫm sương mai vậy.

Cậu không tự chủ được mà liếc xuống, xuống chút nữa...

Nhớ lại xúc cảm khi nãy, cậu nghĩ ngợi một lúc lâu, sau đó cúi xuống, ghé vào tai cô bé hỏi: “Em... có phải... khụ, ngực đau không?”

Cậu không phải là một đứa nhóc không hiểu chuyện, lúc đầu cậu chỉ chưa kịp phản ứng thôi, chỉ thấy bị đụng vào rất thoải mái, bây giờ mới nhận ra là chắc hẳn Minh Nguyệt đau lắm.

Chu Tự Hằng vô cùng áy náy, cậu đưa tay lên vò đầu, thử dò xét: “Khụ, hay là... để anh xoa cho em nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 25

Chu Tự Hằng vô cùng áy náy, cậu đưa tay lên vò đầu, thử dò xét: “Khụ, hay là... để anh xoa cho em nhé?”

Tầm mắt cậu dừng lại ngay trước ngực cô bé, vì đứng gần nên có thể đánh giá đúng hơn, ngực của Minh Nguyệt cũng đã hơi nhô lên, dưới lớp áo sơ mi trắng đồng phục, cái áo lót nhỏ màu trắng thoát ẩn thoát hiện.

Chu Tự Hằng bắt đầu suy nghĩ về kiểu dáng của chiếc áo lót.

Độ dài bằng nửa thân trên, có hai dây mảnh, cùng đường hoa văn nhỏ xíu không nhìn thấy rõ.

Minh Nguyệt nghe cậu nói thẳng ra như vậy thì rất sững sờ, cô bé lui về sau một bước, hơi mất tự nhiên kéo chặt cổ áo khoác lại để che. Vì không muốn khó xử, cô bé giả vờ hỏi: “anh nói gì cơ? Em không nghe rõ.”

nói xong, cô bé vội vàng chạy qua Chu Tự Hằng, muốn đi nhanh vào trường.

Chu Tự Hằng không cho cô bé có cơ hội trốn tránh, hôm nay trong đầu cậu chỉ chứa mỗi hình ảnh bộ ngực nhỏ phập phồng và hình dáng của chiếc áo

lót thôi. Giống như vừa có một cánh cửa mở ra một thế giới mới, phát ra trăm ngàn thứ ánh sáng sắc sỡ vậy.

Cậu duỗi cái chân dài ra để cản Minh Nguyệt lại, tay chống hai bên người cô bé, khom người xuống, mặt dán sát vào cô bé.

không gian xung quanh Minh Nguyệt bỗng chốc trở nên nhỏ hẹp, trong đôi mắt của Chu Tự Hằng, cô bé nhìn thấy hình bóng mình trong đó, một con gió mát thổi qua, làm phảng phất mùi hương thơm mát của cậu con trai trước mặt.

“không nghe thấy?” Chu Tự Hằng ra vẻ như rất tin lời cô bé nói, lại nghiêm túc hỏi một lần nữa: “anh nói là, để anh xoa cho em nhé?”

Lần này cậu còn thêm vào động tác để cô bé hiểu rõ ra, cậu giơ năm ngón tay, sau đó làm động tác xoa bóp.

Minh Nguyệt nhìn cậu, lại rút người về sau, chớp mắt một cái.

Chu Tự Hằng bị cô bé mê hoặc, cũng chớp mắt một cái.

Minh Nguyệt vẫn đang nhìn vào tay cậu, Chu Tự Hằng như bị ma xui quỷ khiến, năm ngón tay cứ tự động miêu tả trong không khí, Minh Nguyệt xấu hổ không chịu nổi, ngực vốn đang đau nhức thì bây giờ lại như đang bị lửa thiêu đốt vậy.

Chu Tự Hằng cũng không hiểu nổi là tại sao mình lại làm vậy, có lẽ chỉ là thuận theo suy nghĩ mà hành động thôi.

Tay của cậu vẫn giơ ra trước mặt cô bé, không có ý định thu tay về, còn len lén dò xét vẻ mặt của Minh Nguyệt nữa.

Cái nhìn này bị Minh Nguyệt bắt được, cậu lập tức ngưng ngưng cúi đầu, cậu rất cao, nhưng lúc khom lưng cúi đầu, Minh Nguyệt lại chỉ nhìn thấy một chòm tóc đen đưa trước mặt.

“Chu Tự Hằng!” Minh Nguyệt tức giận muốn mắng cậu, nhưng vì được bố dạy là không được nói ra những lời khó nghe, cho nên cô bé chỉ đơn giản hô to tên cậu lên thôi.

Cho đến bây giờ cô bé vẫn chưa bao giờ gọi hẳn họ tên cậu ra cả, hồi bé thì nũng nịu gọi “Chu Chu ca ca”, cứ đi theo sau cậu như một cái đuôi nhỏ, lớn lên rồi thì gọi hai tiếng “Chu Chu” thân mật, đôi lại là Chu Tự Hằng cứ quanh quẩn bám dính lấy cô bé.

một tiếng “Chu Tự Hằng” kia đã thành công kéo suy nghĩ của lão đại trường Nhất Trung trở về, hai tay cậu giơ lên hai bên tai làm bộ đầu hàng, tội nghiệp đáp: “Có!”

Như đang bị thầy chủ nhiệm gọi lên bảng vậy!

Minh Nguyệt được giải thoát, lập tức ôm chặt áo rồi chạy đi.

Sáng sớm, những học sinh lần lượt đạp xe vào bãi gửi xe của trường.

Bạch Dương mới vừa xuống xe thì đã nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của Minh Nguyệt, đang vội vã bước đi, còn đại ca của cậu ta là Chu Tự Hằng thì lại giơ hai tay đầu hàng, ánh mắt trông ngóng nhìn theo.

Bạch Dương vội hô: “Minh Nguyệt!”, nhưng cô bé đã đi mất rồi.

đang cãi nhau đấy à?

Bạch Dương cười tủm tỉm, chạy tới lấy lòng Chu Tự Hằng: “Đại ca, chị dâu đang giận đối gì anh à?”

Lúc chạy toàn thân cậu ta đều rung lên, cả người toàn thịt là thịt, có đứng thôi cũng đủ khiến sàn nhà lay chuyển, đến cả bố cậu ta cũng phải nói “Tiếc cho cái tên Bạch Dương quá đẹp mà bố mày đã đặt cho mày, nhìn mày mập đến nỗi không nhìn thấy cả mắt đâu kia!”

“Thằng ranh này!” Chu Tự Hằng đập một phát vào đầu Bạch Dương, “Mẹ nó, đây người ta gọi là tình thú biết chưa!” nói xong cậu hơi hột khoác balo vào một bên vai, tay kia đút vào túi quần, nhúu mày nhìn về phía Minh Nguyệt.

Vẫn là bộ đồng phục học sinh quen thuộc ấy, nhưng không hiểu sao cậu lại thấy chỉ có Minh Nguyệt mặc là đẹp nhất, vòng eo cũng nhỏ nhắn hơn nhiều so với các nữ sinh khác.

Nghĩ tới đây, Chu Tự Hằng lại giơ tay lên trước mắt, ngón tay thon dài đống đống mở mở, cười nói: “Chị dâu mày không phải đang giận đối, mà là xấu hổ, xấu hổ đấy, hiểu không?”

“Hiểu ạ!” Bạch Dương gật đầu như bầm tỏi, nhưng vì quá mập, cổ toàn thịt nên không nhìn thấy rõ.

Chuyện liên quan đến con gái, Bạch Dương cũng không để tâm lắm, cậu ta móc một cái bánh bao thịt bị ép bẹp trong túi quần ra, vừa ăn vừa hỏi: “Đại ca, chiều nay đi chơi bóng rổ hay ra quán net ạ?”

Chiếc bánh bao thơm ngào ngạt, không to lắm, Bạch Dương vừa cắn một miếng liền thỏa mãn híp hai mắt lại.

Cậu ta và Chu Tụ Hằng cùng một dạng, không mặc đồng phục, dáng người thấp hơn một chút so với Chu Tụ Hằng, nhưng cũng thuộc dạng cao hiếm thấy trong đám học sinh cấp hai.

“Bánh bao ở đâu ra đấy?” Chu Tụ Hằng liếc cậu ta một cái rồi đi vào trường, “Hình như mẹ mày không cho mày ăn mà?” Bạch Dương phải nặng gáp ba Chu Tụ Hằng, trong trường đội bóng nào cũng muốn có Bạch Dương làm thủ môn.

Bạch Dương hạnh phúc nói: “Bố em lên đưa cho em đấy.” Bố cậu ta bình thường luôn tỏ ra ghét dáng vẻ to béo của cậu ta, lúc giải thích về nguồn gốc cái tên, ông nói: “Năm xưa bố làm lính đóng quân ở sa mạc,

Và sau này Bạch Dương đã dùng hành động thực tế để cô phụ sự kỳ vọng của bố mình, trở nên to béo như một trái bóng.

Cậu ta ăn dè từng miếng nhỏ, nhưng cũng chỉ một tí là ăn xong, lúc này đang cầm cái túi nylon chep miệng.

Chu Tụ Hằng nghĩ tới người bố làm đội trưởng ở cục cảnh sát của Bạch Dương, nói: “Bố mày chiều mày quá rồi!”

“Hê hê!” Bạch Dương cười, mắt vốn đã bị mờ chèn ép rồi, giờ cười lên trông chẳng khác gì một đường chỉ, “Đại ca, chiều nay đi đâu?” Cậu ta chep miệng, “thật ra thì em muốn đi bar.”

“Trông mày vui quá nhỉ!” Chu Tụ Hằng đập vào chân cậu ta một cái, nói: “Cũng được.”

Bạch Dương người nhiều thịt, độ đàn hồi tốt nên không cảm thấy đau, thấy nguyện vọng được thông qua thì vui lắm, còn ôm bụng cười khoái chí.

Hai người một béo một gầy, tương phản rõ ràng, các học sinh trong trường đều thầm nghĩ trong lòng nhưng không dám nói ra. Bạch Dương có bố làm trưởng cục cảnh sát, nhưng ở trường luôn là người bị bắt nạt, tính tình nhút nhát. Lúc gặp Chu Tụ Hằng, cậu ta đang bị đám đầu gấu khóa trên vẫy trong một ngõ nhỏ đồi tiền, sợ hãi co rúm người lại như trái bóng, rúc ở trong góc tường, gương mặt trắng trẻo bị bầm tím.

Đám người kia lúc nhìn thấy Chu Tụ Hằng thì lập tức bỏ chạy như ong vỡ tổ, biết cậu ta tuy nhỏ nhưng ra tay rất tàn nhẫn, người nhà lại luôn bao che cho cậu ta, từ khi nhập học cậu ta suốt ngày đi đánh nhau, thế mà thầy chủ nhiệm lại chỉ khuyên bảo qua loa một hai câu, không dám có thái độ gay gắt.

Bạch Dương thấy đám đầu gấu bỏ chạy, nhìn lên thì thấy Chu Tụ Hằng và một đám đàn em đứng đằng sau, lập tức ngoan ngoãn lặn đến trước mặt Chu Tụ Hằng, móc hết tiền trong cặp ra nói: “Đại ca, em...em đưa hết cho anh, anh...anh cầm đi ạ!”

Cậu ta lăn mấy vòng rất nuột, chắc là vì người béo nên dễ lăn. Chu Tụ Hằng liếc nhìn cậu ta, khề cười, nói: “anh đây không thèm chút tiền nhỏ đó.”

Sau này khi Bạch Dương nhớ lại, cậu ta cảm thấy đại ca Chu Tụ Hằng của mình rất có khí chất của một bá vương, cho nên cậu ta mới quyết định đi theo đại ca đến tận bây giờ, “Đại ca, anh đúng là một người anh hùng từ trên trời rơi xuống, kéo em thoát khỏi vực sâu tăm tối.” Chu Tụ Hằng thì chỉ ước giá như mình chưa từng gặp tên béo này.

Sau khi quen biết với Bạch Dương, Chu Tụ Hằng mới phát hiện ra cậu béo này đánh đám rất khá, có được rèn luyện bài bản, chẳng qua là nhát gan thôi.

“Mày tập võ rồi mà không biết đánh trả à?” Chu Tụ Hằng hỏi, “Nhìn cái bộ dạng run sợ của mày mà tao thấy nhục thay!”

Bạch Dương nuốt nước bọt, đáp: “Bố em đã dạy em đấy, nhưng...nhưng em chỉ mới được luyện tập thôi, chứ chưa đánh thật bao giờ cả.”

Chu Tụ Hằng nghe mà phụt cười.

Bạch Dương bám dính như thuốc cao bôi trên da chó vậy, ngày nào cũng đi theo Chu Tụ Hằng, được nửa học kỳ thì chuyển sang học cùng lớp với Chu Tụ Hằng luôn. Chu Tụ Hằng cảm thấy bố của Bạch Dương bị não úng nước rồi, để cậu ta cùng cậu chơi bồi lêu lổng mà không ngăn cản gì cả.

Cậu đi đánh nhau, Bạch Dương cũng đi đánh nhau, thế mà lúc gọi điện về cho phụ huynh, Chu Xung không tức giận, bố Bạch Dương cũng không tức giận, chỉ hỏi cậu ta có bị thương không. Cậu bùng học đi ra quán net, Bạch Dương cũng đi theo, bố cậu ta biết mà cũng không trách mắng.

Có đôi lúc Chu Tụ Hằng cảm thấy bố Bạch Dương là một người cha không có trách nhiệm, nhưng người ngoài thì ai cũng công nhận cục trưởng là người công chính nghiêm minh, có bản lĩnh và rất tài giỏi.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, tiết đầu là tiết anh văn, Chu Tụ Hằng đi vào lớp học, Bạch Dương ngồi cạnh cậu, nguyên một hàng cuối cùng chỉ có hai người họ.

Chu Tụ Hằng quét mắt một lượt, thấy Minh Nguyệt ngồi ở chính giữa lớp, đang cầm cuốn sách tiếng anh đọc chăm chú, từ góc độ của cậu có thể nhìn thấy bóng lưng của cô bé, cùng một chút góc mặt nghiêng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Chu Tụ Hằng, Minh Nguyệt lập tức quay đầu lại, nhú mày trừng mắt nhìn cậu.

Chu Tụ Hằng chú ý đến một chuyện, đó là cô bé đã cài cúc áo khoác lại rồi.

Cậu cảm thấy lúc tức giận nhìn cô bé cũng rất đáng yêu, cái miệng nhỏ chu lên, hai mắt phát sáng.

Chu Tụ Hằng cố tình muốn trêu chọc cô bé, cậu cầm quyển sách tiếng anh, thờ ơ xé một nửa trang cuối, viết mấy chữ lên giấy rồi bảo đưa ngồi đằng

trước truyền cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt mở tờ giấy ra, trong đó viết ba chữ rất to rõ ràng – “Còn đau không?”

Chữ của cậu hoàn toàn không giống với tính cách và dáng vẻ của cậu, chỉ hơi hột viết thôi nhưng lại cực kỳ đẹp.

Minh Nguyệt lại một lần nữa quay đầu nhìn, thấy Chu Tự Hằng đang vẫy tay với mình.

Cái tay kia...

Minh Nguyệt lại cảm thấy ngực nóng lên rồi, cái áo khoác cài cúc vào khiến cho cô bé không được thoải mái lắm.

cô bé xé nát tờ giấy như muốn tiêu hủy chứng cứ phạm tội vậy, sau đó lại cầm sách lên rồi vùi đầu vào đọc.

không thèm trả lời cơ đấy!

Chu Tự Hằng đập một cái vào chân bàn, tạo ra tiếng động cực lớn, Minh Nguyệt nghe thế cũng không buồn quay đầu lại nhìn.

“Đại ca, anh lại làm trò tình thú với chị dâu đấy à?” Bạch Dương nghiêm túc hỏi, cậu mở vờ tiếng anh ra, cuốn vở trắng tinh không có một chữ nào.

“Ừ.” Chu Tự Hằng thờ ơ đáp, cậu nhìn lưng Minh Nguyệt, nhỏ giọng hỏi: “Dê béo, mày thấy ngực to đẹp hay ngực nhỏ đẹp?”

Đến cái tuổi này thì kiến thức sinh lý coi như cũng hiểu đại khái rồi, tiết sinh học cũng có nói đến. Nhưng Bạch Dương lại không hiểu gì cả, cậu ta tự ôm lấy mình rồi nói: “Mẹ em nói ngực em to quá, bắt em phải ăn ít đi.”

Chu Tự Hằng hung hăng đá cậu ta một cái.

“Đau quá đại ca!” Bạch Dương tủi thân nói.

“Cho chết!” Chu Tự Hằng dựa vào tường, “Lăn đi chỗ khác!”

Hai người nói chuyện to quá, làm giáo viên tiếng anh muốn lơ đi mà không được, lập tức cầm lấy viên phấn, nhắm thẳng Bạch Dương mà ném, nhưng Chu Tự Hằng lại bắt được rồi ném luôn vào thùng rác.

Giáo viên tiếng anh tức giận quát: “Chu Tự Hằng!”

Cũng là ba chữ Chu Tự Hằng, nhưng nghe chả giống với Minh Nguyệt gì cả.

Tiểu thiếu gia Chu Tự Hằng thâm nghĩ, ngay cả khi Minh Nguyệt nói cả họ cả tên của cậu ra, cậu cũng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng rồi.

Cậu đáp: “Có!”

Minh Nguyệt nghe xong, đầu lại cúi thấp hơn một chút.

“Em giải cho tôi câu này!” Giáo viên tiếng anh tức giận vỗ bàn nói.

Chu Tự Hằng nói tiếng anh rất trôi chảy, chỉ có Bạch Dương và Minh Nguyệt biết là cậu phát âm tiếng anh cực chuẩn, nhưng lúc kiểm tra hay thi thì toàn bị điểm kém.

Có đôi lúc Chu Tự Hằng sẽ bị gọi lên, Minh Nguyệt biết cậu có thể trả lời được, nhưng vẫn quay đầu lại, lén lút khua tay múa chân nói đáp án cho cậu, tuy sai nhiều hơn đúng, nhưng Chu Tự Hằng luôn không chút do dự nói ra đáp án mà Minh Nguyệt đưa cho mình.

Nhưng lần này, cậu đứng đợi đã lâu mà vẫn không thấy Minh Nguyệt quay lại.

không phải giận thật rồi đấy chứ?

Cậu có phần sốt ruột nghĩ.

Thấy cậu làm mất nhiều thời gian, giáo viên tiếng anh càng tức giận hơn: “Chu Tự Hằng, em học bao lâu rồi mà đến cả một câu ngữ pháp đơn giản cũng không biết hả? Rốt cuộc thì em đã từng học tiếng anh chưa đấy!”

“Tất nhiên là rồi.” Chu Tự Hằng trả lời, “Em học từ nhỏ cơ.”

Cậu nhướn cao mày, cười nói: “Nhưng mà cô giáo của em lúc đó phát âm không được chuẩn lắm, lại chỉ dạy em đúng một câu thôi.”

“Câu gì thế đại ca?” Bạch Dương xen mồm hỏi.

“I love you.” Chu Tự Hằng cười tươi nói, gương mặt đẹp trai rạng rỡ như gió xuân.

Chương 27: Chương 26

Chu Tự Hằng rõ ràng có thể nói tiếng anh lưu loát, có thể nói câu “I love you” này bằng một chất giọng cực kỳ tình cảm và chân thành, thế mà không, cậu lại đi dùng âm tiếng Trung để nói câu này, còn giả vờ ngọng nghe rất buồn cười.

Học sinh trong lớp cười ầm cả lên, đến cả giáo viên tiếng anh đang nổi giận đùng đùng cũng phải bật cười.

Chu Tự Hằng lười biếng đứng nguyên tại chỗ, không hề tức giận vì bị cười, rất thần nhiên gõ ngón tay lên bàn, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt không cười, cô bé biết người giáo viên tiếng anh Chu Tự Hằng vừa nhắc tới chính là mình. cô bé nhớ mang máng là vào sáng sớm một hôm nào đó, trước khi Chu Tự Hằng đi Hồng Kông, cô bé đã dạy cậu một câu tiếng anh.

[I love you]

Khi đó cô bé đâu có hiểu được nghĩa của câu này, sau này học tiếng anh rồi, lúc biết được thì xấu hổ kinh khủng.

Minh Nguyệt giả bộ bình tĩnh, nhưng mặt đã đỏ bừng cả lên, tiếc là cô bé ngồi đằng trước nên Chu Tự Hằng không nhìn thấy mặt, không thì chắc chắn cậu sẽ vui vẻ huyýt sáo trên học: “Minh cô nương đỏ mặt rồi kìa!”

Mạnh Bồng Bồng ngồi cùng bàn Minh Nguyệt nói: “anh trai cậu bạo thật đấy.” cô bé ôm bụng cười, “Cậu ấy thật sự không hiểu nghĩa của câu đó là gì sao?”

Em yêu anh.

Minh Nguyệt cứ nghĩ mãi về câu đó, mặt đỏ bừng đáp: “Chắc là...biết.” cô bé nói rất nhỏ như thể không chắc chắn lắm.

không hiểu sao Minh Nguyệt bỗng cảm thấy tim đập nhanh, mặt nóng như thiêu đốt sau khi nghe cậu nói xong. Mặt trời còn chưa lên cao, nhiệt độ cũng thấp, vậy mà lưng Minh Nguyệt đã rịn mồ hôi.

Cho dù vậy thì cô bé cũng không cởi cúc áo khoác ra, phần ngực bị ép chặt cũng mặc kệ, lại nghĩ đến lúc sáng ở bãi gửi xe, Chu Tự Hằng đã càn rỡ nói lung tung với mình.

[Để anh xoa cho em nhé?]

Minh Nguyệt hít sâu một hơi, tay nắm chặt cây bút.

Chu Tự Hằng giờ tay lên, nói: “Thưa cô, em trả lời xong rồi, có thể ngồi xuống được chưa?”

Lời nói tuy mang ý xin phép, nhưng thái độ lại có phần xác xược. Giáo viên tiếng anh vỗ bàn, đặt sách xuống, chỉ ra bên ngoài nói: “Chu Tự Hằng, Bạch Dương, nếu không muốn học thì đi ra ngoài cho tôi!” sự nghiêm nghị của một giáo viên có kinh nghiệm dạy lâu năm đã khiến cho cả lớp học lập tức yên lặng.

Chu Tự Hằng vui vẻ huyýt sáo, đá văng ghế rồi bước đi, rất phối hợp với lời giáo viên nói. Cậu yên vị đứng cạnh cửa, không thay đổi vị trí, tựa như chỗ này là địa bàn quen thuộc của cậu vậy.

Bạch Dương cũng chống tay lên bàn rồi đứng lên, vì đột ngột nên cái ghế bị lắc lư vì trọng lượng của cậu ta, lúc ghế sắp đổ, Bạch Dương đã kịp thời ưỡn bụng khom lưng giữ lại.

Cậu ta thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “May vẫn chưa đổ.”

Các học sinh lại được một trận cười thỏa thích.

Bạch Dương rất to béo, tuy gương mặt tròn vo toàn thịt nhưng lại không hề khó coi, ngược lại còn có phần đáng yêu, đáng vẽ ngay thơ thật thà.

Giáo viên tiếng anh lại ném một viên phấn tới, Bạch Dương béo nên rất dễ nhắm trúng.

Nhưng Chu Tự Hằng đã nhanh hơn một bước, sau lưng cậu như có mắt, chỉ xoay người đuổi tay ra là bắt được viên phấn, cứu được cậu béo đang biết rõ là có phần bay tới đầu mình, thế mà không dám tránh đi, chỉ đứng yên giờ tay ôm đầu.

“Mày ngu à?” Chu Tự Hằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Bị ném nhiều lần như thế mà cũng không biết tránh đi.”

Bạch Dương vui vẻ cười, đứng ra sau lưng cậu muốn trốn, nhưng vì người to gấp ba lần Chu Tự Hằng nên không thể trốn được, lại ngó ra nhìn trộm cô giáo rồi rút đầu về.

Chu Tự Hằng ném viên phấn vào thùng rác, tạo thành một đường vòng cung rất hoàn mỹ như đang ném bóng rổ: “Học tập đi nhé.” Cậu dạy dỗ Bạch Dương, Bạch Dương cực kì nể phục, chỉ thiếu là chưa vỗ tay cho cậu thôi.

Cậu và Bạch Dương một trước một sau đi ra cửa.

Giáo viên tiếng anh ổn định lại tâm trạng rồi tiếp tục cầm sách dạy học, thăm than tại sao số mình lại đen thế, lại bốc thăm trúng vào lớp của Chu Tự Hằng.

Hành lang trống trải, xung quanh các phòng học truyền đến tiếng lật sách.

Ra khỏi lớp rồi, Chu Tự Hằng thích đứng ở đâu là việc của cậu, mà chỗ cậu chọn chính là ngay cạnh cửa sổ gần bàn của Minh Nguyệt.

“Đại ca, khi nào thì đi bar đây?” Bạch Dương bị phạt đứng cùng, nhưng cậu ta lại rất thích thú, dựa theo lệ cũ thì bọn họ có thể danh chính ngôn thuận bùng học rồi.

Vì bị Bạch Dương chặn mất ánh sáng nên Chu Tự Hằng lập tức đẩy ra, ghét bỏ nói: “Cút đi chỗ khác, chờ anh mày nhìn xong đã.”

Cửa sổ thủy tinh sáng loáng, thị lực của Chu Tự Hằng cực kì tốt, cậu nhìn thấy góc mặt nghiêng trắng nõn căng bóng của Minh Nguyệt, còn hơi ửng hồng nữa.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy rất phấn khích, không nhịn được mà huyết sát.

cô giáo tiếng anh liếc nhìn, sau đó trùng mắt với Chu Tự Hằng, lại lạnh lùng quét mắt một lượt nhìn cả lớp.

Mạnh Bồng Bồng lén chọc nhẹ vào tay Minh Nguyệt, nói: “anh trai cậu đang huyết sát với cậu kìa.” cô bé liếc nhìn Chu Tự Hằng đang hớn hờ, lại nhìn Minh Nguyệt vẫn giữ yên lặng, nói: “Hai anh em cậu chẳng giống nhau gì cả.”

Bước vào trung học cũng là thời điểm hormone phát triển mạnh, thiếu nữ thiếu nam bắt đầu có những rung động tình cảm, chỉ cần trong lớp có một cặp nam nữ nào hơi thân mật một chút là cả lớp sẽ xôn xao ngay.

Nhưng dù có vậy thì Chu Tự Hằng vẫn ngày ngày đưa đón Minh Nguyệt đi học, các học sinh cũng không quá để ý, vì Minh Nguyệt luôn gọi cậu là anh trai, địa chỉ hai bên gia đình cũng giống nhau, cho nên ai cũng cho rằng hai gia đình có quan hệ thân thiết.

“Phải công nhận là anh cậu đối xử tốt với cậu thật đấy.” Mạnh Bồng Bồng cười nói, “Trong trường mình thấy cậu ta chỉ tốt với hai người thôi.”

Mạnh Bồng Bồng khi cười nhìn vô cùng thanh tú, là cô bé xinh xắn và khéo léo, mà Minh Nguyệt còn cảm thấy cô bạn này cực kì giỏi, bởi vì Mạnh Bồng Bồng chưa từng để tuột hạng nhất khỏi tay mình.

Như thế trong thế giới của Mạnh Bồng Bồng, chỉ có mỗi hạng nhất mà thôi.

Mạnh Bồng Bồng rất thông tuệ, đồng thời cũng rất lý trí.

Minh Nguyệt hỏi: “Hai người?” Vừa nói dứt lời thì cô bé lại suy nghĩ một chút, một người không cần nói cũng biết là ai rồi, cho nên lại hỏi lại: “một người nữa là ai?”

“Bạch Dương đó.” Mạnh Bồng Bồng ôm đầu miêu tả đáng vẻ nhút nhát của cậu ta, “Dê béo tội nghiệp.”

Minh Nguyệt bỗng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời phát hiện lòng bàn tay đã rịn mồ hôi, lúc đặt câu hỏi cũng gần như nín thở rồi.

cô bé đang căng thẳng.

Cảm xúc này không hiểu vì đâu mà đến, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của cô bé.

“Bạch Dương cũng thật đáng yêu.” Mạnh Bồng Bồng nói, nhưng ngay sau đó giáo viên tiếng anh lại bắt đầu giảng bài, cho nên cô bạn này lại lập tức tiến vào trạng thái “không để ý thế sự bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền”.

Nhưng Minh Nguyệt thì vẫn chưa bình tâm lại được.

cô bé có thể cảm giác được là Chu Tự Hằng đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt nóng rực xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu thẳng vào mặt cô bé.

cô bé chợt nhớ ra là thường ngày, Chu Tự Hằng cũng rất hay nhìn mình, lúc thì nhướn mày cười lưu manh, lúc lại gãi đầu cười để lộ hàm răng trắng, hoặc có khi thì đắc ý xen lẫn kiêu ngạo...

Thế còn bây giờ, cái nhìn của Chu Tự Hằng là có ý gì?

Minh Nguyệt bắt ngờ ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh nắng chiếu vào mặt cậu, khiến cô bé không nhìn rõ nét mặt, chỉ có thể thấy gương mặt góc cạnh của cậu thiếu niên cao gầy, sắc nét như một bức tranh thủy mặc.

Chu Tự Hằng hơi ngạc nhiên, sau đó lại dựa cả người vào cửa sổ, mỉm cười nhìn cô bé.

Minh Nguyệt giống như một con mèo nhỏ bị dọa sợ, lập tức thu hồi tầm mắt, yên lặng ngồi đọc sách tiếng anh.

“Đại ca, anh nhìn xong chưa?” Bạch Dương vất vả lắm mới đợi được đến khi tâm trạng của Chu Tự Hằng trở nên tốt hơn, cậu ta tươi cười, cố gắng mở to mắt hỏi.

Chu Tự Hằng chống khuỷu tay vào cửa sổ, nói: “Mày thấy tao nhìn xong chưa hả?” Cậu nhìn bao lâu cũng không thấy đủ.

Cậu vỗ vai Bạch Dương nói: “Giống như lúc mày ăn một cái gì đó ý.” Vì tâm trạng tốt nên cậu rất kiên nhẫn giải thích với Bạch Dương.

Bạch Dương suy nghĩ một chút, nhăn mặt nói: “Sao mà giống được chứ, nếu em không ăn thì sẽ chết, còn anh không nhìn chị dâu thì cũng có chết được đâu.”

một câu nói làm hồng hết cả tâm trạng, Chu Tự Hằng chỉ hận không thể một cước đạp bay cậu ta.

Tiếng chuông tan học đúng lúc này thì vang lên, giáo viên tiếng anh thu lại sách rồi đi ra ngoài, Bạch Dương vẫn sợ hãi trốn sau lưng Chu Tự Hằng, Chu Tự Hằng bĩu môi nói: “cô giáo đi cẩn thận nhé.” Sau đó kéo Bạch Dương đi vào lớp.

Giáo viên tiếng anh tức giận bước đi.

“Chào lớp trưởng.” Bạch Dương bắt chuyện với Mạnh Bồng Bồng, thậm chí còn cúi chào, nhưng vì quá mập nên còn làm rung cả bên bàn của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt không tức giận, còn rất tự nhiên trò chuyện với Bạch Dương, cười tươi đứng dậy kê lại bàn học.

Nhưng cô bé còn chưa kịp làm gì thì Chu Tự Hằng đã dùng một tay kê cái bàn lại vị trí cũ rồi.

Minh Nguyệt vô tình đụng phải đầu ngón tay cậu.

[Để anh xoa cho em nhé?]

Câu nói kia giống như một bóng ma cứ lẩn vẩn trong đầu cô bé, làm cho cô bé bối rối cắn chặt môi.

Chu Tự Hằng không biết cô bé đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy mặt cô bé trắng trắng mềm mềm, rất muốn véo một cái.

“anh đi chơi đây, tan học đứng chờ anh nhé.” Việc bùng học chẳng làm Chu Tự Hằng xấu hổ, cậu cứ thoải mái nói thế ngay trong lớp, cả lớp cũng đã quá quen với điều này rồi.

Minh Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, lại theo thói quen dặn dò: “anh chú ý an toàn nhé.”

Chỉ có Bạch Dương là thương lượng với Mạnh Bồng Bồng: “Lớp trưởng, chuyện hai bọn mình bùng học có thể đừng nói với giáo viên được không?”

Mạnh Bồng Bồng rất nghiêm túc đáp: “không thể.”

Chuyện này không biết đã nói đến bao nhiêu lần, Bạch Dương rõ ràng rất nhát gan, sợ cô giáo cực kỳ, thế mà luôn thích trốn học đi chơi.

Chu Tự Hằng không ưa dáng vẻ này của Bạch Dương, cậu vừa đi vừa nói: “không đi thì tao mặc kệ mày!”

Bạch Dương vội vàng bám theo sau, trông chẳng khác gì một quả bóng lăn theo chân cả, “Đại ca, chờ em, chờ em với!”

Hai người rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

“Cậu vẫn còn nhìn Bạch Dương đấy à?” Mạnh Bồng Bồng trêu chọc nói, “Yên tâm đi, cậu ta sẽ không bị ngã cầu thang đâu.”

Minh Nguyệt giật mình, không biết phải trả lời như thế nào, hai tai nóng rực cả lên.

không phải cô bé nhìn Bạch Dương, mà là nhìn cái người đi trước Bạch Dương, lộ ra nửa cái đầu và một lọn tóc đen vênh cao kia kia.

Chủ nhân của chúng nó, tên là Chu Tự Hằng.

Chương 28: Chương 27

Đúng như Mạnh Bồng Bồng nói, Bạch Dương là một cậu bé rất linh hoạt, nên là dù cho người có toàn mỡ thì vẫn cứ trèo rào nhảy ra ngoài một cách dễ dàng.

Cân nặng của cậu ta thật sự không hề nhẹ, lúc cậu ta đáp đất, Chu Tự Hằng đứng cách một hàng rào cũng có thể cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển.

Bạch Dương đứng bên kia tường lau mồ hôi, cảm ơn trời đất: “May mà tường không sập.”

Chu Tự Hằng nhếch môi, lui về sau mấy bước rồi chạy lấy đà, động tác của cậu cực kỳ lưu loát gọn gàng, tư thế đáp đất nhìn cũng ngầu hơn Bạch Dương mấy trăm lần, đây là thành quả của việc thường xuyên trèo tường bùng học mà ra.

Bạch Dương vẫn còn đang chổng mông lên nhìn xem mình có bị thương chỗ nào không, Chu Tự Hằng đi tới đập một phát vào mông cậu ta, nói: “Trèo bao nhiêu lần rồi còn gì, cái tường cũng chỉ cao có từng này, không chết được đâu mà sợ, đi thôi!”

Bạch Dương giật bắn mình như thỏ lúc bị đập một cái, đang còn tui thân thì đã thấy Chu Tự Hằng hai tay dứt túi quần đi cách xa mình rồi, chẳng còn kịp đau nữa, Bạch Dương lập tức bò dậy chạy đuổi theo sau.

Ra khỏi con đường nhỏ ở trường Nhất Trung là đến thành cổ, đi qua nữa thì đến dòng sông Tần Hoài nước trong xanh.

Lúc này trên sông có rất nhiều thanh niên đang ngồi trên thuyền rồng, tất cả những chiếc thuyền rồng đẹp nhất ở Nam Thành đều được mang ra hết. Chiếc thuyền hẹp và dài, mép thuyền có vẽ hoa văn màu đỏ thẫm, trên thuyền đám thanh niên đang vui vẻ tụ tập ca hát.

Chu Tự Hằng đi dọc bờ sông, lúc thì đứng lại nhìn thuyền, lúc lại hô hào cổ vũ, đợi đến khi thuyền đổ vào bến, vừa hay Chu Tự Hằng cũng mới đi đến đó, cậu nhanh chóng chạy vào tiệm tạp hóa mua pháo, mượn bật lửa để đốt, sau đó ném ra giữa sông.

Những mảnh giấy đỏ mỏng bắn ra giữa không trung, trên sông Tần Hoài giống như được bao phủ bởi một dải lụa màu đỏ thẫm.

Có người gia nhập thì càng vui, trên thuyền người thanh niên đứng gõ trống hô hào, hòa cùng tiếng pháo nổ, đội trưởng thì nói chuyện với Chu Tự Hằng, cậu chỉ nhếch môi cười, đuôi lông mày nhún cao.

Vì tiếng pháo to quá nên Bạch Dương không nghe thấy bọn họ nói gì, Chu Tự Hằng đứng ở cạnh bến tàu, bị một đám người trẻ vây xung quanh, cậu nhỏ hơn bọn họ khoảng bảy tám tuổi, nhưng cử chỉ không hề nhún nhường hay rụt rè, hoàn toàn có thể hòa nhập chung với nhóm.

Bạch Dương đứng bên cạnh, nhớ lại hồi nãy khi Chu Tự Hằng mua pháo, châm lửa, sau đó ném ra xa.

sự phóng khoáng và nổi bật của Chu Tự Hằng, chính là hình mẫu mà Bạch Dương luôn muốn hướng tới.

Cũng là người mà Bạch Dương hâm mộ nhất.

“Đê béo, sao tự nhiên lại đàn ra thế!” Chu Tự Hằng ngoác tay với cậu ta, “Cẩn thận lại rơi xuống sông thì tao không kéo lên được đâu.”

Miệng thì nói vậy, nhưng cậu lại đi đến kéo cổ áo Bạch Dương lôi đi, một lúc sau thì đến quán bar mà Bạch Dương vẫn luôn thầm ao ước muốn đến.

Hai bên bờ sông Tần Hoài có rất nhiều quán bar và quán ăn đêm. Buổi tối là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày, mọi người dường như trở thành một con người khác, thay đổi một khuôn mặt mới, vui vẻ uống rượu với nhau. Ban ngày thì không thể nhộn nhịp như buổi tối, nhưng Chu Tự Hằng lại thích đến quán bar vào ban ngày hơn.

Bạch Dương đến bar là để uống rượu, còn Chu Tự Hằng thì lại uống sữa tươi.

anh chàng pha chế đã quá quen thuộc với hai cậu con trai này, một người là con trai của ông chủ, một người là con trai của cục trưởng cục cảnh sát Nam Thành, một người từ trên xuống dưới không có một màu trắng, còn người kia thì đến cả tên cũng trắng, hai cậu nhóc luôn đi với nhau, trở thành đề tài hay được nhắc đến trong câu chuyện của mọi người.

anh ta rất muốn được thăng chức tăng lương, cho nên đã tự tay luyện tập cách pha chế sữa tươi ngon để chiều lòng đại thiếu gia, chỉ lên luyện thôi chứ không dám nói với người khác, nếu bị người ta biết được thì mất mặt lắm.

Hôm nay anh ta pha chế món sữa tươi dâu, thêm một viên đá vào, nhận được một ngón tay cái từ Chu Tự Hằng. Từ nhỏ cậu đã hay uống sữa tươi, uống

từ khi được Chu Xung bế về, vì con trai không được bú sữa mẹ, cho nên Chu Xung sợ con không đủ dinh dưỡng, ngày nào cũng cho con uống mấy bình sữa lớn. Chu Tự Hằng bị nghiện uống sữa từ đó, trong miệng không có vị sữa là thấy bứt rứt khó chịu ngay.

anh pha chế nhìn đại thiếu gia một tay sờ đầu, một tay cầm cốc thủy tinh uống, dáng vẻ dường như rất hài lòng.

Bạch Dương nhìn menu rượu, lướt đến đâu là đọc thành tiếng đến đâu, đọc xong lại nhắm mắt nghĩ, “Cái này uống rồi.” Cậu ta chỉ vào một loại cocktail, nói: “Hôm nay em uống cái này.”

Cậu ta chống hai tay mặt vào cằm, cổ gồng mở to mắt, cười lấy lòng với anh pha chế.

anh pha chế đáp lại rồi xoay người đi pha rượu, cái cậu họ Bạch này cũng lạ, có một người cha cao lớn uy mãnh mà tính tình lại nhát như chuột vậy.

Bạch Dương tới bar không để ngắm gái đẹp, cũng không để nghe nhạc, mà cậu ta chỉ thêm uống rượu thôi, thêm cả nước miếng. Cậu ta có thể coi là ngần chận không say, lúc uống rượu vô cùng hưởng thụ, coi rượu chẳng khác gì cái bánh bao thịt hay bát mì nóng mà cậu ta hay ăn cả.

anh pha chế thật sự không hiểu nổi đầu óc của cậu nhóc này.

Bạch Dương còn đang chăm chú đợi pha xong rượu, Chu Tự Hằng thì đã đi tới ngồi gần sân khấu, chọn một vị trí tốt nhất để xem.

Các ca sĩ và ban nhạc hát Rock and roll đang luyện tập cho buổi tối, Chu Tự Hằng rất thích nhìn họ luyện tập, cậu đã đánh đàn ghita được mấy năm rồi, Tường Văn Kiệt cũng không thể dạy cậu nhiều hơn, mà những ca sĩ kia thì lại có rất nhiều kinh nghiệm và kỹ năng.

Hành động của cậu cũng có thể coi là một kiểu học trộm, nhưng dù gì thì cậu cũng không thể cướp miếng ăn của người ta được, nên ban nhạc đối với cậu rất tốt, lúc nghỉ giải lao còn nói đôi ba câu với cậu.

“Cậu chủ thích nghe bài gì nào?” một người đàn ông tóc dài trong ban nhạc hỏi.

anh đánh ghita trả lời thay Chu Tự Hằng: “Đều tại vàng trắng gây họa.” Nghe xong mọi người trong ban nhạc đều cười ồ lên.

Chu Tự Hằng gác chân lên bàn trà, huýt sáo thay cho lời đồng ý.

Từ trước đến giờ khi đến đây cậu chỉ thích nghe bài hát này, tất cả mọi người làm trong quán bar này đều biết rằng, trong tim của tiểu thiếu gia có in một vàng trắng nhỏ chói sáng.

“anh thừa nhận lỗi là ở ánh trắng,

Ánh trắng là em sao quá đẹp và dịu dàng,

Khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

trên sân có những vũ công nữ đang nhảy rất khiêu gợi, ban ngày người vào đây phóng túng cũng không ít. Nếu như bình thường thì Chu Tự Hằng chắc chắn sẽ không liếc mắt nhìn, nhưng hôm nay, cậu lại chăm chú đánh giá những người phụ nữ kia một phen.

Chiếc áo hai dây để lộ cánh tay trắng nõn và bộ ngực mềm mại, lớp vải mỏng làm hiện rõ cả nội y bên trong. Áo lót của bọn họ màu hồng hoặc màu đen, rất diêm dúa và lăng lo.

Chu Tự Hằng nhớ tới Minh Nguyệt, chiếc áo lót của cô bé được che giấu dưới lớp áo sơ mi, có màu trắng, hoa văn rất nhỏ, cậu vẫn chưa được nhìn thấy hẳn hoi, nhưng có thể đoán được là rất đáng yêu.

Vũ đạo của những người phụ nữ kia không hấp dẫn cậu lắm, lúc này cậu chỉ lơ đãng giờ nắm ngón tay ra trước mắt, chậm rãi co vào.

Chắc là...to bằng từng này nhì? Lại co vào một chút.

Hay là từng này?

Lại co thêm chút nữa, Chu Tự Hằng đổi góc độ mà nhìn.

Hắn là bằng quả dâu tây.

Ừm, đúng vậy.

Nghĩ xong, cậu lập tức bị sặc sữa dâu, cả người nóng ran lên.

Cốc sữa tươi có màu hồng phấn, lúc Minh Nguyệt đỏ mặt nhìn cũng giống như vậy.

Phòng nhảy đối diện có thêm không ít người tham gia, mà vũ đạo của mấy người phụ nữ kia cũng lắm chỉ là uốn éo đung đưa cơ thể mà thôi. Cậu cảm thấy Minh Nguyệt nhảy còn đẹp hơn vạn lần so với bọn họ, cô bé học khiêu vũ cô điển, lúc vùng tay áo lên nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Nhớ đến Minh Nguyệt, cậu có phần luống cuống và phiền não.

cô bé sẽ không giận mình thật đấy chứ?

Cậu nhắc chân đi thẳng về phía quầy bar.

Bạch Dương cầm một ly rượu màu cầu vồng, chep miệng, nói: “Đại ca, ngon lắm, tận bảy vị cơ, anh có muốn thử không?”

anh pha chế lúc này đang đề cử mấy loại đồ uống cho các khách hàng nữ, giọng điệu hài hước chọc cho mấy cô gái phải che miệng cười.

Chu Tự Hằng đẩy Bạch Dương ra, kéo anh pha chế lại hỏi thăm: “Trước đây bạn gái anh ngực nhỏ lắm đúng không, anh làm thế nào cho nó to ra được vậy?”

anh pha chế nghe xong, mặt lúc đỏ lúc trắng, anh ta hay thích khoe khoang, lúc nói chuyện với mấy khách nữ đã buông mấy lời thô tục, không biết sao mà Chu Tự Hằng lại nhớ lâu thế. Nhìn vẻ nghiêm túc của Chu Tự Hằng, anh ta ngượng ngùng nói: “thì...xoa bóp thôi, nó sẽ to lên.”

“Có làm người ta đau không?” Chu Tự Hằng lại hỏi, sáng nay Minh Nguyệt bị đập một cái mà đau đến chảy cả nước mắt luôn rồi.

anh pha chế đáp bừa: “Rất đau.”

Chu Tự Hằng nhăn mày, nếu mà đau thì...hay là thôi đi, ngực Minh Nguyệt có bé như quả dâu thì nhìn vẫn đẹp mà.

Cậu không muốn thấy Minh Nguyệt roi nước mắt, chỉ một giọt thôi cũng đủ làm cậu đau lòng rồi.

Chu Tự Hằng phát tay cho qua, anh pha chế gãi gãi mũi, tiếp tục quay ra tiếp chuyện các khách nữ.

Bạch Dương ngồi ở quầy bar uống tầm bốn ly rượu cầu vồng, sắc trời đã ngả về chiều.

“Bạch Dương, con lăn ra đây ngay!” Cục trưởng Bạch đứng bên ngoài rống vào, ông mặc đồng phục cảnh sát, trên vai là những ngôi sao màu bạc chói mắt, ông thường tới đây để tìm Bạch Dương, may nhờ có ông mà những quán bar ở vùng này làm ăn rất quy củ, không dám trái pháp luật.

Bạch Dương tuy không uống say nhưng vẫn hơi sợ, Chu Tự Hằng thì dứt khoát kéo cậu ta ra ngoài.

Bạch Dương nhìn thấy bố thì sợ cụp cả tai lại.

“Lại làm phiền Tiểu Chu rồi.” Cục trưởng Bạch cười nói.

“không có gì ạ.” Chu Tự Hằng khách sáo đáp.

Đều là người quen nên không nói nhiều, cục trưởng Bạch giờ bàn tay to lên rồi kéo Bạch Dương đi, Bạch Dương lúc đầu không vui, nhưng về sau lại cực kỳ hưng phấn.

Chu Tự Hằng nghe thấy cục trưởng Bạch nói với con trai: “Hai bố con mình mau về nhà thôi, nhân lúc mẹ con còn chưa tan làm, bố sẽ nấu món thịt kho tàu cho con ăn.” Lúc ông nói, dáng vẻ cực kỳ dịu dàng, hoàn toàn không giận dữ như lúc vừa nãy đứng bên ngoài quán bar gọi Bạch Dương.

Bạch Dương lập tức vớt bậy cái mùi vị của ly rượu ra sau đầu, ôm lấy bố cọ cọ.

“Con phải ăn nhanh lên một chút, không thì lại bị mẹ phát hiện như lần trước ấy, lúc đó thì hai bố con mình chết chắc.” Cục trưởng Bạch lại dặn dò.

Bạch Dương béo đến mức không thấy cổ luôn, nhưng vẫn cố gắng gật đầu, miệng cười tươi.

Chu Tự Hằng nhìn theo bóng hai cha con họ, tay rút túi quần, quay ngược hướng trở về trường học.

Vừa mới nhảy rào vào trường thì đám đàn em đã chạy ra nói: “Minh Nguyệt trong giờ thể dục bị bóng đập vào, đang ở phòng y tế rồi đại ca.”

Chu Tự Hằng nghe xong, lập tức chạy nhanh đến phòng y tế.

Minh Nguyệt ngồi trên ghế, cổ áo sơ mi phanh ra, áo khoác đồng phục được Mạnh Bồng Bồng cầm hộ, hai mắt rung rung, mặt nhăn nhó, nhìn rất đáng thương.

Bị đập vào chỗ nào vậy?

Chu Tự Hằng nhìn cô bé, trong lòng thất sắc.

Còn chưa kịp lên tiếng thì Minh Nguyệt đã co rúc người lại như con mèo nhỏ, dựa vào lưng ghế, túm chặt cổ áo, meo meo nói: “không cần anh xoa.”

Đôi môi đỏ như quả anh đào chu lên, nom như đang làm nũng chứ không phải tức giận.

Động tác túm cổ áo khiến tầm mắt Chu Tự Hằng dừng lại trước ngực cô bé, cậu đứng ở cửa, không nhìn được mà phì cười.

thì ra là bị bóng đập vào chỗ đó...

Chu Tự Hằng khụ một tiếng, nói: “anh có nói là muốn xoa cho em à?”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28

Từ lúc Chu Tự Hằng bùng học sau tiết anh, Minh Nguyệt vẫn chưa bình tâm lại được.

Cảm xúc này trước nay chưa từng có, giống như một con bão đột ngột kéo đến, làm đảo lộn tâm trí của cô bé.

Lúc ngón tay cô bé khẽ đụng phải tay của Chu Tự Hằng, như thể có một dòng điện xẹt qua, truyền đến tận trái tim.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Những lời này lại một lần nữa hiện lên trong đầu Minh Nguyệt, các ngón tay thon dài của Chu Tự Hằng cũng hiện ra theo.

Minh Nguyệt bấm mạnh vào đùi mình để tâm trạng khôi phục trở lại.

cô bé mới thay đổi loại áo lót cách đây không lâu, so với các bạn nữ trong lớp thì cô bé nhỏ hơn một chút, vì có học nhảy nên dáng khá cao, nhưng cơ thể lại phát triển hơi chậm.

Mẹ cô bé là Giang Song Lý rất coi trọng thời điểm dậy thì của con gái, rất cẩn thận dạy cho con đủ mọi điều cần thiết, đồng thời cũng nhắc nhở cô bé về vấn đề nam nữ khác biệt. Giang Song Lý là một giáo viên giỏi, cô cho rằng không nên ngại ngần khi chia sẻ cho con cái vấn đề sinh lý, kinh nghiệm đi du học càng khiến cho tư tưởng của cô trở nên cởi mở hơn.

Giang Song Lý mượn Chu Tự Hằng làm ví dụ luôn: “Con nhìn anh Tiểu Hằng đi, có phải lúc anh lên cấp hai thì giọng nói bắt đầu hơi khàn đục không? Đó là thời kì vỡ giọng của con trai đấy, trên cổ anh sẽ có một cục nhỏ ra, gọi là yết hầu, cái đó con gái không có đâu.” Giang Song Lý còn nói: “Sau này Tiểu Hằng còn giống bố con ấy, bắt đầu mọc râu, còn con thì không.”

“Về chuyện ngực to ra con cũng không việc gì phải xấu hổ, đây là chuyện rất bình thường, nhưng Tiểu Nguyệt Lượng nhất định phải chú ý tự bảo vệ mình, không được cho người khác chạm vào ngực, đặc biệt là con trai.” Giang Song Lý vì một giờ dạy sinh lý cho con gái mà còn tự chuẩn bị mấy tờ giáo án từ một tuần trước.

Con trai, bao gồm cả Chu Tự Hằng, người cùng lớn lên với Minh Nguyệt.

Mạnh Bồng Bồng cầm bút gỗ một cái lên đầu Minh Nguyệt, khiến cô bé hoàn hồn trở lại.

đang trong tiết Toán, giáo viên đang giảng đến nội dung quan trọng, Minh Nguyệt muốn nói tiếng cảm ơn với Mạnh Bồng Bồng, nhưng quay ra thì đã thấy cô bạn này đang một lần nữa vùi đầu vào quyển sách rồi, trên tờ giấy nháp chỉ chút những chữ số và kí hiệu, như thể người vừa mới nhắc nhở Minh Nguyệt không phải là mình vậy.

Minh Nguyệt thầm nghĩ, Mạnh Bồng Bồng chắc chắn có một bộ não siêu phàm, cô bạn này có khả năng ghi nhớ cực kỳ tốt các vấn đề, ở trường Nhất Trung này, Mạnh Bồng Bồng lúc nào cũng đứng hạng nhất.

Được ngồi cùng bàn với cô bạn này, đúng là may mắn của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt chỉnh đốn lại tinh thần, nghiêm túc nghe giảng.

Mạnh Bồng Bồng đang làm bài tập Toán, có một bài khó làm cô bé đau đầu từ sáng đến trưa, cuối cùng cũng giải ra được, tâm trạng thoáng chốc buông lỏng, quay sang nhìn thì thấy Minh Nguyệt vẫn đang chăm chú ghi bài.

Minh Nguyệt được công nhận là tiểu nữ nhân của lớp, gương mặt xinh xắn, đôi mắt hoa đào, cười lên còn có lúm đồng tiền, nhìn vừa ngọt ngào vừa đáng yêu. Mạnh Bồng Bồng rất thích ngắm cô bạn này, lại ngồi cùng bàn nữa nên càng thường xuyên ngắm.

Ví như lúc này, giáo viên toán vừa ra một bài hình học, Minh Nguyệt như bước vào trận chiến, đôi môi hồng mím lại, cau mày, hai tay nghiêm túc khoanh lại trên bàn, nhìn bên ngoài thì có vẻ như đã trang bị đầy đủ chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thực chất trong lòng lại nơm nớp lo sợ như con mèo nhỏ.

Mạnh Bồng Bồng nói: “Nối một đường thẳng từ điểm A đến điểm D.”

Minh Nguyệt nghe lời bạn, cô bé cầm bút và thước lên, cực kỳ nắn nót vẽ đường thẳng, chân thành nói: “Cảm ơn cậu.”

Lông mi cô bé giống như một cái quạt nhỏ vậy, dáng vẻ dịu dàng khiến Mạnh Bồng Bồng muốn đưa tay sờ lên mái tóc dài của cô bạn này, nhưng cuối cùng lại kìm chế lại. Bố mẹ cô bé đều là luật sư, từ nhỏ đã dạy cô bé về hai từ “Lý trí” và “Khắc chế”.

Sự lý trí từ nhỏ của cô bé cũng được cô bé áp dụng ở giờ thể dục luôn.

Nhảy dây, cô bé không thích, vì lực bật nhảy của cô bé không được tốt. Đá cầu, cô bé cũng không chơi, vì cô bé biết rõ là cơ thể mình chẳng hề nhanh nhẹn. Mấy môn liên quan đến bóng cô bé cũng không có hứng thú vì tay yếu. Môn thể thao duy nhất cô bé tham gia là chạy bộ, cứ chạy vòng đi vòng lại ở cái đường chạy 400m.

Minh Nguyệt thi hoạt bát năng động hơn Mạnh Bồng Bồng nhiều.

Cô bé là học sinh có tính cách tốt nhất trong lớp, dịu dàng như nước, không bao giờ ganh ghét ai, cũng không bao giờ thấy tức giận, lúc nào cũng cười híp mắt. Cô bé cũng có chút khuyết điểm, ví dụ như hơi yếu ớt, nhưng vì tuổi còn nhỏ nên khuyết điểm này có thể thông cảm được.

Vì được yêu mến nên giờ thể dục cô bé được rất nhiều bạn học kéo đi chơi các môn thể thao.

Có thể vì tập múa từ bé nên tố chất cơ thể của cô bé rất tốt, môn thể thao nào cũng nắm bắt bí quyết rất nhanh.

Buổi chiều cuối tháng tư, nhiệt độ gần 30 độ C.

Minh Nguyệt đang đánh cầu lông với các bạn nữ, cô bé chơi rất tốt, rất ít khi để thua, nhưng đánh được một lúc thì tự động xin thua cuộc.

Nếu là Chu Tự Hằng thì cậu tuyệt đối sẽ không như thế, cậu cũng chơi thể thao rất tốt, nhưng nếu không thua thì sẽ cố thủ đến cùng. Cậu cười trêu Minh Nguyệt: “Em có thua đâu mà lại đi nhường cho người khác hả?”

Minh Nguyệt cười đáp: “Chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi mà, mọi người đều vui vẻ là điều quan trọng nhất, với lại em cũng cần được nghỉ ngơi.”
Gương mặt cô bé đỏ ửng, chẳng có đáng về gì là cần nghỉ ngơi cả.

“Cô bé ngốc.” Chu Tự Hằng vỗ nhẹ đầu cô bé.

Minh Nguyệt chơi hai hiệp rồi đưa vợt cho một cô bạn, sau đó đứng cạnh sân chờ.

Trên sân không có mái che, trời nắng làm cho bầu không khí trở nên mờ ảo, Minh Nguyệt đã buộc tóc cao lên rồi, nhưng mồ hôi vẫn chảy xuống mặt.

Có một cô bạn nói: “Minh Nguyệt, cậu cởi áo khoác ra cho đỡ nóng đi.”

Các bạn học nữ đều mặc đồng phục mùa hè, áo khoác thì vắt trên ghế, chỉ có Minh Nguyệt là vẫn mặc nguyên áo khoác và cài cúc cẩn thận, chỉ để lộ ra cổ áo sơ mi bên trong.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Câu nói kia giống như thần chú vậy, làm Minh Nguyệt nghĩ đến mà đau đầu, cô bé cắn môi, ngượng ngùng xua tay nói không cần.

Cô bé không dám cởi áo khoác, vì cảm thấy nó như một tấm bình phong che chắn bảo vệ mình vậy, giúp cô bé yên tâm hơn.

Mạnh Bồng Bồng đúng lúc này thì chạy đến, cô bé mệt mỏi thở hồng hộc, nhưng vẫn bình tĩnh điều chỉnh tốt hơi thở, chậm rãi đi bộ về phía trước.

Minh Nguyệt vui vẻ muốn đi tới nói chuyện với bạn, nhưng bất ngờ lại trông thấy một quả bóng từ xa bay tới.

“Cẩn thận phía bên phải kia!” Minh Nguyệt la lớn với Mạnh Bồng Bồng, nhưng lý trí của Mạnh Bồng Bồng không thể chi phối được sự mệt mỏi, thế nên Minh Nguyệt bèn chạy đến kéo cô bạn ra.

Quả bóng hướng thẳng đầu Mạnh Bồng Bồng mà bay tới, Minh Nguyệt sợ cái đầu thông minh của cô bạn này sẽ bị ảnh hưởng nếu bị đập trúng mắt.

Quả bóng vút qua, cái đầu quý báu của Mạnh Bồng Bồng may mắn thoát nạn, nhưng Minh Nguyệt lại là người xui xẻo bị đập trúng.

Bên ngực trái trong nháy mắt truyền đến một cơn đau như bị xé rách.

Minh Nguyệt không kìm được mà chảy nước mắt, gương mặt hồng hào cũng tái nhợt đi.

Mạnh Bồng Bồng đứng bên cạnh vô cùng sợ hãi, bản thân một lúc lâu sau mới đỡ Minh Nguyệt đến phòng y tế.

Bạn nam đá quả bóng chạy tới xin lỗi: “Minh. . . Mạnh Bồng Bồng. . . Xin lỗi nhé.” Cậu ta có biết Mạnh Bồng Bồng, vừa rồi quả bóng chỉ là muốn dọa Mạnh Bồng Bồng mà thôi.

Cậu ta lại tiếp tục nói xin lỗi không ngừng.

Minh Nguyệt cực kỳ đau, cô bé xua tay, gật đầu tỏ ý đã biết, cô bé không tức giận, nhưng nước mắt cứ chảy mãi.

Đến phòng y tế, cô y tế chỉ cho Mạnh Bồng Bồng ở lại, còn những người khác đều bị đuổi ra ngoài.

“Con cởi áo khoác ra đi.” cô y tế nói, “Trời nóng thế mà học thể dục không cởi áo khoác à?” cô chỉ cười hời hợt cũng không có ý gì.

Nhưng Minh Nguyệt thì chỉ cần nhắc đến áo khoác thôi là sẽ nhớ ngay đến Chu Tự Hằng.

Ngón tay cởi áo khoác của cô bé run rẩy, Mạnh Bồng Bồng phải giúp cô bé cởi, sau đó lại trình bày sự việc vừa rồi với cô y tế.

Mạnh Bồng Bồng nói rất mạch lạc rõ ràng, cô y tế nghe xong thì hỏi Minh Nguyệt: “Con chỉ thấy đau thôi đúng không?” Minh Nguyệt gật đầu, cô y tế lại kiểm tra một chút rồi nói: “không quá nghiêm trọng, chỉ cần chườm nóng hoặc bôi thuốc mỡ là được, hay cứ để nó tự khỏi cũng không sao.” nói xong liền đứng dậy lấy thuốc.

Ánh mặt trời buổi chiều tà chiếu vào phòng y tế, Minh Nguyệt ngồi trên ghế, nắng chiếu thẳng vào mắt nên thấy hơi đau nhức.

cô bé quay đầu đi chỗ khác, lại bất ngờ thấy có một người đã đứng ở cửa từ bao giờ.

Chu Tự Hằng yên lặng đứng đó, so với những cậu bạn cùng tuổi thì Chu Tự Hằng cao hơn rất nhiều, có lẽ vì vừa mới chạy nhanh nên hơi thở dồn dập, tay đặt lên khung cửa.

Nghỉ một lát, cậu liền chuẩn bị bước vào.

[Đề anh xoa cho em nhé?]

Giọng nói của cậu như đang vang lên bên tai, ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi.

Cảm xúc bị đè nén cả ngày khiến Minh Nguyệt bất giác thốt lên: “không cần anh xoa!”

Vừa mới dứt lời thì cô bé cũng tự nhận ra là mình bị ảo giác rồi, mặt bắt đầu trở nên rầu rĩ.

Chu Tự Hằng ngăn người, thấy cô bé ngượng ngập thì nói: “anh có nói là muốn xoa cho em à?”

Cậu đi tới, rất tự nhiên cầm lấy áo khoác của Minh Nguyệt trong tay Mạnh Bồng Bồng, sau đó ngồi cạnh cô bé, cánh tay đặt ở lưng ghế cô bé ngồi, nhẹ nhàng hỏi: “Bên trái à?” Cậu rất hiểu Minh Nguyệt, lúc cô bé ôm Chu Tự Hằng còn biết sớm hơn cả cô bé, lúc này cô bé bị đau chỗ nào, Chu Tự Hằng vừa nhìn là biết ngay.

Tư thế của cậu giống như là đang ôm Minh Nguyệt vậy, lại còn cúi đầu nói bên tai cô bé nữa, Minh Nguyệt mắt tự nhiên, cúi thấp đầu đáp: “Vâng.”

Nhiệt độ trên người Chu Tự Hằng còn nóng hơn cả ánh mặt trời, ở gần còn có thể ngửi thấy mùi rượu nhẹ nhẹ, tâm trạng xao động cả ngày của Minh Nguyệt dần an tĩnh lại khi ở bên cạnh cậu, sự đau đớn ở ngực cũng được giảm đi không ít.

Giống như một bến đỗ an toàn, khiến cho cô bé theo bản năng lệ thuộc vào Chu Tự Hằng.

cô y tế đưa thuốc cho Minh Nguyệt, dặn dò cô bé: “Con hơi dùng lực xoa bóp một chút thì thuốc sẽ phát huy hiệu quả tốt hơn.”

Minh Nguyệt nghe vậy thì chỉ hận không thể có một cái lỗ để chui vào, Chu Tự Hằng thì nghiêm túc hỏi: “Xoa bao lâu ạ? Và dùng lực ở mức độ nào?”

cô y tế nhún mày, Mạnh Bồng Bồng xen vào nói: “Đây là anh trai của bạn ý đấy ạ.”

“Khoảng ba đến năm phút, không cần xoa mạnh quá, tốt nhất là chườm nóng xong rồi xoa.” cô y tế giằng chân mày, nói.

Minh Nguyệt càng cúi thấp đầu, để lộ vùng cổ trắng nõn.

Cổ áo của cô bé đã được phanh ra, để cho tiện khám bệnh và làm mát, cô bé đã cởi hai cúc áo trên cùng, tóc buộc cao, có một vài lọn rơi xuống bên cổ, càng làm nổi bật làn da trắng muốt của cô bé.

Chu Tự Hằng hướng mắt nhìn xuống, thấy rõ chiếc áo lót đã khiến cậu chú ý từ sáng.

Màu trắng, dây nhỏ, in hình bông hoa năm cánh.

không giống với những cô gái xinh đẹp khiêu vũ trong bar, cơ thể của cô bé vẫn còn rất non nớt, nhìn nghiêng thì chỉ thấy hiện lên một đường cong rất nhỏ, nhưng Chu Tự Hằng lại cảm thấy cực kỳ đẹp, đẹp đến mức không thể hình dung, khiến cho cậu thần hồn điên đảo.

Tựa như vừa nãy thứ cậu uống ở bar không phải sữa tươi, mà là ly rượu cầu vồng của Bạch Dương, khiến cho cậu có phản choáng váng vì say.

Trước khi đứng dậy ra ngoài, Minh Nguyệt cứ định nói gì đó rồi lại thôi.

Chu Tự Hằng nói hộ luôn: “Việc này có ảnh hưởng đến cuộc thi nhảy của em ấy vào tuần sau không ạ?”

“không vấn đề gì đâu, ngày mai là đỡ ngay.” cô y tế cười nói.

Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng, ánh mắt mở to vì ngạc nhiên, chuyện thi nhảy cô bé còn chưa nói với bất kì ai mà.

Chu Tự Hằng vuốt nhẹ chóp mũi cô bé, đầu ngẩng cao, dáng vẻ kiêu ngạo và đắc ý nói: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em thì anh đều biết hết.”

Đối với cậu mà nói thì trên đời chỉ có ba việc, một là việc liên quan đến Minh Nguyệt, hai là việc liên quan đến cậu, và ba là việc không liên quan gì đến ai cả.

Trong tim Minh Nguyệt như đang có một đóa hồng, từ từ nhú lên một nụ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 29

Bố của Minh Nguyệt là một người đàn ông nghiêm túc đứng đắn, hần thích nhất là đọc sách, các bộ sách nổi tiếng đều đã từng đọc qua, đặc biệt là thích tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, đã gần 40 tuổi nhưng vẫn có máu “Kiếm khí tung hoành tam vạn lý, nhất kiếm hàn thập cửu châu”, tiếp đó hần cũng rất thích đọc tiểu thuyết của Trương Ái Linh, trong sách có một câu mà hần đã nói với Giang Song Lý:

“Vừa nghe được một chuyện, rõ ràng không có liên quan gì, nhưng trong lòng vẫn tự nhiên nhớ đến em.”

Lúc đọc câu này, ánh mắt hần rất nồng nàn tình cảm, năm tháng càng khiến cho hần trở nên lãng mạn hơn, có câu gì hay trong sách cũng đem đọc cho Giang Song Lý nghe.

Mà giờ đây, Chu Tự Hằng lại nói với Minh Nguyệt rằng: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em thì anh đều biết hết.”

Cậu không có tài khí như Trương Ái Linh, nhưng cũng đủ khiến cho tim Minh Nguyệt đập thình thịch như trống khi nghe thấy câu này.

cô bé đỏ ửng cả hai tai vì xấu hổ, đây là lần đầu tiên Mạnh Bồng Bồng thấy Minh Nguyệt như vậy, giống như một đóa hoa nở rộ giữa mùa xuân, quay ra liếc nhìn Chu Tự Hằng, dù không hiểu rõ tình hình lắm, nhưng lý trí mách bảo Mạnh Bồng Bồng nên rời đi.

Chu Tự Hằng cầm lấy tuýp thuốc mỡ trên tay Minh Nguyệt rồi cho vào túi quần của mình, lại để cô bé ngồi tại chỗ một lúc, một tay xách hai cái balo. Balo của Minh Nguyệt rất đẹp, cậu cầm một cách rất tự nhiên, thậm chí còn có vẻ huênh hoang tự mãn.

Đứng cạnh cô bé, Chu Tự Hằng quan sát một chút, thấy mi tâm cô bé đã giãn ra thì mới hỏi: “đã thấy khá hơn chưa?” Cậu lại lấy giấy ăn lau mặt cho cô bé: “Nhìn cái mặt khóc nhè như mèo này, xấu chết đi được.”

Tuy giọng điệu như thể đang ghét bỏ, động tác lau mặt cũng hơi cứng nhắc, nhưng cậu lại rất cẩn thận và nhẹ nhàng, sợ lau mạnh quá sẽ làm mặt Minh Nguyệt đỏ lên, nhưng mà...

Minh Nguyệt nhìn Chu Tự Hằng đang toát mồ hôi hột, mái tóc đen ngắn cũng đã ướt nhẹp.

Chu Tự Hằng lau mặt cho Minh Nguyệt, cô bé cũng rất ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn cậu.

Có một giọt mồ hôi dính trên xương quai xanh của cô bé, mà xương quai xanh của cô bé rất đẹp, tinh xảo giống như được điêu khắc mà thành, mà giọt mồ hôi kia thì lại như một viên ngọc trên châu vậy.

Có nên lau không?

Tốt nhất là thôi đi...Nhờ lại không kim được mà xoa nhẹ thì biết làm sao?

Chu Tự Hằng không có một chút lòng tin nào vào năng lực tự chủ của mình, cậu phiền não thờ dãi, định vứt đồng khăn giấy đang cầm trong tay đi.

Minh Nguyệt thấy cậu không có ý định tự lau mồ hôi cho bản thân, cô bé liền cầm lấy tay cậu, dè dặt rút tờ giấy trong tay cậu ra, nói: “anh cúi đầu xuống.”

Chu Tự Hằng ngay ngốc nhìn cô bé, ngoan ngoãn cúi đầu khom lưng.

Ngoan quá...

Minh Nguyệt giúp cậu lau mồ hôi trên mặt, cậu mở to mắt, gần như không chớp luôn, cho đến tận khi cô bé lau đến tai mình, lại dời xuống, đụng phải chỗ nhô ra ở cổ cậu.

Chu Tự Hằng nhảy cảm bắt lấy tay cô bé, ánh mắt trở nên thâm thúy, nhìn vào mà có cảm giác như bị cuốn sâu vào đó.

Cậu chỉ giữ một lúc rồi lại buông ra, lui về sau một bước, một bên tay không biết để đâu, đầu tiên sờ vào vạt áo một chút, lại sờ ra phía sau, cuối cùng cho tay vào túi quần.

“Chúng ta về thôi.” Cậu bối rối nói, sau đó xoay người đi.

Lúc đi đằng trước Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng lại không kim được mà sờ vào yết hầu của mình, lúc tự sờ thì chẳng cảm thấy có gì khác thường cả, nhưng Minh Nguyệt mới chỉ đụng nhẹ ngón tay vào thôi là cậu đã cảm thấy ngứa ngáy trong lòng rồi.

Khó chịu chết mẹ đi được...

Nhưng mà, cũng rất thoải mái...

Minh Nguyệt đi đằng sau, khẽ xoa cổ tay mình, lúc Chu Tự Hằng cầm cổ tay cô bé, cô bé mới thật sự nhận ra được sự chênh lệch về sức lực giữa nam và nữ.

Cầm trong tay cái khăn giấy có dính mồ hôi của Chu Tự Hằng, bỗng nhiên cô bé nhớ ra được những điều mà mình vốn đã quên.

Suôn mặt của Chu Tự Hằng rất góc cạnh, nhất là phần cằm

Bên trên môi có một chút lông tơ thưa thớt nhạt màu, còn phần lông mày thì rậm.

Chu Tự Hằng còn có phần yết hầu nhô ra ở cổ, nhưng cũng chỉ nhô một chút xíu thôi.

Cánh tay cậu rất có lực, bàn tay to hơn tay cô bé rất nhiều, chân cũng thế, lưng và ngực tuy gầy gò bằng phẳng nhưng rất mạnh mẽ, cậu thường chơi bóng rổ nên làn da bị đen đi một chút so với bình thường.

Những dấu hiệu này chính là những điều mà Giang Song Lý đã nói cho cô bé về giai đoạn trưởng thành của nam và nữ. Minh Nguyệt bắt đầu thật sự nhận thức được, rằng cái người tên Chu Tự Hằng kia, cái người đã cùng lớn lên với cô bé trong suốt gần 13 năm ấy, đã dần dần trở thành một cậu con trai cao lớn mạnh mẽ rồi.

một cậu con trai kiên cường, kiêu ngạo, nghịch ngợm.

một cậu con trai luôn quan tâm và đối xử dịu dàng với mình.

một cậu con trai luôn ngoan ngoãn nghe lời khi ở trước mặt mình.

Minh Nguyệt bị suy nghĩ cuối cùng làm cho sợ hết hồn, cô bé vội vã trấn tĩnh lại, chậm rãi đi sau lưng Chu Tự Hằng, ánh chiều tà kéo dài cái bóng của cậu, Minh Nguyệt không dám đi nhanh, sợ giẫm lên cái bóng đó.

Đến giờ tan học, trong bãi bắt đầu có người vào lấy xe, xe của Bạch Dương lại không có ai đến lấy, xe của cậu ta to nhất ở đây, lớp xe hay bị nổ, một học kỳ không biết phải thay lốp bao nhiêu lần.

Minh Nguyệt cố gắng nghĩ sang chuyện khác, hỏi Chu Tự Hằng: “Hôm nay Bạch Dương lại uống rượu gì vậy?” cô bé rất quý người bạn này của Chu Tự Hằng.

“Rượu cầu vồng, nó nói là có bảy mùi vị.” Chu Tự Hằng một tay cầm cặp sách, một tay dắt xe đạp, “Bố của nó đến đón, nói là về nhà sẽ làm cho nó món thịt kho tàu.”

Có lẽ ngay cả chính cậu cũng không ý thức được là giọng điệu của mình đang thể hiện sự ghen tỵ.

“Vậy còn anh? anh uống gì?” Minh Nguyệt hỏi theo bản năng, nói xong cô bé rất hối hận, rõ ràng là muốn chuyển đề tài để khỏi nghĩ lung tung nữa, vậy mà bây giờ lại quan tâm Chu Tự Hằng nữa rồi.

“Dầu tây... Khụ khụ.” Chu Tự Hằng dừng lại, đổi cách nói: “Sữa tươi chứ còn gì nữa.”

Ánh mắt của cậu thành thực hơn cái miệng nhiều, đã nhanh chóng liếc nhìn ngực Minh Nguyệt rồi, mới chỉ lớn bằng quả dâu tây thôi...

Cậu không kim được mà chẹp miệng, cảm thấy ly sữa hôm nay uống cực kỳ ngon, phải thưởng cho anh pha chế mới được.

Ngoài trời bỗng nổi gió, Chu Tự Hằng đi tới choàng áo khoác của Minh Nguyệt lên vai cô bé, nói: “Mặc thêm vào, đừng để bị cảm, cuối tuần còn có cuộc thi múa đấy.”

“Vậy anh cũng phải đi chậm một chút nhé, đừng đâm vào đá nữa, em vẫn còn đau.” Minh Nguyệt nín chặt lấy áo, rụt rè nói, con đau lúc bị bóng đập vào vẫn chưa hết, sáng sớm còn bị đập mạnh vào lưng Chu Tự Hằng nữa, nghĩ đến vẫn thấy sợ. Nào có phải cậu không cẩn thận để bị đâm vào đá đâu, là do cậu có tình đấy chứ!

Chu Tự Hằng lúc này thật sự rất muốn cho mình một cái tát, lại không dám thừa nhận sai lầm, bèn liếc trộm Minh Nguyệt một cái rồi nói: “Được rồi được rồi, mau lên xe đi.” Cậu có tình dùng giọng điệu không kiên nhẫn để che giấu sự bối rối.

Đoạn đường từ trường về nhà lần này, Chu Tự Hằng đạp rất chậm, Minh Nguyệt thì ngồi đằng sau đung đưa chân.

Ở con đường nhỏ bên hồ, Chu Xung mở cửa kính xe ra, chăm một điều thuốc, trờu mền nhìn hai đứa trẻ.

“Về nhà em nói với dì Giang là chườm nóng rồi bôi thuốc nhé, sau đó xoa nhẹ khoảng ba đến năm phút.” Chu Tự Hằng lấy tuýp thuốc mỡ trong túi quần ra, “Nếu vẫn đau thì...” Vẫn đau thì cậu phải làm sao đây? Chu Tự Hằng mím môi, nhỏ giọng nói: “Vẫn đau thì nói cho anh biết, để anh nghĩ cách.”

“Chu Tự Hằng, anh rất chu đáo, nhưng nói nhiều quá đi.” Minh Nguyệt trêu chọc.

Chu Tự Hằng bối rối, lại mạnh mẽ nói: “không nghe lời anh, cẩn thận đau chết em!”

Cậu nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Sao em không nói chuyện thi múa cho cô chú biết?” Minh Nguyệt lén lút đi đăng kí, nếu cậu mà không nhìn thấy tờ giấy giới thiệu và danh sách thí sinh dự thi thì e là cũng sẽ bị cô bé này giấu diếm luôn.

Minh Nguyệt hơi xấu hổ, cô bé xoắn xoắn vạt áo, nói: “Em... em định để đến khi nhận được giải thì mới nói. anh cũng biết là thành tích học tập trên lớp của em không được tốt lắm mà, bố mẹ thì lại luôn quan tâm đến em, nếu lần này thi múa mà được giải thì em sẽ chứng tỏ được rằng mình có năng khiếu về múa, nhưng vì chưa từng tham gia cuộc thi nào lớn như vậy nên em cũng không tự tin lắm.”

cô bé nhìn Chu Tự Hằng, trước mặt cậu con trai này, cô bé có thể thoải mái giải bày những tâm sự trong lòng: “Nếu không được giải thì em sẽ coi như không có chuyện này, được giải thì tốt rồi, sẽ làm cho bố mẹ vui mừng và bất ngờ.”

Chu Tự Hằng nhếch môi cười.

Ngón tay trắng trẻo của Minh Nguyệt lúi kéo mép váy: “Bố mẹ em đều rất bận rộn, ngày nào cũng phải lo toan nhiều chuyện, nếu em nói với bố mẹ thì sẽ làm bố mẹ bận rộn hơn. Thay vì để bố mẹ cùng mình lo nghĩ về cuộc thi, thì em muốn được tự mình gánh vác hơn.”

“Bây giờ em có anh rồi.” Chu Tự Hằng nói.

“Đúng vậy, em có anh rồi.” Minh Nguyệt gật đầu, làm nũng: “Nên anh đừng nói cho bố mẹ em biết nhé, được không?”

Chu Tự Hằng từ trước đến nay luôn đáp ứng hết mọi yêu cầu của Minh Nguyệt, huống hồ chỉ là một chuyện nhỏ như vậy, cậu không cần nghĩ mà gật đầu luôn.

Minh Nguyệt cười híp mắt: “Cảm ơn Chu Chu.” cô bé nhận lấy cặp sách từ trong tay cậu, giống như con chim nhỏ mà chạy vào nhà.

Chu Tự Hằng nhìn theo bóng dáng cô bé, sau đó huýt sáo một cái rồi dắt xe vào nhà.

Minh Nguyệt có thể thi đỗ vào một trường cấp hai tốt nhất ở Nam Thành, đó đã là một chuyện ngoài dự kiến, có thể là do Minh Đại Xuyên không tạo áp lực cho cô bé, và bản thân cô bé cũng rất may mắn. Bình thường Giang Song Lý luôn nghĩ là con gái còn nhỏ nên không theo kịp việc học, lớn hơn một chút chắc sẽ khá hơn, nhưng thật sự thì Minh Nguyệt không hề được di truyền sự thông minh giỏi giang như Minh Đại Xuyên, bất luận thế nào thì thành tích học vẫn chỉ ở mức trung bình. Sau khi hỏi ý kiến của Minh Nguyệt, hai vợ chồng quyết định sẽ cho cô bé theo học múa, dù sau này nó có trở thành tài lẻ hay nghề nghiệp chính thì cũng là một phương án tốt cho tương lai của Minh Nguyệt.

Căn phòng rộng nhất của nhà họ Minh chính là phòng tập của Minh Nguyệt, tối nào Giang Song Lý cũng ở đó nhìn con gái luyện tập, Minh Đại Xuyên thì cuối tuần luôn là người đưa con đến lớp học, dù nắng mưa thế nào cũng không quản ngại. Minh Nguyệt trở nên tốt đẹp như vậy, cũng chính là nhờ công dạy dỗ và quan tâm của bố mẹ mà thành.

Minh Nguyệt chưa bao giờ nói, nhưng Chu Tự Hằng biết là cô bé rất yêu bố mẹ của mình.

cô bé chưa bao giờ giấu bố mẹ bất cứ chuyện gì, đây là lần đầu tiên.

Chắc là cô bé mong nhận được giải thưởng lắm, vì như thế bố mẹ cô bé sẽ rất vui.

Bỗng dưng Chu Tự Hằng nghĩ đến Chu Xung.

Vừa nghĩ cậu vừa vô thức quay người lại, lập tức nhìn thấy bố của mình ở đằng kia.

Chu Xung bị con bắt gặp thì sửng sốt một lúc, còn bị sắc khói thuốc, nhanh chóng mở cửa xe ra, đứng thẳng người, chỉnh trang lại trang phục, có lẽ vì quá bối rối nên vẫn bị ho khan không ngừng: “Bố, không phải bố có ý xem các con nói chuyện đâu.” hần chỉ muốn ngắm con trai mình một chút mà thôi.

Dáng vẻ của hắn lúc nói nhìn rất rụt rè cẩn thận.

Nếu là bình thường thì Chu Tự Hằng nhất định sẽ làm ẩm ỉ một trận, nhưng bây giờ thì không, cậu chỉ bình tĩnh đứng nhìn Chu Xung.

Chu Xung rất muốn biểu hiện tốt trước mặt con trai, hắn cuống quýt chỉnh đốn lại tác phong, người co rúm lại như một đứa trẻ mới làm sai chuyện, tay cầm điều thuốc cũng giấu ra sau lưng.

Mùi thuốc lá không mất đi được, nồng lên trong gara.

Chu Tự Hằng bỗng giật mình ý thức được, rằng trong hai năm qua, Chu Xung luôn như thế này, dáng vẻ bối rối khấn trương, ánh mắt dò xét, giọng nói cũng rất nhỏ.

Cậu đánh nhau với bạn học, Chu Xung chỉ quan tâm xem cậu có bị thương hay không, sau khi đưa tiền chữa trị cho gia đình bên kia, Chu Xung lại không hề mắng cậu, rất nhiều lời muốn nói rồi lại thôi.

Thi học kì cậu nộp giấy trắng, Chu Xung tiếp nhận mọi sự phê bình của giáo viên, dáng vẻ luôn mỉm cười chấp nhận, không ngừng nói: “Chẳng qua nó vẫn chưa hiểu chuyện thôi, sau này rồi sẽ tốt lên.”

Cậu bùng học đi chơi, Chu Xung chỉ nói: “Tôi tin con tôi chỉ là quá buồn bực trong người nên mới làm vậy thôi, nó nhất định sẽ không làm chuyện xấu.”

Ở ngoài Chu Xung là một doanh nhân bất động sản hồ mưa gọi gió, nhưng ở trước mặt con trai, lại khúm núm như một đứa trẻ.

[Bố mẹ em đều rất bận rộn, ngày nào cũng phải lo toan nhiều chuyện.]

Lời của Minh Nguyệt bỗng vang lên trong đầu.

Vậy Chu Xung có bận rộn không?

Bận chứ, bận hơn Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý nhiều.

Hai vợ chồng họ Minh có một cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu, còn Chu Xung thì lại có một cậu con trai vừa nghịch vừa không hiểu chuyện.

Trong phút chốc, Chu Tự Hằng cứ suy nghĩ mãi, cậu cảm thấy chuyện thi múa của Minh Nguyệt là một dịp khiến cho cậu ngộ ra được rất nhiều điều.

Chu Xung còn đang ho khan, nhưng không có ý định rời đi, trái lại vẫn đứng đó nhìn cậu cười.

Chu Tự Hằng khoác balo lên vai, mắt tự nhiên quay người đi.

Chu Xung không kìm được mà thở dài, điều thuốc đang giấu sau lưng lại được đưa lên miệng.

“Hút thuốc ít thôi, không tốt cho sức khỏe.” Giọng nói của Chu Tự Hằng đột nhiên truyền tới.

Chu Xung giương mắt nhìn, con trai đi rất nhanh, vóc dáng cao lớn lắm rồi, hai mắt hắn cay cay, đè nén cảm xúc trong lòng, lớn tiếng đáp: “Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Vì sắp đến kì nghỉ dài của tháng năm nên các học sinh ai nấy đều rất hưng phấn, cứ ngồi bàn nhau xem đi chơi đâu. Chu Tự Hằng thì hoàn toàn không có tâm tư để ý chuyện này, cậu chỉ một lòng suy nghĩ về Minh Nguyệt mà thôi.

Càng nghĩ thì càng thấy có gì đó không đúng, Chu Tự Hằng phát hiện, hình như Minh Nguyệt thay đổi rồi.

Ngay cả Bạch Dương ngọc ngách cũng phát giác được điều này, cậu ta gặm chiếc bánh bao thịt, vừa nhai nhồm nhồm vừa nói: “Đại ca, dạo này hình như chị dâu cứ tránh anh thì phải, hai người cãi nhau sao?”

Chu Tự Hằng phiền não, đưa tay vỗ mạnh vào gáy Bạch Dương, mạnh miệng nói: “Cút ra chỗ khác, toàn là mùi bánh bao thôi! anh đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đây người ta gọi là tình thú, không biết gì thì đừng có nói, lo mà ăn đi!”

Cái bánh bao thịt rất nhỏ, chả đủ dính răng Bạch Dương, cậu ta vì bị vỗ mạnh nên nghẹn, một lúc sau mới nấc một cái, xoa bụng nói: “Em ăn hết rồi!”

Chu Tự Hằng đâm vào bụng cậu ta: “Ăn lắm vào rồi căng cứng cái bụng ra!”

Miệng nói vậy nhưng tâm tư thì đã bay đi xa rồi, lời Bạch Dương nói là thật, Minh Nguyệt đang bắt đầu tránh né cậu.

cô bé hàng xóm suốt ngày nũng nịu, thích bám dính lấy cậu, làm một cái đuôi nhỏ ngoan ngoãn, không biết là vô tình hay cố ý mà tự dưng lại trốn tránh cậu.

Điều này khiến trong lòng đại thiếu gia Chu Tự Hằng như bị kim châm, đau đớn vô cùng, hai ngày hôm nay cậu không biết đã uống bao nhiêu lít sữa tươi để giải sầu rồi, dúi tóc trên đầu cũng bị cậu giật mạnh hai ba lần, một bụng toàn sữa tươi, cơm cũng nuốt không trôi.

Mỗi ngày Minh Nguyệt đều cùng cậu đi học rồi về nhà, nhưng buổi sáng mấy hôm nay lúc cậu bấm chuông xe đạp liên hồi thì Minh Nguyệt lại không mở cửa sổ rồi ló đầu ra nữa, không làm nũng nói: “Chu Chu đợi em một lát, một lát nữa thôi.”, cô bé chỉ đeo balo rồi chạy nhanh ra ngoài, đầu cúi thấp, không mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền với cậu nữa.

cô bé cũng không như lúc trước, ngồi đằng sau xe lúi rúi nói chuyện với cậu, hai cái chân trắng nõn cũng không đung đưa nữa, chỉ yên lặng ngồi thôi.

Cậu tìm được đề tài để nói, một lòng một dạ muốn cậu cái miệng nhỏ xinh kia ra, thế nhưng cô bé vẫn không để ý, mỉm môi không nói, chỉ thỉnh thoảng đáp lại: “Ừ.”, cậu quay lại thì chỉ trông thấy cái cổ nhỏ trắng nõn, mái tóc dài đen che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Mỗi ngày cô bé đều cài cúc áo khoác rất kín, Chu Tự Hằng đã đổi bao nhiêu góc độ mà vẫn không thể nhìn thấy chiếc áo lót mà cô bé mặc bên trong.

Chỉ ngần ngừ mấy ngày, gương mặt của Minh Nguyệt vẫn thế, vóc dáng vẫn thế, mùi thơm trên tóc cũng vẫn thế, chỉ có một điều thay đổi, đó là cô bé đã không để ý đến cậu nữa rồi, nhìn thấy cậu từ xa thì sẽ đi đường vòng để tránh, để lại cho cậu một bóng lưng thẳng tắp. Chu Tự Hằng nhìn mái tóc dài đến thắt lưng của cô bé, trong lòng ề ề, lúc đi đánh nhau cũng không có nhiều sức như mọi khi nữa.

Nhưng thay đổi cũng có chỗ tốt.

Chu Tự Hằng phát hiện Minh Nguyệt hay nhìn lên cậu, lúc thì lơ đãng nhìn liếc qua một cái lúc ở trên lớp, khi lại đứng ở đầu cầu thang, cách hành lang xa xa ngắm cậu một lúc, hoặc khi được cậu đeo đi học, cô bé thường nhìn cậu từ phía sau đến gần cả người.

Khả năng nhìn trộm của Minh Nguyệt không được giỏi cho lắm, toàn bị cậu bắt được thôi, lúc đó gương mặt của cô bé đỏ bừng lên, mắt long lanh nước rồi chạy biến đi. Trong lòng Chu Tự Hằng như có một con hươu đang chạy loạn, dúi tóc trên đầu cũng dựng lên, đáng vẽ hùng dũng hiên ngang, chỉ muốn uống ngay hai cốc sữa để hạ nhiệt.

Lúc ngồi học, cậu có thể nhìn được bóng lưng mảnh mai và gương mặt nghiêng của Minh Nguyệt, chỉ cần cậu nhìn chăm chú một lúc thôi là hai má cô bé sẽ từ từ đỏ lên, đôi môi cũng đỏ thắm như cánh hoa. cô bé tuy vẫn quay lưng về phía cậu, nhưng Chu Tự Hằng biết, Tiểu Nguyệt Lượng của cậu đang xấu hổ.

Thái độ vừa nóng vừa lạnh này khiến cho Chu thiếu gia khổ sở trăm bề, cảm thấy vừa khó chịu lại vừa vui vẻ.

Có một giọng nói nho nhỏ dưới đáy lòng âm thầm nói cho cậu biết, rằng mọi chuyện đang tiến triển theo chiều hướng tốt.

Tiết học cuối cùng trước kì nghỉ dài có phần náo nhiệt hơn bình thường, giáo viên chủ nhiệm đang đứng trên bục giảng giao bài tập về nhà và nhắc nhở những vấn đề cần lưu ý.

Mạnh Bồng Bồng gõ nhẹ lên bàn Minh Nguyệt, tuy tiếng động không lớn nhưng lại khiến Minh Nguyệt giật mình, hồi phục lại tinh thần.

cô bé tỏ ra bình tĩnh, nghiêng đầu cười nói với Mạnh Bồng Bồng: “Gì vậy?”

“Mặt của cậu đỏ lắm” Tốc độ chép đề của Mạnh Bồng Bồng vẫn không thay đổi, vừa nghe giáo viên dặn dò, vừa hí hoáy ghi bài, lại có cả tâm trạng để nói chuyện với Minh Nguyệt, đầu cô bé tuy phải suy nghĩ nhiều chuyện, nhưng vẫn phản ứng lại rất nhanh, “Nóng quá à?”

Trong lòng Minh Nguyệt trống rỗng, cô bé cuống quýt ôm lấy hai má, cảm giác nóng ầm khiến cho cô bé không cần soi gương cũng biết là mặt mình đỏ đến thế nào, đành trả lời cho có lệ: “Chắc vậy đó.” cô bé giấu đầu hở đuôi, “Chắc do phơi nắng thôi, đợi một lát sẽ hết.”

Mạnh Bồng Bồng lại liếc nhìn Minh Nguyệt, thấy cô bạn này vẫn không có ý định cởi áo khoác ra, nhưng vẫn gật đầu đáp lại.

Thấy cô bạn cùng bàn không gắng hỏi nữa, Minh Nguyệt thờ phào nhẹ nhõm, nhưng sắc hồng trên mặt vẫn chưa biến mất được.

Bởi vì Chu Tự Hằng đang nhìn cô bé.

Trong phòng học có bật quạt, khí nóng phần nào được giảm bớt, nhưng ánh mặt trời thì vẫn chiếu thẳng vào cửa sổ.

Song ánh nắng mùa hè vẫn không thể sáng bằng ánh mắt của Chu Tự Hằng, cách khoảng vài mét, cậu cứ chăm chú nhìn Minh Nguyệt từ phía sau, dường như có một luồng nhiệt nóng đang dần thấm vào bộ đồng phục, thiêu đốt cháy lưng, hun đỏ cả mặt cô bé.

Minh Nguyệt không quay lại nhìn thì cũng có thể đoán được là Chu Tự Hằng đang chống một tay lên cằm, một tay đặt trên bàn, đôi mắt sáng rực nhìn mình chăm chú.

Giống như khi cô bé nhìn trộm cậu vậy.

Trước đây Chu Tự Hằng cũng hay nhìn Minh Nguyệt như thế, nhưng cô bé không hề có cảm xúc lạ thế này, từ khi nào mà bắt đầu vậy?

Minh Nguyệt nghĩ, chắc là từ khi cô bé ý thức được rằng anh Chu Chu của mình đã trở thành một cậu con trai cao lớn rồi.

Chu Tự Hằng vẫn nhìn Minh Nguyệt, như thể không bao giờ thấy chán hay mệt, Minh Nguyệt không nhìn được mà quay đầu lại, chỉ trong một khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau cũng đủ khiến cho tâm trạng của Chu Tự Hằng trở nên vô cùng tốt, cậu nhếch môi cười, vẫy tay với cô bé. Đường như cậu rất vui mừng, gương mặt đẹp trai trở nên dịu dàng đến khó tin.

Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt cực kỳ nhanh, cô bé gợn tay che mặt, lòng bàn tay mát lạnh rịn mồ hôi, hoàn toàn tương phản với nhiệt độ nóng bừng trên mặt.

“Cậu lo lắng vì cuộc thi mùa sắp tới à?” Mạnh Bồng Bồng nhìn đôi môi hồng của Minh Nguyệt đang mím lại, má lúm đồng tiền cũng không thấy đâu, bèn lên tiếng hỏi. Điều này Mạnh Bồng Bồng đã phải nghĩ tới nghĩ lui, suy đoán hết thấy những nguyên nhân khiến cho Minh Nguyệt như người mất hồn từ này đến giờ, hôm ở phòng y tế cô bé có nghe được Chu Tự Hằng nói, cho nên cũng biết là Minh Nguyệt sắp tham gia thi mùa.

Minh Nguyệt khẽ giật mình, sau đó chần chừ gật đầu đáp: “Đúng vậy, vì sắp thi nên mình thấy hơi căng thẳng.”

Mạnh Bồng Bồng dường như rất tin lời cô bạn cùng bàn nói: “Cậu đừng nên căng thẳng.” Vì chưa từng an ủi người khác bao giờ nên cô bé không biết phải nói thế nào.

một câu đơn giản đó cũng đủ khiến Minh Nguyệt nhẹ lòng, cô bé nói cảm ơn với Mạnh Bồng Bồng.

Mạnh Bồng Bồng tiếp tục yên lặng ngồi ghi bài, gương mặt thanh tú, khí chất thư hương, tóc ngắn ngang vai, nhìn như một cô thiếu nữ bước ra từ thời dân quốc. Minh Nguyệt bị lấy sự trầm tĩnh của cô bạn này, rất muốn giải bày tâm sự trong lòng cho Mạnh Bồng Bồng nghe, nhưng Minh Nguyệt biết là cô bạn này không thể cho cô bé một đáp án hợp lý.

Tất cả tâm tư của Mạnh Bồng Bồng đều đặt vào bài vở, chuyện tình cảm này nọ không hề quan tâm.

Tiết học cuối cùng kết thúc, các học sinh vui vẻ ra về.

Chu Tự Hằng đi vào bãi lấy xe, Minh Nguyệt đứng ở cổng trường chờ.

“Minh Nguyệt!” Bạch Dương gọi, thân hình mập mạp chạy qua đám đông để đứng cạnh Minh Nguyệt, cậu ta thở hổn hển, Minh Nguyệt đưa cho cậu ta một viên socola, đôi mắt nhỏ của cậu ta lập tức phát sáng, tinh thần phấn chấn.

“Gi vậy?” Minh Nguyệt nói.

Bạch Dương cầm viên kẹo socola, cực kỳ nhẹ nhàng cẩn thận bóc vỏ, lại đưa lên mũi ngửi rồi mới cho cả viên vào miệng, nói: “Minh Nguyệt, cậu đừng bơ đại ca nữa, hai hôm nay đại ca toàn mắng mình thôi, buổi chiều vì muốn ngắm cậu mà đại ca không chịu đưa mình đến bar uống rượu, làm mình buồn muốn chết đây!”

một người to béo như quả bóng khổng lồ, vậy mà bây giờ lại đang nắm chặt vạt áo, nhỏ giọng oán trách Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt, có phải gần đây đại ca làm sai chuyện gì nên mới chộc giận cậu đúng không? Cậu nói cho mình biết đi, để mình nói với đại ca, đại ca nói rồi, nếu làm sai thì nhất định sẽ sửa.”

Minh Nguyệt nhìn cậu ta, cười nói: “Có phải Chu Chu bảo cậu tới hỏi mình không?”

Bạch Dương che miệng, khó xử cười trừ, không dám gật đầu nhưng cũng không phủ nhận, cậu ta vò đầu bứt tai, đáng vẻ cực kỳ bối rối.

Minh Nguyệt trầm nghĩ, mình nên nói thế nào đây? Chu Tự Hằng đối xử với mình rất tốt, chỉ là vấn đề của riêng bản thân mình mà thôi.

Bạch Dương tự biết là nhiệm vụ đã thất bại, cậu ta ủ rũ quay trở lại bãi xe, gương mặt khổ sở, Minh Nguyệt cách xa ba mét cũng có thể nghe thấy tiếng thở dài của cậu ta.

“Chẳng được cái việc gì!” Chu Tự Hằng tròn mắt nhìn Bạch Dương, nói: “Thôi về đi về đi, để tao tự hỏi cũng được.”

Minh Nguyệt đối với cậu lúc lạnh lúc nóng, cũng là người duy nhất khiến cậu phải nhẫn nhịn chịu đựng, nếu đối lại là người khác thì cậu đã chẳng thêm liếc mắt nhìn một cái, nhưng nhịn đến ngày thứ ba thì cậu thật sự không thể chịu được nữa rồi.

Chu Tự Hằng từ trên xuống dưới đều mặc màu đen, thân hình cao ráo, cậu đi tới đứng trước mặt Minh Nguyệt, xung quanh người đã thừa thối, cậu nhìn Minh Nguyệt một lúc lâu, lời muốn nói ra lại bị kim xuống.

Minh Nguyệt là người chủ động lên tiếng giải thích: “không phải em không để ý đến anh đâu, em chỉ đang lo lắng cho cuộc thi thôi.” cô bé nhanh miệng nói trước như vậy, thật giống như đang giấu đầu hở đuôi.

Tuy là Chu Tự Hằng hiểu biết sâu rộng, nhưng bây giờ cậu cũng không thể hiểu được tâm tư thay đổi đến chóng mặt của cô nhóc này, huống hồ từ trước đến nay cậu không bao giờ nghi ngờ lời Minh Nguyệt nói, cho nên nghe thế thì tin ngay.

Tâm trạng thấp thỏm lo âu mấy hôm nay, nhờ vào một câu nói mà tan biến hết, bầu trời dường như cũng trở nên trong xanh hơn nhiều.

Chu Tự Hằng nở nụ cười, cậu đứng cạnh xe đạp, vừa chân thành vừa lo lắng hỏi: “thật sự chỉ là đang lo lắng cho cuộc thi thôi à?”

Có lẽ vì là lần đầu tiên nói dối trước mặt Chu Tự Hằng, nên trong lòng Minh Nguyệt bồn chồn lắm, cô bé liếm đôi môi khô khốc, nói: “Đúng vậy.”

cô bé nhìn Chu Tự Hằng, thấy cậu cười tươi rạn rở, còn xán lại gần nói: “Có anh đây rồi mà em vẫn còn lo lắng sao?”

Giọng nói của cậu trở nên rất dịu dàng, giống như những làn nước chảy xuôi vào sông Tần Hoài, khiến Minh Nguyệt có phần hoảng hốt.

“anh đi cổ vũ em được không?” Chu Tự Hằng hơi ngượng ngùng nói, lại mang theo ý xin xỏ, “anh muốn xem em thi đấu, muốn được ở bên cạnh em.”

Ánh mắt cậu tựa như bầu trời bao la, phản chiếu rõ ràng hình bóng của Minh Nguyệt.

Tim Minh Nguyệt như bị lỡ một nhịp, không kịp được mà gạt đầu.

Nhận được sự đồng ý, Chu Tự Hằng liền kiêu ngạo ngẩng cao đầu, hưng phấn huyết sáo nói: “Ha ha, cô gái à, đừng lo lắng, em xinh đẹp như vậy, tùy ý nhảy vài điệu thôi cũng có thể đứng top rồi!”

Cậu nói rất ung dung bình thản, xung quanh trở nên yên tĩnh, trong phút chốc, Minh Nguyệt cảm thấy lòng mình như đang nở hoa

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 31

Thời gian để Minh Nguyệt chuẩn bị cho cuộc thi múa không còn nhiều nữa.

cô bé vô cùng nghiêm túc và cố gắng tập luyện, đứng trước gương, từng động tác, từng biểu cảm đều cực kỳ chín chu.

Chu Tự Hằng lặng yên ngồi trên sàn ở phòng tập, một chân co lên, tay trái gác lên đầu gối, tay phải cầm một chai sữa tươi, dựa nửa người vào khung cửa, chăm chú ngắm nhìn.

Hai năm qua cậu chẳng học hành gì ở trường Nhất Trung cả, chỉ luyện ra được kỹ năng trèo tường thuần thục thôi, nhảy qua ban công cũng rất dễ dàng. Hai nhà vốn ở cạnh nhau nên sân thượng cũng ngay sát, cậu chỉ cần nhảy một cái là có thể sang được nhà của cô bé hàng xóm mà cậu ngày ngày nhớ nhung rồi.

Chuyện lên lút vụng trộm rất vô lại này của thiếu gia nhà họ Chu cũng không phải lần một lần hai, mà cậu lại rất giỏi dụ dỗ Minh Nguyệt không được mạch người lớn, thêm nữa phòng tập lại có cách âm, nên dù Minh Đại Xuyên có cẩn thận thế nào thì cũng chưa từng phát hiện ra.

Chu Tự Hằng ngồi yên nhìn Minh Nguyệt khiêu vũ, cậu không biết gì về bộ môn này cả, càng không thể hiểu được ý nghĩa của các động tác cử chỉ khi khiêu vũ cổ điển, cậu chỉ biết là Minh Nguyệt nhảy rất đẹp, nhìn giống như các mỹ nhân trong tranh mà Chu Xung đã mua với giá cao vậy, đáng vẻ thướt tha duyên dáng.

Lấy tính cách của Chu tiểu thiếu gia ra mà nói thì rất ít khi cậu an tĩnh như thế này, cậu rất giống Chu Xung, tính tình phóng khoáng lại có phần quái đản, không bao giờ chịu ngồi yên. Mà lúc này đây Minh Nguyệt đang nhảy múa vô cùng uyển chuyển như mây bay, ngay cả điệu nhạc cũng êm đềm như nước hồ gợn sóng. Chu Tự Hằng vốn không mấy quan tâm đến những môn nghệ thuật tao nhã này, nhưng vì cái người đang múa kia là Minh Nguyệt, nên cảm xúc của cậu cũng trở nên khác biệt hẳn.

Đôi khi Chu Tự Hằng nghĩ, cái cô nhóc Minh Nguyệt kia hình như từ nhỏ đã hạ độc cậu thì phải, không thì tại sao cậu cứ luôn một mực khẳng khái cảm thấy Minh Nguyệt là người tốt đẹp nhất chứ?

Phòng tập được cung cấp đầy đủ ánh sáng, từng mặt gương đều phản chiếu hình bóng của Minh Nguyệt, cô bé đang tập múa bài “Xuân giang hoa nguyệt dạ”, là bài múa đơn ở đêm chung kết, trang phục là một chiếc váy lụa mỏng màu xanh ngọc bích, chất vải rất mỏng nhẹ, làm tôn lên vòng eo mảnh mai của cô bé.

Minh Nguyệt làm động tác cúi người rất đẹp, có thể là do năng khiếu và luyện tập nhiều năm, nên hông của cô bé mềm như không có xương vậy.

Lòng bàn tay của Chu Tự Hằng hơi ngửa ngửa, tay cầm chai sữa thật chặt, không tự chủ được mà nghĩ đến hoàng hậu Triệu Phi Yến, một người múa rất đẹp, bà là phi tử của Hán Thành Đế, vô cùng xinh đẹp, chỉ một cái nhìn hay một nụ cười cũng đủ làm rung động lòng người.

Triệu Phi Yến thực sự thế nào thì Chu Tự Hằng không biết, cậu chỉ biết rằng, nếu lúc này Minh Nguyệt quay ra cười với cậu một cái thôi là có thể cậu sẽ không kìm chế được mà chạy nhào tới trước mặt cô bé.

Minh Nguyệt đang nhảy đến đoạn cuối, làm động tác tay chống cằm yếu điệu.

cô bé coi Chu Tự Hằng là khán giả, cứ thế nhìn cậu cười, mắt chớp chớp, tay nhẹ nhàng giơ lên.

Mơ ước đã trở thành hiện thực rồi.

Chu Tự Hằng có hơi kích động, hạnh phúc tới quá đột ngột khiến cho cậu nhất thời quên mất là cô bé đang khiêu vũ, lập tức đứng lên, bước ba bước đi đến trước mặt cô bé, sau đó quỳ gối xuống nhìn lên.

Đợi đến khi định mở miệng nói thì cậu mới phản ứng kịp, cực kỳ ngại ngùng đưa tay lên sờ dùm tóc trên đầu.

“anh đang làm gì vậy?” Minh Nguyệt phì cười hỏi.

Chu Tự Hằng da mặt dày, cậu uống một ngụm sữa tươi, mạnh mẽ cáo trạng trước: “không phải em vừa ra hiệu gọi anh tới sao? Em làm thế này này...” Cậu bắt chước ánh mắt của Minh Nguyệt, chớp hai cái, sau đó lại đưa tay ra, ngón trỏ khẽ cong lại rồi ngoắc ngoắc như đang gọi chó, “Nên anh mới tới đây chứ.”

“Động tác của em nào có khoa trương như vậy!” Minh Nguyệt bực mình nói: “Em múa cực kỳ có hàm súc đó!”

Hàm súc sao? Chu Tự Hằng thật sự không nhìn ra, nhưng thấy cô bé cau mày không vui, cậu đành phải thỏa hiệp: “Được rồi được rồi, Minh cô nương rất có hàm súc.”

Cậu làm động tác giơ tay đầu hàng, Minh Nguyệt không có biện pháp với Chu Tự Hằng mặt dày, chỉ sửa sang lại váy rồi nói: “Bị anh cắt ngang nên em lại phải bắt đầu lại từ đầu đây này!”

“Gi mà bắt đầu lại từ đầu chứ, đừng tập nữa đừng tập nữa!” Chu Tự Hằng nắm lấy vai cô bé, ấn cô bé ngồi xuống, sau đó chạy đi lấy khăn mặt, lại vịn nhỏ nhẹ nói: “Nếu lỡ rồi thì em ngồi nghỉ ngơi một lúc đi.”

Minh Nguyệt ngồi xuống, tâm trạng căng thẳng thoáng chốc được buông lỏng, nhẹ nhàng hít thở, cầm lấy khăn Chu Tự Hằng đưa rồi lau mồ hôi.

Ngực cô bé hơi có độ cong, lúc thở mạnh nhìn thấy nó lên xuống rất rõ.

Chu Tự Hằng dời mắt, lại đi ra cầm một chai nước đưa cho Minh Nguyệt: “Một như cún con rồi.” Cậu bịu môi, xán lại gần nói: “Chúng ta nói chuyện chút được không? anh thấy em nhảy như thế là rất đẹp rồi, còn tập nữa thì sẽ không chữa lại một con đường sống cho những thí sinh khác mất, nên dừng lại nghỉ ngơi thôi.”

“anh nói nhảy đẹp thì là đẹp thật sao?! anh đâu phải là ban giám khảo.” Minh Nguyệt khó có khi chê cậu, dứt khoát đẩy cái mặt đang dí sát vào mình ra.

“Tất nhiên anh nói đẹp là đẹp, ban giám khảo mà thấy không đẹp thì chứng tỏ mắt bọn họ mù rồi.” Chu Tự Hằng đắc ý nói, còn véo nhẹ cằm Minh Nguyệt: “Nghe lời anh, nhé?”

Giọng của cậu rất nhẹ nhàng trầm thấp, dịu dàng dễ dàng, giống như một vò rượu dụ người ta uống say. Minh Nguyệt đỏ cả mạt tai, trong nháy mắt cảm thấy hơi hoảng hốt, tim như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt, khiến cho cô hòng cô bé khô rát, chỉ thoáng chốc đã uống hết cả chai nước.

“Khát đến vậy sao?” Chu Tự Hằng nhướn mày, “Ra nhiều mồ hôi như vậy, không khát mới là lạ.” nói xong cậu lại nhìn xung quanh để tìm nước.

Minh Nguyệt mấy hôm nay tập rất hăng say, bình nước trong phòng tập cũng đã cạn rồi, Chu Tự Hằng nhìn ra cửa phòng, cau mày hồi lâu, cuối cùng vẫn không dám xuống nhà lấy nước.

không biết vì sao mà cậu cực kỳ sợ Minh Đại Xuyên, trước mặt vị trưởng bối này cậu hoàn toàn không có một chút uy phong nào, bước đi cũng không dám qua loa, nói chuyện càng không dám lớn tiếng, một mực cung kính, chỉ còn thiếu nước là không cúi gập người xuống mà chào thôi.

“Em không khát.” Minh Nguyệt nhỏ nhẹ nói, Chu Tự Hằng nghe mà không cảm thấy có sức thuyết phục gì cả.

Cậu cầm lấy chai sữa của mình, lắc lắc, còn khoảng hơn nửa, lập tức đưa tới: “Em uống tạm đi, Chu Xung đặt mua từ nước ngoài đấy, ngon lắm”

Dáng vẻ của cậu hết như đang dâng tặng một vật gì quý hiếm vậy, hai mắt còn tỏa sáng lấp lánh.

Chai sữa có cảm ống hút trong suốt, bên trên có dính chút sữa tươi, kèm theo cả dấu răng.

Ánh đèn trong phòng tập rất sáng, nên dấu răng càng hiện rõ hơn.

Là dấu răng của Chu Tự Hằng cắn mà thành.

Minh Nguyệt khẽ giật mình, thân thể co lại, mắt tự nhiên lại nhìn vào môi Chu Tự Hằng.

Môi của Chu Tự Hằng rất mỏng, nhờ ánh đèn chiếu vào mà trông đỏ rực lên, Minh Nguyệt tưởng tượng ra cảnh Chu Tự Hằng híp mắt, tay gãi đầu uống sữa tươi một cách thỏa mãn, liền nhút nhát xua tay: “Em thật sự không khát mà.”

Chỉ một chai sữa nhỏ nhỏ mà giống như độc dược vậy, khiến cho cô bé không thể né tránh.

Dầu răng trên ống hút kia không ngừng nhắc nhở cô bé một điều, đó là chai sữa mà Chu Tự Hằng đã uống qua.

Chu Tự Hằng xưa nay bá đạo, không đợi Minh Nguyệt xua tay, cậu đã dứt khoát nhét chai sữa vào lòng Minh Nguyệt, tay giữ cái ống hút rồi cho thẳng vào miệng cô bé, nói: “Tự dừng lại phát ngốc cái gì vậy? Uống nhanh đi!”

Cái ống hút có dính sữa nên Minh Nguyệt lập tức nếm được mùi vị thơm ngọt, trong nháy mắt, cô bé ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Chu Tự Hằng để chai sữa vào trong tay Minh Nguyệt rồi buông tay ra, Minh Nguyệt sợ làm đổ nên không còn cách nào khác là phải nhận lấy.

“không ngon à?” Chu Tự Hằng thấy cô bé vẫn không nhúc nhích thì liền hỏi.

Đôi môi của Minh Nguyệt giống như một đoá anh đào, lúc kinh ngạc liền hơi mở ra một chút, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Chai này anh uống qua rồi mà...” Minh Nguyệt để chai sữa xuống, nhưng vị ngọt trên môi thì vẫn chưa tan đi.

“anh uống qua rồi thì làm sao?” Chu Tự Hằng duỗi thẳng hai chân ra sàn, hai tay chống sau lưng, “Trước kia chúng ta còn uống chung một ly nước, ăn chung một chén cơm đấy.” Cậu bắt mắt cau mày, “Có uống qua rồi thì cũng không kinh đến vậy đâu, cô nương à, đừng có phiền phức nữa.”

Bên ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng của Giang Song Lý, cô gọi Minh Nguyệt xuống nhà ăn trái cây.

Về mặt vui vẻ của Chu Tự Hằng bỗng chốc trở nên căng thẳng, cậu cảnh giác ngồi dậy, hai tay theo thói quen ôm chặt hai má Minh Nguyệt, nói: “anhđi đây, đừng tập luyện nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi, sáng mai anh đưa em đi thi, ở đó cố vũ em.”

nói xong cậu liền mở cửa sổ ra rồi chạy trốn rất nhanh, Minh Nguyệt nhìn ra cửa sổ, thấy cậu rất quen cửa quen nẻo mà vượt tường nhảy vào nhà mình.

cô bé đã trông thấy Chu Tự Hằng trèo qua sân thượng nhiều lần, lần nào nhìn cũng thấy sợ hãi.

Trong lòng bàn tay vẫn còn cảm nguyên chai sữa, Minh Nguyệt không tự chủ được mà thở dài, há miệng ngậm cái ống hút, uống một ngụm sữa tươi.

Lúc nuốt xuống một ngụm sữa ngon ngọt, cô bé mới giật mình tỉnh ngộ, chai sữa đang cảm bỗng trở nên nóng hổi.

Cái này có được coi là...

Hôn gián tiếp hay không?

Minh Nguyệt không còn tâm trạng mà luyện tập nữa, cô bé tắt nhạc đi, cuối cùng cũng không vứt chai sữa mà lại cẩn thận giấu trong phòng thay đồ, sau đó tắt đèn đi xuống nhà.

Thấy phòng tập đã tắt đèn, Chu Tự Hằng biết là Minh Nguyệt không luyện tập nữa, cậu vô cùng vui vẻ mà huyết sáo.

Chu Xung mở cửa phòng con trai ra, cầm đĩa hoa quả đã cắt gọt cẩn thận lên bàn học của con. trên bàn học của Chu Tự Hằng không có quyển sách nào, chỉ có một cái máy tính và rải rác mấy thứ đồ điện tử.

Chu Xung cầm lấy cái đĩa game “Truyện Kỳ” lên xem, môi mím chặt, chân mày cau lại, cuối cùng thở dài rồi đặt xuống.

“Làm gì vậy?” Chu Tự Hằng từ trên sân thượng trở lại thì trông thấy cảnh này, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu.

Chu Xung theo bản năng cho tay ra sau lưng, im lặng một lát.

Chu Tự Hằng không tức giận, cậu chỉ bình tĩnh hỏi thôi, ý thức được sự thay đổi này, trong lòng Chu Xung có phần vui sướng, hần chỉ vào đĩa hoa quả, nói: “Bố thấy trời nóng quá nên gọt hoa quả lạnh cho con ăn.”

“Ừ.” Chu Tự Hằng đáp, sau đó cậu ngồi xuống ghế, hai mắt nhìn xuống đất.

Cậu không đi đến cạnh bàn học, cũng không có hứng thú với đĩa hoa quả kia.

Thái độ lạnh nhạt này khiến cho tim Chu Xung bỗng chốc nguội lạnh, hần vuốt mi tâm, nói: “Con nếm thử xem, nếu ngon thì bố lại mua.” hần cầm tay nắm cửa, chuẩn bị đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng Chu Tự Hằng chính là sân thượng, hướng ra mặt hồ, cậu nhìn ra cửa sổ, sau đó lại nhìn đĩa hoa quả trên bàn.

Chắc bây giờ Minh Nguyệt đang cùng bố mẹ ăn hoa quả, người một nhà ngồi trong phòng khách, nhất định Minh Nguyệt là người tham ăn nhất, giống như một chú chuột nhỏ vậy.

Cửa còn chưa đóng, Chu Tự Hằng đã nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: “Đừng đi, cùng nhau ăn.”

Động tác đóng cửa của Chu Xung lập tức dừng lại, hần mạnh mẽ đẩy cửa ra, hai mắt sáng rực lên.

“Con ăn một mình không hết, đừng để lãng phí.” Chu Tự Hằng phiền não gãi đầu, cực kỳ mất tự nhiên giải thích.

“Được.” Chu Xung thoải mái cười, dường như tâm nguyện lớn lao đã được hoàn thành.

một câu nói hời hợt “Hút thuốc ít thôi, không tốt cho sức khỏe.” đã khiến cho Chu Xung vô cùng kích động, lúc này lại được cùng con trai ngồi trong phòng ăn hoa quả, Chu Xung hạnh phúc đến nỗi hai mắt rung rung.

hần nhảy cảm nhận ra được là con trai có sự thay đổi, chứng ngại ngại cách giữa hai người bỗng chốc có một khe hở, được ánh nắng rực rỡ chiếu rọi vào.

Đĩa hoa quả này, Chu Xung cảm thấy cực kỳ ngọt.

hần nhìn phòng con trai một chút, trông thấy cái thùng sữa tươi đã được mở, liền gọi chủ đề để nói chuyện: “Sữa kia uống ngon không?”

hần biết con trai thích nhất là uống sữa tươi, cho nên đi đâu cũng không quên mua một thùng về.

“Ngon.” Chu Tự Hằng trong lòng bối rối, hừ một cái, cảm thấy nói vậy không được ổn lắm nên lại bổ sung: “Nhưng hơi ngọt, hôm nay mới vừa uống một chai nhưng chưa uống hết.”

Chưa uống hết...

Chu Xung gượng gạo cười: “Con không thích lắm à? Vậy để bố đổi lại...”

“không phải.” Chu Tự Hằng cắt ngang, “Tiểu Nguyệt Lượng khát nên uống rồi.” Vừa nhắc đến Minh Nguyệt là miệng cậu lại như cái máy hát, “Em ý còn dám chê, nói là con đã uống qua rồi, trước đây không phải vẫn thường uống chung sao? Bây giờ lại bắt đầu ghét bỏ.”

Khó có khi cậu nói nhiều với Chu Xung như vậy, làm tay của Chu Xung khẽ run lên.

“Con gái lớn mà, uống chung một chai sữa sẽ cảm thấy mất tự nhiên.” Chu Xung nói, “Làm vậy cũng có thể coi là hôn gián tiếp đấy nhé.”

một câu cuối kia đã thành công khiến Chu Tự Hằng tỉnh ngộ.

Tim của cậu đột nhiên đập loạn không ngừng, mặt hơi đỏ lên, trong đôi mắt ánh lên đủ loại màu sắc.

Nhân tiện lần này, Chu Tự Hằng hỏi luôn Chu Xung: “Vậy dạo gần đây Tiểu Nguyệt Lượng bắt đầu không để ý tới con là có ý gì? Em ý cứ trốn con, nhưng lúc ngồi học lại toàn nhìn trộm...”

Cậu vội vàng miêu tả lại trạng thái của Minh Nguyệt, ánh mắt ham học hỏi nhìn Chu Xung.

Hai mắt Chu Xung hơi cay cay, nhưng hần cố gắng mở to mắt, kiên nhẫn giải thích: “Chắc là Tiểu Nguyệt Lượng xấu hổ rồi.” Lại sờ dùm tóc trên đầu con trai, nói: “Con trai ngốc, Tiểu Nguyệt Lượng cũng thích con đấy.”

Chu Tự Hằng há to miệng, không thể thốt lên một câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

hần sử dụng từ “Cũng”, lấy kinh nghiệm của người trưởng thành để nói lên tâm tư của một cô bé mới lớn.

Chu Tự Hằng đỏ bừng mặt, bối rối ngơ cả người, chân tay luống cuống, sự kinh ngạc đọng lại trên mặt rất lâu, cuối cùng không kìm chế được mà nở nụ cười.

Dúm tóc trên đầu con trai dựng thẳng lên, sờ vào mà làm lòng bàn tay Chu Xung hơi ngứa ngứa, giống như có kiến bò qua vậy.

hắn thật sự không nỡ bỏ tay ra.

Trong phòng có mở cửa sổ, nhìn ra ngoài có thể thấy một bầu trời đầy sao trên mặt hồ, gió nhẹ thổi làm suy nghĩ của Chu Xung trở lại nhiều năm về trước, vào một hôm tuyết rơi, hắn bế con trai về từ cục cảnh sát. Khi ấy con trai vẫn chưa có tên, người nhỏ xíu, hai mắt mở to, khiến cho hắn nhìn mà hạnh phúc lắm, khẽ đưa tay lên xoa đầu con.

trên đầu con trai có một nhúm tóc rất bướng bỉnh, không bao giờ chịu nghe lời, hắn vuốt tóc con, lập tức cảm thấy toàn thân ấm áp, dường như có thể cảm nhận được sự liên kết máu thịt đang chảy trong cơ thể.

hắn đặt tên cho con, nuôi con khôn lớn, chứng kiến đủ từ giai đoạn con mới tập đi, học nói, tóc cũng dài ra rõ rệt. Chu Tự Hằng rất ít khi để người ta sờ tóc mình, nếu bị sờ sẽ rất tức giận, nhưng Chu Xung sờ thì con trai lại có vẻ kiêu ngạo pha lẫn xấu hổ mà ngẩng đầu lên cười, cái đầu lắc lắc cọt cọt lui trong tay hắn.

hắn vô cùng hoài niệm quãng thời gian ấy, nó như một bức tranh rực rỡ tràn ngập màu sắc mà tháng năm để lại cho hắn, sưởi ấm con đường nhân sinh cô độc mà hắn đã đi qua.

Chu Xung lại xoa đầu con mấy cái rồi thu tay về.

Hai bố con đã lâu rồi không thân thiết như vậy, mối quan hệ lạnh nhạt kéo dài bấy lâu, thật vất vả mới ló ra chút ánh sáng.

“Bố nói là... Tiểu Nguyệt Lượng... thích con?” Chu Tự Hằng vặn vẹo cơ thể, áp úng hỏi. Cậu rõ ràng đã nghe thấy rõ, nhưng vì vẫn chưa thể tin nên lại nôn nóng muốn được nghe lại một lần nữa.

Chu Xung rất hiểu tâm tư của con trai, thân là một người bố, giờ phút này trong lòng hắn có đủ mọi cung bậc cảm xúc chua cay ngọt đắng, vừa vui vì con trai đã biết rung động, lại vừa bối rối khi thấy con trưởng thành, còn hơi có chút ghen tỵ với cô bé con đang được con trai hắn nhưng nhớ kia.

“Đừng, bố nói là Tiểu Nguyệt Lượng cũng thích con.” Chu Xung đáp trong sự mong đợi của con, “cô bé trốn tránh con là vì không biết phải đối diện với con như thế nào, cô bé nhìn trộm con, là vì cô bé cũng giống con, lúc nào trong lòng cũng nghĩ đến con, không có lúc nào là không thấy nhớ.”

Lời nói thẳng thắn này đã phá vỡ mọi nghi ngờ của Chu Tự Hằng mấy ngày nay.

Chu Tự Hằng càng nghe thì mắt lại càng tỏa sáng, cậu cúi đầu, đưa tay chống cằm, khẽ nở nụ cười, muốn mím môi nhin xuống nhưng khóe miệng vẫn lộ ra một đường cong thật rộng.

Dáng vẻ này khiến Chu Xung nhớ lại mấy năm trước, lúc Chu Tự Hằng tặng son cho Minh Nguyệt, được Minh Nguyệt thơm một cái, khiến cậu nhóc cả đêm mất ngủ.

Khi đó con trai mới chỉ cao đến ngực hắn, thế mà giờ đã cao đến tai hắn rồi.

Chu Xung hít sâu một hơi, đưa tay sờ vào túi áo muốn lấy thuốc, nhưng ngay lúc vừa rút ra thì hắn đã dừng lại ngay, cuối cùng lại cất lại vào túi.

Bên trong phòng bỗng trở nên yên lặng, Chu Tự Hằng lúc này vô cùng mất tự nhiên.

Hôm nay cậu lại để lộ tâm tình của mình trước mặt Chu Xung, cậu cắn môi, vẫn không thể ngừng mỉm cười, lấy một chai sữa tươi trong ngăn kéo bàn học, cầm ống hút vào hút, nhưng vì nghĩ đến chai sữa vừa đưa cho Minh Nguyệt, cậu lại không khỏi bật cười, hậu quả là bị sặc sữa.

Chu Xung đưa khăn giấy cho con, vừa dọn dẹp đồng hồ trên bàn vừa nói: “Con trai ngốc của bố.”

Chu Tự Hằng đỏ mặt vì lời trêu chọc của Chu Xung, tức giận nhìn bố chằm chằm

Chu Xung cười lớn, tiếng cười sang sảng truyền ra ngoài cửa sổ.

Chu Tự Hằng vốn thường tỏ ra người lớn, thái độ và giọng nói đều cực kỳ già dặn, nhưng giờ phút này khi ở trước mặt Chu Xung, cậu lại thể hiện ra tính tình của một cậu bé 14 tuổi bình thường.

Cậu vẫn còn rất ngây ngô, vẫn chỉ là một đứa trẻ, không biết gì về chuyện tình cảm nam nữ, cũng không dám nói một câu anh thích em với cô bé hàng xóm mà mình đã yêu mến suốt bao năm qua.

“Đừng cười nữa!” Chu Tự Hằng thẹn quá hóa giận.

“Được được, bố không cười nữa.” Chu Xung nói được làm được, nhưng nét mặt vẫn hiện rõ ý cười.

Chu Tự Hằng không rõ là mình đang xấu hổ hay tức giận nữa, cậu đá văng cái ghế rồi đứng dậy nói: “Con muốn đi ngủ, bố đi ra ngoài đi.” Cậu chỉ tay ra hướng cửa.

“Rồi rồi, bố đi ngay đây.” Chu Xung đáp, “Vây đĩa hoa quả này...”

“không ăn nữa.” Chu Tự Hằng nói, sau đó nhào lên giường đắp chăn kín người.

Thấy con trai nằm im trên giường không động đậy, Chu Xung liền nhẹ nhàng cầm đĩa hoa quả đi ra ngoài.

Chu Tự Hằng nghe tiếng bước chân của bố, trong lòng không thể diễn tả được cảm xúc, cậu nắm chặt chăn, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói: “Ngủ ngon.”

Bàn tay đang cầm đĩa hoa quả của Chu Xung bỗng cứng ngắc lại, hần vui mừng đáp: “Con cũng ngủ ngon nhé, con trai.”

Sống lưng căng cứng thoáng thả lỏng, băng tuyết bao phủ hần suốt hai năm qua dường như đang dần tan đi, hần đứng trước cửa phòng Chu Tự Hằng, ngây người hồi lâu, trên mặt có một vệt nước, đưa tay sờ lên khóe mắt thì mới phát hiện là mình đã khóc từ bao giờ.

hần khẽ cười, chuẩn bị rời đi, bên trong lại truyền đến tiếng của Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng hô to: “YES!”, nằm lăn lộn quay cuồng trên giường, lực mạnh đến nỗi khiến cánh cửa cũng phải rung lên, dường như cậu đang rất hưng phấn, cật lực muốn giải tỏa niềm vui sướng vô hạn trong lòng.

Chu Xung cầm đĩa hoa quả đứng ở góc tường, nước mắt còn chưa kịp lau thì đã lại bật cười.

“Con trai ngốc.”

*

Sáng sớm hôm sau.

Minh Đại Xuyên cầm sách ngồi đọc trong phòng khách, vừa đọc vừa ghi chú lại, như thể đang nghiên cứu một cuốn sách chuyên ngành khó hiểu vậy.

Giang Song Lý khẽ cười nói với con gái: “Ba con đó, lớn tuổi rồi mà còn thích đọc tiểu thuyết võ hiệp.” cô lườm Minh Đại Xuyên một cái rồi bụng đồ ăn sáng đặt lên bàn, Minh Đại Xuyên để sách xuống, nghiêm túc đứng lên nói: “Tôi đã biết, thừa phụ nhân.”

Giang Song Lý bị chồng trêu liền bật cười, lại nói với con gái: “Ba con bị tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Minh Nguyệt bày biện bát đĩa, nháy mắt hỏi: “Lúc bố còn trẻ cũng đọc tiểu thuyết võ hiệp, vậy khi đó bố gọi mẹ là gì ạ?”

Giang Song Lý liếc nhìn Minh Đại Xuyên, nhẹ giọng nói: “Khi đó bố con cũng không đứng đắn chút nào, cứ gọi mẹ là cô nương.” Lúc nói mặt cô hơi hồng lên, búi tóc lỏng lẻo rơi xuống vai, gương mặt nhìn có phần khả ái hơn cả lúc trẻ.

cô nương...

[Này, Minh cô nương.]

Minh Nguyệt như đang nghe thấy tiếng Chu Tự Hằng gọi mình, theo bản năng nhìn ra cửa sổ, sau khi ý thức được là bên ngoài không có ai, cô bé lại cúi thấp đầu, lông mi cũng rũ xuống, tay cầm thìa hồi lâu mà vẫn không nhúc nhích.

Giang Song Lý rót một ly sữa tươi cho con gái, dịu dàng thúc giục: “Sao lại dờ người ra thế kia, hôm nay không phải con nói sẽ đi chơi với Tiểu Hằng sao? Mau ăn đi, đừng để anh phải chờ lâu.”

“Hừ!” Minh Đại Xuyên nhú chặt mày, “Có phải đợi thì đây cũng là phúc khí của nó.”

Minh Nguyệt không lên tiếng, cái đầu nhỏ gần như muốn vùi vào trong bát, cô bé cố gắng che dấu đi gương mặt đỏ bừng của mình, không dám đụng đến ly sữa bên cạnh.

Chỉ cần có dính dáng đến sữa là cô bé sẽ nhớ lại sự việc đã làm mình trần trọc mất ngủ cả đêm kia, chai sữa mà Chu Tự Hằng đã uống qua vẫn được giấu trong phòng thay đồ, dư vị thơm ngọt dường như vẫn đang đọng lại trên bờ môi.

cô bé liếm liếm môi, hai mắt chớp chớp.

“Minh cô nương, em nhanh lên nào!” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi, còn kèm theo cả tiếng chuông kêu, giọng của Chu Tự Hằng hơi khàn hơn bình thường một chút, nhưng tinh thần thì lại hưng phấn hơn hẳn.

“Àm ĩ quá đi mất!” Minh Đại Xuyên chỉ muốn dùng một cước để đá bay Chu Tự Hằng ra khỏi Nam Thành thôi.

Chu Tự Hằng vẫn kiên trì ấn chuông xe đạp, Minh Đại Xuyên cúi đầu mắng: “Thằng nhóc thôi này!” Giang Song Lý nghe vậy thì lườm chồng một cái.

Minh Nguyệt vội vàng đặt thìa xuống, ôm balo rồi vội vã đi ra cửa, nhưng lại bất ngờ quay vào nhà, hôn Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý mỗi người một cái rồi mới thay giày đi ra ngoài.

“Đẻ con gái vẫn là thích nhất!” Minh Đại Xuyên vui vẻ lẩm, nét mặt cũng giãn ra.

Giang Song Lý cũng vui, nhưng lại kéo tay chồng nói: “anh Chu có nỗi khổ riêng của mình, anh đừng suốt ngày nói mấy lời như thế nữa.”

Minh Đại Xuyên không phản ứng gì, chẳng biết là đã nghe lọt tai hay chưa.

Bên ngoài trời nắng đẹp, từng đám cỏ lau ven hồ đung đưa theo gió, cây cỏ um tùm, từng đàn chim nô nức bay tới.

Minh Nguyệt đầu tiên là chạy ra ngoài, sau đó lại đi chậm lại, cô bé vẫn chưa hiểu rõ tâm tư của bản thân, vừa muốn tránh xa Chu Tự Hằng, lại vừa không kim được mà chạy vội tới khi nghe thấy tiếng cậu gọi.

Chu Tự Hằng mất ngủ cả đêm hôm qua, sáng sớm cậu đứng trên sân thượng thật lâu, nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ có che rèm màu vàng nhạt ở phòng Minh Nguyệt, thiếu chút nữa là nhìn xuyên thấu được luôn rồi, nhưng cuối cùng cậu cũng chỉ đứng yên ở sân thượng nhà mình, không lên lút vượt tường vào phòng của Minh Nguyệt.

Vì còn trẻ nên dù có mất ngủ một đêm thì tinh thần vẫn phấn chấn, ánh mắt vẫn sáng rực như cũ, Chu Tự Hằng liếc nhìn môi Minh Nguyệt, dùm tóc trên đầu chọt vênh cao lên.

Cái động từ hôn gián tiếp này cực kỳ hấp dẫn đối với Chu Tự Hằng, cổ họng cậu bỗng trở nên khô khốc, khe liếm môi trên một cái, rõ ràng hôm qua đã ập ủ cả đêm mà bây giờ lại không thể nói ra thành lời, liền cắn răng nói: “Ừm...Chúng ta đi thôi.”

Minh Nguyệt gật đầu, chậm rãi bước đến đằng sau cậu, ngồi ra yên sau xe đạp, cùng Chu Tự Hằng đến địa điểm thi đấu.

Trong lòng cả hai đều đang có những tâm tư riêng, sợ đối phương phát hiện ra manh mối nên dọc đường chẳng ai nói câu nào.

Minh Nguyệt rất xấu hổ, sau khi bước vào giai đoạn trưởng thành, đây là lần đầu tiên cô bé cảm nhận được tư vị của tình đầu, tiến một bước thì sợ vượt quá ranh giới, lùi một bước thì lại sợ sẽ trở thành người dưng, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Chu Tự Hằng rất kích động, cậu một lòng một dạ yêu mến cô bé kia nhiều năm, giờ đây tiến một bước thì e là hơi vội vã quá, nhưng lùi một bước thì lại sợ chậm trễ, chẳng biết làm thế nào cho phải.

Người đến tham gia thi đấu rất nhiều, phân nhóm dựa theo số tuổi, Minh Nguyệt ở nhóm thanh thiếu niên, các thí sinh nộp đĩa CD nhạc để đấu vòng loại, Minh Nguyệt nắm rất chắc các kỹ thuật cơ bản, nhưng khi được chọn bước vào trận chung kết cũng không tránh khỏi lo lắng và hồi hộp, hai giờ chiều hôm nay sẽ đấu vòng cuối cùng.

Cuộc thi nhảy ở thành phố Nam Thành đã tổ chức được mấy năm, đây là lần đầu tiên Minh Nguyệt tham gia, cô bé thật sự có phần căng thẳng.

Nhưng Chu Tự Hằng thì còn căng thẳng hơn cả cô bé nữa.

Minh Nguyệt trang điểm và thay đồ mất hai tiếng, Chu Tự Hằng ở bên ngoài đợi, uống tận sáu cốc sữa tươi, làm cho chủ cửa hàng tròn mắt há mồm.

Chuyên viên trang điểm cho Minh Nguyệt theo hơi hướng cổ điển, ở mi tâm vẽ một đóa hoa mẫu đơn, Minh Nguyệt có gương mặt xinh đẹp, trang điểm vào nhìn có phần quyền rũ không hợp với số tuổi, khiến Chu Tự Hằng nhìn thấy mà ngại người.

Chuyên viên trang điểm là do Chu Tự Hằng mời tới, trang điểm cho Minh Nguyệt nhìn đẹp hơn rất nhiều so với những người khác.

Minh Nguyệt mỉm cười nhìn Chu Tự Hằng, đôi mắt híp lại, má lúm đồng tiền hơi lộ ra.

Chu Tự Hằng ho khan hai tiếng, tay rút túi quần, nét mặt làm ra vẻ như không có chuyện gì.

“Đẹp không?” Minh Nguyệt hỏi.

Đẹp lắm! Chu Tự Hằng tự trả lời trong lòng, thêm phó từ vào nữa là “Con mẹ nó quá đẹp luôn ý!”

Nhưng cậu không nói ra thành lời, thậm chí còn mắt tự nhiên đáp: “Nhìn cũng được.”

Minh Nguyệt không cười nữa, đầu cúi thấp để lộ cái cổ trắng nhỏ yếu ớt.

Chu Tự Hằng âm thầm cho mình một cái tát, sao mà ngu thế không biết, lại dễ dàng cô bé: “anh chỉ nói đùa thôi mà, em là người xinh đẹp nhất.”

Minh Nguyệt thoáng chốc đỏ bừng mặt, ngập ngừng nói: “Cảm ơn anh.”

Xinh quá đi mất! Chu Tự Hằng cứ nghĩ thầm trong lòng mãi, lại vội lấy cốc sữa uống một ngụm.

Minh Nguyệt đã trang điểm xong, cứ ngồi nhìn cậu hồi lâu, Chu Tự Hằng đứng ngồi không yên, bèn nói: “Em nhìn đủ chưa vậy? Cũng muốn uống sữa tươi à?” Giọng cậu bỗng nhỏ đi, “Cốc này anh...anh uống qua rồi.”

Con mẹ nó! Chu Tự Hằng lại muốn cho mình một cái tát, uống rồi thì thôi, giải thích làm cái rắm gì, không phải đã suy nghĩ cả đêm rồi sao?

Minh Nguyệt chẳng qua là đang nhìn trộm Chu Tự Hằng, lại bị cậu bắt được, cô bé cũng rất bối rối, liền tục xua tay, cái miệng nhỏ uống một ngụm nước

rồi nói: “Em... em lên sân khấu đây.” nói xong liền xách váy rời đi.

Cuộc thi lại tiếp tục, dưới sân khấu có rất nhiều khán giả đứng cổ vũ, nhóm thanh thiếu niên có 15 thí sinh, Minh Nguyệt bốc thăm vào vị trí thi thứ tám, từ trước đến giờ cô bé luôn rất may mắn, lần này cũng không ngoại lệ.

cô bé vốn cũng không quá căng thẳng, nhưng sau khi nhìn từng tấm màn trên sân khấu được kéo ra, bên ngoài truyền đến tiếng vỗ tay và hô hào oanh tạc mừng nhĩ, khiến cho tâm trạng cô bé lại trở nên hồi hộp.

Minh Nguyệt nắm chặt tấm rèm, lặng lẽ lo đầu nhìn bên ngoài một chút, thấy có đông nghịt khán giả thì tay bắt đầu rịn mồ hôi.

“Căng thẳng lắm sao?” Chu Tự Hằng không biết nhảy vào từ lúc nào, cậu cúi xuống vỗ lưng cho Minh Nguyệt.

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt kéo ống tay áo của Chu Tự Hằng, ngửa đầu nhìn cậu.

Lúc này chỉ an ủi bằng miệng thì không mấy tác dụng, Chu Tự Hằng liền cúi thấp người xuống, để cho cô bé dựa vào vai mình.

“Thí sinh số tám Minh Nguyệt, xin mời lên sân khấu.” Nhân viên lên tiếng gọi cô bé.

cô bé đáp lại, nhưng vẫn không rời khỏi Chu Tự Hằng, Chu Tự Hằng nắm lấy vai cô bé, nói: “anh sẽ ở dưới cổ vũ em.”

“Nhưng em không nhìn thấy anh.” Minh Nguyệt rom rớm nước mắt.

“anh bảo đảm là em sẽ nhìn thấy anh.” Chu Tự Hằng hứa, còn giơ ba ngón tay ra, sau đó đi xuống dưới sân khấu.

Lúc Minh Nguyệt ra sân khấu, cô bé hơi hoảng sợ, đứng ở chính giữa nơi tập trung ánh đèn, lại là lần đầu tiên dự thi một cuộc thi lớn thế này, thật sự không thể tránh khỏi lo lắng.

cô bé nhìn xuống dưới đất, bước chân có phần hơi yếu ớt.

Bên dưới sân khấu tối om, chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng động xột xoạt.

Bỗng nhiên ở bên ngoài cửa truyền đến một tiếng huýt sáo, sau đó có một ánh đèn nổi lên, từ đằng xa, Minh Nguyệt có thể mờ mờ nhìn thấy mặt Chu Tự Hằng, cố gắng nhìn kĩ, thật sự đúng là Chu Tự Hằng rồi.

Cậu cầm trên tay một cái que phát sáng, nhiệt tình đứng vậy.

Chu Tự Hằng lại huýt sáo một lần nữa, còn chụm tay vào thành cái loa, lớn tiếng hô: “Minh cô nương cố lên!”

Minh Nguyệt nhìn cậu, tâm trạng căng thẳng và hồi hộp bỗng chốc biến mất hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

Có hay không một người như thế, một người mà chỉ cần được nhìn thấy một chút hình bóng nương theo ánh đèn là bạn sẽ lập tức cảm thấy an tâm?

Đối với Minh Nguyệt mà nói thì Chu Tự Hằng chính là người như vậy.

Cô bé mới chỉ bước được chưa tới một phần năm quãng đường đời, nhưng đã có rất nhiều người đi lướt qua cô bé, bọn họ giống như những đốm lửa lập lòe lúc sáng lúc tối, cuối cùng tan thành tro bụi. Nhưng Chu Tự Hằng lại khác, cậu tựa như bầu trời quang đãng ở Nam Thành, sáng tỏ và trong lành, khắc sâu vào trong trái tim của Minh Nguyệt.

Giờ phút này dưới sân khấu trở nên xôn xao, khán giả ríu rít quay đầu lại nhìn ra phía cửa, ngạc nhiên nhìn cậu con trai đang huýt sáo reo hò cổ vũ cho cô bé đang đứng trên sân khấu kia.

Chu Tự Hằng bị nhìn nhưng chẳng cảm thấy ngại, cậu mua một cái que phát sáng ở bên ngoài, sợ bỏ lỡ phần thi của Minh Nguyệt nên chạy như điên đến, thờ hồn hên, người toát mồ hôi mà không hề thấy mệt.

Minh Nguyệt bắt đầu vào tư thế, trong lúc cô bé đang điều chỉnh lại thời gian, thì ở dưới sân khấu, Chu Tự Hằng đã bắt đầu phân phát que phát sáng cho các khán giả.

Cậu nói với mọi người: “Các anh chị có thể giúp em vậy que phát sáng trong lúc cô bé trên kia biểu diễn được không ạ? Không thích vậy thì cảm không

thôi cũng được.”

Các khán giả mỗi người cảm lấy một cái, cậu liên tục cảm ơn từng người, rất kiên nhẫn và lễ phép, thành ra không có ai từ chối cả. Cậu cực kỳ nhanh chóng đi khắp một lượt, tay cầm cái giỏ, mặc dù miệng đã khô khốc nhưng vẫn không quên truyền đạt lại yêu cầu của mình với mọi người.

Thậm chí cả anh bảo vệ đứng trong góc cũng được nhận một cái que phát sáng.

“Cháu thích cô bé đó à?” Anh bảo vệ nhỏ giọng hỏi.

Chu Tự Hằng hơi khựng lại, chậm chạp ngẩng lên, khẽ gật đầu đáp: “Vâng, đó là cô bé mà cháu đã thích từ lâu rồi.”

Mà bây giờ hình như cô bé đó cũng đã thích cậu rồi thì phải.

Ý thức được điều này, cậu khẽ nhếch môi cười.

“Mua nhiều que phát sáng như vậy là để cổ vũ con bé à?” Anh bảo vệ chỉ Minh Nguyệt đang đứng chuẩn bị trên sân khấu, “Cháu có lòng thật đấy.”

Chu Tự Hằng chỉ cười nói: “Em ấy rất sợ bóng tối ạ.”

Minh Nguyệt từ bé đến giờ vẫn luôn sợ tối, cô bé được chiều chuộng nên tính tình có phần yếu đuối, hồi nhỏ phải nghe Giang Song Lý kể chuyện cổ tích thì mới ngủ được.

Dưới sân khấu chỉ thấy một màu đen sì, cậu biết như thế sẽ làm Minh Nguyệt căng thẳng.

Một câu “Em ấy rất sợ bóng tối” đã khiến người bảo vệ chấn động trong giây lát, anh ta nhìn cậu thiếu niên ngây ngô kia một lúc, bỗng dưng nhớ lại thời thanh xuân của mình.

Bất kì người con trai nào, khi ở trước mặt người mình yêu thương cũng đều trở nên như vậy.

Anh ta cầm cái que phát sáng vẫy vài cái, lại từ trong giỏ lấy thêm một que, nói: “Chú cầm hai tay hai cái luôn, lúc giờ lên sẽ sáng hơn một chút.”

Chu Tự Hằng vui lắm, luôn miệng nói cảm ơn.

Trên sân khấu vang lên tiếng nhạc, Minh Nguyệt nhẹ xoay người lại, cô bé vốn đang ở tư thế đưa lưng về phía khán giả, lúc này quay đầu thì bỗng thấy dưới khán phòng vốn đen thui đã biến thành một biển trời sao rực rỡ.

Từng cái que phát sáng tỏa ra màu xanh lam, hội tụ chung một chỗ nhìn giống như dải ngân hà xa xôi vậy.

Chu Tự Hằng là ngôi sao tỏa sáng nhất, cậu vẫn còn thừa tận nửa giỏ que phát sáng, thành ra cái thì cầm trên tay, cái thì nhét vào túi áo, ngồi ngay vị trí chính giữa, tươi cười nhìn Minh Nguyệt.

Một chút lo lắng trong lòng Minh Nguyệt lập tức tiêu tan hết, hóa thành tro bụi.

Bài nhảy “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ” cô bé đã luyện tập rất nhiều lần, từng địa điểm, từng động tác đều ghi nhớ rất kĩ. Giáo viên của cô bé họ Ninh, là giáo viên múa rất có tiếng ở Nam Thành, hiện đang dạy ở khoa múa trường đại học Nam Thành, vì có quen biết với Giang Song Lý nên mới đặc cách nhận dạy cô học trò tuổi vẫn còn hơi nhỏ này.

Điệu múa này cô bé đã múa mấy lần trước mặt cô giáo, cô giáo nhận xét là Minh Nguyệt vẫn còn hơi căng thẳng, chưa thể hiện rõ được sự bay bổng tự do của điệu múa.

Nhưng lúc này đây, cô bé đã hoàn toàn thả lỏng được cơ thể khi nhìn vào Chu Tự Hằng.

Dường như đây không phải là một cuộc thi, mà là một buổi tối bình thường, cô bé tập múa trong phòng tập nhà mình, còn Chu Tự Hằng thì vượt tường lên xông vào, quỳ gối ngồi trên sàn nhìn cô bé luyện tập.

Cậu chỉ luôn mỉm cười, không hề cảm thấy chán khi thấy cô bé múa đi múa lại một điệu.

Dưới khán đài lấp lánh ánh đèn, giống như cảnh tượng ánh trăng chiếu rọi xuống mặt nước sông Trường Giang trong bài “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ”.

Minh Nguyệt không nhìn những người xung quanh, cô bé dường như chỉ nhảy cho một mình Chu Tự Hằng xem mà thôi.

Minh Nguyệt mặc một chiếc váy mỏng màu xanh lam, từng động tác đều uyển chuyển nhẹ nhàng như bướm bướm.

Chu Tự Hằng rất muốn huyết sáo, nhưng cuối cùng lại cố gắng nhịn, sau lại muốn giơ tay sờ tóc, nhưng tay đang cầm cả đống que phát sáng nên cũng không sờ được.

Đây chính là cô bé mà mình thích, Chu Tự Hằng thầm nghĩ, không biết từ khi nào mà lại trở nên xinh đẹp như vậy rồi.

Tiếng nhạc nhỏ dần, Minh Nguyệt làm một động tác đẹp mắt để làm nổi bật tâm tư của nhân vật, ánh đèn sân khấu cũng tắt đi ngay trong khoảnh khắc này.

Chu Tự Hằng nhìn mà sững sốt hồi lâu, cho đến khi tiếng vỗ tay vang lên, cậu mới thật sự nhận không nổi nữa, lập tức huyết sáo một cái, để que phát sáng xuống rồi vỗ tay.

Có người lên tiếng khen: “Múa đẹp thật đấy.” Thỉnh thoảng lại thêm vào vài lời khen nữa, Chu Tự Hằng nghe xong liền kiêu ngạo hất cằm, ngẩng cao đầu.

Đợi đến khi Minh Nguyệt cúi chào cảm ơn rồi đi xuống, Chu Tự Hằng mới nhảy ra khỏi chỗ ngồi rồi chạy ra sau cánh gà, ở đó có rất nhiều cô bé, nhưng thoáng cái cậu đã tìm được Minh Nguyệt, gấp đến độ chỉ muốn bay ngay tới trước mặt cô bé thôi. Cậu giơ ngón cái lên nói: “Em múa đẹp lắm!” Cậu nghĩ một lát rồi lại cúi đầu, nói: “Đẹp nhất luôn, cực kỳ đẹp!”

Cậu cười tươi để lộ hàm răng trắng tinh, dúi tóc trên đầu phe phẩy, hiếm khi thấy nét mặt cậu ngốc nghếch đáng yêu như vậy.

Minh Nguyệt không kìm được mà đưa tay muốn sờ dúi tóc trên đầu Chu Tự Hằng, nhưng chợt thấy hơi thất lễ nên lại rút tay về cực nhanh.

Chu Tự Hằng không phát giác được điều này, cậu ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ cổ Minh Nguyệt, khiến cậu có phần say mê.

“Sao khán giả lại chịu giờ que phát sáng cùng anh vậy?” Minh Nguyệt thấy Chu Tự Hằng đang như một chú cún cứ ngửi ngửi người mình, lập tức xấu hổ đỏ bừng từ đầu đến chân, lập tức đẩy mạnh cậu ra, tìm chủ đề để nói chuyện.

Chu Tự Hằng không hài lòng, vẫn không biết xấu hổ mà xán tới, nói: “Em thích không?” Cậu tự hỏi tự trả lời, “Anh biết nhất định em sẽ thích, cho nên đã nhờ khán giả giúp.”

Cậu hỏi tự trả lời, như thể việc đó không mấy khó khăn, nhưng Minh Nguyệt biết cậu chưa bao giờ xin xỏ ai làm gì cả, chuyện gì cũng muốn tự mình giải quyết.

Cậu là một người kiêu ngạo, nhưng vì để cho Minh Nguyệt có một phần trình diễn thành công, đã không ngại cúi đầu với những người xa lạ.

Minh Nguyệt không thể nói lên cảm xúc của mình lúc này, chỉ biết cúi đầu nói: “Cảm ơn anh.”

Chu Tự Hằng mỉm cười, nhìn Minh Nguyệt một lượt rồi đánh bạo cầm tay cô bé.

Tay của Minh Nguyệt vừa nhỏ vừa trắng, Chu Tự Hằng vốn cũng rất trắng rồi, nhưng Minh Nguyệt còn trắng hơn, đẹp như một bông hoa thủy tiên vậy. Chu Tự Hằng cẩn thận nắm lấy, còn tìm một cái cổ đường hoàng cho mình: “Anh biết là em rất căng thẳng, đúng không? Nếu căng thẳng thì hãy nắm tay anh này.”

Người ta còn lâu mới căng thẳng!

Minh Nguyệt không phủ nhận, đành gật đầu khẽ đáp: “Vâng ạ.”

Minh Nguyệt đồng ý rồi!

Chu Tự Hằng kéo cô bé ra ghế khán giả ngồi, trong bóng tối cậu vẫn luôn nắm chặt tay Minh Nguyệt, không quan tâm đến những màn biểu diễn khác trên sân khấu.

Thời gian trôi thật nhanh, mới đó mà đã thi xong, giờ là thời khắc công bố kết quả và trao giải.

Minh Nguyệt cuối cùng cũng nghe thấy tên mình, người MC cầm danh sách nói: “Giải nhất của nhóm thanh thiếu niên, thí sinh số 8, Minh Nguyệt.”

Chu Tự Hằng vốn đang nắm nhẹ tay Minh Nguyệt, thế nhưng lúc này lại bắt ngờ siết thật mạnh.

Minh Nguyệt tim đập nhanh như trống, không biết là bởi kết quả thi hay là bởi nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay Chu Tự Hằng.

Cũng may xung quanh tối đen nên không ai phát hiện ra sự xấu hổ trên gương mặt cô bé.

“Anh sao thế?” Minh Nguyệt hỏi cậu, khẽ giật giật ngón tay đang bị cậu cầm chặt.

“Anh hồi hộp.” Chu Tự Hằng nhò giọng nói, dí sát vào tai cô bé, “Minh cô nương, em nhận được giải rồi!” Cậu còn kích động hơn cả Minh Nguyệt nữa.

Minh Nguyệt thấy rất buồn cười, khẽ vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng lấy ngón tay ngoắc nhẹ lòng bàn tay Chu Tự Hằng, nói: “Cảm ơn anh, Chu Chu.”

Một tiếng Chu Chu kia khiến cho Chu Tự Hằng nghe mà cảm thấy rất ngọt ngào, cậu buông tay Minh Nguyệt ra, nói: “Đi lên nhận giải thôi, cuối cùng thì em cũng có thể kể chuyện mình đi thi cho chú Minh nghe rồi.”

Minh Nguyệt đứng dậy đi lên sân khấu nhận giải.

Tiếp theo, Minh Nguyệt ra phía sau sân khấu tháo trang sức và thay quần áo để ra về, Chu Tự Hằng giúp cô bé cầm balo và cúp.

Chiếc cúp được làm bằng thủy tinh, sáng long lanh, Chu Tự Hằng lật qua lật lại ngắm nghía, nói: “Thành công lần này em đóng góp một nửa, anh cũng góp công một nửa.”

Minh Nguyệt nghe mà thấy lòng ấm áp.

Tấm màn sân khấu đã được kéo xuống, trời đã về chiều, dưới sân khấu khán giả đang dần ra về, còn lại mấy người bảo vệ và một số nhân viên vệ sinh đang dọn dẹp, trên ghế ngồi còn sót lại rất nhiều que phát sáng, anh bảo vệ vừa thu lại vừa nói: “Còn bé thế mà đã lãng mạn ghê, lại chuẩn bị một bát ngò lớn như vậy cho con gái nhà người ta.”

Minh Nguyệt xấu hổ cúi thấp đầu, Chu Tự Hằng thì rất thoải mái vui vẻ.

“Em ý sẽ còn vui mừng hơn nữa cơ.” Chu Tự Hằng cười nói.

Cậu dẫn Minh Nguyệt đi tới trước xe đạp, trong giỏ xe có một bó hoa hồng tươi rất đẹp.

Minh Nguyệt che miệng, đưa tay sờ lên cánh hoa rồi lại thu tay về, không thể tin nói: “Tặng cho em sao?”

Cô bé vừa mới tẩy trang xong, tóc buộc nửa đầu, hơi rối nhẹ như rong biển, nước trên mặt vẫn còn chưa khô, lông mi ướt nhẹ như cánh ve sầu, đôi mắt ngập nước như chứa đựng sương mù.

Tầm mắt của Chu Tự Hằng dừng lại trên môi cô bé, nhìn rất giống cánh hoa.

Tay của cậu co lại thành nắm đấm rồi đưa lên miệng, nhẹ ho một cái nói: “Vốn... vốn định đợi em biểu diễn xong sẽ chạy lên tặng, nhưng mà... người ta nói không được lên sân khấu tặng hoa.” Cậu áp ứng giải thích.

Dáng vẻ vừa do dự vừa vui mừng của Minh Nguyệt khiến cậu bối rối, nói: “Tặng hoa hồng là bởi vì...”

“Em rất thích.” Minh Nguyệt cắt lời cậu, lấy hoa từ trong giỏ xe ra, cúi đầu ngửi, “Thích lắm.”

Cô bé cười để lộ má lúm đồng tiền, ánh mắt híp lại như vàng trắng.

Minh Nguyệt đứng ôm bó hoa, nhưng nhìn cô bé còn đẹp hơn cả hoa nữa.

Chu Tự Hằng thì luống cuống tay chân đứng yên một chỗ, chỉ biết đáp lại: “Em... em thích là tốt rồi.”

Mặt trời chậm rãi lặn về phía chân trời, Chu Tự Hằng theo lối cũ đeo Minh Nguyệt về, cảm thấy ánh hoàng hôn hôm nay rực rỡ hơn mọi ngày rất nhiều.

Minh Nguyệt một tay cầm hoa, một tay cầm cúp, đứng ở con đường nhỏ ven hồ.

“Em sẽ tặng cho chú Minh và dì Giang sao?” Chu Tự Hằng chỉ vào chiếc cúp thủy tinh, giọng nói có phần ghen tỵ: “Nếu vậy thì nhất định bố mẹ em sẽ vui lắm.”

Minh Nguyệt cực kỳ thích bó hoa hồng này, không muốn rời khỏi nó chút nào, cô bé suy nghĩ một lát, sau đó hạ quyết tâm bước tới hôn Chu Tự Hằng một cái: “Em không thể tặng cúp cho anh, vậy lấy cái này để đền nhé.”

Nói xong, không đợi Chu Tự Hằng phản ứng, Minh Nguyệt đã chạy biến đi như một chú thỏ.

Chu Tự Hằng đưa tay ôm má, không nói nên lời.

Đây là nụ hôn đầu tiên mà Minh Nguyệt dành cho cậu sau khi cô bé lớn lên, thật khiến cậu vui đến chết mất.

Cậu dùng sức bấm mạnh chuông xe đạp, huýt sáo hô to: “Minh Nguyệt! Minh Nguyệt!”

“Sao vậy?” Minh Nguyệt mở cửa sổ ra hỏi.

“Không có, không có sao.” Cậu có phần ngốc nghếch, gãi đầu nói: “Chỉ là... anh rất vui!”

“Em cũng thế.” Minh Nguyệt vẫn cầm bó hoa, cúi đầu hôn lên cánh hoa một cái.

Như thế lại một lần nữa hôn lên mặt Chu Tự Hằng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34

Trên con đường từ biệt thự Lâm Hồ tới trường Nhất Trung ở Nam Thành, Chu Tự Hằng cùng với chiếc xe đạp màu đen đã chở Minh Nguyệt đi suốt ba năm, lần này, có lẽ sẽ là lần cuối cùng của thời cấp hai.

Thời gian hơn một ngàn ngày đêm đối với thành cô Giang Nam thật sự không tính là gì cả, sông Tân Hoài vẫn ngày ngày chảy xuôi, bến tàu vẫn giữ nguyên vẹn màu sắc vốn có của nó, những chiếc cầu đá cũng đứng vững một cách an tĩnh và khoan thai.

Nhưng đối với Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng thì hơn một ngàn ngày đêm này có quá nhiều cảnh sắc mỹ lệ, hình ảnh hai bên bờ sông và mùi hương thơm ngát của hoa cỏ đã khắc sâu vào trí nhớ của hai người.

Chu Tự Hằng dắt xe lên cầu đá, hưng phấn nhìn cuộc thi thuyền rồng đang diễn ra dưới sông, nói với Minh Nguyệt: “Hôm trước anh đến xem bọn họ luyện tập, vì hai bên bờ sông toàn người là người, chen chúc đến mức anh đây không đặt chân xuống được, phải đạp tên dê béo kia một cước để nó lăn một vòng mở đường cho anh đi.”

Nhìn dáng vẻ của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt thật sự rất muốn đưa tay sờ dùm tóc trên đầu cậu một tí.

Minh Nguyệt còn chưa sờ thì Chu Tự Hằng đã quay sang chọc chọc mặt cô bé, rồi lại quay đi như không có việc gì, nói tiếp: “Em không biết đâu, chẳng hiểu người từ đâu đến khua chiêng gõ trống âm ỉ hết cả lên, nói chuyện cũng không nghe thấy, dê béo kia lúc ấy đứng ở đó...”

Chu Tự Hằng bấu môi chỉ ra chỗ bến tàu, “Lúc thuyền của người ta về đích, nó kích động quá nhảy căng lên, bị hụt chân ngã xuống sông, hay rồi, người thì nặng hơn trăm cân, rơi xuống mà tí làm cho thuyền của người ta bị lật.”

“Cuối cùng ông đây phải lôi nó lên, mẹ kiếp, ăn gì mà lấm thế, kéo được nó lên bờ mà anh cũng mệt muốn chết rồi.” Chu Tự Hằng hỏi hột nói, Minh Nguyệt biết cứu một người bị rơi xuống nước không hề dễ dàng, huống hồ Bạch Dương lại quá nặng, hôm đó khi về nhà Chu Tự Hằng chẳng còn chút sức lực nào, Chu Xung nhìn thấy mà sợ đến mức mặt trắng bệch.

Chuyện Bạch Dương bị rơi xuống sông Chu Tự Hằng đã kể với Minh Nguyệt hơn chục lần rồi, nhưng lần nào Minh Nguyệt cũng nghe rất chăm chú, hai mắt mở to nhìn Chu Tự Hằng.

Mạnh Bồng Bồng cũng phải trêu ghẹo cô bạn: “Chỉ có cậu là luôn không cảm thấy phiền chán thôi.”

Minh Nguyệt lè lưỡi làm mặt quỷ với Mạnh Bồng Bồng, cười hi hi ứng phó. Minh Nguyệt không hề thấy mất đi sự thú vị với những câu chuyện của Chu Tự Hằng, đó là một phần cuộc sống của cậu, mỗi một khi kể chuyện, ánh mắt và cử chỉ của cậu sẽ có một chút biến hóa. Minh Nguyệt thích nghe Chu Tự Hằng nói lắm, chỉ sợ có nghe đến trăm ngàn lần cũng không thấy chán.

Chu Tự Hằng ghét bỏ trách móc, nói: “Đúng là phụ lòng bố nó đã đặt cho nó cái tên Bạch Dương hay như vậy, nói thật thì cục trưởng Bạch cũng không biết cách đặt tên, y như Chu Xung.”

“Sao anh lại nói chú Xung không biết đặt tên chứ? Cô Ngữ Văn còn từng nói là tên của anh rất thú vị mà.” Minh Nguyệt vui vẻ nói, “Đã độ vô nhân chu tự hoành.” (Chiếc đồ quạnh vắng tự quay ngang), rất có ý thơ.”

Chu Tự Hằng lái xe xuống cầu, dừng lại ở chỗ đất bằng rồi quay ra cù Minh Nguyệt, làm cô bé cười chảy cả nước mắt thì mới chịu bỏ qua: “Em theo phe anh hay theo phe Chu Xung đây hả? Đúng là cái đồ không có lương tâm, uống công Chu Chu ca ca ngày ngày đưa đón em đi học.”

Qua một năm, cậu lại cao lên một chút, giọng cũng trầm đi, Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, nhỏ giọng đáp: “Đương nhiên là em theo phe anh rồi.”

Chu Tự Hằng cười, ôm chặt hai má cô bé: “Coi như em thức thời.”

Cậu không hề dùng sức, nhưng Minh Nguyệt vẫn theo thói quen ôm lấy hai má mình, quan hệ của hai người dường như có chút biến hóa, trở nên vô cùng thân thiết, thoát ra khỏi phạm vi bạn hàng xóm, nhưng vẫn không vượt quá mức, tựa như vẫn bị ngăn cách bởi một tấm lụa mỏng vậy.

Đã ngầm hiểu lòng nhau, nhưng lại không vạch trần.

Đi đến cổng trường Nhất Trung, từ xa đã nhìn thấy Bạch Dương đứng ở cạnh nhà để xe, người to béo như trái bóng, tay cầm quạt giấy vừa quạt vừa nhai đá lạnh, dưới đất có một vũng nước.

Đối với Bạch Dương thì mùa hè là đáng sợ nhất, chỉ khi đứng dưới cái điều hòa thì mới có thể giảm nhiệt cơ thể.

Chu Tự Hằng mới dừng xe lại thì Bạch Dương đột nhiên mở to mắt, vội nhai nuốt cục đá trong miệng, lau tay vào áo rồi chạy tới hô: “Đại ca!” Gọi mấy tiếng mới chịu thôi, sau đó lại cười ngây ngô chào Minh Nguyệt.

Toàn thân cậu ta ướt đẫm mồ hôi, gương mặt to béo trắng trẻo vì đứng dưới nắng lâu nên đỏ bừng cả lên.

Minh Nguyệt cảm ô che nắng cho Bạch Dương để cậu ta mát mẻ một chút, Bạch Dương cười lấy lòng, sau đó chui cả người vào đứng dưới ô.

Chu Tự Hằng nghe rằng trốn mắt nhìn Bạch Dương, nhưng lại thấy Minh Nguyệt đang cười ngọt ngào thì mới không đá văng Bạch Dương đang đứng bên cạnh Minh Nguyệt ra.

Hôm nay bọn họ đến trường là để nhận giấy thông báo trúng tuyển, một tờ giấy thôi mà tựa như một con dao, cắt đứt những năm tháng của thời cấp hai.

Cổng trường treo băng rôn màu đỏ rực, trên băng tin dán đầy những tờ thông báo.

Bạch Dương chậm rãi nói từng chữ: “Chúc mừng Mạnh Bồng Bồng của trường chúng ta đã trở thành thí sinh có điểm thi cao nhất ở Nam Thành.” Giọng nói nhẹ nhàng của Bạch Dương hoàn toàn không tương xứng với vóc người của cậu ta, nghe vào cảm giác rất lịch sự, nhưng cậu ta lại học thói xấu của Chu Tự Hằng, đọc xong liền bình luận: “Lớp trưởng trâu bò thật đấy.”

Cậu ta hưng phấn bất chấp nắng nóng, chạy ra khỏi ô, chấp tay trước ngực cúi đầu với bức ảnh của Mạnh Bồng Bồng được dán trên băng.

Minh Nguyệt cũng vui thay cho Mạnh Bồng Bồng, cô bạn có vóc dáng nhỏ bé này thật sự rất giỏi, trong ba năm học đã giúp đỡ Minh Nguyệt rất nhiều.

Cầm trên tay tờ giấy thông báo từ cô chủ nhiệm, Minh Nguyệt không khỏi cảm thán: “Nếu cấp ba mà cũng được học chung lớp, ngồi cùng bàn với Mạnh Bồng Bồng thì tốt quá.” Từ trước đến nay Minh Nguyệt luôn gặp thuận lợi trong những kì thi, lúc nào cũng cố gắng phát huy gấp mấy lần người khác, đặc biệt lại có thêm sở trường là vũ đạo nên được cộng điểm, cho nên đã trúng tuyển vào trường cấp ba Nhất Trung.

Chu Tự Hằng không thích Minh Nguyệt sùng bái người khác, cậu cầm tờ thông báo đập nhẹ vào đầu cô bé: “Chỉ quan tâm đến cậu ta thôi, không quan tâm anh gì hết!”

Minh Nguyệt chỉ đành biết làm nũng dỗi dành cậu.

Bạch Dương một mình đứng cười, nhìn thoáng qua tờ giấy thông báo đã bị mình gấp lại làm quặt. Thành tích học của cậu ta có thể nào thi cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả trúng tuyển, cục trưởng Bạch công tác ở Nam Thành đã nhiều năm, cho nên việc chọn trường trước cho con là điều tất yếu phải chuẩn bị.

Chu Tự Hằng cũng giống cậu ta, sẽ không vì chuyện thi cử mà phiền lòng, dù thế nào thì cậu cũng sẽ học cùng trường, chung một lớp với Minh Nguyệt, chỗ ngồi cũng phải vừa vặn ngắm được góc mặt nghiêng của cô bé.

Điểm thi của cậu không tốt lắm, mấy môn lịch sử chính trị này nọ toàn 0 điểm, nhưng Chu Xung thì lại vui đến chảy cả nước mắt. Ba năm trước Chu Tự Hằng nộp giấy trắng, điều này vẫn luôn làm Chu Xung sợ hãi, bây giờ chỉ cần có điểm thôi là tốt rồi, hướng hồ môn tiếng Anh và Toán của Chu Tự Hằng hầu như luôn được điểm tối đa.

Hơn nữa dạo này Chu Tự Hằng có phần hiểu chuyện hơn nên Chu Xung càng vui mừng, nếu Minh Đại Xuyên mà không ngăn lại thì e là Chu Xung sẽ mở tiệc chiêu đãi ăn mừng ba ngày ba đêm luôn mất.

Bạch Dương hỏi Chu Tự Hằng: “Đại ca, anh vào lớp nào thì phải nói với em một tiếng nhé, đừng bỏ rơi em.” Cậu ta tội nghiệp cầu xin.

Chu Tự Hằng không để ý đến cậu ta, ngược lại quay sang nói với Minh Nguyệt: “Minh Nguyệt, em vào lớp nào cũng đừng quên nói cho anh biết nhé.”

“Tao nói này...” Chu Tự Hằng nhướn mày đá văng một cục đá trên đường, thờ ơ nói với Bạch Dương: “Bố mày cứ để mày đi theo tao như vậy, không sợ sau này không có cơm ăn sao?”

Bạch Dương ngại ngùng, giọng nói trầm xuống, đáp: “Chỉ cần có thể thi bỏ em luôn chiều theo mong muốn của em.”

“Được rồi được rồi.” Minh Nguyệt cắt tờ thông báo đi, nói với Bạch Dương: “Đừng lo lắng, đại ca cậu học ở đâu thì tôi nhất định sẽ báo cho cậu trước tiên để cậu chuẩn bị.”

Cô bé an ủi Bạch Dương, lại nháy mắt với Chu Tự Hằng: “Chu Chu, có được không?”

Động tác nháy mắt của cô bé thật sự rất đáng yêu.

“Được được được.” Chu Tự Hằng véo tai Bạch Dương, đập cậu ta một cái: “Đúng là lắm chuyện.”

Bạch Dương cười híp mắt, chạy vào lấy xe đạp rồi lái ra cổng trường, vẫy tay với Chu Tự Hằng và Minh Nguyệt: “Đại ca, Minh Nguyệt, em về nhà ăn thịt kho tàu đây!”

Minh Nguyệt cười nói: “Cậu béo này nghịch thật đấy.”

Chu Tự Hằng cào nhẹ mũi Minh Nguyệt, nói: “Đừng quan tâm đến nó, sớm muộn gì cũng ăn no đến chết thôi.” Cậu cũng đi lấy xe chờ Minh Nguyệt về, nhưng Minh Nguyệt vừa mới xoay người thì Chu Tự Hằng lập tức phát hiện ra một vấn đề, đó là chiếc váy trắng của Minh Nguyệt có dính máu.

Chu Tự Hằng bỗng ngơ cả người, dúi tóc trên đầu cũng dựng thẳng lên, mặt đỏ bừng đến tận mang tai, cứng ngắc quay đầu đi chỗ khác.

Minh Nguyệt nhìn theo tầm mắt Chu Tự Hằng, thấy đằng sau váy có dính máu thì đầu óc trở nên trống rỗng, vài giây sau mới phục hồi lại tinh thần, cô bé

lùi lại một chút, để Chu Tự Hằng không nhìn thấy vết máu.

Cô bé đi học sớm, cho nên tuổi cũng nhỏ hơn các bạn nữ trong lớp, tuy bây giờ mới có kinh nguyệt lần đầu nhưng cũng không hề hoảng loạn, nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh xem có cửa hàng tạp hóa nào không.

Chu Tự Hằng phản ứng nhanh hơn Minh Nguyệt một chút, hôm nay cậu mặc sơ mi đen, lúc này liền vội vàng cởi ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng lót bên trong, buộc áo sơ mi ngang hông Minh Nguyệt rồi vội vàng chạy đến cửa hàng mua băng vệ sinh, sau đó lại dắt cô bé đến tận cửa toilet, một loạt hành động vô cùng tự nhiên liền mạch, như thể đã từng luyện tập qua rồi.

Cậu chỉ vào nhà vệ sinh, cầm lấy balo trên vai Minh Nguyệt, khàn giọng nói: “Anh...anh đứng ngoài chờ em.” Cậu nhìn cô bé, muốn nói lại thôi, cuối cùng dứt khoát nói: “Em biết dùng cái này không?” Cậu chỉ vào gói băng vệ sinh.

Minh Nguyệt chỉ hận không thể chui xuống lỗ mà trốn thôi, cô bé nhắm mắt gật đầu, đôi môi hồng bị cắn chặt.

Mắt mặt quá đi mắt!

Nghĩ xong liền lập tức chạy vào nhà vệ sinh.

Dáng vẻ che mặt chạy đi của Minh Nguyệt thật sự rất đáng yêu, khiến Chu Tự Hằng phải bật cười, chờ lúc Minh Nguyệt đi ra, cậu đã chẳng còn thấy ngượng ngùng chút nào nữa, còn vô cùng hưng phấn mà khom lưng véo nhẹ má Minh Nguyệt, lại dán sát vào tai cô bé, nói: “Minh cô nương lớn rồi!”

Cậu không thể ngăn được nụ cười, đứng ở hành lang cũng có thể nghe thấy.

“Anh đừng cười.” Minh Nguyệt lườm cậu, tay siết chặt áo.

Chu Tự Hằng mỉm cười, lại giúp cô bé buộc chặt lại cái áo sơ mi thắt ngang hông, nói: “Được, anh không cười nữa.” Cậu thỏa hiệp dỗ dành cô bé, sau lại nghĩ một chút rồi hưng phấn lấy một tờ giấy và cái bút từ trong balo của Minh Nguyệt ra rồi ghi lại ngày tháng.

“Anh làm gì vậy?” Minh Nguyệt cau mày hỏi. Cậu gấp tờ giấy lại rồi bỏ vào túi áo, còn nâng niu hơn cả tờ giấy thông báo điểm nữa.

Chu Tự Hằng huyết sáo, sau đó làm ra vẻ như đang chia sẻ bí mật của mình cho Minh Nguyệt biết: “Ghi nhớ lại thời gian lần đầu có kinh nguyệt của em.” Trong lòng cậu không thể ngăn được sự ngọt ngào đang tỏa ra.

“Cô bé của anh hôm nay đã trưởng thành rồi.” Trán cậu chống vào trán Minh Nguyệt, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

Giọng của Chu Tự Hằng trong sự réo rắt có thêm chút trầm thấp, cậu rất vui sướng, niềm vui khó nói được thành lời, thậm chí dụi tóc trên đầu cũng hiếm khi thấy lay động trước sau như lúc này.

Cậu chống trán vào trán Minh Nguyệt, vì khoảng cách gần nên hơi thở khê phả lên mặt và môi cô bé. Minh Nguyệt không biết là do thời tiết nóng nực của mùa hè, hay là do hơi thở của Chu Tự Hằng đang khiến cho tâm trạng của cô bé hơi dao động.

Hành lang rất yên tĩnh, tiếng ve kêu từ trong bụi cỏ truyền đến, làm não động bầu không khí vắng lặng. Từng hơi thở của Chu Tự Hằng khiến cho màng nhĩ của Minh Nguyệt chấn động, cho đến khi có một cơn gió thổi tới, khẽ làm tóc lòa vấy bên trong cái áo sơ mi của Chu Tự Hằng thì cô bé mới bừng tỉnh.

Mọi cô bé đều mong muốn đến ngày trưởng thành, mơ mộng khi lớn lên rồi thì sẽ có thể mặc những bộ váy mềm thướt tha và đi giày cao gót, nhưng lúc này Minh Nguyệt lại nghĩ một đấng nói một nẻo, phản bác: “Em vẫn chưa lớn mà... Em vẫn còn bé.”

Nói xong liền lùi về sau một bước.

Cô bé không hề biết rằng dáng vẻ này của mình cực kỳ đáng yêu, khiến cho Chu Tự Hằng cảm thấy không thôi.

Da của cô bé rất trắng, da mặt lại mỏng mịn, lúc này hơi thoáng đỏ lên, răng cắn nhẹ vào môi, ánh mắt vừa vô tội vừa đáng thương, tựa như muốn khóc, hai cái tay thì bối rối cầm lấy hai ống tay áo sơ mi của Chu Tự Hằng rồi xoắn lại, nhìn lên trên một chút...

Là hai quả đào nhỏ bé xinh...

Đúng như lời cô bé vừa nói, “Vẫn chưa lớn”, “Còn bé”.

Chu Tụ Hằng hay ra vào quán bar, lại toàn chơi cùng đám dân chơi ở Nam Thành, cũng hiểu mấy chuyện này kia, nhưng không bao giờ có hứng thú tìm hiểu kĩ. Song lúc này nhìn Minh Nguyệt đang quần áo của mình ở ngang hông, ánh mắt tội nghiệp nhìn cậu, trong lòng cậu bỗng trở nên dậy sóng.

Cậu rất muốn đi tới đưa tay tìm kiếm hai quả đào của Minh Nguyệt, nhưng lại sợ đùa hơi quá thế sẽ làm cô bé khóc.

Chu Tụ Hằng không dám, liền dứt hai tay vào túi quần, ngón tay khẽ cựa quậy.

Cậu không nói gì, nhưng Minh Nguyệt có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cậu, đang hướng thẳng vào trước ngực cô bé.

Đã chơi với nhau nhiều năm, Minh Nguyệt sao có thể không biết là cậu đang nghĩ cái gì chứ, cô bé vội vã xoay người đi về phía cầu thang, không quên quăng lại cho cậu một câu: “Đồ lưu manh!”

Chu Tụ Hằng cũng thuộc dạng mặt dày, nghe thế mà vẫn vui vẻ cười đáp: “Ồi ~”

Minh Nguyệt từ bé đã được Minh Đại Xuyên giáo dục rất cẩn thận, mắng cậu một câu “Đồ lưu manh” đã là giới hạn của cô bé rồi, ai mà ngờ cậu lại còn đáp lại thế chứ, Minh Nguyệt túm chặt áo trong rồi chạy nhanh đi.

Chu Tụ Hằng nhắm mắt theo đuôi, nhìn bóng lưng và mái tóc dài của cô bé từ phía sau, vóc người cậu cao lớn, một bước bằng hai ba bước của Minh Nguyệt rồi, nhưng cậu lại không vội vã đuổi theo, chỉ chậm chạp đi theo sau.

Phía chân trời bỗng có mây đen kéo tới, che lấp ánh mặt trời, nhiệt độ nóng bức thoáng chốc dịu lại, Minh Nguyệt ý thức được là trời sắp mưa rồi.

Cô bé quay đầu muốn nhắc nhở Chu Tụ Hằng một tiếng, nhưng vừa mới quay lại thì đã lập tức hoảng hốt không nói nên lời.

Chu Tụ Hằng lấy tờ giấy ghi nhớ thời gian trong túi quần ra, hướng về phía ánh nắng để xem, nhìn một lúc rồi mỉm cười, sau đó đưa tờ giấy lên môi rồi hôn “Chụt chụt” mấy cái liền, lại hớn hờ gấp cẩn thận, vừa huýt sáo vừa dứt lại vào túi quần.

Cái người này...

Thật đúng là không biết xấu hổ mà!

Minh Nguyệt bị hành động của cậu làm cho xấu hổ không chịu nổi!

Cô bé chạy nhanh đến bãi đỗ xe, cầm chìa khóa mở khóa xe đạp Chu Tụ Hằng.

Giang Nam đang vào mùa mưa, thời tiết thay đổi rất nhanh, vừa mới đó đã mưa to tầm tã, tiếng sấm ầm ầm không dứt, gió thổi rất mạnh.

“Không đi xe đạp nữa.” Chu Tụ Hằng dè tay cô bé lại, “Em sẽ bị ướt đấy.”

Minh Nguyệt chỉ mang có một cái ô che nắng, kích thước không nhỏ, cũng có thể che mưa, nhưng ngồi xe đạp thì không tiện, nước mưa từ bốn phía chảy xuống sẽ làm ướt hết quần áo, với lại cơ thể của cô bé lại đang khó chịu.

“Thế bây giờ về kiểu gì?” Minh Nguyệt nói, “Hay chúng mình đợi mưa tạnh rồi về?” Trường Nhất Trung cách khu biệt thự Lâm Hồ không xa lắm, nhưng giao thông cũng không được nhanh và tiện, ngồi phương tiện công cộng rất mất thời gian.

Minh Nguyệt đứng ở nhà gửi xe do dự, đưa tay ra thử kiểm tra xem mưa có to lắm không.

Cô bé còn chưa kịp chạm vào nước mưa thì đã bị Chu Tụ Hằng giật tay lại, quát lớn: “Trong kì kinh nguyệt không được chạm vào nước lạnh, em không biết à? Sau này bị đau thì phải làm sao hả?” Cậu phản ứng rất gay gắt, ánh mắt tràn ngập sự tức giận.

Minh Nguyệt căng thẳng như đang đứng trước mặt giáo viên chủ nhiệm vậy, cô bé khẽ rút tay lại rồi đưa ra sau lưng, ngoan ngoãn gật đầu.

Bộ dạng co đầu rụt cổ của cô bé thật sự rất buồn cười, con tức của Chu Tụ Hằng cũng vì thế mà biến mất: “Mưa kiểu này e là không thể tạnh nhanh được.” Cậu ngồi xồm xuống trước mặt Minh Nguyệt, sau đó đưa tay vỗ vỗ lưng mình, nói: “Lên đi.”

Chu Tụ Hằng làm thế này là muốn... công minh về ư?

Minh Nguyệt liên tục xua tay: “Em nặng lắm, em... em tự chạy về cũng được.” Cô bé rất ngốc nên không thể nghĩ ra được lý do gì khác cả.

Chuyện mà Chu Tụ Hằng đã quyết thì không bao giờ thay đổi được, cậu dứt khoát giữ chặt eo Minh Nguyệt, vác cô bé lên như vác một cái bao tải, sau đó xoay người để cô bé nằm trên lưng mình, giữ chặt hai chân cô bé.

Lúc Chu Tụ Hằng đứng lên, tầm mắt của Minh Nguyệt bỗng chốc trở nên cách rất xa mặt đất, đây là thế giới của cậu con trai cao 1m78, mà một cô bé chỉ cao 1m56 như Minh Nguyệt tất nhiên chưa bao giờ được cảm nhận.

Cao thật đó...

Lúc cô bé còn đang đắm chìm trong đầu thì Chu Tụ Hằng đã lên tiếng nhắc nhở: “Mở ô ra.”

“Ừ ừ.” Minh Nguyệt vừa nói vừa làm, lúc mở ô liền muốn quay người, nhưng hai chân thì lại đang bị Chu Tụ Hằng giữ chặt.

“Em muốn xuống.” Cô bé nhỏ giọng xin Chu Tụ Hằng.

“Em đừng có mà lảm chuyện nữa.” Chu Tụ Hằng rất vui sướng khi được công Minh Nguyệt, nhưng ngoài miệng vẫn làm bộ ghét bỏ: “Xuống cái gì mà xuống, mưa to như thế này, nhờ chân bị lạnh thì phải làm sao? Chẳng biết mặc váy có gì hay mà lại cứ thích mặc váy thế chứ.”

Từ nhỏ Chu Tụ Hằng đã rất khỏe, lớn lên rồi lại càng làm cho người ta gầy dựa không thoát được, Minh Nguyệt không dám lộn xộn, chỉ làm bản: “Hai ngày trước anh còn khen em mặc váy là xinh nhất mà.”

Câu này có phần lấy lòng Chu Tụ Hằng, cậu không nhịn được mà bật cười, bảo Minh Nguyệt giữ chặt ô rồi nói: “Đồ lưu manh sẽ công em về nhà bây giờ đây, cô bé con thích mặc váy ả.” Cậu bỏ một tay ra để lấy tờ giấy nhớ trong túi quần, đưa cho Minh Nguyệt rồi dặn dò: “Cất kĩ cho anh, tuyệt đối không được để ngấm nước, anh còn phải nâng niu gìn giữ nó đấy!”

Dáng vẻ yêu thương tựa như bảo bối của cậu khiến gò má Minh Nguyệt đỏ ửng, khẽ đập vào lưng cậu một cái, cuối cùng vẫn nghe lời cất tờ giấy vào trong túi.

Bên ngoài trời mưa rất to, nhiệt độ nóng bỏng trên mặt đất được dập tắt, bọt nước bắn tung tóe, mặt đường bị ngập tựa như một dòng suối nhỏ.

Cái ô của Minh Nguyệt khó khăn lắm mới đủ che hết cho hai người, cảm giác bên dưới ô giống như một thế giới nhỏ bình yên vậy.

Minh Nguyệt một tay ôm cổ Chu Tụ Hằng, một tay cầm ô, cô bé có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Chu Tụ Hằng, cũng có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người cậu.

Bỗng nhiên lại không nhịn được mà thử đo độ rộng của vai cậu một chút.

Bờ vai của cậu rất rộng, tuy vóc người gầy nhưng nhìn bên ngoài lại không thấy vậy, chút cơ bắp ẩn dấu dưới lớp da, giờ đây bờ vai này đã có thể che gió che mưa cho Minh Nguyệt mỗi mùa mưa về rồi.

Chu Tụ Hằng còn có một dúm tóc rất đặc trưng trên đầu, lúc nào cũng hếch lên cao, vì dáng người nhỏ bé nên Minh Nguyệt rất ít có cơ hội được chạm vào nó, nhưng bây giờ dúm tóc đen ấy đang ở ngay trước mắt cô bé rồi, làm cho cô bé không tự chủ được mà đưa tay ra sờ...

Hơi khó...

“Đừng sờ loạn nữa.” Chu Tụ Hằng trầm giọng nói, âm điệu có phần bất đắc dĩ.

Hai tay cậu khẽ siết chặt, Minh Nguyệt lập tức cảm nhận được nhiệt độ từ đôi tay cậu đang áp lên chân mình.

Minh Nguyệt gật đầu: “Vâng.” Cô bé giống như một con ốc sên vậy, bị chạm vào râu một cái là sẽ rụt đầu vào trong vỏ ngay.

Trên sông Tần Hoài có rất nhiều bè gỗ đã cập bờ, đi qua đầu cầu có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện, tiếng mái chèo vỗ lên mặt nước và tiếng những con thuyền đang lướt trên sông.

Nhưng ở bên dưới chiếc ô lại cực kỳ yên tĩnh, thậm chí còn nghe được tiếng tim đập.

Minh Nguyệt nín lấy vạt áo Chu Tụ Hằng, tìm một chủ đề để phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Em thấy anh chảy mồ hôi rồi kìa.”

“Váy em lau cho anh đi.” Chu Tụ Hằng đáp.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng xoa trán cho Chu Tụ Hằng, ngưng ngưng hỏi: “Có phải tại em rất nặng không?”

Nặng sao? Chu Tụ Hằng lại siết chặt tay, để cả người cô bé áp lên lưng mình, nửa đứng nửa dựa nói: “Đúng là rất nặng, nặng muốn chết luôn.”

Minh Nguyệt có chút ưu sầu, lại giúp Chu Tụ Hằng lau mồ hôi.

Váy cô bé vẫn còn dính máu, vì được gió thổi nên khô lại, hơi bốc lên khiến Chu Tụ Hằng ngửi thấy mùi hơi tanh tanh. Thắt lưng Minh Nguyệt vẫn còn buộc áo sơ mi của cậu, chân váy thỉnh thoảng lại cọ vào tay cậu, vừa thấy ngứa lại vừa thấy thơm, khiến cho toàn thân cậu nóng bừng cả lên.

Không biết Minh Nguyệt dùng xà phòng giặt gì mà thơm thế, mỗi lần gió thổi là mùi thơm lại phả vào mặt cậu, đáng yêu giống như Minh Nguyệt vậy.

“Em thật sự rất nặng sao?” Đi thêm một đoạn, Minh Nguyệt lại không nhịn nổi mà hỏi lại, cho dù tuổi vẫn còn nhỏ đi nữa thì cô bé cũng vẫn rất quan tâm đến cân nặng của mình.

Chu Tụ Hằng bị cô bé chọc cười, liền phì một cái, cười rung cả người.

“Có đúng hay không?” Minh Nguyệt quyết phải nghe được đáp án.

“Đúng vậy, rất nặng.” Chu Tự Hằng quay đầu liếc nhìn Minh Nguyệt một cái, lại xoay đi chỗ khác, cười nói: “Cả thế giới đều đang đặt trên lưng anh, em nói xem liệu có nặng hay không?”

Giọng của cậu hòa cùng với tiếng mưa rơi, nhưng lại truyền vào tai Minh Nguyệt một cách rất rõ ràng.

Cô bé không lên tiếng, chỉ áp mặt vào lưng cậu, yên lặng cảm ô che.

Bụng của cô bé hơi ẩm ướt khó chịu, nhưng không hề cảm thấy đau, vì lưng của Chu Tự Hằng ấm áp như một chiếc lò sưởi vậy.

Minh Nguyệt ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng cậu, Chu Tự Hằng mềm nhũn cả tim gan ra rồi, Minh Nguyệt thật sự rất yếu ớt, lại mảnh mai, giống như một con mèo trắng nhỏ.

Tay của Chu Tự Hằng quàng vào bắp chân cô bé, cảm nhận được làn da trơn mịn khiến cho cậu vô cùng rung động.

Nhưng mà hai quả đào nhỏ của Minh Nguyệt mới là thứ tạo cho cậu áp lực nhiều nhất.

Cô bé dường như không để ý là ngực mình đang áp vào lưng cậu, kích thước đã lớn hơn hai quả đào ở năm ngoái rồi, lại còn xóc nảy theo nhịp bước của cậu, bật lên rồi bật xuống.

Con mẹ nó, sắp phát điên rồi!

Chu Tự Hằng toát mồ hôi hột, nước chảy ướt áo không rõ là nước mưa hay mồ hôi, Minh Nguyệt lau trán cho cậu, mà lau mãi cũng không hết.

Cô bé đã lớn, cũng có kinh nguyệt lần đầu rồi, cho nên hai quả đào cũng sẽ lớn mau thôi.

Chu Tự Hằng cứ nghĩ mãi vấn đề đó trong đầu, càng nghĩ lại càng động tâm.

Mưa còn chưa tạnh, Chu Tự Hằng đã công cô bé về đến khu biệt thự.

Chú bảo vệ đang ngồi trong phòng trực đọc tạp chí, thấy người đến liền đi ra mở cổng, không quên hỏi thăm Minh Nguyệt: “Bé Minh bị ốm à? Sao mặt lại hồng thế?”

Minh Nguyệt mở to mắt không biết trả lời thế nào.

“Bệnh nhẹ thôi ạ.” Chu Tự Hằng vừa đi vừa nói, “Là dấu hiệu tốt.” Dấu hiệu đánh dấu thời kì trưởng thành.

Cậu ranh mãnh kéo kéo cái áo sơ mi đang buộc bên hông Minh Nguyệt, làm Minh Nguyệt phải vội vàng vỗ mạnh vào tay cậu.

Chú bảo vệ không hiểu gì cả, lại tiếp tục ngồi xuống đọc tạp chí.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn, con đường cạnh nhà này cô bé đã đi qua đi lại suốt ba năm trời, nhưng đây là lần đầu tiên cô bé được Chu Tự Hằng công về.

Minh Nguyệt bám vào lưng cậu, rướn mặt ra đằng trước rồi hôn lên má cậu một cái.

Chu Tự Hằng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, lại quay nửa bên mặt kia ra: “Bên này nữa.”

Đúng là được voi đòi tiên!

“Không!” Minh Nguyệt không thèm để ý Chu Tự Hằng nữa, dứt khoát nhảy xuống từ trên lưng cậu, lấy tờ giấy nhơ trong balo ra rồi vứt lại cho chủ nhân của nó, sau đó chạy biến đi, nhưng cái áo sơ mi buộc ngang hông thì vẫn chưa trả lại.

Chu Tự Hằng lại mở tờ giấy ra xem, vui vẻ huýt sáo một cái rồi “Chậc” một tiếng.

Dưới tán ô của Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng vẫn bị ướt ở chỗ ống quần, cậu quay trở về nhà, vừa mới mở cửa nhà ra thì đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, khiến cậu hắt hơi một cái.

Chu Xung đang ngồi hút thuốc trên ghế salon, hết điếu này đến điếu khác, gạt tàn đã chất đầy tàn thuốc.

“Không phải con đã bảo bố hút ít thuốc thôi sao?” Chu Tự Hằng tức giận, đi tới lấy cái bật lửa đi, “Không muốn sống nữa à!”

Chu Xung dường như đang có chuyện phiền lòng, nhưng nhìn thấy con trai thì tâm trạng đã thoáng buông lỏng, thành khẩn nhận sai lầm: “Lần này là ngoài ý muốn, bố đảm bảo về sau...”

“Được rồi được rồi.” Chu Tự Hằng xua tay nói, “Con đi tắm, cả người ẩm ướt khó chịu quá.”

Thấy con trai bị ướt, Chu Xung sợ con ngã bệnh nên lập tức bảo con lên nhà tắm rửa, lại nhìn theo bóng lưng con trai rồi thở dài, hai tay chà xát lên mặt,

rất nhiều lời còn chưa kịp nói ra.

Mưa vẫn chưa ngớt, cả thành phố chìm trong bầu không khí âm ảm.

Đêm nay Chu Tự Hằng ngủ rất sớm, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Đêm nay Chu Tự Hằng ngủ rất sớm, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Những giấc mơ đều có màu sắc riêng của nó, có khi thì trắng như tuyết, những bông tuyết bay là tả trong đêm rồi tan đi trong thời khắc mặt trời mọc, không lưu lại chút kí ức nào trong đầu; cũng có lúc lại đỏ rực như lửa, hiện lên từng đọt trong cơn mơ; lại có khi đen như mực, là vực sâu yên lặng tăm tối, cảnh tượng sợ hãi khiến người ta điên cuồng muốn thoát ra.

Còn giấc mơ này của Chu Tự Hằng thì hoàn toàn chìm trong màu hồng, dịu dàng êm ái như hoa mùa xuân, khiến cho cậu thần hồn điên đảo.

Đây là lần đầu tiên cậu mơ như vậy.

Một giấc mơ đẹp.

Đẹp đến mức dù đang ngủ cậu cũng đỏ bừng mặt, hơn nữa còn bật cười.

Minh Nguyệt mặc một cái áo sơ mi đen đi vào trong giấc mơ của Chu Tự Hằng, mà cái áo đó chính là áo của cậu, chiều hôm nay đã được buộc quanh hông Minh Nguyệt.

Cái áo này quá rộng so với người Minh Nguyệt, dài đến bắp đùi, nhìn như một chiếc váy ngắn vậy.

Trong mơ Minh Nguyệt hơi không ngoan, cô bé mặc cái áo một cách lỏng lẻo, cổ áo trễ xuống để lộ một bên vai, cô bé có một cặp xương quai xanh rất đẹp, vòng eo và cánh tay cũng mảnh khảnh cân đối.

Chu Tự Hằng có rất nhiều áo đen, xếp đầy một cái tủ, mà cậu thường xuyên mặc nhưng cũng không cảm thấy đẹp lắm, nhưng Minh Nguyệt mặc vào thì lại như thể muốn cướp mất hồn phách của cậu đi vậy.

Chu Tự Hằng toàn thân nóng ran, Minh Nguyệt lại còn nhìn cậu cười nữa, lộ ra hai má lúm đồng tiền, đôi môi đỏ mọng cong lên, từng bước đi về phía cậu. Lúc này cậu mới chú ý là Minh Nguyệt không đi tất, chân hơi nhón lên, uyển chuyển như đang múa.

Cậu muốn lên tiếng bảo Minh Nguyệt đừng tiến lên nữa, nhưng há miệng mãi mà không thể nói được câu nào, ngược lại còn tiến đến gần Minh Nguyệt hơn.

Minh Nguyệt dừng bước đứng trước mặt cậu, hai mắt chớp chớp, cắn ngón tay, đáng thương gọi: “Anh Chu Chu.”

Đúng là muốn chết mà!

Sợi dây cung trong đầu cậu hoàn toàn bị cắt đứt, đứt khoát muốn phóng tung bản thân, tay sờ lên cúc áo sơ mi của Minh Nguyệt, bắt đầu cời từng cúc từng cúc một...

Lúc mặc cái áo này Chu Tự Hằng đâu có thấy khó cời vậy đâu, nhưng Tiểu Nguyệt Lượng mặc thì lại khiến cậu run hết cả tay mới cời được, sự hưng phấn kích thích toàn bộ tâm trí.

Mái tóc dài của cô bé xõa ra, phần đuôi hơi xoắn, nhìn rất hợp với gương mặt xinh đẹp.

“Anh Chu Chu.” Cô bé lại gọi lần nữa, lúc này Chu Tự Hằng đã cời được hai cái cúc áo, thân thể của người thiếu nữ cũng dần được lộ ra.

Cô bé không mặc áo lót, hình như mới vừa tắm rửa, trên người còn tỏa ra mùi thơm ngát, tràn ngập trong không gian nhỏ bé này.

Đúng như Chu Tự Hằng nghĩ, trước ngực cô bé là hai quả đào nhỏ trắng như tuyết, bên trên còn dính hai trái anh đào màu hồng nữa.

Chu Tự Hằng ngây cả người.

Minh Nguyệt kiễng chân ôm lấy cậu, trước tiên là hôn lên má trái cậu một cái, sau đó lại chuyển sang bên phải, cuối cùng là hôn lên môi.

Khi môi chạm môi, Chu Tự Hằng có thể cảm nhận được vị hơi ngọt, là vị sữa tươi mà cậu thích uống nhất.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, trong giấc mơ của cậu cũng vậy, tình triều bắt đầu nổi lên một cách mãnh liệt tựa như giông bão.

Chiếc sơ mi đen của cậu tuột xuống tận hông Minh Nguyệt, cô bé dán sát vào, hai quả đào nhỏ mềm nhũn dính chặt lên ngực cậu.

Cô bé rất nhẹ, nhẹ tựa lông hồng, nhưng cũng rất nặng, tựa như cả thế giới của Chu Tự Hằng vậy.

Lúc tỉnh lại, Chu Tự Hằng phát hiện đệm đã ướt sũng.

Cậu vừa mới mộng xuân!

Nghĩ xong Chu Tự Hằng liền co quắp nằm vật ra giường, đá văng chăn ra, hai tay bịt mắt chà xát.

Đây là chuyện mà cậu con trai mới lớn nào cũng gặp phải, nhưng Chu Tự Hằng vẫn rất xấu hổ, cậu lục ngăn kéo đầu giường lấy chai sữa tươi rồi đi ra ngoài.

Vị sữa tươi giống hệt như trong mơ, Chu Tự Hằng không khỏi nắm lấy tóc mình, tùm tùm cười.

“Tiểu Nguyệt Lượng.” Cậu không kìm lòng được mà gọi, đáp lại cậu là cơn mưa phùn vào sáng sớm.

Rốt cuộc thì Chu Tự Hằng vẫn là một thanh niên mặt dày, một lúc sau đã vui vẻ huýt sáo trong phòng, nhảy nhót hết chỗ này sang chỗ khác, thậm chí còn mở tờ giấy nhớ ra xem lại, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh cái váy trắng dính máu của Minh Nguyệt và cái áo sơ mi đen của mình.

Lớn lên bên nhau từ bé, cuối cùng cả hai đều đã trưởng thành rồi.

Ý thức được điều này, Chu Tự Hằng rất vui vẻ mà hát đôi ba câu.

“Anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng,

Ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng,

Khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

Trời đã sáng, mây mù che lấp ánh mặt trời, Chu Tự Hằng rời giường, ôm chăn đệm và đồ ngủ ra ngoài rồi ném vào máy giặt.

Cậu không chờ cô giúp việc đến mà tự mình đổ bột giặt vào, bật nút khởi động, đứng bên cạnh máy giặt chờ, thỉnh thoảng lại mỉm cười.

Chu Xung cũng dậy sớm, sự nghiệp của hắn đang phát triển rất thuận lợi, trở thành một nhân vật có tiếng trong giới, hơn nữa còn đang có dự định lấn sang những lĩnh vực khác. Cho nên hắn không có nổi một phút thanh thoi, ngày nào văn kiện cũng chất đống như núi, bao nhiêu giấy tờ cần xin chữ ký của hắn, bao nhiêu đề án chiến lược cần hắn gật đầu đồng ý.

Chu Xung cầm một tách cà phê, men theo tiếng con trai mà tìm tới: “Con trai, bố muốn...” Đoạn sau còn chưa nói được vì quá kinh ngạc, hắn hỏi: “Con đang giặt quần áo đấy à?”

Con trai hắn hẳn hiểu rõ nhất, ở nhà giống như ông tướng vậy, chuyện giặt quần áo không bao giờ Chu Tự Hằng dính tay vào, thế mà hôm nay lại rành rang đứng cạnh cái máy giặt đang hoạt động, khiến Chu Xung nhìn thấy mà suýt làm đổ ly cà phê trong tay.

“Giặt ga giường.” Chu Tự Hằng không có ý giấu diếm, cậu vò đầu bứt tai, mặt hơi hồng.

Ga giường...

Chu Xung nhắm lại hai chữ này, sau đó lại nhìn con trai đang nhăn nhó, lập tức hiểu ra ngay: “Ồ, ga giường à...”

Hắn nói rất to, cảm xúc có phần kích động, giọng Đông Bắc đã lâu năm không nói tự nhiên lại bật ra, tiếp theo đó là một trận cười vang, lồng ngực run lên, cà phê trong ly cũng sánh hết ra ngoài.

Ở thương trường chém giết đã nhiều năm, Chu Xung đã luyện ra được công phu không biểu lộ hết hi nộ ái ố ra bên ngoài, nhưng ở trước mặt con trai, hắn lại không thể kìm chế được mà cười to.

Chu Tự Hằng lườm bỏ một cái, hồ hững dứt tay vào túi quần, đứng dựa lưng vào tường.

Chu Xung nhìn con trai chăm chú, Chu Tự Hằng có khuôn mặt rất giống hắn, nhưng có phần đẹp hơn, trong một đêm dường như lại nảy nở thêm một chút, lộ ra nét cương nghị của đàn ông, đám lông tơ trên mép cũng nhìn rõ hơn rồi.

Hắn vừa mới trải qua giai đoạn trưởng thành của con trai, thật sự rất vui sướng, trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng hắn không muốn quấy rầy giây phút hân hoan này của con trai, cho nên lại âm thầm chôn dấu dưới đáy lòng.

“Này, hôm qua bố nhìn thấy áo sơ mi của con phơi trên ban công nhà họ Minh đấy.” Chu Xung nhảy mắt với con trai, “Có phải Tiểu Nguyệt Lượng đã...”

“Đã cái gì mà đã!” Động đến Tiểu Nguyệt Lượng là Chu Tự Hằng sẽ không dễ dàng bỏ qua, cậu dậm chân nói: “Em ý là con gái mà, cũng phải trưởng thành thôi. Còn nữa, bố đừng có cười Tiểu Nguyệt Lượng giống như vừa nãy bố cười con, em ý sẽ xấu hổ.”

“Biết rồi, thừa thừa trưởng.” Chu Xung nhủ mày, ghen tỵ nói: “Tiểu tô tông của tôi, có vợ quên cha...”

Câu này Chu Xung đã nói rất nhiều lần rồi, Chu Tự Hằng đã sớm chẳng bận tâm, cậu chuyển chủ đề: “Vừa nãy bố định nói gì với con vậy?”

Chu Xung thu lại nụ cười, làm như không có chuyện gì mà uống một ngụm cà phê, xua tay đáp: “Không có gì.” Nói xong, hắn lại quay đi chỗ khác như đang muốn trốn tránh điều gì.

Chu Tự Hằng nhìn theo bóng lưng bố, nhủ mày một lúc lâu mới thôi.

*

Khác với sự thân nhiên đối mặt với một đêm kiều diễm của Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt lại vẫn mãi xấu hổ vì lần đầu có kinh đã bị Chu Tự Hằng nhìn thấy.

Con gái hay xấu hổ, cái áo sơ mi của Chu Tự Hằng đã được Minh Nguyệt tự tay giặt rồi phơi khô, nhưng cô bé không dám đem trả cho Chu Tự Hằng, còn cứ lo lắng không biết lúc Chu Tự Hằng công mình về, tay và lưng có bị dính máu hay không.

Cô bé không dám nghĩ nhiều, quả thật rất xấu hổ.

Giang Song Lý rất vui khi con gái đã lớn, cô dạy cho con rất nhiều điều phải chú ý trong những ngày này, Minh Đại Xuyên thì lại nghiêm khắc hơn, dặn cô bé phải biết bảo vệ mình.

Minh Nguyệt không dám nói cho bố mẹ biết là hôm đó Chu Tự Hằng công mình về, lúc nhìn thấy cô bé quần cái áo sơ mi quanh hông là Minh Đại Xuyên đã rất giận rồi, hai ba hôm sau cứ hậm hực cau có với Chu Tự Hằng.

Minh Đại Xuyên gian khổ luyện một chiêu võ thuật, nói là dùng để dạy dỗ Chu Tự Hằng, lại nói cái gì mà dùng chiêu Lục Mạch Thần Kiếm để một đao đâm Chu Tự Hằng, còn phải gieo Chu Tự Hằng xuống hồ sinh tử, để cậu sống không bằng chết. (Bố vợ quá ác)

Nhưng mà nói qua nói lại thì hắn cũng là trưởng bối, tính tình lại nghiêm túc quy củ, cho nên không có làm gì Chu Tự Hằng cả, nhưng Chu Tự Hằng thì lại ngày càng thể hiện sự cung kính với Minh Đại Xuyên, đến cả Chu Xung cũng phải nói: “Thằng nhóc này nó hiếu kính với cậu còn hơn cả bố nó nữa.”

Bởi vì câu nói này mà Minh Đại Xuyên không thể nào mà cười nổi.

Minh Nguyệt sợ bố giận nên không dám mang cái áo đi trả Chu Tự Hằng, đành gấp gọn lại rồi cất trong tủ quần áo.

Gói băng vệ sinh Chu Tự Hằng mua, Minh Nguyệt chỉ dùng một miếng, chỗ còn lại đã bị cắt kỹ trong ngăn kéo, gói băng này không giống với những gói khác, nó làm cho cô bé vừa nhìn thấy đã đỏ mặt, nghĩ đến cảnh tượng hai người che ô đi về nhà trong cơn mưa.

Mỗi bước chân của Chu Tự Hằng hôm ấy, tựa như đang đi qua tim của Minh Nguyệt vậy.

Cô bé vô cùng xinh đẹp, thường xuyên nhận được rất nhiều thư tình của các bạn học nam, nhưng lần nào cô bé cũng trả lại hết.

Còn Chu Tự Hằng thì khác, mỗi một câu nói của cậu đều đã in sâu vào trong tâm trí của Minh Nguyệt, cô bé cảm thấy nó còn lãng mạn hơn tất cả những bức thư tình kia nữa.

Trước khi tháng tám đến, cô bé cuối cùng cũng đã trả cái áo lại cho Chu Tự Hằng, vì để trong tủ quần áo lâu rồi nên còn ám mùi thơm.

Chu Tự Hằng rất vô lại đứng hít hà cái áo, huyết sáo với cô bé rồi nói: “Thơm quá.”

Minh Nguyệt vô cùng kiên định mà nghĩ, mình đã thích cậu con trai này mất rồi.

*

Thời tiết nóng nực vào mùa hè năm nay ở Nam Thành quả thật là quá sức chịu đựng của Chu Tự Hằng.

Cậu suốt ngày mặc áo sơ mi đen, đi qua đi lại trước mặt Minh Nguyệt, áo đen thì lại càng hút nhiệt, chẳng khác nào đang tự làm khổ mình, nhưng cậu mặc kệ, vì áo sơ mi đen có một ý nghĩa rất đặc biệt với cậu, nó là sự liên kết với những giấc mơ đẹp.

Minh Nguyệt sẽ lau mồ hôi cho cậu mỗi khi cậu quá nóng, còn hay lén hôn một cái lên mặt cậu nữa.

“Sao lại hôn anh?” Chu Tự Hằng trong lòng sượng lăm nhưng vẫn giả bộ hờn dỗi nói.

Minh Nguyệt chỉ cười không đáp, lộ ra hai má lúm đồng tiền, đôi mắt hoa đào chớp chớp.

Trường cấp ba Nhất Trung khai giảng vào tháng chín, Minh Nguyệt rất may mắn khi lại được học cùng lớp với Mạnh Bồng Bồng, Chu Tự Hằng và Bạch Dương thì rất tự giác đi xuống ngồi vào bàn cuối cùng.

Minh Nguyệt vì rất xinh đẹp nên vừa vào học đã nhận được vô số những bức thư tình.

Chu Tự Hằng lòi tên đội trưởng đội bóng rổ vào lùm cây đánh cho một trận, cảm thấy chưa đủ, lại tìm đến quán bar luyện tập bài “Đều tại vàng trắng gây họa”, chuẩn bị lên kế hoạch tỏ tình Minh Nguyệt.

“Trực tiếp nói với cô bé một câu là được rồi, còn chuyện chú Minh thì cứ để bố giải quyết.” Lúc thấy con trai luyện tập ở nhà, Chu Xung vì không chịu được tiếng ồn nên đã hào sảng vỗ ngực nói.

Chu Tự Hằng ôm đàn ghi ta lườm bố một cái, đẩy Chu Xung ra: “Bố thì biết cái gì!”

Dù gì thì cậu cũng là một tay chơi ở cái đất Nam Thành này, chuyện tỏ tình sao có thể tùy tiện qua loa được?

Cậu luyện tập suốt mấy tháng trời, chai hết cả tay, Nam Thành cũng đã vào đông.

Dòng nước lạnh bao phủ hai bên bờ sông Tân Hoài, mặt hồ kết thành một tầng băng, những chiếc thuyền hoa cũng vì thế mà mất đi chỗ để hoạt động.

Vì thời tiết quá lạnh nên Chu Tự Hằng không được đưa đón Minh Nguyệt nữa, đành phải giao lại việc này cho Minh Đại Xuyên.

Cậu quyết định chiều nay sẽ không đi học mà ở nhà luyện ghi ta, vì tâm trí hoàn toàn đặt trên dây đàn mà thoáng chốc trời đã tối.

Chu Xung toàn thân lạnh cóng trở về nhà, dường như hẳn rất mệt mỏi, ngón tay kẹp một miếng thuốc, làn khói lượn lờ che mắt tầm mắt hẳn.

Chu Tự Hằng bấu môi, rót cho bố một tách trà nóng: “Bố uống đi này.”

Nói xong cậu lại tiếp tục luyện tập, Chu Xung vừa cầm tách trà vừa nhìn con trai, hồi lâu không nói câu gì.

“Sao bố không uống?” Chu Tự Hằng nhíu mày hỏi, “Đúng là khó chiều, không uống thì con uống.”

Cậu đưa tay giành lấy tách trà, Chu Xung vuốt mi tâm, rít sâu một hơi thuốc, sau đó dập tắt thuốc rồi nói: “Con trai này...”

Chu Tự Hằng ngược mắt nhìn: “Hả?”

“Bố muốn bàn với con một chuyện.” Chu Xung nói, “Bố muốn kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

“Bố muốn bàn với con một chuyện.” Chu Xung nói, “Bố muốn kết hôn.”

Chu Xung dùng hai chữ “Muốn” liên tiếp, giọng nói kiên định, gần như chuyện bàn bạc chẳng qua chỉ nói cho có lệ thôi.

Hắn nói muốn kết hôn, nghĩa là sẽ kết hôn, nhất định sẽ kết hôn, không có ý định thay đổi.

Vừa nói ra câu đó, dường như toàn bộ thế giới xung quanh đều trở nên tĩnh lặng.

Bàn tay Chu Tự Hằng chạm vào tách trà Long Tỉnh trên bàn, mặt ngoài tách thì không nóng, nhưng vì tay của cậu hơi run lên, cho nên đã làm nước trà bên trong sánh ra ngoài, chảy vào tay cậu, tạo thành mấy vệt hồng trên mu bàn tay.

Nhưng cậu không thu tay lại, như thể không hề cảm thấy đau đớn, hoặc có lẽ vết thương trong lòng còn đau hơn, cho nên đã khiến cậu bỏ qua vết thương nhỏ trên tay kia.

Chu Tự Hằng từ từ ngồi thẳng dậy, đặt cây đàn ghita sang một bên, yên lặng ngẩng đầu nhìn Chu Xung.

Hắn đã hơn bốn mươi rồi, nhưng phần tóc ở hai bên thái dương vẫn đen nhánh, hồi trẻ hẳn là một lãng tử phong lưu, thường xuyên liếc mắt đưa tình với mấy cô em xinh đẹp trong bar, miệng ngâm điệu thuốc rồi cười nhếch mép, khoe mắt hiện lên nếp nhăn khi cười. Nhưng những điều đó qua năm tháng lại

trở thành một kiểu quyền rũ khó tả, dáng vẻ của hắn khi mặc tây trang rất đẹp, ánh mắt thu hút, phong thái thành thực anh tuấn.

Mặc dù đã có con trai, nhưng Chu Xung vẫn mãi là người đàn ông độc thân có quyền có thể ở Nam Thành, hắn xuất hiện trên rất nhiều trang bìa tạp chí và các tin tức trong ngày, mọi người ca ngợi phong thái của Chu Xung, ca ngợi sự điềm tĩnh ung dung của Chu Xung, cũng có nhiều người quan tâm đến cuộc sống cá nhân của hắn, nhất là phụ nữ, ai cũng rất muốn được trở thành vợ của người đàn ông này.

Chu Tự Hằng cúi đầu nhú mày.

Chu Xung nhìn dáng vẻ này của con trai, theo bản năng lại muốn hút thuốc, nhưng mở hộp thuốc ra thì chẳng còn điều nào.

Lúc này hắn mới nhớ là dọc đường về nhà hắn đã hút tận hai bao thuốc, khói nồng nặc làm tài xế phải hắt hơi một cái.

Chu Xung lòng nặng nề, tay xoa bóp mi tâm: “Bố sẽ kết hôn với Tô Tri Song, vào tháng một sang năm. Bố không muốn giấu con, cũng không muốn gạt con, hôm nay bố ở đây nói rõ ràng với con một lần.” nói đến đây, hắn khẽ cười, dáng vẻ vô cùng khổ sở, “Bố luôn muốn là một siêu nhân, nhưng đáng tiếc là không thể, có rất nhiều chuyện mà mình không thể làm chủ được.”

Chỉ có dựa vào hợp đồng hôn nhân thì mới bảo đảm được sự liên kết vững chắc, sau bao năm bôn ba và tiếp nhận nhiều sự ủng hộ từ các nơi, giờ đây, hắn bị buộc phải trở thành vật hi sinh của hôn nhân chính trị.

Chu Xung áy náy thở dài, nếu là hai mươi năm về trước, khi hắn mới bước vào đời, một thân một mình, không gì vướng bận, không gì cản trở thì đã khác. Bây giờ hắn có con trai rồi, hắn phải dốc lòng bảo vệ gia đình nhỏ bé này, dưới mái nhà chỉ có hai cha con, hắn muốn dành cho con trai mình gấp đôi tình thương yêu, cũng muốn con được sống trong cảnh khá giả. Hắn ngày càng có nhiều suy tính, không còn là một Chu Xung không sợ trời không sợ đất nữa rồi.

Chu Tự Hằng vẫn cúi đầu, sườn mặt bị ánh sáng chia cắt, một lúc sau, cậu ngược mắt lên, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng vào mắt Chu Xung, giọng nói có phần buống binh và trẻ con: “Chúng ta có thể sống mà không cần quá nhiều tiền, không cần quyền thế mà.”

Chu Tự Hằng có đôi con ngươi rất đen và sáng, lúc này lại mở to nên nhìn rất ngây thơ. Chu Xung vươn tay xoa đầu con trai, nói: “không, chúng ta không thể.”

Giọng của hắn rất dịu dàng: “Bố không muốn con phải chịu khổ.”

Mười lăm năm trước, trong đêm tuyết rơi ấy, khi hắn ôm con trai về nhà, hắn đã thề là sẽ cho con trai có một cuộc sống tốt nhất.

Chu Xung rất ít khi có trạng thái ôn hòa như vậy, nụ cười của hắn dường như có thể làm tan cả những bông tuyết đang rơi đầy trời kia, nhưng thái độ của hắn càng dịu dàng thì chứng tỏ suy nghĩ của hắn càng kiên định, hắn sẽ kết hôn, chuyện này sẽ không thay đổi.

nói đúng hơn là không có cách nào để thay đổi.

Chu Tự Hằng gạt tay bố đang đặt trên đầu mình ra rồi đứng dậy, hai tay rút túi áo, nhìn Chu Xung một lúc lâu.

Lòng ngực của cậu phập phồng mãnh liệt, tiếng hít thở cũng rất nặng nề, trong ánh mắt như đang sáng rực lên một ngọn lửa. Chu Xung cho rằng con trai sẽ tức giận, nhưng không, Chu Tự Hằng chỉ gạt đầu, nhẹ nhàng đáp: “Con biết rồi.”

nói xong cậu bình tĩnh xoay người đi, bình tĩnh cầm lấy áo khoác và mũ trên kệ, bình tĩnh ra mở cửa, lại bình tĩnh bước ra màn đêm lạnh lẽo tuyết rơi.

Đóng cửa lại, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Trong nháy mắt Chu Xung gần như kiệt sức, hắn ngira đầu nằm vật ra ghế salon, nhắm chặt hai mắt, gọi điện cho trợ lý Trương Văn Kiệt, nói: “Tiểu Trương, cậu để ý từ xa giúp tôi, cảm ơn nhiều.”

một tiếng cảm ơn này khiến cho lòng Trương Văn Kiệt chua xót, anh thở dài một cái, sau đó xuống xe đi theo sau Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng cầm trên tay một cái áo lông đen, nhưng cậu lại không mặc, tuyết rơi vào khiến cho chiếc áo ướt đầm và lạnh như băng. Bầu trời mây phủ kín, che lấp đi những ngôi sao, trên đường người đi lại cũng ít, ánh đèn kéo chiếc bóng của cậu thành một đường rất dài.

Lúc này cậu chợt nhớ đến Minh Nguyệt, nhưng lại không muốn tâm sự chuyện này với cô bé, tay cậu run run cầm di động gọi cho Bạch Dương: “Đê béo, chúng ta đến quán rượu đi, anh mời mày.”

Bạch Dương sững sốt hồi lâu rồi mới đáp lại: “Em muốn ăn một bát mì Dương Xuân nữa.” Bổ sung thêm: “một cái bánh bao cũng ok.”

Chu Tự Hằng mím môi, giọng nói nghe không rõ vui buồn: “Sao cũng được.”

Nếu là ngày thường thì Chu Tự Hằng sẽ không bao giờ dễ tính như vậy, có đồng ý thì cũng phải nói một câu khó nghe trước đã, nhưng hôm nay cậu lại rất bình tĩnh và mau chóng đáp ứng, điều này khiến cho Bạch Dương không kịp thích ứng, cũng nhận ra có chuyện gì đó không ổn. Cậu ta đang định nói thêm gì thì Chu Tự Hằng đã tắt máy rồi, chỉ còn lại tiếng tút tút vọng lại không dứt.

Mặc dù đêm nay tuyết rơi nhiều, nhưng các quán rượu ở hai bên bờ sông Tần Hoài vẫn náo nhiệt như cũ. Chu Tự Hằng đẩy cửa bước vào, ngồi ở quầy

bar nói với người pha chế: “Cho một ly rượu và một bát mì Dương Xuân, với cá... đi mua cho em cái bánh bao thịt.”

Lông mi của cậu có dính tuyết, đỉnh đầu cũng thế, hơi thở phả ra cũng rất lạnh.

anh pha chế giật mình khi thấy bộ dạng này của Chu Tự Hằng, dè dặt hỏi: “Vậy em có muốn uống một ly sữa nóng không?”

“không cần.” Chu Tự Hằng cầm áo khoác ném sang một bên.

anh pha chế len lén nhìn vài lần, không dám nhiều lời nữa, mau chóng quay đi pha một ly rượu, liếc mắt liền trông thấy trợ lý Tường cũng đã đi theo vào.

Trong quán vô cùng ảm ỉ, chỉ có Chu Tự Hằng là yên lặng, hai mắt rũ xuống, môi mím chặt thành một đường thẳng, mặt mũi tái nhợt.

Cậu gần như không ngờ rằng Chu Xung sẽ kết hôn, có lẽ cũng đã từng nghĩ đến chuyện này rồi, nhưng theo bản năng, cậu thường chọn cách trốn tránh nó.

Từ nhỏ cậu đã biết mình không có mẹ, cũng được thôi, cậu không cần, cậu đã có một người bố chỉ thuộc về một mình cậu rồi.

Nhưng khi biết Chu Xung còn có những người phụ nữ khác, cũng được thôi, dù sao bọn họ cũng không được Chu Xung đưa về nhà, trong nhà vẫn chỉ có hai bố con cậu sống nương tựa vào nhau.

Cậu vẫn luôn cẩn thận quan tâm đến ngôi nhà của mình như thế, cẩn thận gom góp lại một chút ấm áp, nhưng bây giờ bố lại nói với cậu là bố sẽ kết hôn.

Chu Tự Hằng cho đến giờ vẫn nhớ như in câu nói của Chu Xung khi ở Hồng Kông – [Bố sẽ chăm sóc con thật tốt, chỉ có hai chúng ta mới là người một nhà.], đêm đó trăng rất sáng, cậu vẫn còn nhỏ, nhưng câu nói đó đã được ghi nhớ đến tận bây giờ.

Chung quy lại thì con trẻ chỉ có quyền bị buộc lựa chọn, chứ không bao giờ có quyền được chủ động lựa chọn.

Chu Xung chính là người đã phản bội lại lời hứa, mà cậu cũng chẳng thể làm gì được.

Người trong ban nhạc đến chào hỏi cậu: “Chu thiếu gia có muốn lên hát không? Hay là lên đánh ghita cũng được, Chu tổng nói là dạo này cậu luyện bài ‘Đều tại vàng trắng gây họa’ rất tốt.”

một tiếng “Chu tổng” kia tựa như một mũi lửa châm vào thùng thuốc nổ vậy.

Chu Tự Hằng ý thức được, rằng quán bar này và cả những khu đất xung quanh đây đều thuộc về Chu Xung, những thứ mà hắn có thể đem hôn nhân và gia đình của bọn họ ra để đánh đổi.

Chu Tự Hằng giờ chân đạp mạnh vào ghế, làm đổ cả cái bàn bên cạnh.

Sau đó gần như cứ thấy cốc chén là cậu đập, thấy cái bàn nào là lật đổ cái bàn đó, đèn thủy tinh và đèn màu trên cao bị cậu dùng ghế đập rớt, tu rượu đằng sau bartender cũng chịu chung số phận, rượu trong các bình cứ thế ào ào chảy ra.

Dưới đất nồng nặc mùi rượu, các mảnh thủy tinh vỡ và bàn ghế hỏng nằm la liệt trên sàn.

một đồng hồ độn.

Khách trong quán sợ hãi hét ầm lên rồi chạy ra ngoài, anh pha chế lui vào trong góc, trên tay còn cầm bát mì Dương Xuân và bánh bao thịt mới mua về, nhân viên phục vụ ai nấy đều tránh đi chỗ khác, ban nhạc thì đứng im trên sân khấu không dám nhúc nhích.

Có mấy thanh niên đã uống say đi tới, hùng hổ giờ nắm đấm ra.

Chu Tự Hằng hai mắt đỏ ngầu, cậu cầm lấy chai rượu, cứ thế nhắm thẳng vào đầu bọn họ mà đập, mấy cái ghế chân cao cũng bị cậu cầm lên, điên cuồng phang vào đầu bọn họ.

Bạch Dương mặc một cái áo lông màu lam cực dày, vừa đẩy cửa vào thì nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, lập tức sợ hãi co rúm người lại.

Trong quán không còn nghe thấy tiếng nhạc, chỉ còn lại tiếng hét chói tai và tiếng chửi bậy, Chu Tự Hằng thì đang đứng cạnh sân nhảy, nắm đấm của cậu không ngừng rơi xuống người những thanh niên say rượu kia.

Cậu mặc nguyên một cây đen, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như tờ giấy trắng, trên tóc vẫn còn bám tuyết, chỉ có vết máu ở khóe môi và mu bàn tay là nổi bật nhất.

Chu Tự Hằng thường xuyên mắc lỗi, chuyện đánh nhau với đám học sinh thì như cơm bữa, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Dương thấy cậu ra tay tàn nhẫn như vậy.

Bạch Dương rất nhát gan, lần nào đánh nhau cũng chỉ biết núp sau lưng Chu Tự Hằng, ngay đến một viên phấn của cô giáo thôi cũng đủ làm cho cậu sợ rồi, nhưng lúc này cậu lại can đảm hít sâu một hơi, đi tới kéo Chu Tự Hằng ra.

Vì cậu mập quá nên Chu Tự Hằng đẩy không được, bèn đập cho Bạch Dương một cước, đưa ngón tay lên lau vết máu trên khóe miệng, nói: “Cút!”

Bạch Dương nhút nhát co rúm người lại, hốc mắt đỏ lên, nhưng vẫn rụt rè lắc đầu.

“Đại ca, anh mà còn đánh nữa thì bố em sẽ bắt anh về đồn mất.” Bạch Dương nhỏ giọng nói, sợ hãi nuốt nước bọt, “Em nhất định phải cản anh lại, vì em sợ bố em lắm.”

Chu Tự Hằng tức cười: “không cần mày giúp!” Cậu hất tay Bạch Dương ra, lạnh lùng cười một cái, nhưng rốt cuộc cũng không đánh nữa mà lại đi tới ngồi xuống quầy bar.

Mấy thanh niên say rượu bị đánh xong đã hơi tỉnh, sợ hãi bỏ ra cửa chạy trốn, anh pha chế thì run rẩy tiến lên đưa mì Dương Xuân và bánh bao thịt cho bọn họ, lại dùng chút rượu còn sót lại để pha một ly.

Bạch Dương cũng ngồi lên ghế, vui vẻ nói: “Của em.” Cậu ôm lấy bát mì Dương Xuân, vẫn còn nóng hổi, nếm thử một miếng, lại uống một ngụm rượu.

Chu Tự Hằng cầm giấy ăn lau qua loa vết thương trên mu bàn tay, là do bị thủy tinh cửa vào, không sâu lắm nhưng máu chảy rất nhiều.

Máu có ngừng chảy hay không Chu Tự Hằng chẳng thèm quan tâm, cậu nhìn thoáng qua ly rượu rồi hỏi Bạch Dương: “Có ngon không?”

“Ngon lắm anh.” Bạch Dương đưa ly rượu cho cậu, “Vị hơi ngọt ngọt.”

Trong ly là đủ các loại màu sắc khác nhau, Chu Tự Hằng không nói gì, lập tức uống một ngụm lớn, cậu chưa từng uống rượu, chỉ uống sữa tươi thôi, nhưng lúc này cậu hi vọng rượu sẽ giúp giải sầu giống như lời người ta hay nói.

Cổ họng khô rát như bị thiêu đốt, cậu hồ hững nói với Bạch Dương: “Bố anh sắp kết hôn rồi.”

Bạch Dương đang ăn bỗng khựng lại, chậm chạp nhai vài cái rồi nuốt xuống, ngây ngốc nhìn Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng đưa mắt nhìn xa xăm, ánh mắt không có tiêu cự, không biết là đang nhìn về nơi nào.

Cậu rất khổ sở, cũng rất cô đơn.

“anh đừng buồn.” Môi Bạch Dương vẫn còn bóng loáng nước, chân tay luống cuống vỗ vai Chu Tự Hằng, cậu ta không biết an ủi người khác, chỉ biết đẩy ly rượu tới nói: “anh có muốn uống thêm một chút không?”

Lại nói tiếp: “Dù có kết hôn thì chú ấy vẫn là bố của anh mà.”

“Nhưng sẽ không giống như trước nữa.” Chu Tự Hằng đáp.

“Tại sao lại không giống?”

Chu Tự Hằng không nói gì, lại quay đầu nhìn quán bar đã bị cậu đập phá tan tành, không phải cậu tức giận, chỉ là trong lòng đang quá buồn mà thôi, nỗi niềm bị ghen lại trong ngực, chỉ muốn trút hết ra bên ngoài.

Bạch Dương nghĩ một chút rồi nói: “anh vẫn còn có chị dâu Minh Nguyệt mà.”

Chu Tự Hằng bật cười, lòng càng phiền muộn hơn, hiện giờ cậu đang chuẩn bị tỏ tình với Minh Nguyệt, nhưng nghĩ lại thì thấy hơi buồn cười, “Em ấy ngoan như vậy, cả ngày chỉ nghĩ đến việc học hỏi người bạn cùng bàn của mình là Mạnh Bồng Bồng, sao em ấy có thể đồng ý yêu một tên học sinh hư hỏng như anh được chứ?”

Lại thêm chuyện của Chu Xung nên cậu càng trở nên bi quan hơn.

“anh không thử làm sao mà biết?” Bạch Dương đập mạnh cậu một cái, “Đại ca, anh luôn rất tự tin mà đúng không? Bố anh sẽ kết hôn, nhưng Minh Nguyệt thì vẫn chưa kết hôn mà.” nói xong cậu ta lại học Chu Tự Hằng mà huýt sáo một cái.

Chu Tự Hằng lại uống thêm một ngụm rượu, cười nói: “Mày nói cũng đúng.”

Tiếp theo cậu vỗ tay mấy cái, nói với ban nhạc: “Hát đi!”

“Cậu muốn nghe bài gì?”

“Đều tại vàng trắng gây họa.” Bạch Dương trả lời thay.

Men rượu có thể làm tăng sự dũng cảm của con người.

Chu Tự Hằng rất hiểu, lúc này đầu cậu đã hơi choáng váng, đưa tay lấy điện thoại từ trong túi quần ra rồi gọi cho Minh Nguyệt.

Sau khi nghe được giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu của Minh Nguyệt, cậu liền nhớ đến đôi mắt xinh xinh và cái má lúm đồng tiền nhỏ của cô bé.

không có bất kì màn dạo đầu nào, đầu óc cậu trống rỗng, trực tiếp nói với Minh Nguyệt: “Minh cô nương à, chúng mình yêu sớm đi.” Dừng một lát, cậu bỗng xấu hổ nói thêm một câu đã giấu trong tim bấy lâu nay: “anh thích em.”

Đầu bên kia đột nhiên im lặng, hồi lâu vẫn không có tiếng đáp lại.

Nam Thành tuyệt rồi, ban nhạc trong quán bar đang hát: “anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng, ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng, khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

Nhưng tối nay trời không có trăng, mà Minh Nguyệt cũng không trả lời cậu.

Chu Tự Hằng cứng đờ cả người, trong lòng trống vắng vô cùng.

Cậu vò đầu bứt tai, cũng không thêm để ý máu đã dính lên tóc, lúc này cậu thật sự muốn khóc, nhưng vẫn kìm nén lại, dùng sự tức giận để che giấu đi sự bối rối, quát lên: “Sao em không nói lời nào? không đồng ý thì thôi! Con mẹ nó, rốt cuộc em đang làm cái gì thế hả!!!”

Minh Nguyệt rụt rè đáp: “Em đang gật đầu.”

Chu Tự Hằng ngơ ngẩn.

Cậu nhìn ra bên ngoài cửa, chỉ thấy mây mù đã tan biến, nhường lối cho ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38

Chu Tự Hằng đã từng vô số lần tưởng tượng đến cảnh cậu tỏ tình với Minh Nguyệt.

sẽ có một bó hoa hồng thật đẹp, có những cây nến xếp thành hình trái tim, có đông người đứng xung quanh, có tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Minh Nguyệt mặc một chiếc váy xinh xắn, đeo trang sức lấp lánh, và cậu thì sẽ ở trong ánh nến với một tư thế cực đẹp trai, cầm đàn ghita đàn cho Minh Nguyệt nghe.

Sau khi đàn và hát xong ca khúc “Đều tại vàng trắng gây họa”, cậu sẽ chờ Minh Nguyệt xấu hổ bước lại gần, nói với cô bé một câu “anh thích em.”

Cậu cũng tưởng tượng ra cảnh Minh Nguyệt đáp lại, có lẽ cô bé sẽ nhẹ nhàng gật đầu, hoặc nũng nịu trả lời, hoặc sẽ hôn cậu một cái chẳng hạn.

Ngày hôm ấy, trên bầu trời nhất định phải có trăng, mà Minh Nguyệt cũng sẽ cười híp mắt lại như vàng trắng vậy, lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ.

Đây là viễn cảnh trong đầu cậu, một màn tỏ tình vô cùng lãng mạn.

Hoàn toàn không giống như lúc này.

Rất đơn giản và qua loa.

Cậu nắm chặt điện thoại, vì quá phiền não nên cậu chỉ nói một câu quá đơn giản như thế, không có khúc dạo đầu ngọt ngào, cũng không có những câu nói động lòng người, thậm chí lại còn tức giận mắng cô bé ngốc của cậu nữa chứ.

Nhưng Minh Nguyệt lại không hề ghét bỏ, chỉ ngốc nghếch nói cho cậu biết là “Em đang gật đầu.”

không có hoa tươi, không có nến, cũng không có những tiếng vỗ tay chúc mừng, vậy mà cô bé vẫn chấp nhận một màn tỏ tình gấp gáp như thế.

Giờ phút này, cậu bỗng chợt ngộ ra rằng, thế giới này không hề đối tốt với cậu, thượng đế phía Tây và phật tổ phía Đông cũng chẳng phù hộ cho cậu có một cuộc sống tốt, nhưng Minh Nguyệt thì có.

Cái cô nhóc lớn lên cùng cậu kia, chỉ có cô bé ấy là quan tâm đến hi vọng của cậu thôi, hay làm nũng với cậu, dịu dàng gọi cậu là “Chu Chu”, có khi thì nhẹ nhàng hôn lên má cậu, rồi bây giờ vừa mới nghe cậu nói “anh thích em” xong là đã ngốc nghếch gật đầu luôn.

Chu Tự Hằng nở nụ cười.

Cậu thật sự cảm thấy Minh Nguyệt rất ngốc, lại quên mất là hai người đang nói chuyện điện thoại, cô bé có gật đầu thì cậu cũng đâu có nhìn thấy được.

Đúng là...ngốc nghếch một cách đáng yêu...

Nội tâm trống vắng của Chu Tự Hằng nhanh chóng được lấp đầy bởi sự ngọt ngào, cậu cố gắng kìm nén hơi thở ghen ngào của mình, tỏ ra tự nhiên trên chốc cô bé: “Sao em lại ngốc như vậy chứ ~”

“Em không ngốc.” Minh Nguyệt hình như đang rất căng thẳng, một lúc sau, cô bé lại lắp bắp hỏi: “VẬY...Lời anh vừa mới nói, anh có còn giữ lời không?”

cô bé vội vàng như vậy là vì sợ Chu Tự Hằng đổi ý.

“anh vừa mới nói cái gì cơ?” Chu Tự Hằng cố tình hỏi lại.

Đầu bên kia Minh Nguyệt lại yên lặng, nhưng cậu không cần nghĩ cũng biết là cô bé đang xấu hổ.

Tuyệt bắt đầu thưa dần, gió cũng bớt thổi mạnh, ban nhạc trong quán vẫn tiếp tục hát: “anh thừa nhận lỗi là ở ánh trăng, ánh trăng là em sao quá đẹp và dịu dàng, khiến cho anh trong nháy mắt muốn được đi cùng em đến bạc đầu...”

Tiếng hát trầm buồn đầy tình cảm truyền vào trong điện thoại, Minh Nguyệt có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Chu Tự Hằng cũng ngậm nga hát theo cho cô bé nghe, tiếng hát khiến cho người ta rung động hơn bất cứ lời ngon tiếng ngọt nào.

Cậu hát một lúc rồi mới dừng lại, nói: “Tất nhiên là giữ lời rồi, chỉ cần em đồng ý thì chúng mình sẽ là một đôi.” Ngừng một lúc, cậu lại nhẹ nhàng hỏi: “Được không?”

“Được ạ.” Minh Nguyệt cho cậu một câu khẳng định chắc chắn, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng cười dịu dàng.

cô bé cứ cười, Chu Tự Hằng cũng cứ nghe, rất có kiên nhẫn, mãi đến khi đầu bên kia truyền đến tiếng nhắc nhở của Giang Song Lý thì Minh Nguyệt mới lưu luyến không rời mà cúp máy.

Dù chỉ còn lại tiếng tút tút, Chu Tự Hằng cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Dư âm của ly rượu đã xộc lên đỉnh đầu, cậu gãi tay vào tóc, nằm gục xuống quầy bar, miệng huyết sáo rồi lại cười, tâm trạng vô cùng tốt.

“đi con mẹ nó luôn đi Chu Xung, đi mà kết hôn mẹ luôn đi, tôi chẳng quan tâm!” Chu Tự Hằng quay sang nắm lấy vai Bạch Dương, “Dê béo, từ bây giờ á, mày có thể quang minh chính đại gọi Minh Nguyệt là chị dâu rồi!”

Vì không biết uống rượu nên Chu Tự Hằng đã say, hoặc có thể cậu say vì Minh Nguyệt, hai mắt cậu sáng lên như ánh sao, bàn tay đưa lên miệng để che giấu đi nụ cười, trên mu bàn tay vẫn còn hai vết máu đã ứ lại, nhìn qua rất đáng sợ, nhưng cậu vẫn cười rất dịu dàng, gương mặt đẹp trai giãn ra, chẳng để ý đến vết thương nữa.

Bạch Dương sững sốt một lúc lâu rồi mới nhớ ra bát mì, cậu ta gấp một miếng lớn cho vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa đáp: “Ừm, vâng ạ.” Cậu ta lại hi vọng Chu Tự Hằng thoải mái hơn một chút, nên lại ấp úng hỏi: “VẬY...chú Xung có thể không kết hôn không?”

Nhân sinh luôn có đại hi đại bi, Chu Tự Hằng nghĩ, cậu đã được ném trái cả hai điều chỉ trong một ngày hôm nay rồi.

Cậu nhắm mắt lại, lắc đầu đáp: “không thể.”

“Tại sao ạ?” Bạch Dương há to mồm, “Chú Xung rất giỏi mà.”

Chu Tự Hằng trầm giọng nói: “Ông ấy nói là có những chuyện mà mình không thể làm chủ được.”

không phải cậu không hiểu ý của câu đó, nhưng thật sự cậu cho rằng đó chỉ là viện cớ, hoặc có thể coi đấy là sự khuất phục hèn kém

Bạch Dương rũ mắt xuống, đầu cúi gằm, hai tay mập xoắn xoắn cái áo lông, trên quầy bar vẫn còn bát mì Dương Xuân và cái bánh bao thịt nóng hổi, nhưng cậu ta chẳng có hứng ăn nữa.

“Sao thế? Sao không nói câu nào?” Chu Tự Hằng tỏ vẻ không kiên nhẫn vỗ đầu Bạch Dương, “Chê anh uống chung ly rượu với mày à? không vấn đề gì, anh mời mày ly khác, bày vị luôn!” Cậu nhếch môi cười, vỗ tay gọi anh pha chế đang bận dọn dẹp từ rượu hỗn độn.

anh pha chế lại pha thêm một ly khác, trên thành ly có gắn một miếng chanh mỏng.

Ánh đèn mờ ở quầy bar làm nổi bật màu sắc rực rỡ của ly rượu, Bạch Dương không uống, cậu ta nhìn ly rượu hồi lâu rồi nói: “Bố em trước khi chuyển công tác, đã từng là một cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy.” Khóe miệng đang nhếch lên của Chu Tự Hằng từ từ co lại, cậu lười nhác hơi ưỡn thẳng lưng lên, ngón tay gõ lên quầy bar được lát đá cẩm thạch.

Bạch Dương tiếp tục kể chuyện: “Bố em đã từng phá được rất nhiều vụ án lớn, cũng bắt được rất nhiều kẻ xấu, trong lòng em ông ấy luôn là một đại anh hùng, cũng là niềm tự hào của cả gia đình em.Hồi xưa ông ấy hay phải đi nước ngoài công tác, công việc rất bận rộn, mẹ em cũng đi làm, ở nhà em được ông bà nội chăm sóc, đến giờ tan làm thì cả nhà mới được đoàn tụ.Khi ấy, em cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ.”

Đối với Chu Tự Hằng thì Bạch Dương là một tên nhóc rất vui vẻ, nhát gan và tham ăn, rất dễ thỏa mãn, có khi chỉ cần một viên kẹo đường là cũng đủ để

cậu ta sung sướng thật lâu rồi.

Nhưng bây giờ nhìn Bạch Dương rất yếu đuối, đầu cúi gằm nên không nhìn thấy mặt, chiếc áo khoác lông ôm chặt lấy người cậu ta.

“Cho đến khi em năm tuổi, bố em lập được công lớn, ngày ông được nhận bằng khen...” Bạch Dương cố gắng giữ bình tĩnh, “Ông ấy ở đơn vị để nhận thưởng, mẹ em cũng đi cùng, em và ông bà nội ở nhà chuẩn bị cho ông ấy một bàn thức ăn ngon, nhưng chờ mãi chờ mãi, đến khi trời tối mà bố em vẫn chưa về, lúc nghe thấy chuông cửa, mở cửa ra thì không phải bố em, mà là đám người xấu đến trả thù.”

“Ông bà nội em vì lớn tuổi nên không quen ngủ giường có phản cứng, cho nên đã đặt lên trên phản một tấm đệm, dưới ván giường có một khe hở, nên ông bà đã giấu em ở đó.” Bạch Dương ngẩng đầu lên, vung tay miêu tả: “thật ra hồi nhỏ em gầy lắm, cực kỳ gầy, cho nên mới chui được vào cái gầm giường hẹp như thế. Ở trong đó rất tối, em cứ trốn mãi ở đấy, chờ thật lâu thật lâu mà cũng không thấy ông bà nội gọi tìm, mà em thì cũng không dám ngủ, cũng không dám gọi người, về sau bố em phải dùng chó nghiệp vụ thì mới tìm ra em”

“Khi em tỉnh lại, người nhà nói là em đã ở đó bốn ngày rồi.” Cậu ta mở mắt ra, đôi mắt màu nâu nhạt rất sáng, “Từ đó về sau, em rất sợ bóng tối, cũng sợ sẽ bị người khác bỏ lại một mình.”

Chu Tự Hằng không biết phải nói gì, cậu vẫn cho rằng Bạch Dương là một người luôn vô ưu vô lo, là một cậu bạn may mắn vì có một gia đình hạnh phúc.

Bạch Dương rất béo, cậu ta phải to hơn gấp đôi Chu Tự Hằng, cậu ta chưa từng mua quần áo ở cửa hàng, đồng phục học sinh cũng không có size cho cậu ta, cho nên lúc nào cậu ta cũng mặc đồ thể thao rộng thùng thình được đặt may riêng, đi đến đâu thì cũng bị người ta chú ý đến đó.

Nhưng cậu ta dường như không nghĩ là mình béo, con thèm ăn không bao giờ khác chế được, không lúc nào là không thấy cậu ta kêu đói.

“Vậy mày có giận bố mày không?” Chu Tự Hằng ẩn vai Bạch Dương hỏi.

“không giận.” Bạch Dương lắc đầu, “Vi em biết là bố còn khổ sở hơn em nhiều.”

Cậu ta uống một ngụm rượu, nói tiếp: “Sau hôm ấy, ông mất đi ba, mất đi mẹ, mất cả người em trai ruột, so với em thì ông ấy còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần. Nhưng ông không hề chia sẻ với bất kì ai, chỉ khác là từ đó trở đi ông đối xử với em càng ngày càng tốt hơn trước.”

“Cho nên em biết, thật ra thì thế giới của người trưởng thành rất khắc nghiệt, mỗi người họ đều có nỗi khổ riêng của mình, nhưng vẫn phải gắng gượng mỉm cười.” Bạch Dương nhìn Chu Tự Hằng, “Đại ca, nếu như em là anh thì em sẽ tha thứ cho chú Chu Xung, vì em nghĩ chú ấy thật sự thân bất do kỷ.”

Chu Tự Hằng yên lặng.

Bạch Dương không đợi cậu trả lời mà đã vỗ vai cậu nói: “Tuyệt ngừng roi rồi, em phải về đây.” Vừa bước được hai bước thì cậu ta lại quay lại, cầm cái bánh bao thịt trên quầy bar nhét vào túi áo, cười híp mắt rồi rời đi.

Chu Tự Hằng nhìn cánh cửa thủy tinh đã vỡ tan, một lúc sau mới uống nốt ly rượu của Bạch Dương rồi mặc áo khoác đi về.

Mọi người trong quán thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng dọn dẹp, cả đồng hồ loạn như vậy, không biết dọn đến khi nào mới xong đây.

Chu Tự Hằng tay rút túi quần, đội mũ che kín hai tai.

Thân hình mập mạp của Bạch Dương và dáng vẻ nhũn nhẽo hút thuốc của Chu Xung cứ quanh đi quẩn lại trong đầu Chu Tự Hằng, cậu đang cố gắng suy nghĩ thật kĩ một lần cuối cùng.

đi đến con đường nhỏ ven hồ, nhìn vào không thấy nhà cậu sáng đèn, nhưng cậu biết Chu Xung không ra ngoài, có lẽ đang ở trong nhà hút thuốc.

Cậu lại ngẩng lên nhìn vào phòng Minh Nguyệt, cũng không bật đèn, chắc là đi ngủ rồi.

hiện tại cậu đang có đầy bụng tâm sự muốn nói với Minh Nguyệt, nhưng nhìn đồng hồ thì đã gần mười một giờ rồi.

Chu Tự Hằng liếc mắt nhìn lên sân thượng nhà Minh Nguyệt, tâm trạng bỗng thay đổi hẳn, sự ngọt ngào che lấp đi nỗi khổ sở.

“Chu Chu.” Lúc cậu còn đang do dự có nên vào nhà hay không thì bỗng nghe thấy có người gọi mình.

Là Minh Nguyệt.

cô bé từ trong nhà gửi xe chạy ra, đầu đội mũ len trắng, mặc áo lông chùm kín mặt cá chân, giọng nói nghe rất vui vẻ.

Chu Tự Hằng đứng im tại chỗ, dường như không dám tin vào mắt mình.

Đợi đến khi Minh Nguyệt đứng trước mặt cậu, cậu mới phục hồi lại tinh thần.

Mấy tiếng trước cậu mới vừa tỏ tình qua điện thoại với Minh Nguyệt, cho nên bây giờ cảm thấy hơi ngại ngùng: “Sao em còn chưa ngủ?”

Hành động của cậu nhanh hơn lời nói, đưa tay bẹo má cô bé một cái, ngoài dự tính của cậu, má cô bé lạnh như băng, lại sờ tai và áo khoác của cô bé, cũng lạnh ngắt như vậy, chiếc áo khoác thậm chí còn ngấm nước vì bị tuyết rơi vào.

“Lạnh thế này mà lại ra ngoài trời đứng, em không sợ bị bệnh à?” Chu Tự Hằng vội vàng nói, giúp cô bé kéo chặt áo lông.

Hai mắt Minh Nguyệt lấp lánh như ánh sao, cô bé xấu hổ cười lắc đầu, lại nhích đến gần Chu Tự Hằng một chút, lấy can đảm nói: “Em không lạnh.”

cô bé nói tiếp: “Chu Chu, tuy em không rõ là tại sao hôm nay anh lại thổ lộ với em, cũng không biết là anh đã thích em từ khi nào, nhưng em muốn nói cho anh biết là...”

“Em cũng thích anh, thích từ rất lâu rồi.”

“Em đến nhà tìm anh, chú Chu bảo anh không có nhà, nên em đứng ở đây chờ anh về.”

“Em ở đây chờ anh lâu lắm rồi, cũng chỉ để nói cho anh vậy thôi, em sợ nếu em không nói ra thì tối nay sẽ mất ngủ mất.” Minh Nguyệt nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, những lời mà ban nãy không thể thốt ra được trong điện thoại. cô bé kiễng chân lên hôn hai má Chu Tự Hằng, sau đó xấu hổ chạy biến đi.

Chu Tự Hằng cười rộ lên, lúc này Minh Nguyệt đã chạy mất dạng rồi.

“Em chỉ cần nói ra là đêm nay ngủ ngon rồi, còn anh thì làm sao mà ngủ được đây?” Chu Tự Hằng bắt đầu đi nói.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39

Có lẽ vì đêm đã khuya, có lẽ vì hai ly rượu của Bạch Dương có nồng độ cồn mạnh, hoặc cũng có lẽ là trong lòng có nhiều tâm sự, cho nên vừa mới vào được đến phòng mình, Chu Tự Hằng đã lăn ra ngủ.

Cậu ngủ rất say, quần áo còn không thay ra, co quắp nằm trên giường, miệng còn lẩm bẩm nói mớ.

Chu Xung rón rén đi vào phòng con trai, ngồi xuống mép giường, hẩn chỉ dám ghé vào ngồi, chứ không để cho đệm lún xuống, mọi động tác đều vô cùng cẩn thận.

Tuyết mới ngừng rơi, nhưng ngoài trời gió vẫn lạnh thấu xương, Chu Xung chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao hơn một chút, sau đó lại đi ra đóng cửa sổ lại.

Trong lúc hẩn đang làm, Chu Tự Hằng có hơi nhăn mũi lại, chỉ một cử chỉ nhỏ vậy thôi nhưng cũng khiến Chu Xung giật mình, hẩn giơ tay lên ngửi xem trên người mình có mùi thuốc lá hay không, tất nhiên là không có, vì trước đó hẩn đã thay một bộ quần áo khác rồi.

Tuổi đã cao, chuyện phải lo nghĩ cũng nhiều hơn, rất nhiều vấn đề trở nên khó giải quyết, một mặt hẩn hi vọng con trai có thể hiểu cho mình, hi vọng con trai sẽ trưởng thành và biết suy nghĩ hơn một chút, nhưng mặt khác hẩn lại không muốn con trai nhận thức được thế giới tàn khốc của người lớn khi còn quá nhỏ, hẩn muốn con trai có một tuổi thơ tươi đẹp dưới sự che chở của hẩn.

Trong phòng chỉ có ánh trắng mờ mờ từ khe hở của rèm cửa chiếu vào, trong bóng tối, Chu Xung thấp thoáng có thể trông thấy gương mặt của con trai.

Chu Tự Hằng ngủ rất say, nghiêng người nằm co rúc, cặp lông mi dài hình như hơi ướt, nhìn có vẻ yếu đuối và bất an. Tư thế ngủ này về mặt tâm lý học mà nói thì đó là biểu hiện của sự thiếu hụt cảm giác an toàn.

Chu Xung muốn đưa tay lau mắt cho con, nhưng cánh tay vừa mới đưa ra thì bỗng khựng lại, hồi lâu sau, hẩn thu tay về, các ngón tay rũ xuống.

“Tiểu Nguyệt Lượng.” Chu Tự Hằng ngủ mơ, trở mình, ôm chặt lấy cái chăn vẫn được gấp gọn rồi khẽ cọ cọ, không biết đang mơ gì mà khiến cho cậu bật cười vui vẻ.

Nụ cười của cậu có cảm giác hơi xấu hổ nhưng vẫn ngọt ngào, miệng hơi giật giật, sau đó lại yên lặng ngủ.

Chu Xung cực kỳ ghen tỵ với Minh Nguyệt, lại thầm trách bản thân lại đi ăn giấm với cô bạn gái nhỏ của con trai, “Đúng là có vợ quên cha.” hẩn nhõng nhõng nói xong, tâm trạng thoáng cái đã trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, đưa tay nhẹ nhàng cởi áo khoác và áo lông đã ướt nhẹp vì dính tuyết của Chu Tự Hằng ra, thay cho con bộ đồ ngủ rồi đắp chăn cho con.

một loạt hành động làm cho Chu Xung toát mồ hôi hột, hẩn nhìn chân tay con, không khỏi nghĩ con hẩn lớn nhanh quá, hẩn đã không thể ôm được nữa rồi.

Chu Xung cảm quần áo của con đi ra ngoài, sau đó lại vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước nóng, lau mặt cho Chu Tự Hằng, hơi nước nóng làm dậy lên

mùi rượu trên người cậu, truyền vào mũi Chu Xung.

Trong lòng hắn cảm thấy hơi chua xót, động tác chậm lại, tiếp tục lau tay cho con trai.

Vết máu đọng lại trên mu bàn tay trắng trẻo của Chu Tự Hằng tạo thành một sự đối lập, làm cho Chu Xung vừa lau mà vừa suýt chảy nước mắt.

Con hắn hẳn hiểu, khả năng đánh đấm là do được huấn luyện viên chuyên nghiệp đào tạo mà thành, nên trình độ cực kỳ tốt, mấy năm nay Chu Tự Hằng phản nghịch, gần như ngày nào cũng đi đánh nhau hết trận lớn trận nhỏ, nhưng hắn chưa từng thấy con trai bị thương, ngay cả một vết máu nhỏ cũng không có.

Nhưng tối nay, Chu Tự Hằng lại bị thương, theo như lời Trương Văn Kiệt nói thì còn chảy không ít máu, cả quán bar cũng đã trở thành một mớ hỗn độn.

Người gây sự là hai thanh niên say rượu, Chu Xung tin chắc rằng con trai mình không thể có chuyện đánh không lại bọn họ, vết thương này là do Chu Tự Hằng cố tình làm ra.

Suy nghĩ này khiến cho lòng Chu Xung nhói đau, hắn nhẹ lau tay cho con, không cẩn thận đụng phải vết thương.

“Đau...”

Chu Tự Hằng đột nhiên mở trừng mắt ra, nhìn thấy Chu Xung ngồi bên giường, hai mắt cậu đỏ lên, nét mặt buồn bã.

“Bố.” Chu Tự Hằng gọi một tiếng, chắc vì vẫn nghĩ mình đang nằm mơ nên lại nhắm mắt lại, cảm khê chà vào chân, tiếp tục ngủ.

Chữ “Bố” được gọi một cách rất nhẹ nhàng và yếu ớt, là phản ứng theo bản năng, nghe không được rõ lắm, nhưng cũng đủ khiến Chu Xung ảm lòng, hắn lau nước mắt, móc tuýp thuốc mỡ trong túi áo ra rồi thoa cho con.

Xong việc, hắn cúi đầu hôn lên trán con một cái rồi bung chậu nước nóng đi ra cửa.

Có lẽ vì phòng hơi tối, nên Chu Xung vô ý đụng phải bàn học của Chu Tự Hằng.

trên bàn vẫn chỉ bày đầy các loại mô hình và đĩa CD game, máy tính và điện thoại của Chu Tự Hằng luôn là loại mới nhất, ở dưới ngăn bàn có vài cuốn sách và vở ghi.

Chu Xung sờ lên mấy cuốn sách, lại quay đầu nhìn con trai một chút rồi đi ra ngoài.

*

Chu Tự Hằng tỉnh dậy sau một đêm, ngoài cửa sổ tuyết đã không còn rơi, trời quang mây tạnh.

Cậu khê vuốt mi tâm, nằm trên giường một lúc nữa, ngẫm nghĩ hình như mình đã mơ tận hai giấc mơ, vừa mơ thấy Tiểu Nguyệt Lượng, lại vừa mơ thấy Chu Xung.

Cậu không nhớ lắm là mình đã mơ thấy gì về Tiểu Nguyệt Lượng, chỉ nhớ là nó tràn đầy sự ngọt ngào, nhưng đôi mắt đỏ rực đầy tơ máu của Chu Xung thì hoàn toàn không thể biến mất khỏi đầu của cậu được.

“Mẹ nó!” Chu Tự Hằng chửi một tiếng, tâm trạng vui sướng bị dập tắt, cậu gơ tay lên che mắt, một lúc sau liền phát giác có gì đó không đúng nên lại lập tức gơ tay phải lên, thấy vết thương của mình đã được xử lý tốt, còn bôi cả thuốc mỡ nữa.

Chu Tự Hằng giật bắn người ngồi dậy, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thấy quần áo của mình cũng được thay ra rồi.

không phải là mơ.

Chu Xung chắc chắn đã vào phòng cậu, thay đồ cho cậu rồi bôi thuốc.

Ý thức được chuyện này, Chu Tự Hằng bỗng ngây người một lúc lâu, gãi đầu, cúi xuống nhìn mu bàn tay, chà xát mặt rồi thở dài.

Trong đầu rất loạn, Chu Tự Hằng không muốn nghĩ nữa, cậu mở cửa ra sân thượng đứng, nhìn rèm cửa sổ phòng Minh Nguyệt vẫn chưa được kéo ra. “Con sâu lười.” Chu Tự Hằng chỉ cần nghĩ đến Minh Nguyệt là lại không nhịn được cười, cậu lại quay về phòng, đứng trước tủ quần áo lục lọi mãi.

cô giúp việc mới xếp lại tủ quần áo của cậu nên vị trí đảo lộn hết cả, ngay đến cả quần áo mùa hè cũng bị cậu bối ra ném xuống sàn, “không phải cái này, cũng không phải cái này, biến đầu mắt rồi không biết!”

Mãi đến khi quần áo bị cậu ném chất đầy thành núi trên sàn, cậu mới tìm được cái áo khoác mình cần, lần này cậu ở trong nhà vệ sinh rửa soạn một lúc lâu mới ra ngoài, để ý hình tượng hơn ngày thường rất nhiều. Đứng ở trước cái gương to, Chu Tự Hằng xoay qua xoay lại ngắm nghía, tay cầm chai sữa tươi, huyt sáo với mình trong gương: “Bạn trai của Minh cô nương, chào buổi sáng ~”

Lời này vừa vắn bị Chu Xung nghe thấy, hắn lắc đầu, cảm thấy buồn cười không chịu được.

Trong ngày trời đông, Chu Tự Hằng đạp tuyết mà đi, cậu vào gara lấy xe đạp ra, thong thả đứng trước cửa nhà họ Minh rồi bấm chuông.

Chắc vì xấu hổ nên Minh Nguyệt không mở cửa sổ ra gọi cậu như thường ngày, một lúc sau mới thấy cô bé đỏ mặt đi ra.

Cách không xa, Chu Tự Hằng đã nhìn thấy cô bé hàng xóm của mình đứng ở cửa do dự hồi lâu rồi mới lẻ lẻ đi tới, động tác còn chậm hơn cả rùa.

Minh Nguyệt là một học sinh rất ngoan, mỗi ngày đều chăm chỉ cố gắng học hành, dù có không hiểu lời giảng của cô giáo thì cô bé vẫn nghiêm túc ghi chép đầy đủ. Trước tới qua Chu Tự Hằng thật sự không quá kì vọng rằng mình sẽ tỏ tình thành công, dù gì thì chuyện yêu sớm cũng là vấn đề cấm kỵ đối với các học sinh giỏi.

Minh Nguyệt mặc đồng phục mùa đông đi tới, dáng vẻ yếu điệu cùng vóc người mảnh mai, cô bé đội một cái mũ trắng, mái tóc đen dài tết thành hai bím tóc lỏng, đôi mắt hoa đào rũ xuống, cặp lông mi khẽ run.

Minh Nguyệt thoạt nhìn thì thấy rất yếu đuối, là điển hình của những cô gái vùng Giang Nam, nhưng so với tưởng tượng của Chu Tự Hằng thì Minh Nguyệt dũng cảm và kiên định hơn nhiều.

Dũng cảm đến mức nhận lời yêu một học sinh hư nổi tiếng trường Nhất Trung và cả cái đất Nam Thành này.

Càng dũng cảm hơn là cô bé còn đứng trong trời tuyết chờ cậu, thẳng thắn nói với cậu những suy nghĩ trong lòng mình.

Chu Tự Hằng cong môi cười, không kịp đợi cô bé chậm rì rì đi tới mà chủ động đạp xe đến trước mặt cô bé luôn, “Chậm muốn chết! Còn lẻ lẻ thế này muốn học đấy!”

Minh Nguyệt ngược mắt lên, cái đầu khẽ giật giật, hai mắt chớp chớp nhìn như nai con.

Lúc này cô bé mới nhìn thấy rõ bộ đồ Chu Tự Hằng đang mặc, giống như mình, cậu cũng mặc đồng phục mùa đông màu xanh đậm của trường, áo khoác không kéo hết khóa, lộ ra cái áo lông đen cổ tròn bên trong.

Chu Tự Hằng chưa bao giờ mặc đồng phục học sinh, từ trước đến giờ luôn rất ghét, lúc nhận đồng phục rồi mang về nhà, cậu chẳng nhớ là đã vứt nó ở xó nào rồi, lúc nào cũng chỉ mặc đồ đen thôi.

Nhưng hôm nay cậu lại đặc cách mặc cái bộ đồng phục màu xanh ngu ngốc này.

Chu Tự Hằng vốn đã rất đẹp trai, gương mặt tựa như được điêu khắc mà thành, dù có mặc đồng phục học sinh thì vẫn làm nổi bật lên khí chất của mình.

“Sao anh lại...” Minh Nguyệt xoắn tay vào nhau hỏi, “Lại mặc đồng phục vậy?”

“Nhìn xấu lắm đúng không?” Chu Tự Hằng không quen mặc đồng phục, cậu lớn nhanh quá nên giờ ống tay với ống quần đã hơi chật, không phải quá ngắn nhưng cũng không thoải mái lắm. Cậu có phần mất tự nhiên kéo vạt áo, nở nụ cười, cúi đầu nói vào tai Minh Nguyệt: “Nhưng anh muốn mặc đồ đôi với em.” Cũng muốn cho tất cả mọi người biết rằng hai người họ là một cặp.

Hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên yêu đương thôi, vậy mà cậu đã trắng trợn biểu lộ tâm tư của mình ra rồi.

Nào có ai coi đồng phục học sinh là đồ đôi chứ?

Cái người này...Sao lại ngốc như vậy?

Minh Nguyệt dờ khóc dờ cười, Chu Tự Hằng lại xán lại đòi cô bé trả lời: “Có đẹp không?” Cậu kiêu ngạo hát cảm lên, cố gắng kìm chế sự vui sướng trong lòng.

“Đẹp.” Minh Nguyệt chân thành khen ngợi.

Chỉ một câu đó thôi cũng đủ khiến Chu Tự Hằng muốn bay lên rồi, đám mây đen trong lòng đã trôi đi, trở thành một bầu trời xanh nắng đẹp.

Minh Nguyệt cũng bị vui lây, cô bé mỉm cười, hai má lúm đồng tiền hiện rõ trên gò má.

Chu Tự Hằng cúi đầu hôn một cái lên đỉnh chỗ má lúm của Minh Nguyệt, lại giữ mặt cô bé rồi ngắm nhìn: “Em cũng đẹp lắm.”

Trong lòng Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt vẫn luôn là người xinh đẹp nhất, lúc giận cũng xinh, lúc làm nũng cũng xinh, lúc lạnh lùng cũng xinh, lúc cười thì càng xinh hơn nữa.

[Em cũng đẹp lắm.]

Giọng của cậu nghe rất dịu dàng, đôi môi mỏng vừa áp lên má Minh Nguyệt đã liền cảm thấy lưu luyến vô cùng.

Cậu là đại biểu cho đám học sinh hư, nhưng ở trước mặt Minh Nguyệt thì luôn rất quy củ, càng lắm thì chỉ hay bóp má cô bé, cạo cạo cái mũi nhỏ một chút thôi, còn nếu nói thật sự thân mật thì đây là lần đầu tiên.

Minh Nguyệt có phần không nở khi đôi môi của Chu Tự Hằng dờ đi, theo bản năng liền đưa tay kéo vạt áo của cậu.

Tay mới vừa chạm vào áo Chu Tự Hằng, Minh Nguyệt liền lập tức sững sờ vì sự can đảm của mình, dường như mỗi khi đối diện với cậu, cô bé hoàn toàn rũ bỏ được hết sự rụt rè và ngoan ngoãn của mình, chỉ muốn bày tỏ hết tình cảm trong lòng mình với cậu thôi.

Chu Tự Hằng thấy hành động mờ ám của Minh Nguyệt thì lòng rung động lắm, lập tức huyết sáo một cái.

Cậu một tay giữ xe đạp, một tay ôm ngang lưng Minh Nguyệt, sờ lên cái mũi lông trắng mềm của cô bé, cúi đầu nói: “cô nương à, mắt nhìn người của cô được lắm!”

Cậu nở nụ cười, sau đó vô cùng thành kính và nâng niu hôn một cái lên vầng trán tuyệt đẹp của Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 40

một cái hôn rất kêu giữa bầu không khí vắng vẻ tĩnh lặng, xung quanh chẳng có ai, chỉ có mỗi Chu Tự Hằng dừng cảm và liếc nhìn hôn Minh Nguyệt, trong phút chốc, Minh Nguyệt cảm thấy tiết trời lạnh lẽo hôm nay đã trở nên ấm áp hẳn, lúc Chu Tự Hằng dứt ra, cô bé còn đưa tay che trán cười khúc khích.

“Thích anh đến thế cơ à?” Chu Tự Hằng vui lắm, hai tay ôm lấy gương mặt bầu bĩnh của Minh Nguyệt, nhẹ nhàng kéo kéo, nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của Minh Nguyệt khiến cho cậu rất thỏa mãn, hận không thể nhét cô bé vào trong ngực mình.

Thân phận giờ đã thay đổi rồi, nên Chu Tự Hằng có phần không kiềm chế được, cứ động tay động chân với Minh Nguyệt.

“Bây giờ em cực kỳ thích anh.” Minh Nguyệt không hề e ngại mà đáp, chẳng qua lúc nói xong cô bé liền liếc mắt nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ mỗi bây giờ thôi á?” Chu Tự Hằng không hài lòng lắm, lại tiến sát vào hỏi.

Minh Nguyệt không trả lời, cô bé kéo tay phải của cậu ra nhìn, thấy có vết thương thì xụ mặt xuống, mày nhíu lại, chẳng nói câu nào mà chỉ nhìn mãi thôi.

cô bé tuy nhìn chăm chú vết thương, nhưng cũng không quên chu cái miệng ra thổi.

“Có đau không?” Minh Nguyệt thổi một cái rồi đưa tay sờ vào phần da xung quanh vết thương.

“Đau!” Chu Tự Hằng nghe răng trợn mắt gào lên, “Đau lắm ấy!” Cậu giả bộ đáng thương rồi giơ tay ra gần miệng Minh Nguyệt, “Em thổi cho anh thêm chút nữa đi.” Cậu không hề thấy đau, nhưng vẫn tỏ ra yếu ớt để được Minh Nguyệt thương.

Chu Tự Hằng thâm khinh bỉ chính mình, nhưng vốn mặt dày nên cũng kệ.

Diễn xuất lố như vậy mà Minh Nguyệt vẫn ngốc nghếch cho là thật, cô bé cẩn thận nâng tay Chu Tự Hằng lên, nhẹ nhàng thổi.

cô bé có làn da trắng ngần, lúc này đang phồng má lên, nghiêm túc thổi lên vết thương của cậu, bím tóc lỏng lẻo lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt của cô bé long lanh ngập nước, hiện rõ sự đau lòng, khiến cho lòng cậu cũng đau theo.

Cái miệng chết tiệt này!

Chu Tự Hằng thật sự muốn vả cho mình một phát, cậu mím môi, vỗ nhẹ mặt Minh Nguyệt, áy náy nói: “Được rồi được rồi, anh không đau đâu, gạt em thôi.” Lại đưa ngón cái ra lau khóe mắt cô bé, “Nước mắt sắp chảy ra rồi đây này, bánh bao yếu ớt ả.”

Minh Nguyệt không tin lắm, cô bé tức giận nói: “Vết thương này từ đâu mà có hả?”

Hơ! cô nhóc này, bắt đầu muốn quản cậu rồi đấy à?

Nếu là người khác thì Chu Tự Hằng một là sẽ mặc kệ, hai là đập cho một cước luôn rồi, nhưng vì đây là Minh Nguyệt nên cậu mới không làm vậy, chẳng qua cậu thật sự không muốn nói ra, nhưng cũng không thể lẩn tránh, đành nói: “anh đi đánh nhau.”

nói xong cậu ngại ngùng cúi đầu, ánh mắt lén lén lút lút nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt biết nhất định là Chu Tự Hằng không nói thật, nhưng nhìn đáng vẻ đáng thương của cậu thì cũng không nỡ tra hỏi thêm, chỉ một lần nữa kéo tay cậu đưa đến gần miệng, nhẹ nhàng hôn lên vết thương một cái, nói: “Sau này anh đừng bắt cần như vậy nữa.”

cô bé vừa trách móc vừa cảm thấy rất đau lòng.

Minh Nguyệt hôn không mạnh, thuốc bôi của Chu Xung có vẻ cũng rất tốt, hoặc có thể vì cậu còn trẻ nên vết thương mau lành, trên mu bàn tay đã bắt đầu lên da non, nhưng lúc được Minh Nguyệt hôn, cậu lại cảm thấy tê dại, dường như có một dòng điện xông vào trái tim, khiến cho cậu như muốn tan ra.

Chu Tự Hằng nhìn đôi môi hồng của Minh Nguyệt, không biết nghĩ gì mà lại nhẹ liếm đôi môi khô khốc của mình, “Ừ” một tiếng, sau lại thấy chưa đủ chân thành nên bổ sung thêm: “anh biết rồi.”

đã không còn sớm, Chu Tự Hằng ngồi lên xe đạp, vỗ vào chỗ ngồi đằng sau, nói: “Em lên đi, sắp muộn học rồi.”

Chỉ nói không thôi thì chưa đủ, cậu còn kéo tay Minh Nguyệt, ấn cô bé ngồi xuống, sau còn bắt cô bé vòng tay ôm eo mình nữa.

Minh Nguyệt xấu hổ giẫy dụa: “Chu Chu anh buông tay em ra.”

“không buông!” sự chống cự của Minh Nguyệt đối với Chu Tự Hằng mà nói thì hoàn toàn không nhằm nhò gì, cậu thậm chí còn vui vẻ náo loạn cùng Minh Nguyệt một chút, cuối cùng mới nghiêm túc dặn dò: “Bắt đầu từ hôm nay, em phải ôm eo anh lúc ngồi xe đạp.”

Cậu đã muốn Minh Nguyệt ôm eo mình lâu rồi, từ ngày đầu tiên đạp xe chở cô bé đi học đã nghĩ đến rồi cơ, bây giờ vất vả lắm mới được danh chính ngôn thuận, sao cậu có thể thỏa hiệp được cơ chứ?

“Đây là mệnh lệnh của bạn trai đấy nhé.” Chu Tự Hằng giữ chặt tay cô bé không chịu buông.

Thấy cậu bá đạo như vậy, Minh Nguyệt đành ậm ừ cho qua, ngoan ngoãn vòng tay ôm eo cậu.

cô bé nghe lời rồi, Chu Tự Hằng lại bắt đầu được voi đòi tiên: “Hôm nay gió lớn lắm, em áp mặt vào lưng anh đi, đừng để bị cảm lạnh.” Cậu quay lưng về phía Minh Nguyệt mà nói nên Minh Nguyệt không nhìn thấy nét mặt của cậu, nhưng ngược lên thì trông thấy dùm tóc trên đầu cậu đang dựng lên rồi đang đưa trước sau.

Nhìn xem cậu ta đắc ý chưa kìa!

Minh Nguyệt nào có chuyện không biết là Chu Tự Hằng đang kiểm soát chứ, cô bé đập một phát vào lưng cậu, áp mặt vào nói: “Rồi rồi, em nghe lời anh! anh mau đi đi, sắp muộn học rồi.”

Mặt của cô bé dán chặt vào lưng cậu, giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu, Chu Tự Hằng cầm tay Minh Nguyệt nhét vào túi áo đồng phục của mình: “Em phải làm như vậy nè.” Túi áo đồng phục khá rộng nên thừa sức để cô bé đút tay vào.

Đội Minh Nguyệt ổn định rồi, Chu Tự Hằng mới để chân lên bàn đạp, huýt sáo rồi nói: “đi thôi ~”

Chú bảo vệ nhìn thấy hai người, quen miệng nói: “Cậu Chu đi thông thả nhé.”

Ngoài dự đoán của chú bảo vệ, hôm nay Chu Tự Hằng lại vui vẻ quay đầu vẫy tay đáp: “Chào chú nhé!” Cậu hét rất to, làm chú bảo vệ sững sờ nhìn, Minh Nguyệt thì càng áp chặt mặt vào lưng cậu hơn, còn véo eo cậu nữa.

Xấu hổ chết đi được!

Chu Tự Hằng cầm tay lái bằng một tay, tay còn lại đút túi áo, bao lấy tay Minh Nguyệt, hỏi: “Thế mà đã ngượng rồi, sao tối qua lại còn đứng ở bãi gửi xe chờ anh?”

Tay của Minh Nguyệt rất nhỏ, lại mềm nữa, khiến cậu cứ muốn nắm mãi.

Chu Tự Hằng giống như một cái lò sưởi vậy, được cậu chắn phía trước nên Minh Nguyệt không bị gió lùa, tay cũng không lạnh, trong lòng cô bé xấu hổ lắm nhưng vẫn để mặc cho Chu Tự Hằng nắm tay, nghĩ một lát rồi nhỏ giọng đáp: “Bởi vì em nghe anh nói...” Minh Nguyệt dừng lại, bót đi mấy chữ, “Cho nên em mới muốn nhanh được gặp anh.” Tay cô bé khẽ ngoắc ngoắc lòng bàn tay Chu Tự Hằng.

Sáng sớm ở Nam Thành rất rét, gió thổi mang theo hơi lạnh của tuyết, nhưng trong lòng Chu Tự Hằng thì vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp dễ chịu.

Dường như những chuyện không vui đều đã tan biến hết, qua một đêm ngủ say thì đã ổn cả rồi.

Đến cổng trường, đang chuẩn bị dừng xe thì Bạch Dương cũng vội vàng đạp xe đến, cậu ta mặc một cái áo bông đỏ rực, đội mũ quả dưa, nom rất có không khí đón năm mới.

“Đại ca!!!” Bạch Dương há to miệng gọi, bánh xe trượt qua vũng nước đọng, làm bắn tung tóe lên ống quần của Mạnh Bồng Bồng đang vừa đi vừa đọc sách gần đó.

Từ trước đến nay Mạnh Bồng Bồng luôn không bỏ qua một chút thời gian nào để học, sau khi trở thành thủ khoa trong các trường cấp hai ở Nam Thành, cô bạn này càng chăm chỉ học hơn, bài tập mà Minh Nguyệt phải mất ba ngày mới làm xong, Mạnh Bồng Bồng thì chỉ mất một lúc thôi.

không cần thận làm bắn nước bắn lên quần lớp trưởng. Bạch Dương sợ hãi nhảy vào xuống xe, cả người lao đảo, tay giữ lấy cái mũ quạ đưa, nhút nhát đứng trước mặt Mạnh Bồng Bồng.

Mấy năm qua kiểu tóc của Mạnh Bồng Bồng vẫn không hề thay đổi, vẫn là mái tóc dài ngang vai, cô bé có một làn da trắng nõn, tóc đen dài, chân tay thẳng tắp.

cô bé không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn, Bạch Dương thì sợ hãi mềm nhũn cả chân, cắn môi, bàn tay mập mạp xoắn xoắn áo, nói: “Lớp trưởng...”

“Minh không phải lớp trưởng, mà là cán sự học tập.” Mạnh Bồng Bồng bình thản đáp, sau khi lên cấp ba, cô bé dứt khoát từ chối vị trí lớp trưởng và tự mình nhận làm cán sự học tập, một chức vụ vừa dễ dàng mà lại thích hợp hơn với cô bé.

Bạch Dương nghe xong thì không dám mở miệng nói gì nữa.

Chu Tự Hằng dừng xe rồi nhưng vẫn không chịu buông tay Minh Nguyệt ra, cứ thế dắt cô bé đến gần hai người kia, Bạch Dương thấy vậy liền nhút nhát đứng trốn sau lưng Chu Tự Hằng, sau lại suy nghĩ lại, đi đến trốn sau lưng Minh Nguyệt.

Bạch Dương to béo nên nhìn cậu ta đứng trốn đằng sau Minh Nguyệt mà buồn cười cực kỳ.

Minh Nguyệt không nhìn được mà bật cười, Bạch Dương nghe vậy thì hơi ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống.

“Sợ mà không biết chạy đi!” Chu Tự Hằng chỉ tiếc rên sát không thành thép.

Cậu không thích Mạnh Bồng Bồng, vì ngày nào cô bạn này cũng ngồi giảng bài cho Minh Nguyệt, làm Minh Nguyệt không còn thời gian mà để ý tới cậu!

Minh Nguyệt giật tay Chu Tự Hằng ra rồi nắm tay Mạnh Bồng Bồng, chào hỏi nhau mấy câu rồi cùng nhau đi vào trường.

Chu Tự Hằng tròn mắt há mồm, Bạch Dương thì âm thầm cảm tạ trời đất.

“Mẹ nó!” Tự dưng bị người khác chen ngang, Chu Tự Hằng tức giận dậm chân, bẻ xe đạp vút vào trong bãi để xe, không quên trừng mắt nhìn Bạch Dương.

Bạch Dương rút rề lấy cái bánh bao thịt trong túi ra, nhỏ giọng lầm bầm: “Chị dâu thật tốt!”

“Lo mà ăn bánh bao của mày đi!” Chu Tự Hằng tức giận véo tai Bạch Dương quát.

Cậu dứt hai tay vào túi quần, suy nghĩ một chút lại rút tay ra rồi dứt vào túi áo, để một lúc rồi lại đưa tay lên mũi ngửi.

Hình như vẫn còn vương lại một chút mùi của Minh Nguyệt.

Chu Tự Hằng thoáng mềm lòng, khoác vai Bạch Dương đi vào trường.

Bạch Dương lén liếc nhìn Chu Tự Hằng, thấy thần sắc cậu vẫn giống như thường ngày thì mới yên lòng, tiếp tục ăn bánh bao.

Trời bắt đầu vào đông nên càng ngày càng lạnh, trong lớp học mờ mịt sương, hơi nước bốc lên làm mờ cửa sổ, mặc dù hôm qua tuyết rơi, nhưng hôm nay không có một học sinh nào đến muộn, ai nấy đều ổn định chỗ ngồi từ rất sớm, giáo viên chưa vào mà tất cả đã giờ sách ra đọc rồi.

Minh Nguyệt ngồi học thuộc lòng một bài thơ cổ, giọng cô bé tựa như chim sơn ca, vô cùng dễ nghe.

Mạnh Bồng Bồng thích nhất là nghe giọng Minh Nguyệt, cảm giác rất sướng cái lỗ tai, Mạnh Bồng Bồng ngủ ít, giấc ngủ cũng không được chất lượng lắm, lúc bị mất ngủ, cô bé lại nghĩ không biết có thể mang Minh Nguyệt về nhà để cô bạn này hát ru mình ngủ không nhỉ.

Minh Nguyệt hôm nay không được tập trung lắm, thỉnh thoảng cô bé lại nhìn xung quanh, miệng luôn mỉm cười, hai mắt cong lại như vầng trăng.

Khi Minh Nguyệt cười nhìn rất cuốn hút, khiến các bạn học nam trong lớp đều phải ngoái đầu nhìn, sau đó lại làm bộ không để ý, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Minh Nguyệt tựa như một đóa hoa đang nở rộ, tỏa ngát hương thơm, mà hôm nay, cô bé còn tươi cười ngọt ngào hơn ngày thường rất nhiều.

Mạnh Bồng Bồng cảm thấy có gì đó không đúng, cô bé liếc nhìn Chu Tự Hằng một cái, khẽ mỉm môi.

Theo thời gian, Mạnh Bồng Bồng đã sớm phát hiện Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng không phải chỉ là anh em hàng xóm bình thường, thật ra hai người họ gắn bó và thân thiết hơn thế rất nhiều.

Minh Nguyệt rất nhạy cảm, thoáng chốc đã nhận ra cái nhìn khác lạ của Mạnh Bồng Bồng dành cho mình.

“Cậu tức giận vì chuyện hồi sáng sao?” Minh Nguyệt hỏi, cô bé đang nhắc đến chuyện Bạch Dương làm bắn nước bắn lên quần Mạnh Bồng Bồng.

Mạnh Bồng Bồng lắc đầu, cô bé không bao giờ để bụng mấy chuyện nhỏ nhặt đó, thời gian ấy thả tranh thủ ngồi học bài còn hơn, với lại... đáng về đáng thương của Bạch Dương làm cho cô bé không nổi giận.

“Cậu với Chu Tự Hằng, hai người...” Mạnh Bồng Bồng nói thầm, giọng nhỏ đến mức Minh Nguyệt phải cố gắng lắng mới nghe thấy.

Minh Nguyệt hiểu ý của cô bạn, cô bé cũng không muốn trốn tránh vấn đề này, rất thẳng thắn mà gật đầu, mím môi cười đáp: “Bọn mình đang quen nhau.”

Nghe được đáp án từ Minh Nguyệt, Mạnh Bồng Bồng vô cùng ngạc nhiên với sự can đảm của cô bạn này, ở ngôi trường Nhất Trung có thể nói là đứng nhất nhì thành phố, chuyện yêu sớm thật sự là một cú sốc lớn.

Tuy là thế nhưng hàng ngày Minh Nguyệt vẫn nhận được rất nhiều thư tình, Mạnh Bồng Bồng lại không cảm thấy Chu Tự Hằng là lựa chọn tốt nhất, thành tích học của cậu ta quá kém, cái này ai cũng biết, kể cả chuyện cậu ta dựa vào quan hệ để vào được trường này cũng vậy.

Thậm chí có thầy cô còn khẳng định là Chu Tự Hằng sẽ trượt đại học.

Mạnh Bồng Bồng nghi ngờ hỏi: “Sao cậu lại thích cậu ta?”

Sao lại thích à? Minh Nguyệt không đáp, chỉ le lưỡi cười, đã ở bên nhau mười mấy năm rồi, lý do để thích cậu thật sự rất nhiều, nhưng đây là bí mật của hai người họ, cô bé không muốn nói ra.

Minh Nguyệt lại liếc nhìn ra đằng sau, thấy Chu Tự Hằng đang nhướn mày, dịu dàng cười nhìn mình.

Mạnh Bồng Bồng chưa từng nhìn thấy ai đẹp trai như Chu Tự Hằng, liền nhủ mày nói: “Cậu... có phải là bị vẻ đẹp của cậu ta mê hoặc không?”

Minh Nguyệt buồn cười lắm, nhưng không thể nói ra được lý do nào khác, đành gật đầu: “Đúng vậy, mình bị mê vẻ đẹp trai của cậu ấy đấy.”

Mê đến mức thần hồn điên đảo, đầu choáng mắt hoa, thế nên mới bằng lòng đi theo người ta.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 41

Mạnh Bồng Bồng chẳng qua chỉ nói đùa thôi, ấy thế mà không ngờ Minh Nguyệt lại thẳng thắn gật đầu như vậy.

Ánh đèn trong phòng học chiếu vào làm nổi bật lên làn da trắng nõn của Minh Nguyệt, vào lớp là Minh Nguyệt cời mũ len ra ngay, hai bím tóc lỏng buông xuống hai bên tai, lúc cô bé gật đầu mỉm cười, những lọn tóc nhẹ nhàng vung trước ngực, mi mắt nhẹ chớp tựa cánh hoa đào, đáng về dịu dàng xinh đẹp đến ngỡ ngàng.

Mạnh Bồng Bồng không tài nào hiểu được, bố mẹ cô bé đều là luật sư, đảm nhiệm chức vụ ở hai công ty luật là đối thủ của nhau, ở nhà hai người có riêng hai phòng làm việc cho mình, có cuốn “Hiến pháp Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa” cũng không chia sẻ, ai dùng của người nấy, sách được trưng bày riêng trên giá sách của mình. Bọn họ rất ít khi trò chuyện với nhau, mấy việc nhỏ nhặt trong cuộc sống gần như không bao giờ để tâm đến, người này đưa ra quan điểm thì người kia chắc chắn sẽ bác bỏ, chuyện ở công ty thì lại càng không phải chủ đề để họ bàn luận, tài liệu về các vụ án tuyệt đối không để lộ cho đối phương biết. Đã rất nhiều lần hai người họ cùng đứng chung một tòa án, biện hộ cho thân chủ của mình, tất nhiên sẽ có người thắng người thua.

Bố mẹ cô bé tựa như hai người xa lạ vậy, nếu bọn họ không chung phòng chung giường thì Mạnh Bồng Bồng thậm chí còn cho rằng bố mẹ mình sắp ly hôn rồi. Mỗi tối từ bảy giờ đến bảy rưỡi là giờ thời sự, một nhà ba người mới cùng nhau ngồi trên ghế salon, quan điểm của hai vợ chồng mà tương đồng là Mạnh Bồng Bồng sẽ lại được bố mẹ dạy cho rất nhiều vấn đề cao sang.

Lớn lên trong một gia đình như vậy, cho nên hai chữ “Tình yêu” gần như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô bé.

Mạnh Bồng Bồng lớn hơn Minh Nguyệt khoảng một tuổi rưỡi, chỉ nhỏ hơn Chu Tự Hằng vài tháng thôi, mỗi ngày chuyện mà cô bé nghĩ đến nhiều nhất chính là không biết sau khi về nhà có thấy bố mẹ mình đang soạn đơn ly hôn hay không, cuộc thi thành phố tháng sau phải chuẩn bị thế nào, mình có thể giữ vững thành tích không, rồi thì học thuộc từ mới tiếng anh, làm bài tập toán...

Bên cạnh Minh Nguyệt lại đang bắt đầu đọc thuộc thơ cổ, bài thơ tên là “Quan Sur” – Quan quan sư curu, tại hà chi châu. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Cứ đọc xong một câu là Minh Nguyệt lại cười một cái, nhưng sợ bị nhìn thấy nên cầm sách che kín mặt, lông mi không ngừng run lên.

Mạnh Bồng Bồng nghe mà ngây người, không cẩn thận làm rung tay cầm bút, gạch một đường kẻ dài trên trang giấy.

“Trời à...” Mạnh Bồng Bồng rất yêu quý sách vở, không bao giờ phạm sai lầm như vậy. Minh Nguyệt quay sang hỏi thăm: “Làm sao thế?”

Mạnh Bồng Bồng thu quyển sách lại, là sách lớp 12, bên trên có một nét chữ cứng cáp viết tên một học sinh nam. cô bé giữ bình tĩnh lắc đầu: “không có gì.”

Toán lớp 11 đã đủ làm cho Minh Nguyệt nhức đầu, cố gắng lắm mới giữ vững được thành tích trung bình, thế mà Mạnh Bồng Bồng đã học trước chương trình lớp 12 rồi, đúng là sự khác nhau rõ rệt giữa học sinh giỏi và người thường.

“Có phải là cái anh đá bóng cho cậu không?” Minh Nguyệt tò mò hỏi, cô bé nhớ cái tên này, người đó chính là người đã từng đá bóng trúng ngực mình, hôm ấy đau đớn vô cùng, Chu Tự Hằng còn tức giận đến mức suýt nữa thì gọi người vây đánh anh ta rồi.

Nhưng cậu ta là hàng xóm của nhà Mạnh Bồng Bồng, đá quả bóng đi cũng chỉ vì muốn chào hỏi cậu ấy một tiếng thôi, Minh Nguyệt phải năn nỉ Chu Tự Hằng mãi thì cậu mới chịu từ bỏ ý định trả thù. Người kia học trên bọn họ hai khóa, lúc này đang bước vào thời kì học hành áp lực của năm cuối cấp, Minh Nguyệt thường nhìn thấy tên anh ta ở vị trí đứng đầu trên bảng vàng danh dự.

Mạnh Bồng Bồng giấu mặt vào trong cổ áo học sinh rộng rãi, “Ừ” một tiếng rồi nói thêm: “anh ấy học cũng nhiều rồi, có mấy quyển sách không cần dùng nữa nên cho mình.”

nói xong, cô bé tự biết mình hơi nhiều lời, lại cầm sách học từ mới. Mạnh Bồng Bồng lúc học thuộc lòng không hề phát ra tiếng, vì cô bé dùng cái đầu để ghi nhớ.

Minh Nguyệt liếc nhìn Mạnh Bồng Bồng thêm một chút rồi lại tiếp tục đọc sách.

không biết có phải do ảo giác hay không mà Minh Nguyệt thấy gương mặt thanh tú của Mạnh Bồng Bồng hơi hồng lên, phá vỡ sự nghiêm túc thường thấy của cô nàng.

Trong lớp toàn là tiếng lật sách xoẹt xoẹt, nhưng ở dãy bàn cuối thì lại không có một tí tinh thần học tập nào cả.

Bạch Dương vẫn đang lo lắng vì chuyện hồi sáng, cái mặt béo núc ních nhăn nhó như mướp đắng, trên mặt có cặp lông mày là nhìn rõ nét nhất. Cậu ta sợ nhất Mạnh Bồng Bồng, cảm giác như có thể đặt cô bạn này lên bàn thờ mà cúng luôn được.

Cậu ta không thể làm gì khác hơn là vừa ăn vặt vừa tự an ủi mình: “Mạnh Bồng Bồng tựa như thần tiên, chắc không thêm so đo với em mấy chuyện vặt vãnh đâu nhỉ.”

Chu Tự Hằng chế cười, nói đùa: “Ê béo, mày sợ Mạnh Bồng Bồng như vậy, ví dụ mà sau này cậu ta có trở thành vợ mày thì chắc là ngày nào mày cũng phải quỳ ván giặt đồ nhỉ?” Cậu càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Quỳ ván giặt đồ...

Bạch Dương giật bắn người, từng thớ thịt trên người cũng rung theo, nghĩ cũng không dám nghĩ: “không được... không được!” Cậu ta lắc đầu điên cuồng.

Thấy cậu ta bị dọa sợ như vậy, Chu Tự Hằng cũng không trêu nữa, cậu lấy một chai sữa trong túi ra, mắt vẫn nhìn Minh Nguyệt chăm chú, ngấm mãi cũng không thấy chán.

Bạch Dương theo tầm mắt của Chu Tự Hằng nhìn Minh Nguyệt, cả lớp đều mặc đồng phục, nhưng Bạch Dương thấy chỉ có Minh Nguyệt và Mạnh Bồng Bồng là nhìn có vẻ dịu dàng thướt tha nhất.

Cậu ta lại liếc nhìn đại ca, không khỏi cảm thấy đại ca nhà mình và Minh Nguyệt cực kỳ xứng đôi, trong phòng học như có một dải ánh sáng màu xanh đậm, nhẹ nhàng kết nối hai người lại với nhau.

Trời sinh một cặp.

Tự nhiên Bạch Dương nghĩ đến câu này, cực kỳ phấn khích chia sẻ với Chu Tự Hằng: “Đại ca, em cảm thấy anh và chị dâu đúng là trời sinh một cặp.” nói xong cậu ta còn rất chân thành nháy mắt một cái.

Chu Tự Hằng nghe Bạch Dương lấy lòng, cậu uống cạn chai sữa, vỗ tay ra tiếng: “Mây tình mắt đấy!” Cậu kiêu căng cực kỳ, quay đầu sang nói với Bạch Dương: “anh cũng thấy thế.”

Tâm trạng vui vẻ được giữ nguyên đến tận chiều, cả một ngày Chu Tự Hằng không hề gây chuyện, thậm chí trong giờ còn nghiêm túc giờ tay trả lời câu hỏi của giáo viên tiếng anh, điều này khiến cho giáo viên lo sợ bất an, thầm nghĩ không biết hôm nay lên lớp mình có làm gì đắc tội tiểu ma vương kia hay không.

Ánh mặt trời bên ngoài kia cũng âm ập tựa như lòng của Chu Tự Hằng lúc này vậy, đến giờ tan học, sắc trời đã hơi tối, tuyết đọng trên đường đã tan hết.

Chu Tự Hằng đã cố đạp xe rất chậm rồi, nhưng đường đi có hạn, không bao lâu đã về đến nhà.

Cậu không nhớ xa Minh Nguyệt, liền kéo cô bé lại nói chuyện, tay còn giữ không cho cô bé đi.

Minh Nguyệt cũng không nỡ xa cậu, con gái mới biết yêu nên lúc ở cạnh nhau, ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào chứ đừng nói là được nghe người mình thương nói chuyện, thật sự là ngọt đến tận tâm can.

“Đề béo nói chúng mình là trời sinh một cặp đấy.” Chu Tụ Hằng cầm hai tay Minh Nguyệt nhét vào túi áo mình, cúi đầu dịu dàng nói.

Trời lạnh nên lúc nói chuyện có hơi phả ra ngoài, dù bay đi rất nhanh, nhưng nhiệt độ thì vẫn còn ở lại trên trán Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng đồng ý, cô bé ngửa đầu nói: “Bạch Dương nói đúng lắm, ngày mai em sẽ đưa cho cậu ấy mấy cái bánh bao thịt.”

“Cậu ta nói cũng không hẳn là đúng.” Chu Tụ Hằng mắt híp, ôm Minh Nguyệt cọ cọ.

“Vậy thế nào mới đúng?” Minh Nguyệt cù thất lưng Chu Tụ Hằng, khiến cậu không nhịn được cười.

Cười xong, cậu đưa hai tay ôm mặt Minh Nguyệt, nói: “Chúng mình là thanh mai trúc mã, trời sinh một cặp.”

không thể có một đôi nào thích hợp hơn cậu và Minh Nguyệt nữa, Chu Tụ Hằng nghĩ, hai người họ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, từng giai đoạn của cuộc sống đều có bóng dáng của nhau, từ từ thâm thấu, không thể chia lìa.

Sau khi chân thành nói xong, ánh mắt cậu bỗng trở nên rất thâm tình.

Minh Nguyệt nhân lúc cậu cúi đầu, liền vòng hai tay ôm cổ cậu, hôn lên mi mắt cậu một cái.

“Nói này cũng muốn được hôn.” Chu Tụ Hằng sừng sốt một lát rồi nói, tay ôm chặt hông Minh Nguyệt không buông, môi chu ra, đáng vẻ lưu manh tiến sát vào.

Cậu chỉ đùa vậy thôi, không có ý muốn hôn thật, nhưng trong lòng thì vẫn thầm chờ mong.

Minh Nguyệt đẩy cậu ra nói: “không!” Sau đó sửa sang lại quần áo và mũ rồi chạy vào nhà.

cô bé còn che miệng chạy đi nữa chứ, như thể giấu đầu lòi đuôi vậy, Chu Tụ Hằng dựa vào xe đạp cười, tay sờ lên môi mình.

Môi của Minh Nguyệt có phần đầy đặn hơn môi cậu, nếu mà hôn thì...

Chắc là mềm lắm đây...

Chỉ mới nghĩ đến thôi mà Chu Tụ Hằng đã không bình tĩnh nổi, cậu ngẩng đầu nhìn vào nhà Minh Nguyệt, chợt thấy rèm cửa trong chốc lát đã bị kéo kín lại.

“Mình đại hiệp, bảo anh ra ngoài xem Tiểu Nguyệt Lượng đã về chưa, thế nào mà anh lại chạy vào phòng con vậy?” Giang Song Lý hơi giận nói.

Mình Đại Xuyên nắm chặt rèm cửa phòng con gái, yên lặng hồi lâu, không nói lời nào mà đi xuống lầu.

“Bố.” Minh Nguyệt vào nhà, còn chưa để cặp sách xuống đã gọi bố, nũng nịu chạy đến ôm tay Minh Đại Xuyên.

Trong lòng Minh Đại Xuyên đang cuộn trào sóng dữ, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra dịu dàng: “Hôm nay có lạnh không con? Sau này vẫn nên để bố đưa con đi học đi, đừng làm phiền Tiểu Hằng nhà người ta nữa.”

Minh Nguyệt nhìn Minh Đại Xuyên, đang không biết trả lời thế nào thì Giang Song Lý đã gọi hai bố con ra ăn cơm.

cô làm một bàn thức ăn ngon, như bình thường thì Minh Đại Xuyên chắc chắn sẽ khen ngợi một phen, nhưng hôm nay hấn lại mang cả sách lên bàn cơm, cô ý để cái bìa lộ ra – “Kiểm thuật tam thiếu gia”.

“Nhìn bố con đi, ăn một bữa cơm cũng phải mang tiểu thuyết võ hiệp theo, đúng là tẩu hỏa nhập ma.” Giang Song Lý nói với con gái.

“Hừ!” Minh Đại Xuyên lật một trang, thần nhiên nói: “Em không hiểu đâu, trong sách là cả một kho kiến thức đấy.” hấn nhìn con gái, “Trong truyện này ấy à, có hai nhân vật là Tam thiếu gia và Mộ Dung Thu Dịch, họ là thanh mai trúc mã nhiều năm rồi, thế mà sau này Tam thiếu gia bội tình bạc nghĩa, nói bỏ là bỏ, để lại Mộ Dung Thu Dịch khi ấy còn đang mang thai.”

Mình Đại Xuyên thờ ơ nói tiếp: “Thanh mai trúc mã cũng không đáng tin cho lắm, ở với nhau lâu quá sẽ dễ chán.”

một cuốn tiểu thuyết cổ rất hay lại bị hấn xuyên tạc thành như vậy, Minh Nguyệt rụt cổ lại, có tật giật mình, một câu nói của Minh Đại Xuyên khiến cô bé cảm thấy như bố đang ngấm ngầm hại người vậy.

Minh Nguyệt để đĩa xuống, cô tỏ ra bình thản, nhỏ giọng rụt rè nói: “Cũng không phải đâu bố, Dương Quá với Tiểu Long Nữ cũng ở bên nhau rất nhiều năm và sau này cũng không chia tay mà.” cô bé lại quay sang nhìn Giang Song Lý, “Mẹ, mẹ nói xem có đúng không?”

Giang Song Lý tất nhiên là đồng ý với con gái, cô gấp rau cho Minh Đại Xuyên, nói: “Ăn cơm cũng không ngăn được cái miệng của anh nữa.”

Minh Đại Xuyên ghét nhất là ăn rau, hần hơi mất hứng làm bầm: “Mấy thằng đào hoa vô tình như thế tốt nhất nên bị đẩy xuống hố sinh tử, cho nó ném thù tur vị khi bị vong ân bội nghĩa.”

Minh Nguyệt thăm căn môi, do dự hồi lâu, cuối cùng không nói thêm câu nào nữa.

Chu Tự Hằng nằm trên ghế salon, bỗng cảm thấy lạnh sống lưng, ngược mắt nhìn thì không thấy Chu Xung về, liền gãi mũi chửi: “Con mẹ nó đũa nào đang nhắc đến ông đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42

Cuối tháng mười hai, thời tiết càng trở nên lạnh hơn, là thời điểm tuyết rơi nhiều nhất ở Nam Thành, tuyết rơi dày ép cong cả những khóm trúc, mặt sông Tần Hoài bị kết thành một tảng băng, làm người chèo thuyền phải đục mở, hai bên bờ sông đều là một màu trắng xóa, nước sông sáng lấp lánh như ngọc.

Thời tiết rét căm căm, mọi người rất khó có tâm tư để làm việc, việc trao đổi chất đường như cũng trở nên chậm lại, nhân nhả ngồi uống một tách trà nóng là đã hết ngày.

Tin tức Chu Xung kết hôn tựa như một ngọn lửa đỏ rực bắn lên không trung giữa tiết trời lạnh giá, khiến cho sự yên bình bị xáo động, khắp các trang báo ở đầu đường cuối ngõ ở Nam Thành đều đưa tin về việc này.

đã bảy tám ngày rồi mà tin tức vẫn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt, có người suy đoán về thân thế của cô dâu, có người thì quan tâm đến ngày kết hôn của Chu Xung, đến cả những người chẳng có liên quan gì cũng nhảy vào bàn tán.

Chu Xung là nhân vật khá có tiếng ở Nam Thành, nhất cử nhất động của hắn đều sẽ bị truyền thông dòm ngó, thậm chí còn lan tới cả trường học.

Minh Nguyệt đi vào lớp trước Chu Tự Hằng, còn chưa ngồi xuống thì cô bé đã phát giác có chuyện gì đó không ổn.

Lớp này là lớp giỏi nhất ở trường Nhất Trung, các học sinh đều rất chăm chỉ học hành, chưa đến giờ vào lớp cũng đã giờ sách ra học rồi, nhưng hôm nay cả lớp ai cũng chăm chăm đọc một tờ báo, chụm đầu bàn tán thăm thỉ với nhau.

Mạnh Bồng Bồng vẫn như thường lệ, không quan tâm đến chuyện bên ngoài, nghiêm túc ngồi chiến đấu với đồng bài tập, nhưng nhìn thấy Minh Nguyệt đang tò mò, Mạnh Bồng Bồng liền mượn một tờ báo của một bạn ngồi gần đó, chưa cần nói lời nào, bởi vì dòng chữ trên tiêu đề đã nói lên tất cả -

Chuyện gia đình của Chu Xung vốn không thể che giấu được, Chu Tự Hằng tung hoành bá đạo như thế, bị đào bới ra chỉ là chuyện sớm muộn, huống hồ 16 năm trước, ai cũng biết là Chu Xung đã mang đứa trẻ này về từ đồn cảnh sát.

Minh Nguyệt mở tờ báo ra đọc qua một lượt, tiếng bàn luận xôn xao khắp lớp, ai cũng lén lút nhìn Minh Nguyệt, xem xem có phát hiện được điều gì từ nét mặt của cô bé không.

Trừ Bạch Dương ra thì Minh Nguyệt là người thân thiết với Chu Tự Hằng nhất, thậm chí còn thân gấp mấy lần Bạch Dương, hai nhà có quan hệ rất tốt, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên có thể từ Minh Nguyệt mà biết thêm được những thông tin chính xác.

Có một bạn học nữ cầm tờ báo đến bắt chuyện với Minh Nguyệt, muốn moi từ trong miệng Minh Nguyệt ra vài vấn đề để thỏa mãn lòng hiếu kì của mình. Minh Nguyệt là cô bạn hiền lành nhất lớp, cho nên chắc sẽ không tức giận đâu.

“Minh Nguyệt, tung hoành ca...” Bạn học nữ đang nói thì bỗng nghĩ đến điều gì đó nên lại sửa lại, “Có thật là Chu Tự Hằng không có quyền thừa kế không? Cậu ta không nhận được một chút tiền nào từ công ty Thịnh Quang của bố sao?” Ngay chính bản thân cô bạn này cũng không nhận ra là giọng điệu của mình nghe có vẻ rất hả hê.

Minh Nguyệt không nói gì, lặng lẽ gấp tờ báo lại.

“Có phải không Minh Nguyệt? Cậu chỉ cần nói đúng hoặc không thôi!” Bạn học nữ quán lấy không tha, cứ kéo tay Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt yên lặng nhìn cô bạn, khẽ rút tay ra rồi lấy luôn cả tờ báo trong tay cậu ta, mặt cô bé phủ một lớp băng, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng lạnh lẽo.

Từ trước đến giờ Minh Nguyệt luôn đối xử rất ôn hòa với mọi người, được mọi người khen là một cô bé ngoan ngoãn, đáng yêu lạnh lùng như vậy chưa bao giờ được thể hiện ra.

Trong phòng học tuy có bật máy sưởi, nhưng bạn học nữ kia vẫn phải lùi lại một bước, sống lưng lạnh toát.

Minh Nguyệt không nói một lời, cô bé bắt đầu đi từ bàn trên cùng xuống, mạnh mẽ giật lấy tờ báo trong tay từng người một, toàn bộ quá trình cô bé không hề tỏ ra tức giận, gương mặt chỉ duy trì một nụ cười lạnh, sống lưng thẳng tắp.

Tiêu đề trên những tờ báo này đại khái đều là , , ngay cả báo tài chính và kinh tế còn cố ý mời hẳn chuyên gia đến thay Chu Xung bàn về kế hoạch phân phối tài sản của Thịnh Quang.

Nhưng mấy vấn đề trên chỉ là chuyện nhỏ thôi, phần lớn các học sinh đều đang cầm trên tay thời báo của Nam Thành, dòng chữ to đùng đỏ rực gần như chiếm gần cả trang báo.

Con riêng.

Chỉ mấy chữ cái, mấy câu văn nhẹ bẫng, tờ báo này đã tự cho mình cái quyền được quyết định về thân phận của Chu Tự Hằng.

Minh Nguyệt chống mấy tờ báo lên nhau, mượn một cái bật lửa của một học sinh nam trong lớp, đứng trên bục giảng nhẹ nhàng bấm nút, ngay trước mắt mọi người, một mồi lửa đã tiêu hủy toàn bộ đồng báo kia.

Khi ngọn lửa bùng lên, trong lớp không một ai dám lên tiếng, Mạnh Bồng Bồng nhìn lên, thấy gương mặt Minh Nguyệt đang hòa vào sắc cam của ngọn lửa, lấp lờ lúc sáng lúc tối.

Mấy tờ báo rất nhanh đã biến thành tro bụi, mùi mực in thì vẫn còn ở lại chưa bay đi được.

Minh Nguyệt một câu cũng không nói, nhưng từ lúc này trong lớp không ai dám nói đến tiêu đề tờ báo hôm nay nữa, tất cả tâm tư đều đã bị thiêu đốt sạch sẽ rồi. Mấy thiếu nam thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi vẫn còn rất đơn thuần, sợ hãi rồi thì sẽ không dám đắc tội nữa.

Minh Nguyệt đi ra góc lớp cầm chổi quét sạch đám tro bụi, trả lại bật lửa cho cậu bạn, sau khi lạnh lùng đứng đót xong đồng báo, cô bé lại khiêm tốn như không có việc gì xảy ra, nói với bạn nam kia một câu “Cảm ơn.”

Đến khi tiếng chuông báo vào tiết một vang lên, Minh Nguyệt mới ngồi trở về chỗ, Chu Tự Hằng cũng cùng lúc véo tai Bạch Dương đi vào lớp.

Cậu dút tay vào túi quần huyết sáo một cái, Minh Nguyệt liền ngẩng lên nhìn cậu cười.

Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Bồng Bồng liếc mắt nhìn, đôi mắt Minh Nguyệt sáng như ánh sao, mái tóc dài buông sau lưng, ở phần đuôi hơi xoắn nhẹ, đứng đưa noi thắt lưng, làm nổi bật lên sự mảnh mai yếu đuối của Minh Nguyệt.

Nhưng sự dũng cảm ngày hôm nay của cô bạn này đã làm cho Mạnh Bồng Bồng phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hành động này của Minh Nguyệt không được coi là thông minh, thậm chí còn có phần lỗ mãng, đổi lại là Mạnh Bồng Bồng thì cô bé sẽ có phương pháp xử lý thỏa đáng hơn.

Nhưng điều mà Mạnh Bồng Bồng không có, chính là sự dũng cảm của Minh Nguyệt.

Vì quá lý trí, cho nên không dám dũng cảm, cũng không học được cách dũng cảm.

“Cậu làm đúng lắm.” Mạnh Bồng Bồng nói, sau đó lại khéo léo khuyên giải một chút, “Nhưng sẽ khiến cho rất nhiều người không vừa ý.” Ví dụ như cô bạn gái cầm tờ báo đến hỏi chuyện Minh Nguyệt kia, bây giờ đang gục mặt xuống bàn khóc, đó cũng là một cô gái xinh xắn, đa tài đa nghệ, thành tích học ưu tú, được rất nhiều nam sinh yêu mến.

Minh Nguyệt đồng ý với lời Mạnh Bồng Bồng nói, nhưng cô bé không hối hận, chỉ cười đáp: “Hôm nay là sinh nhật của Chu Tự Hằng.”

cô bé và Chu Tự Hằng mới chính thức là một đôi được nửa tháng, hôm nay là lần sinh nhật đầu tiên của Chu Tự Hằng kể từ ngày hai đứa thích nhau, cô bé không muốn xảy ra những chuyện dù là nhỏ nhất phá hỏng ngày vui này của cậu.

Mạnh Bồng Bồng yên lặng một lúc mới nói: “Chuyển lời chúc mừng sinh nhật của mình đến cậu ấy nhé.”

Minh Nguyệt đáp: “Cảm ơn cậu, mình nhất định sẽ nói lại với anh ấy.”

Trong lớp ai nấy đều tỏ ra bình thản, Chu Tự Hằng cũng không quan tâm đến ai cả, vẫn như thường ngày lười biếng ngồi cười đùa với Bạch Dương, nhưng phần lớn thời gian của cậu là dành để ngồi nhìn Minh Nguyệt.

Cái mác con riêng gắn lên người Chu Tự Hằng gây ra tiếng vang rất lớn, nhưng cậu không có bất cứ thay đổi nào, cũng không hề tỏ ra tức giận.

Cậu đứng trên đầu sóng ngọn gió, trở thành nạn nhân của những lời đồn nhảm vô căn cứ, nhưng dường như tất cả đều không liên quan gì tới cậu, hoặc có thể mọi tâm tư của cậu đều đã bị chôn vùi quá sâu trong lòng rồi.

Chôn vùi quá sâu...

Minh Nguyệt quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn Chu Tự Hằng. Chu Tự Hằng cũng đang nhìn cô bé chăm chú, ngay lúc cô bé quay đầu, tầm mắt hai người giao nhau, cậu nữ nụ cười rạng rỡ như nắng mai, không có chút gì gọi là buồn phiền cả.

một Chu Tự Hằng như vậy, khiến cho lòng Minh Nguyệt nhói đau.

Nỗi đau này kéo dài đến xế chiều thì càng trở nên trầm trọng hơn, bởi vì Chu Xung không về, trong ngày quan trọng nhất trong năm của Chu Tự Hằng, đây là lần đầu tiên Chu Xung không có ở nhà.

Biệt thự của nhà họ Chu là căn biệt thự đắt tiền nhất trong khu biệt thự Lâm Hồ, vị trí đẹp nhất, khoảng sân lớn nhất, nhưng trong buổi tối tuyết rơi, căn nhà không hề có ánh đèn, nhìn lên cửa sổ các tầng chỉ thấy một màu đen, trống trải tịch mịch vô cùng.

“Buổi tối em đến nhà anh ăn bánh ngọt nhé, được không?” Minh Nguyệt không nhắc tới Chu Xung, chỉ kéo tay áo Chu Tự Hằng làm nũng, “Em muốn ăn miếng lớn nhất.”

Chu Tự Hằng gật mạnh đầu đáp: “Được.”

Cậu dừng một chút, sau đó không biết xấu hổ mà nói: “Nếu em hôn anh một cái thì anh sẽ đưa hết bánh ngọt cho em.”

Minh Nguyệt không thèm để ý đến cậu, cậu chỉ cười, mặt dày không biết ngượng, che ô đưa Minh Nguyệt về nhà.

cô bé vào phòng được một lúc lâu rồi, Chu Tự Hằng lúc này mới rời đi, nhìn từ xa cũng có thể thấy được dáng vẻ lưu luyến không rời của cậu, chậm rãi in từng dấu chân lên mặt tuyết.

Trong phòng khách, Minh Đại Xuyên đang ngồi đọc báo, vẫn là tờ thời báo Nam Thành đang được truyền khắp đầu đường cuối ngõ, tiêu đề nổi bật là

Minh Đại Xuyên có vẻ không bận tâm lắm, chỉ thỉnh thoảng khẽ nhíu mày.

Cái nhíu mày của bố tựa như ngòi nổ khiến Minh Nguyệt khó chịu toàn thân, cô bé nhìn ra bên ngoài cửa, hàng dấu chân kia đã sớm bị tuyết phủ lên rồi.

Minh Nguyệt xụ mặt đi tới bên cạnh Minh Đại Xuyên, Giang Song Lý cũng đang ngồi một bên xem thời sự, cũng là tin tức về Chu Xung.

Minh Nguyệt nói: “Bố mẹ, hôm nay là sinh nhật của anh Chu Chu, con muốn... chúng con...” Ở cùng với nhau.

cô bé không có ý muốn giấu diếm bố mẹ, chỉ là chưa tìm được lời nào thích hợp để nói thôi, tuy là việc yêu đương khi mới học cấp ba là không đúng, nhưng cô bé không muốn nói dối.

Còn chưa kịp nói câu “Ở cùng với nhau” thì Minh Đại Xuyên đã đột ngột để tờ báo xuống, thở dài một hơi, đứng lên cầm một phong bì thư đưa cho con gái rồi đi lên gác.

Giang Song Lý vỗ nhẹ lưng con, vuốt mái tóc dài của con, dịu dàng nói: “Con mở ra đọc đi.”

Đây là một bức thư vừa mới viết, mực in còn chưa khô, là nét chữ của Minh Đại Xuyên, hồi nhỏ khi Minh Nguyệt tập viết, cũng là được đích thân bố Minh cầm tay dạy cho.

trên phong bì thư có viết “Gửi con gái Minh Nguyệt”, cô bé nhẹ nhàng bóc lớp phong bì màu nâu bên ngoài, rút tờ giấy bên trong ra.

Tay Minh Nguyệt hơi run, cô bé biết bố mình không phải là người giỏi ăn nói, rất hiếm khi thấy bố nói những lời ngọt ngào, nhưng không nói không có nghĩa là không biết, cũng không có nghĩa là không hiểu.

Minh Nguyệt mở bức thư ra, tờ giấy bên trong đã hơi ố vàng, không giống với phong bì thư mới viết kia.

Giang Song Lý ôm vai con gái, miệng nở nụ cười.

“Gửi con gái yêu của bố,

Bức thư này bố viết từ khi con mới sinh ra, khi con đọc được nó, thì ngày đó con đã biết yêu, trở thành một thiếu nữ, lúc ấy đã có một người con trai trộm đi trái tim con, cướp con gái của bố đi rồi giữ chặt trong lòng nó mất rồi.

Bố đặt tên con là Minh Nguyệt, vì ngày con ra đời, trên bầu trời Nam Thành có một vầng trăng sáng rất đẹp, ba mong con cũng sẽ tốt đẹp và dịu dàng như ánh trăng ấy, cũng hi vọng rằng tất cả mọi người đều sẽ mang thứ ánh sáng ấm áp đó đến cho con.

Khi con lớn lên, sẽ trở thành một cô gái như thế nào nhỉ? Bố nghĩ nhất định con sẽ là một cô gái ưu tú nhất ở Nam Thành, nhưng một cô gái như thế chắc chắn sẽ có rất nhiều thằng nhóc con theo đuổi. Lúc đó, bố cũng biết là con sẽ bắt đầu có một mối tình rồi.

Bố cũng đã từng trải qua thời thanh xuân, mặc dù bố trưởng thành hơi muộn, đến tận khi gặp được mẹ con cơ, nhưng bố biết tình yêu là thứ không thể ngăn cản được, cho nên bố cũng sẽ không cấm đoán con.

Nhưng là một người từng trải, bố có mấy lời muốn nói với con...

trên đời có rất nhiều loại người, có người đầu óc nông cạn, có người chỉ biết tô vàng nạm ngọc bên ngoài, còn bên trong lại thối nát. Có một ngày, con sẽ gặp được một người mà con cảm thấy rằng người đó tựa như cầu vồng rực rỡ vậy, sau khi con gặp được rồi, con sẽ cảm thấy những người khác chỉ như mây trôi mà thôi.

Bố hi vọng là, khi con đưa ra quyết định, sẽ không vì gặp được cầu vồng, mà sau này hối hận vì đã bỏ lỡ đám mây trôi xung quanh mình.

Cuối cùng, bố vẫn sẽ ủng hộ quyết định của con, bởi vì con là hòn ngọc quý mà bố luôn nâng niu trên tay mình.

Tái bút, người bố đang ngồi khóc của con.

Ngày 30 tháng 9 năm 1989.”

Nước mắt của Minh Nguyệt tựa như những hạt châu rơi xuống đất, cô bé sợ nước mắt sẽ thấm vào tờ giấy cũ mỏng manh, liền tựa vào vai Giang Song Lý, khóc thút thít.

Giang Song Lý ôm lấy con gái, giúp con gái lau nước mắt, giọng nói dịu dàng tựa như mưa phùn: “trên đời có rất nhiều loại người, có người đầu óc nông cạn, có người chỉ biết tô vàng nạm ngọc bên ngoài, còn bên trong lại thối nát. Có một ngày, con sẽ gặp được một người mà con cảm thấy rằng người đó tựa như cầu vồng rực rỡ vậy, sau khi con gặp được rồi, con sẽ cảm thấy những người khác chỉ như mây trôi mà thôi.”

cô nhìn vào mắt Minh Nguyệt, nhìn cô con gái nay đã trở thành một cô bé lớn xinh đẹp, nhấn từng câu từng chữ nói với con: “Vây... Chu Tự Hằng có phải là cầu vồng của con không?”

Minh Nguyệt muốn nói nhưng không thể, chỉ có thể gật đầu.

Hồi lâu sau, cô bé mới bình tĩnh lại, nức nở đáp: “Phải, anh ấy là cầu vồng của con.”

Là cầu vồng bảy màu duy nhất, mãi mãi hiện hữu trên bầu trời, hiện hữu trong sinh mệnh của Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 43

Ánh hoàng hôn đã tắt, mặt hồ được thắp sáng bởi những ngọn đèn dầu, trời tháng mười hai lạnh lẽo tuyết rơi, người ta hiếm khi tăng ca, ít đi xã giao tụ tập, tối đến cả gia đình quây quần cùng nhau, xua tan đi cái lạnh tê tái.

Nhưng biệt thự nhà họ Chu thì vẫn tối om, những bông cỏ lau khô héo đập vào vách tường, nhìn thấy mà thoáng giật mình, trông như những vong hồn u uất hiện về vậy.

Gió núi cũng rít gào tựa quỷ dữ.

Giang Song Lý vuốt nhẹ mái tóc của con gái, áo Minh Nguyệt bị nước mắt thấm ướt nên hơi lạnh.

Chất tóc của Minh Nguyệt rất tốt, đen nhánh trơn mượt, Giang Song Lý chợt nhớ, hình như đã lâu rồi mình không buộc tóc cho con.

Bắt đầu từ khi nào nhỉ? Đại khái là tầm lúc Minh Nguyệt cao đến ngực cô, mỗi ngày đều vui vẻ ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng để đi đến trường.

Minh Đại Xuyên và Giang Song Lý đều đã từng đi du học, nhưng chuyện con gái yêu sớm, bọn họ thật sự không suy nghĩ tiến bộ được như đã từng nghĩ, nếu không thì Minh Đại Xuyên cũng sẽ không tránh lên lầu.

Dù sao con gái cũng là hòn ngọc quý trên tay hai vợ chồng họ mà, Giang Song Lý thở dài một cái, cô cũng đã từng trải qua thời thanh xuân, hiểu được cảm giác yêu say đắm một người, một mặt cô muốn tiếp thêm dũng khí cho con, mặt khác lại lo rằng tương lai mọi chuyện sẽ không được như ý.

Giang Song Lý không dám chắc là Chu Tự Hằng có phải sự lựa chọn tốt nhất cho con gái hay không, là một người hàng xóm, cô có thể bỏ qua bất kỳ sự phản nghịch nào của Chu Tự Hằng, coi cậu bé ấy là một cậu bé hơi nghịch ngợm một chút thôi, nhưng là mẹ của Minh Nguyệt, cô thật sự phải có thái độ nghiêm khắc với mọi hành vi của Chu Tự Hằng.

Mấy cậu trai hư thường hay đùa giỡn với tình yêu, sau này lôi ra khoe khoang rằng mình có kinh nghiệm yêu đương, tựa như việc vênh váo kiêu ngạo của thanh niên khi học đòi hút thuốc vậy.

Chu Tự Hằng thì không hút thuốc, nhưng cũng không có nghĩa là cậu bé ấy chung thủy trong tình yêu.

Giang Song Lý trong lòng bộn bề suy nghĩ, nhưng chung quy cũng không nói ra.

cô tết tóc cho con gái xong, cười nói: “Con sang dự sinh nhật với Chu Tự Hằng đi, nó chỉ có một mình, chắc đã đợi con lâu rồi đấy.”

Minh Nguyệt chớp hai mắt, nhìn Giang Song Lý một lúc lâu, sau đó mới gấp cẩn thận bức thư lại rồi cất vào phong bì, đầu choáng váng đứng dậy bước ra cửa.

“Đợi đã.” Giang Song Lý gọi con lại.

Minh Nguyệt dừng bước.

“đi thay quần áo đẹp đi.” Giang Song Lý nói, “Mẹ biết con muốn ăn bánh ngọt nên không chuẩn bị đồ ăn, nếu về nhà mà vẫn đói thì mẹ sẽ hâm nóng lại thức ăn cho con ăn.”

Minh Nguyệt khó khăn lắm mới nín được, lúc này lại cảm thấy muốn khóc rồi, cô bé buồn bã nói “Vâng ạ”, kèm theo một cái gật đầu, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống sàn nhà, vừa khóc vừa cười đi lên nhà thay quần áo.

Trong nhà và ngoài trời là hai thế giới khác nhau, những bông tuyết vẫn không ngừng rơi, không vì bóng đêm phủ xuống mà ngớt đi một chút.

Minh Nguyệt chậm rãi đi vào trong đồng tuyết, dấu chân của Chu Tự Hằng đã hoàn toàn bị bao phủ, không nhìn ra một tí dấu vết nào.

Thùng thư trước cửa nhà Chu Tự Hằng chất đầy báo chí, có mấy tờ còn rơi cả ra ngoài.

Tờ thời báo Nam Thành tận dụng triệt để mọi góc ngách, thậm chí còn để hẳn tờ báo có tiêu đề ở ngay trước cửa nhà họ Chu.

Minh Nguyệt để ô xuống, cầm hết đồng báo trong thùng thư ném vào thùng rác, mấy tờ rơi xuống đất cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Trong suốt quá trình, cô bé đã tháo găng tay, ngón tay chạm vào nước tuyết tan, cái lạnh thấm sâu vào tận xương tủy, chỉ một lát sau, hai tay cô bé đã lạnh cóng đến mức đỏ bừng cả lên.

Lạnh quá...

Minh Nguyệt hà hơi rồi chà xát hai tay vào nhau, sau khi tay ấm lại rồi thì mới bấm chuông cửa.

Người ra mở cửa là cô giúp việc, dưới đất đã để sẵn một đôi dép nam đi trong nhà, thấy Minh Nguyệt thì cô giúp việc hơi ngẩn người, ngượng ngùng nói: “cô tưởng là ông Chu về...” cô giúp việc là một người phụ nữ tầm bốn năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, cô lau tay vào tạp dề, quay lại lấy cho Minh Nguyệt một đôi dép khác, “Cậu chủ đang ở trong sân.”

Căn phòng không bật đèn nhìn cực kỳ tịch mịch, cô giúp việc thờ dài rồi đi vào trong bếp.

Minh Nguyệt nghĩ tiếng thờ dài đó là dành cho Chu Tự Hằng, cô giúp việc cũng biết hôm nay là sinh nhật của cậu, nhưng người bố Chu Xung thì vẫn chưa thấy về nhà.

Minh Nguyệt nhìn đôi dép nam trên sàn nhà, trong lòng nhói lên như bị kim châm.

Trong sân có bật đèn vàng, chiếu xuống chỗ tuyết đọng tạo cảm giác rất ấm áp.

Tuyết đọng rất dày, cả một khoảng rộng là một màu trắng xóa, Chu Tự Hằng thì mặc quần áo đen, ở trong đồng tuyết nặn người tuyết. Cậu chất đồng tuyết lên rồi lăn thành một viên cầu, từng bông tuyết rơi vào cổ áo cậu, tiếng bước chân không ngừng vang lên xạt xạt.

Vốn cậu đang cúi đầu, lúc nhìn thấy Minh Nguyệt thì hai mắt sáng lên, đứng cách vài mét có thể thấy được ánh mắt của cậu còn sáng hơn cả ngọn đèn vàng ảm đạm kia nữa, Minh Nguyệt mỉm cười rồi bước nhanh đến.

Chu Tự Hằng còn nhanh hơn cô bé, chân dài chỉ cần bước vài bước là tới, cậu giang tay muốn ôm lấy cô bé, nhưng giữa chừng bỗng dừng lại...

Tay của cậu quá lạnh, lúc đắp người tuyết không đi găng tay, tuyết cứ thế chạm trực tiếp vào tay cậu, lạnh cóng hết cả rồi.

Chu Tự Hằng không dám ôm Minh Nguyệt, sợ truyền cái lạnh sang cho cô bé, cho nên cậu thu tay về, nhưng sự vui mừng thì vẫn không thể che giấu được. Ánh mắt cậu tùy ý liếc nhìn Minh Nguyệt một lượt, cuối cùng dừng lại trên mặt cô bé, phấn khích huyết sáo một cái.

Minh Nguyệt đã thay bộ đồ học sinh ra, cô bé mặc một cái áo khoác lông màu đỏ bên ngoài, bên trong là áo len trắng, đội mũ nỉ, gương mặt xinh xắn đáng yêu.

“Em vì anh mà thay một bộ đồ khác sao?” Chu Tự Hằng như thể vừa mới nhận được một món quà mà mình vô cùng yêu thích vậy, “Có phải hay không?” Cậu lắc cái đầu qua trái, lại lắc cái đầu qua phải, không kiên nhẫn đợi Minh Nguyệt trả lời mà kiêu căng hất cằm nói luôn: “Em thật xinh đẹp.”

Minh Nguyệt kéo tay cậu đang giấu sau lưng ra, áp vào hai má mình.

“Lạnh đấy.” Chu Tự Hằng rút tay về, tay cậu đang như củ cà rốt đông lạnh vậy, mặt của Minh Nguyệt thì lại trắng trẻo xinh đẹp như thế, cậu mắt tự nhiên liếc cô bé một cái, nói: “Nhờ mà mặt bị lạnh thì sẽ đỏ lên, không đẹp nữa đâu.”

Chu Tự Hằng mặt mày rất nghiêm nghị, nhưng Minh Nguyệt chẳng thấy sợ chút nào, cô bé giữ hai tay cậu, áp chặt vào má mình.

“Làm thế này thì sẽ không thấy lạnh nữa.” cô bé mặc áo lông cao cổ, nhìn càng nổi bật lên sự nữ tính đáng yêu, cô bé dùng sức cũng nhẹ, nhưng không để cho Chu Tự Hằng có cơ hội trốn tránh.

Chu Tự Hằng có ý xấu ép chặt hai tay vào mặt Minh Nguyệt, trán chống vào trán cô bé, chịu thua nói: “Em đó ~”

Minh Nguyệt thuận thế vòng tay quanh hông Chu Tự Hằng, tay cậu lạnh như băng vậy, cô bé cọ mặt mình vào lòng bàn tay cậu, hi vọng có thể truyền cho cậu chút hơi ấm.

Minh Nguyệt nheo mắt cười nói: “Dù có bị lạnh đỏ mặt thì em cũng vẫn đẹp.” Lại trừng mắt nhìn Chu Tự Hằng một cái rồi nhấn mạnh: “Vẫn rất đẹp.”

cô bé giống như con mèo nhỏ, đáng yêu làm nũng với cậu, khiến cho lòng Chu Tự Hằng vô cùng ấm áp.

Da của Minh Nguyệt trắng nõn, đôi môi thì đỏ mọng, lúc này cứ khép khép mở mở, làm ánh mắt của Chu Tự Hằng cứ dừng lại ở đó không dứt ra được.

Cậu muốn hôn Minh Nguyệt từ lâu lắm rồi, không kìm được mà ôm mặt cô bé, cúi đầu xuống.

Minh Nguyệt không hề tránh né, cô bé nhắm mắt lại, môi khẽ cong lên.

Bàn tay lạnh như băng của Chu Tự Hằng đã ấm lại, toàn thân đông cứng cũng trở nên bình thường rồi, nhưng động tác của cậu thì vẫn rất chậm chạp, từ từ tiến lại gần môi Minh Nguyệt.

Gió vẫn thổi mạnh kéo theo những bông tuyết, Chu Tự Hằng còn chưa hôn được thì bất ngờ có một mảng bông tuyết rơi xuống chóp mũi cậu, sau đó nhanh chóng tan thành nước.

Chu Tự Hằng giật mình tỉnh ngộ, cậu lui nhanh về sau, bỏ tay mình ra khỏi mặt Minh Nguyệt, túm chặt lấy tóc, mạnh mẽ nhảy xuống rào chắn rồi đứng ngoài sân, hi vọng cái rét có thể khiến cậu hạ nhiệt.

Vẫn chưa hôn...

Minh Nguyệt mở mắt ra thì nhìn thấy hình ảnh Chu Tự Hằng đang chạy trốn, tuy đã cố gắng giữ vững hình tượng, nhưng lúc nhảy ra khỏi rào chắn thì vẫn hơi lảo đảo.

Minh Nguyệt nhìn mà buồn cười, cô bé không kiêng dè gì mà cười thật to.

Sắc mặt Chu Tự Hằng trở nên thối hoác, cậu tức giận đạp bay đám tuyết đọng dưới chân mình.

Mẹ nó chứ! Chu Tự Hằng nghĩ, vừa rồi đáng ra phải liều mạng mà hôn mới đúng, cơ hội tốt như thế mà bỏ lỡ... Mẹ, phí quá đi mất!

“Tại sao không hôn em? Há?” Minh Nguyệt chống tay lên rào chắn, từ trên xuống dưới nhìn Chu Tự Hằng, “Chu Chu, tại sao không hôn em?”

Cậu đứng trong đồng tuyết, khung cảnh một màu trắng xóa làm nổi lên gương mặt đẹp như tranh của cậu, mỗi một chỗ đều như được thượng đế tỉ mỉ tô vẽ lên vậy.

Giờ phút này, cậu không khỏi cảm thấy xấu hổ, sắc mặt hơi đỏ ửng nhìn càng thêm quyến rũ.

Tại sao không hôn em ấy ư?

Câu hỏi này Chu Tự Hằng không cần nghĩ nhiều, nguyên nhân đến từ suy nghĩ của chính cậu.

Là vì quá mức quý trọng, càng khao khát thì càng cảm thấy trân quý, cho nên dù ở ngay trước mắt cũng không nỡ đụng vào.

Nhưng đối với Minh Nguyệt thì hành động này của cậu có vẻ như hơi không tôn trọng cô bé.

Song Chu Tự Hằng cũng không muốn nói ra miệng, bất kể nguyên nhân là do xấu hổ hay gì thì cậu cũng sẽ không nói.

Chu Tự Hằng giả bộ tức giận, quát lớn lên: “Con gái mà không biết xấu hổ, suốt ngày chỉ nghĩ hôn với hôn thôi!”

Minh Nguyệt nghe cậu nói thế thì hơi ngượng, đôi mắt to ngập nước chớp chớp nhìn cậu.

Chu Tự Hằng để cô bé đứng đó, xoay người đi tới chỗ người tuyết mới đắp được một nửa, nói: “Em đừng xuống đây, ở đó đợi anh, anh trai sẽ đắp người tuyết cho em xem.”

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt tháo găng tay xuống, “Vậy anh đeo găng tay của em vào đi, đừng để tay bị lạnh.”

Găng tay của cô bé màu trắng, lại thù hình đáng yêu, Chu Tụ Hằng bĩu môi nói: “Ông đây mà phải sợ bị lạnh à?” Nhưng cậu vẫn nhận lấy cái găng tay rồi đi vào, rất mềm, nhưng không hợp với bộ đồ đen cho lắm.

Minh Nguyệt nhào người ra hôn lên mặt cậu một cái: “Biết rồi biết rồi, anh không sợ lạnh, là em sợ anh bị lạnh được chưa?”

Những lời này cực kỳ lấy lòng Chu Tụ Hằng, cái găng tay con gái bỗng trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều, khiến cậu cam tâm tình nguyện mang nó để đáp người tuyết.

Cả Nam Thành bị màn đêm bao phủ, bầu trời mây phủ kín, tuyết không ngừng rơi. Vì tuyết rơi dày nên chẳng bao lâu sau Chu Tụ Hằng đã đắp xong mô hình cơ bản của người tuyết, cao hơn cậu một chút, tiếp đó lại bắt đầu tỉ mỉ tạo hình cho đẹp.

Minh Nguyệt tay chống cằm nhìn cậu, chẳng hề cảm thấy nhàm chán chút nào.

Chu Tụ Hằng thì càng không thấy chán, bởi vì chỉ cần cậu ngẩng lên là có thể nhìn thấy Minh Nguyệt đang đứng đằng xa mỉm cười rồi.

Như thể cô bé sẽ mãi mãi đứng ở đó vậy.

Chu Tụ Hằng cũng cười theo.

thật ra hôm nay cậu cũng sợ là Minh Nguyệt sẽ không đến, tuyết rơi lớn như vậy, trời thì lạnh, tin tức lại đang đồn ầm lên bên ngoài, cậu sợ bố mẹ cô bé sẽ không cho cô bé sang đây, cho nên cậu mới đi đắp người tuyết, coi như tự tạo cho mình một “Người” để đón sinh nhật cùng.

Nhưng giờ đây Minh Nguyệt đã ăn mặc xinh đẹp đứng ở đó rồi, ở nơi bao quanh là một màu trắng xóa của tuyết này, bộ đồ màu đỏ của Minh Nguyệt thật sự vô cùng nổi bật.

cô bé đến dự sinh nhật của cậu, sinh nhật lần thứ 16, trong sân rộng chỉ có hai người bọn họ với nhau...

không có Chu Xung.

Chu Tụ Hằng hơi dừng động tác, yên lặng một lúc lâu.

Trong nháy mắt tâm trạng cậu trùng xuống, dường như muốn tan ra trong gió tuyết. Minh Nguyệt nhẹ nhàng gọi: “Chu Chu.”

“anh đắp xong rồi.” Chu Tụ Hằng ngây ngốc, cười nói, “Đắp xong người tuyết rồi.” Cậu đứng bên cạnh người tuyết, để cây củi đang cầm trên tay cho vào miệng người tuyết, giả bộ như đó là điều thuốc lá.

Người tuyết cao hơn cậu một chút, đường nét hơi thô, có đặc trưng là cặp lông mày rậm và điều thuốc trên khóe miệng.

Minh Nguyệt nhìn mà ngây ngẩn cả người.

Chu Tụ Hằng thấy biểu hiện của cô bé thì cũng tự nhìn lại người tuyết một lần, sống lưng từ từ cứng lại.

Người tuyết này, cậu tạo nên dựa theo dáng vẻ của Chu Xung.

Chẳng qua cậu chỉ làm theo bản năng, theo sự thỉnh cầu từ con tim.

Chu Xung vẫn chưa về, giờ phút này, Chu Tụ Hằng không thể che dấu được nội tâm yếu ớt của mình.

Minh Nguyệt đi xuống sân, đứng phía sau Chu Tụ Hằng, nhẹ nhàng ôm lấy lưng cậu.

Gió tuyết như một lưỡi dao cắt tim Minh Nguyệt ra thành từng mảnh nhỏ, cô bé thật sự rất muốn khóc, nhưng lại sợ Chu Tụ Hằng nhìn thấy thì sẽ càng buồn hơn.

Trong sân chỉ bật duy nhất một chiếc đèn vàng, cảm giác rất ảm đạm. Minh Nguyệt rất đau lòng khi thấy Chu Tụ Hằng như vậy, như thể về kiểu ngạo được nguy trang bên ngoài đã bị lột bỏ, lộ ra nội tâm nhạy cảm tinh tế.

Tất cả các tin tức trên báo không làm cậu gục ngã, những lời đồn đại trong trường cậu cũng chẳng quan tâm, nhưng khi đối mặt với sân nhà trống trải, đối mặt với một người tuyết Chu Xung, cậu không còn chút tinh thần nào nữa, chỉ cố miễn cưỡng cười vui, cố tỏ ra là mình ổn.

Nếu như mình mà không đến thì Chu Tụ Hằng sẽ thế nào đây?

Minh Nguyệt nghĩ thầm, liệu cậu có ở đây một mình suốt đêm hay không?

Những ngôi nhà ở Nam Thành đều đã sáng đèn, chỉ còn một mình cậu, đứng trong sân đầy tuyết, tự tạo cho mình một “Ông bố” để làm bạn, sau đó đứng nhìn tuyết rơi đến khi trời sáng.

Minh Nguyệt từ đằng sau đi tới trước mặt Chu Tự Hằng, cô bé kiễng chân ôm lấy cổ cậu, in đôi môi đỏ mọng của mình lên môi cậu, nói: “Mặc dù em không biết vì sao lúc này anh lại không hôn em, nhưng em biết là, em muốn hôn anh.”

Minh Nguyệt dán môi mình lên đôi môi lạnh như băng của Chu Tự Hằng, môi cậu rất khô, Minh Nguyệt liền nhẹ nhàng dùng lưỡi để làm ướt.

Chu Tự Hằng yên lặng nhìn hai mắt nhắm chặt của Minh Nguyệt, nhìn cặp lông mi đang khẽ run lên như cánh bướm

Cậu dịu dàng đáp lại, Minh Nguyệt hôn không thạo, cậu cũng vậy, nhưng vẫn tiếp tục theo bản năng, một tay ôm hông, một tay ôm mặt Minh Nguyệt, đầu lưỡi chỉ dám nhẹ quét qua, sợ làm cô bé đau.

Cậu tham lam muốn hấp thu sự ấm áp từ Minh Nguyệt, dường như muốn cắn nuốt hơi thở của cô bé vậy.

một lúc lâu sau, Chu Tự Hằng mới buông Minh Nguyệt ra.

Minh Nguyệt hơi xấu hổ nói: “Chu Chu, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn em” Chu Tự Hằng tựa vào trán cô bé đáp.

“Còn rất nhiều người cũng chúc mừng sinh nhật anh đấy.” Minh Nguyệt giơ ngón tay ra đếm, “Bố em và mẹ em này, Bạch Dương nữa, cả Mạnh Bồng Bồng...” cô bé cứ nói liên miên mãi không dứt.

Chu Tự Hằng nghe xong những cái tên kia thì lòng cũng thoải mái hơn một chút, cậu dứt khoát bế Minh Nguyệt lên, nói trong tiếng kêu hét của cô bé: “đi ăn bánh ngọt nào.”

Chu Tự Hằng đưa cả cái bánh cho Minh Nguyệt ăn, thỏa mãn nhìn cô bé, nói: “Hôm nay anh đã nói rồi đúng không? Nếu em hôn anh thì anh sẽ cho em hết bánh ngọt.”

Minh Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, một lúc lâu mới ăn xong một miếng bánh, mắt húng bời kem lên mặt Chu Tự Hằng.

“Cảm ơn em” Chu Tự Hằng không nhận được mà nói.

“Vậy anh có muốn hôn em một cái không?” Minh Nguyệt cười trêu.

Chu Tự Hằng xấu hổ, quệt bơ lên chóp mũi cô bé rồi cúi đầu hôn.

đã chín giờ tối, Chu Tự Hằng không nở rời xa, nhưng vẫn đành phải đưa Minh Nguyệt về nhà.

Rời khỏi cửa nhà họ Minh, cậu lại chậm rãi bước từng bước về, đi vào trong sân nhà.

Người tuyết vẫn đứng đó, chưa bị tuyết bao trùm, Chu Tự Hằng ngồi ở bậc thang, lặng yên ngắm nhìn người tuyết.

Người tuyết có cặp lông mày rậm giống Chu Xung, miệng cũng ngậm điều thuốc, nhưng chung quy thì vẫn không phải là Chu Xung.

Cậu ngồi một lúc lâu, căn phòng phía sau bỗng nhiên sáng rực lên.

Cả biệt thự đã sáng đèn, Chu Tự Hằng quay lại nhìn.

Chu Xung từ từ đi tới, hắn không mặc tây trang, chỉ khoác áo lông, không hút thuốc, mặt mày có phần tang thương.

Trước tiên Chu Xung nhìn con trai, tiếp theo thì trông thấy người tuyết có dáng vẻ rất giống hắn.

Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, lại không thể nói ra.

Hai tay Chu Xung đều đang cầm hộp, một hộp bánh ngọt và một hộp quà, Chu Tự Hằng biết cái bánh được mua từ tiệm bánh mà cậu thích nhất, cậu cũng thường xuyên đến đó mua bánh ngọt cho Minh Nguyệt.

Bố cậu mệt mỏi trở về nhà gấp giữa cái lạnh thấu xương, Chu Tự Hằng thấy vậy thì trong lòng đã tha thứ cho bố ngay rồi.

Chỉ cần bố về là được, dù cho có quá mười hai giờ đi nữa thì Chu Tự Hằng cũng sẽ không để tâm.

Chu Tự Hằng đứng lên, phui tuyết trên quần áo, nhìn Chu Xung hồi lâu, mở miệng hỏi: “cô ta có đối tốt với bố không?” Cậu dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Con đang nói tới cái cô Tô Tri Song sẽ kết hôn với bố ấy, sau này liệu cô ta sẽ đối tốt với bố chứ?”

Chu Xung không nói gì.

Chu Tự Hằng đứng thẳng tại chỗ, tiếp tục nói: “Nếu cô ta không tốt, mà bố lại không thể ly hôn, thì vẫn còn có con, sẽ chăm sóc bố thật tốt.” Cậu nói rất nhỏ nhẹ, còn nhẹ hơn cả tiếng tuyết rơi vào mái hiên nữa, lầm bầm như đang tự nói chuyện với mình vậy.

Nhưng Chu Xung vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

[Con sẽ chăm sóc bố thật tốt.]

hắn yên lặng một lúc, sau đó đặt bánh ngọt và quà xuống đất, đi đến gần con trai.

Ở khoảng cách gần như vậy, nhưng Chu Tự Hằng không ngửi thấy mùi khói thuốc trên người bố.

“Hôm nay bố đã đi buộc ga rô rồi.” Chu Xung nói, “Cho nên khi bố già đi, con đã trưởng thành, bố cũng chỉ biết dựa vào con thôi.”

hắn cười, chà xát hai tay, có phần áy náy và ngượng ngùng nói: “Bố hút thuốc nhiều quá, nên cổ họng sau này có khi sẽ không được tốt lắm, nói không chừng sẽ nằm trong bệnh viện suốt, hành hạ con đến nghiêng trời lệch đất, lúc đó con có còn quan tâm đến bố nữa không?”

Chu Tự Hằng rơi nước mắt, cậu ôm lấy bố, lực mạnh đến mức muốn vật ngã Chu Xung, miệng không nói nên lời, chỉ biết gật đầu không ngừng.

Chu Xung sững sốt, sau đó hắn vỗ nhẹ đầu con, vuốt tóc con, nghẹn ngào nói: “Xin lỗi con, bố về muộn.”

“không sao.” Chu Tự Hằng lắc đầu nói.

Đây là lần đầu tiên hai bố con thân thiết như vậy sau suốt mấy năm trời, tất cả mọi chướng ngại ngăn cách vào thời khắc này đều đã tan thành mây khói.

Trong ngày đông lạnh giá của tháng mười hai, ngày xuân dường như sắp tới, cỏ mọc chim bay, cây cối um tùm, không khí hòa thuận ấm áp.

“Con ăn bánh kem chưa?” Chu Xung lau nước mắt cho con trai, “Bố mua một cái đấy, có muốn ăn thử không?”

“Con chưa ăn.” Chu Tự Hằng hai mắt đỏ hoe, không nhịn được cười, “Con...con đưa hết cho Tiểu Nguyệt Lượng rồi.”

Chu Xung cầm bánh kem vào phòng khách, cắm 16 cây nến, tắt đèn, hát chúc mừng sinh nhật con.

Tiếng chuông đồng hồ điểm 12 giờ, Chu Tự Hằng chân thành ước nguyện, sau đó thổi tắt nến.

Bên ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi, bộ dạng người tuyết có hơi chật vật, nhưng đã có người thật Chu Xung ở cùng cậu trong căn phòng ấm áp rồi.

Tựa như một giấc mơ đẹp mà ta không bao giờ muốn tỉnh giấc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

Tháng mười hai đi qua, tuyết đã không còn rơi, mây đen bao phủ trên sông Tân Hoài suốt mười mấy ngày cũng đã tan đi, bầu trời trở nên sáng sủa quang đãng mặc dù thời tiết vẫn còn lạnh.

Đông tuyết đọng đã tan ra và bốc hơi hoàn toàn, không để lại bất kì dấu vết gì, như thể chưa từng có trận tuyết nào vừa mới rơi vậy.

Tin tức Chu Xung kết hôn cũng tan theo những bông tuyết kia, không còn những lời bàn tán đồn đại xôn xao ầm ĩ nữa, thời báo Nam Thành giờ cũng đã đăng những tin tức nóng hổi khác rồi.

Nhưng như vậy chưa có nghĩa là kết thúc.

Những lời nghị luận ở trường Nhất Trung đã chuyển từ Chu Tự Hằng sang Minh Nguyệt, nguyên nhân là do vụ việc Minh Nguyệt đốt đồng báo kia.

Ba người họp lại thành một con hồ, câu này thật sự không chỉ tồn tại trong từ điển thành ngữ nữa rồi, tầm ảnh hưởng tạo ra từ các học sinh vô cùng lớn, khả năng lan truyền cũng rất rộng, chỉ mới hai ba ngày thôi, Minh Nguyệt đã bị nói là một cô bé kiêu căng ngạo mạn, ra vào cổng trường đều bị người ta chỉ chỏ.

Minh Nguyệt gần như không thêm quan tâm, cũng không muốn giải thích hay cãi nhau với bọn họ, ngày ngày cô bé chỉ cùng Mạnh Bồng Bồng kể mấy chuyện vui con gái, than vãn về đồng bài tập khó mà thôi.

Tiết một là tiết tiếng anh của thầy Thành chủ nhiệm, thầy đứng trên bục giảng, một tay cầm phấn một tay cầm giẻ lau, đang mùa đông nhưng tay áo vẫn được xắn cao. Thầy mặc một bộ com lê màu xám, đôi giày da hơi dính bụi, năm nay thầy đã hơn 40 tuổi, đứng trên bục giảng nhiều năm rồi, mái tóc cũng bị vương màu của bụi phấn.

Thầy Thành tuy vóc người không cao lắm, nhưng phong thái thì rất uy nghiêm, mỗi tiết học của thầy, cả lớp đều ngồi im, chân tay luống cuống ghi chép bài theo tốc độ nhanh như tên bắn của thầy.

Thầy tốt nghiệp trường đại học Nam Thành, cùng trường với Giang Song Lý, có kiến thức vô cùng uyên bác, thường xuyên dạy mở rộng thêm cho học sinh mấy câu danh ngôn tiếng anh. Trong tiết ngày hôm nay, thầy điểm danh rồi gọi một học sinh đứng lên nói một câu mà mình yêu thích nhất.

Có một bạn nữ giơ tay phát biểu: “No and no day, no family and no industry, no matter the King, days without pity. Trích trong tác phẩm, có nghĩa là ‘Vô pháp vô thiên, không gia đình cũng không nghề nghiệp, vua không quản, trời chẳng thương’.”

Câu nói hơi mang tính trào phúng, làm các học sinh lén lút quay xuống liếc Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng dửng dề vẻ lười biếng khoanh tay dựa vào tường, gương mặt ẩn dấu nơi góc tối, chỉ nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch lên một cách nhạt nhẽo.

cô bạn nữ kia hơi nghiêng đầu, khiêu khích nhìn Minh Nguyệt.

không thể tưởng tượng nổi, mới tuần trước thôi, cô bạn này còn vì chuyện bị Minh Nguyệt lấy đi tờ báo mà ôm mặt khóc lớn, điềm đăm đáng yêu khiến người ta đau lòng. Vậy mà hôm nay, sự đố kỵ và khinh miệt đã hiện rõ trên gương mặt, đằng sau vẻ xinh đẹp kia lại chính là một tâm hồn độc ác.

Mạnh Bồng Bồng quay sang nhìn Minh Nguyệt.

Hôm nay Minh Nguyệt đến ngày nên bụng hơi đau, chân mày khẽ cau lại, thỉnh thoảng lại cắn môi, không nói tiếng nào. đã tập múa nhiều năm nên dưới tình huống như vậy, cô bé vẫn có thể ngồi thẳng lưng đàng hoàng, cái cổ thon dài cùng mái tóc buộc đuôi ngựa làm nổi bật lên làn da trắng sáng.

“Cậu ta nói bậy bạ thế mà cậu không quan tâm sao?” Mạnh Bồng Bồng hỏi, dù có là một học sinh giỏi không hay chú ý chuyện bên ngoài đi nữa thì cũng không tránh được việc nghe thấy mấy tin đồn, cô bé thật sự cảm thấy bất bình thay cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, lặng lẽ liếc nhìn thầy giáo rồi ghé vào nói với Mạnh Bồng Bồng: “Cậu có tin điều đó không?”

“không!” Mạnh Bồng Bồng dứt khoát đáp.

“Vậy thì mình chẳng thèm quan tâm đâu.” Minh Nguyệt cười nói.

Minh Nguyệt còn định cười với Mạnh Bồng Bồng, nhưng lại sợ bị thầy chủ nhiệm nhìn thấy, mà cô bé lại không biết nguy trang, đành phải cúi thấp đầu thật nhanh, thỉnh thoảng nhìn Mạnh Bồng Bồng một cái, lại nhìn thấy Thành một cái.

Dáng vẻ này nhìn đáng yêu ngoan ngoãn vô cùng, Mạnh Bồng Bồng nhìn đôi mắt cười cong lại như vầng trăng của Minh Nguyệt rồi bật cười.

Dur luận có sức mạnh quá ghê gớm, mỗi người mỗi ý, tốt xấu lẫn lộn, Mạnh Bồng Bồng giờ đã thấm thía điều này, rõ ràng Minh Nguyệt là một cô bé rất ngoan, nhưng vì có ngoại hình quá xinh đẹp quyến rũ, làm cho hơn một nửa số nam sinh trong trường Nhất Trung này viết thư tình cho Minh Nguyệt, thành tích học tập của cô bé lại chỉ ở tầm trung, cho nên mới bị người ta nói xấu như vậy.

Mạnh Bồng Bồng vắt óc muốn an ủi Minh Nguyệt, nhưng vì chưa từng làm điều này nên mãi mà không nghĩ ra được câu gì, song vì Minh Nguyệt cúi đầu thấp xuống nên bị thầy Thành gọi tên.

Minh Nguyệt thoải mái đứng dậy.

cô bé suy nghĩ một chút rồi đứng thẳng lưng, nhìn thầy nói: “Em thích nhất câu ‘Manners maketh man’, nghĩa là ‘Phong thái tạo nên con người’. Không Từ cũng đã từng nói rằng ‘không biết lễ thì không thể tự lập thân’.”

Phát âm của Minh Nguyệt chuẩn giọng London, nghe rất nhẹ nhàng.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đang từ trên người Chu Tự Hằng chuyển ngay sang cô bạn giơ tay phát biểu nói đầu tiên kia, sự đố kỵ ban nãy trong nháy mắt bị phá vỡ, tay cầm sách che kín mặt, không quên trợn mắt nhìn Minh Nguyệt một cái.

“Đại ca, chị dâu trả thù cho anh kia.” Bạch Dương mắt sáng rực như sao, hai cánh tay mập ú khoanh trước ngực, vui mừng khôn xiết, “Chị dâu quá tuyệt!”

Chu Tự Hằng lườm cậu ta một cái, Bạch Dương không nói nữa, hai chân run lấy bậy, miệng khẽ nhếch lên cười gượng.

Thầy Thành cười rồi bảo Minh Nguyệt ngồi xuống.

Nhân lúc này, Minh Nguyệt quay về sau nhìn Chu Tự Hằng, vừa hay cũng trông thấy Chu Tự Hằng đang cười nhìn mình.

Thấy Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng lập tức ngồi ngay ngắn lại, nói không phát ra tiếng, để Minh Nguyệt nhìn khẩu hình của mình mà đoán.

“Em được lắm, Minh cô nương.”

Cậu không lên tiếng, nhưng cũng đủ khiến cho hai tai Minh Nguyệt ửng đỏ, lan cả ra mặt và cổ, ẩn vào trong cổ áo lông.

Minh Nguyệt xấu hổ ngồi xuống, xoay người ra đằng trước.

Có gì đâu mà xấu hổ chứ?

Đúng là cái đồ dễ đỏ mặt.

Làm cho cậu... Muốn hôn quá...

Chu Tự Hằng nghĩ xong, tiếng cười vui sướng không thể che giấu được, cứ thế cười ồm lên làm cả lớp nghe thấy.

“Chu Tự Hằng.” Thầy Thành gọi rất nhẹ, nghe không thấy như đang tức giận, “Đến lượt em.”

Bạch Dương thấy mắt thầy nhìn xuống chỗ mình thì sợ hãi rụt cổ lại, ngồi nghiêm chỉnh như đang chuẩn bị lâm vào đại địch vậy.

Chu Tự Hằng không có tí áp lực nào, cậu lười biếng chống tay lên bàn rồi đứng dậy hỏi: “Em cũng phải nói một câu tiếng anh mà mình thích sao?”

Lúc đứng lên nhìn cậu rất cao, còn cao hơn cả thầy giáo đang đứng trên bục giảng, tuy chỉ đứng thẳng đút tay vào túi quần, nhưng cũng đủ làm cho phòng học trông trải rộng có cảm giác hơi chật hẹp.

Trong chín môn học thì ai cũng biết tiếng anh là thế mạnh của Chu Tự Hằng, điểm số môn anh của cậu luôn đạt tối đa.

Cả lớp đều vô cùng mong đợi nhìn Chu Tự Hằng đáp trả, hoặc có thể cậu ta sẽ nói mấy lời khó nghe để sỉ nhục cô bạn vừa mới phát biểu câu nói trong truyện ‘Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà’ kia.

Trò hay dường như sắp bắt đầu, nhân vật đã đủ, quần chúng cũng có mặt, ngay đến một người nhát như chuột là Bạch Dương cũng đang rất phấn khích theo dõi.

Nhưng Chu Tự Hằng không làm gì cô bạn kia cả.

Cậu chỉ tỉnh bơ nói: “Lúc này em rất thích một câu...”

“I want to kiss you.”

Lời nói rõ ràng và trắng trợn khiến cho đám học sinh đang trong tuổi trưởng thành cười ồm lên, không khí trầm lắng trong lớp bị phá vỡ, thầy Thành chỉ phát tay cho Chu Tự Hằng ngồi xuống, không gật đầu, không cười, nhưng cũng không phê bình chỉ trích gì.

[anh muốn hôn em.]

Câu này trước đây không lâu Minh Nguyệt đã từng nói với cậu rồi, cô bé chậm rãi quay đầu lườm Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng nhướn cao mày, nụ cười hiện rõ trong ánh mắt, cậu không hề có ý muốn lẩn tránh, ngược lại còn yên lặng nhìn chăm chú vào môi Minh Nguyệt.

Nhiệt độ tỏa ra từ đôi mắt cậu dường như có thể làm không khí bốc hơi, Minh Nguyệt cắn môi, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa thấy ngọt ngào.

Cậu không nói gì thêm, cũng không dùng khẩu hình miệng để truyền đạt, chỉ bằng một ánh mắt là đã đủ để thể hiện rõ dã tâm của mình rồi.

[anh muốn hôn em.]

Minh Nguyệt lại xoay người đi, hướng mái tóc buộc đuôi ngựa về phía cậu.

Chỉ là một kiểu tóc đơn giản, nhưng đối với Chu Tự Hằng thì đó là mái tóc đẹp nhất trong tất cả đám con gái, hướng hồ cái cổ của Minh Nguyệt vừa mịn vừa thẳng, vòng eo lại mảnh mai, Chu Tự Hằng nhìn lên trên một chút thì có thể trông thấy đường cong phập phồng kia.

Lớn hơn rồi...

Mẹ mày!

Chu Tự Hằng miệng đắng lưỡi khô thu hồi tầm mắt, trong lòng thâm mắng mình một trận.

Cầm thú!

một tiết học trôi qua rất nhanh, thầy chủ nhiệm đặt viên phấn và giẻ lau xuống, thông báo với cả lớp về buổi sinh hoạt toàn trường vào chiều nay: “Còn một tuần nữa là đến kì thi học kì, ở buổi sinh hoạt các học sinh khá giỏi sẽ phát biểu, hi vọng các bạn sẽ chăm chú lắng nghe để học hỏi kinh nghiệm, đạt được kết quả cao trong kì thi chung toàn thành phố!”

Thầy chủ nhiệm nói xong liền cầm giáo án và tài liệu đi ra ngoài.

Mạnh Bồng Bồng là một trong những người lên nói, cô bé vừa ngồi viết lời phát biểu vừa nói với Minh Nguyệt: “Nếu như cậu muốn thì chúng ta có thể nhờ đến pháp luật can thiệp, kiện bọn họ tội phi báng.” Mạnh Bồng Bồng rất không vui với các tin đồn nhảm kia, nhà cô bé ai cũng là luật sư, cho nên cô bé nghĩ đến phương án này một cách rất tự nhiên.

Minh Nguyệt liên tục xua tay, có phần dờ khóc dờ cười, nhưng cũng thấy lòng ấm áp hơn một chút.

cô bé còn chưa kịp mở miệng thì Chu Tự Hằng đã đi đến nói: “Mấy chuyện thế này không cần phải làm quá lên như vậy.” Cậu xoa đầu Minh Nguyệt, “anh sẽ bảo vệ em.”

nói xong cậu lại hồ hững liếc nhìn bạn học nữ kia, âm lượng lúc nói không lớn lắm nhưng nghe rất có khí phách.

trên người cậu toát ra sự nặng nề, ánh mắt sắc như lưỡi dao, có lẽ vì mấy ngày nay cậu cười nhiều quá nên mọi người đã quên mất hình ảnh bá đạo ngang ngược của cậu rồi.

“đi thôi dê béo.” Chu Tự Hằng nói với Bạch Dương.

Bạch Dương lập tức ngoan ngoãn đi theo.

Nghe Chu Tự Hằng nói vậy, Minh Nguyệt càng cảm thấy không ổn, nhìn nét mặt bình thản của Chu Tự Hằng là biết cậu sắp tìm người đi đánh nhau rồi.

Chu Tự Hằng luôn rất бурong, biết là không thể khuyên ngăn được, nên Minh Nguyệt chỉ kéo ống tay áo của cậu rồi nói: “Cẩn thận cái tay anh đấy, bị thương vẫn chưa lành hẳn đâu.”

trên mu bàn tay vẫn còn vết thương hôm ở quán bar, mùa đông trời lạnh, đã hơn nửa tháng mà vẫn đóng vảy, lộ ra chút thịt nhìn rất ghê.

cô bé nhìn cậu bằng ánh mắt có chút van nài, cái miệng nhỏ chu lên, khiến cho lòng Chu Tự Hằng rung động.

Trước mắt bao người nên Chu Tự Hằng không hôn Minh Nguyệt, cậu chỉ cầm tay cô bé, vừa vuốt ve vừa đáp: “anh biết rồi.”

sự thân mật này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Nguyệt đỏ bừng lên, rút tay về thật nhanh.

Mạnh Bồng Bồng nhìn bóng lưng Chu Tự Hằng rời đi, có điều muốn nói rồi lại thôi.

*

Chu Tự Hằng đến điểm hẹn là góc phía tây nam của trường, nơi cậu thường vượt rào trốn học.

Đối phương khoảng chừng mười người, tóc vàng tóc đỏ, miệng ngậm điếu thuốc, hơi thở hỗn tạp.

Thấy hai người Chu Tự Hằng và Bạch Dương, tên cầm đầu sững sốt một chút rồi lập tức cười nghiêng ngả, ngay sau đó bọn đàn em cũng cười theo: “Tao nói này Chu Tự Hằng, mày đừng cảm thật đấy! Chỉ hai người, con mẹ mày đừng có mà kiêu ngạo!” hắn đưa một điếu thuốc ra, bên cạnh có người sẵn sàng châm lửa cho hắn ngay.

Bộ phim Young and Dangerous nổi tiếng đã lâu, tác phong giang hồ của nhân vật được nhiều người học theo, trong đó có cả những tên côn đồ trong trường học.

Chu Tự Hằng trừng mắt dựa vào vách tường, không nói chuyện, Bạch Dương thì cố gắng giữ bình tĩnh, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng thẳng một bên.

Tên thủ lĩnh đi tới muốn đẩy vai Chu Tự Hằng một cái, tiếc là không cao bằng Chu Tự Hằng nên đành hậm hực lùi về sau một bước, hậm hừ nói: “Hôm nay tao ở đây nói thẳng với mày, danh tiếng của Minh Nguyệt chính là bị tao bôi đen đấy, mày làm gì được tao? Dám bắt nạt em gái tao thì phải lãnh hậu quả!”

“Này đại ca, em gái nào chứ? Là em gái mà đại ca thích sao?” một tên đàn em vừa nói vừa cười xấu xa.

Tiếp theo là một tràng cười to, tên cầm đầu vẫy tàn thuốc, hung dữ nhìn Chu Tự Hằng.

“Mày nói xong chưa?” Chu Tự Hằng cuối cùng cũng nhìn tên kia, thờ ơ lắc lắc cổ tay.

Nhìn dáng vẻ khinh người của Chu Tự Hằng, một tên trong nhóm không chịu nổi nữa mà xông lên đánh.

Chu Tự Hằng kéo Bạch Dương ra sau, bắt đầu lao vào đánh.

Chỉ mấy phút sau, hơn mười tên đã nằm trên mặt đất, tên cầm đầu gãy dựa hai cái, mặt đỏ lên.

Chu Tự Hằng nắm lấy tóc tên cầm đầu, bắt hắn nhìn thẳng vào mắt mình, nhếch môi cười, từ từ cầm lấy điếu thuốc vẫn còn đang cháy rơi dưới đất, cúi người xuống, dập tắt điếu thuốc trên mu bàn tay hắn, mùi da thịt bị đốt lập tức tỏa ra.

một tiếng kêu như heo bị giết vang lên, tên cầm đầu mở tròng mắt vì đau đớn, Chu Tự Hằng thì vẫn bình thản nói: “Mày còn gì muốn nói không?”

“không...”

“Còn dám động vào Minh Nguyệt không?”

“không dám...”

Chu Tự Hằng vứt điều thuốc xuống đất, phúi tay đứng dậy.

Tầm mắt bỗng liếc qua một đôi giày cao gót màu đen, Chu Tự Hằng nhìn lên thì thấy một người phụ nữ rất có khí chất, mày rậm mắt to, dường như đã nhìn cậu từ lâu rồi. Thấy Chu Tự Hằng nhìn mình, cô ta liền nhún mày nói: “không được vứt rác bừa bãi.”

“Vậy cô đi mà nhặt.” Chu Tự Hằng tức giận đáp.

Người phụ nữ mặc đồ rất lịch sự, nghe xong thì không nhiều lời, lập tức cúi xuống nhặt tàn thuốc rồi vứt vào thùng rác.

Đồ điên!

Chu Tự Hằng lại đập cho tên kia một phát nữa.

Đảo mắt đã đến buổi sinh hoạt dưới sân trường.

Hiệu trưởng mặc tây trang đứng trên bục cò, đồng dạng động viên các học sinh khi sắp bước vào kì thi chung toàn thành phố, thỉnh thoảng lại giờ nắm đấm, hô to khẩu hiệu, mái tóc bị gió thổi rối tung cả lên.

“Sau đây tôi xin mời cục trưởng của sở giáo dục thành phố Tô Tri Song lên phát biểu!”

Chu Tự Hằng liếc mắt nhìn người phụ nữ đang đi lên kia.

Là bộ trang phục ấy, đôi giày cao gót ấy, và khuôn mặt tuy không tính là quen thuộc nhưng cũng không còn xa lạ nữa.

Mẹ kiếp!

Tô Tri Song!

thì ra là cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 45

Chu Tự Hằng chà xát hai tay vào nhau rồi đưa lên mũi ngửi, hơi có mùi khói thuốc.

Mẹ kiếp!

Tô Tri Song đứng trên bục nói chuyện, gió quá to, hiệu trưởng đứng bên cạnh bị mái tóc rối tung che kín mắt, răng run lên bần bật vì lạnh.

Vị phó cục trưởng mà hiệu trưởng giới thiệu lên thì còn mặc đồ ít hơn cả ông, áo vest đen và quần âu dài, đôi giày cao gót để lộ hơn nửa bàn chân.

Cho cô ta lạnh chết đi!

Nếu nhìn kĩ thì Tô Tri Song có một cặp mày rậm và đôi mắt to, tác phong đĩnh đạc, khoảng ba bốn mươi tuổi, tuy gió thổi lạnh thấu xương nhưng giọng nói của cô vẫn không hề có một chút run rẩy, mái tóc được buộc gọn gàng ở đằng sau, là kiểu phụ nữ rất có khí chất.

cô cầm một tờ giấy lên đọc, các ngón tay trắng hồng và sạch sẽ.

Chu Tự Hằng nhìn thấy cái tay kia thì tức giận cực kỳ, quay đầu định nói chuyện phiếm với Bạch Dương, vậy mà lại thấy Bạch Dương hiềm khi đứng nghiêm trang như bây giờ, thái độ rất kính trọng.

Trông như một cái cọc gỗ vậy.

“Cái người đang đứng trên kia...” Chu Tự Hằng kéo dài giọng, bữu môi, “Đê béo, mày biết cô ta à?”

Bạch Dương không dám dời mắt, vẫn nhìn thẳng về phía trước, nói: “cô ấy từng là chiến hữu của bố em.”

Cậu ta sợ run người, nói thêm: “một người phụ nữ rất mạnh mẽ!”

Ồ!

Còn có cả chuyện này nữa à!

Chiến hữu của cục trưởng Bạch!

Tô Tri Song, cô được đấy!

Chu Tự Hằng biết rõ rằng nếu muốn đánh bại quân địch thì phải tìm hiểu kỹ lai lịch của họ, nhưng thật sự cậu không nhìn nổi cái dáng vẻ sợ hãi này của Bạch Dương, bất chợt đập cho cậu ta một phát.

rõ ràng tâm trạng của cậu không tốt, một vòng người đứng xung quanh cậu không ai dám nói chuyện lớn tiếng, sợ chọc giận vị đại ca này.

Bạch Dương bị đá đau, xoa xoa chỗ bắp chân qua lớp quần, đáng thương nhìn Chu Tự Hằng.

Cách hai phút, Chu Tự Hằng lại liếc mắt lên nhìn.

Ánh mắt sắc lẹm như dao găm.

“Thế sao cô ta lại chuyển sang làm ở cục giáo dục?” Cậu hỏi.

“Chuyển công tác giống bố em đó.” Bạch Dương đáp, “Nghe nói là vì cô ấy bị thương nặng, không thể ở lại đơn vị.”

Chu Tự Hằng rất có hứng thú, lông mày nhướn cao như ngọn núi, hai mắt sáng lên hỏi: “Bị người ta đánh trọng thương à?”

Bạch Dương suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu đáp: “Em... em không biết, đại ca.”

Chu Tự Hằng bực mình lườm cậu ta một cái.

Bản thảo của Tô Tri Song không dài lắm, đúng lúc này cô đã đọc xong, nhìn dưới sân một chút rồi gật đầu đi xuống.

Chu Tự Hằng neho mắt nhìn, mỗi bước chân của cô ta đều rất ổn định cân đối, cả người toát lên khí chất mạnh mẽ.

Bạch Dương đánh bạo hỏi Chu Tự Hằng: “Đại ca, anh gặp cô ấy rồi à?”

Chu Tự Hằng không có ý muốn giấu diếm, đáp: “Ừ, gặp rồi, ở ngay chỗ rừng cây nhỏ.”

không phải là... cái chỗ bọn họ đánh nhau đấy chứ?

Bạch Dương sợ hãi hỏi tiếp: “Vậy... cô ấy có nhìn thấy em không?”

thật đáng sợ!

Chu Tự Hằng tức giận nói: “không gặp, lúc đó mày đi rồi.”

Lại nói tiếp: “Mẹ nó, già rồi mà bước đi như quỷ vậy, chẳng nghe thấy một tiếng động nào!”

Tô Tri Song vừa bước xuống bậc là Chu Tự Hằng đã bắt đầu đánh giá, đám học sinh xung quanh nghe mà kính nể, thầm nghĩ đúng là đại ca của trường có khác, ngay cả phó cục trưởng cũng không sợ.

Bạch Dương trong lòng rất thoải mái, nhẹ vỗ ngực nói: “May quá may quá.”

Cậu ta hình như rất hạnh phúc, còn chấp tay trước ngực cảm tạ trời đất nữa.

“Yên tâm, có thấy thì mày cũng không chết được đâu, có anh ở đây rồi!” Chu Tự Hằng khó chịu đưa tay nói lòng cổ áo lên.

Mẹ kiếp! Nóng muốn chết!

Sớm biết vậy thì đã không nghe lời Chu Xung mặc nhiều áo như thế rồi!

“Vâng ạ.” Bạch Dương gật đầu, vì béo quá nên nhìn như không có cổ vậy.

Cậu ta suy nghĩ một chút rồi dè dặt ghé vào hỏi: “Này đại ca, anh quen cô ấy à?”

“Mới quen.” Chu Tụ Hằng đáp, “Hiệu trưởng cũng giới thiệu rồi còn gì.”

“Phó cục trưởng cục giáo dục thành phố Nam Thành, Tô Tri Song.” Cậu nhẹ nhàng nói, điệu bộ có vẻ giễu cợt.

Bạch Dương lại thấy hơi căng thẳng, cảm thấy sao hôm nay nhiều chuyện đáng sợ ập tới như vậy nhỉ.

“Vậy đại ca, cô ấy là...” Là gì của anh vậy?

Nửa câu sau còn chưa kịp nói thì Chu Tụ Hằng đã ngẩng lên nhìn cậu ta, hơi hột đáp: “Cô ta, sau này sẽ là mẹ của tao.”

Bạch Dương kinh hãi đưa tay che miệng mình, bịt kín cả lỗ mũi luôn, quên mất cả việc hít thở, mười mấy giây sau mới cảm thấy ngột ngạt.

Khuôn mặt bánh bao trắng trẻo của cậu ta đỏ bừng lên, không dám nói thêm một câu nào.

Chu Tụ Hằng không quan tâm, cậu dứt nửa bàn tay vào túi quần, để lộ vết sẹo trên mu bàn tay, lại cúi đầu nhìn xuống chân mình rồi đá văng một hòn đá.

Hòn đá văng đi, lăn một đường đến đứng chân Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cúi đầu nhìn, sau đó quay về sau nháy mắt với Chu Tụ Hằng.

Buổi sinh hoạt đang đến phần các học sinh giới lên phát biểu, Mạnh Bồng Bồng bị thầy chủ nhiệm gọi điròi, cho nên bên cạnh Minh Nguyệt không có ai cả, gió lùa thẳng vào người cô bé.

“Hắt xì!” Minh Nguyệt bỗng nhiên hắt hơi một cái.

cô bé cảm thấy hơi xấu hổ vì có Chu Tụ Hằng ở đây, liến le lười nói xin lỗi.

Lửa giận trong lòng Chu Tụ Hằng lập tức bị dập tắt, đổi lại là một ngọn lửa tà dăng lên.

Mẹ kiếp!

Ý vào cái miệng hồng rồi đi treu chọc cậu, treu xong lại không cho hôn, đúng là đùa bốn lưu manh!

Sinh nhật cậu cũng đã qua được mười ngày rồi, Minh Nguyệt cũng chỉ hôn cậu đúng một hôm đấy thôi.

Ít xiu như vậy, còn chưa cảm nhận đủ mà!

Sau khi Minh Nguyệt hắt hơi, Chu Tụ Hằng thấy sắc mặt của cô bé trắng bệch thì rất đau lòng.

Cậu biết bố mẹ Minh Nguyệt rất yêu thương con gái, không nỡ để cô bé chịu lạnh, giờ mà bị cảm thì phải làm sao bây giờ?

Các học sinh được xếp chỗ đứng giống như lễ chào cờ bình thường, đội ngũ theo thứ tự từ thấp đến cao, Chu Tụ Hằng cao nên đứng cuối hàng.

Cậu rút tay đang dứt trong túi quần ra, vỗ vào người mấy học sinh đứng trước: “Các anh em, nhường đường tí nào.”

Cậu vừa nói một tiếng là cả đồng người phía trước vội vã tránh ra, đồng loạt đứng sang một bên để tạo thành một con đường cho cậu đi.

Chu Tụ Hằng khó có khi nở nụ cười, tay phải cời áo, lên tiếng khen ngợi: “Mấy cậu được đấy.”

Lúc nói cặp lông mày của cậu nhướn cao, nhìn chẳng giống như đang khen người ta gì cả, cộng thêm vết thương đáng sợ trên mu bàn tay nữa, làm cho mấy cậu nam sinh được cậu khen chẳng dám ho he tiếng nào.

Vì được mở đường cho đi nên chỉ hai ba bước là Chu Tụ Hằng đã đứng bên cạnh Minh Nguyệt, thế chỗ cho Mạnh Bồng Bồng, cũng làm luôn vai trò cản gió cho cô bé.

Minh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không nói chuyện, trên người tỏa ra hơi ấm và mùi sữa tươi thơm ngọt.

thật ấm áp...

cô bé không tự chủ được mà mỉm cười.

Chu Tụ Hằng hơi liếc mắt nhìn, thấy một phần cổ trắng nõn của Minh Nguyệt lộ ra, chiếc mũ len trắng thêu một quả bông bị gió thổi mà khê lắc lư.

Cố gắng kìm chế suy nghĩ muốn trêu chọc Minh Nguyệt, Chu Tự Hằng đứng ngấm đàng về thỏa mãn của cô bé, vui vẻ mỉm cười theo.

“Chu Tự Hằng, sao em lại đứng ở đây?!” Thầy Thành nhíu mày quát.

Chu Tự Hằng vóc dáng cao to, đứng cuối hàng cũng đã nổi bật lắm rồi, hôm nay còn lên trên đứng, lại càng giống như hạc giữa bầy gà, rêu rao càn rỡ với bộ đồ đen.

“Báo cáo...” Cậu giơ tay lên, cổ tình kéo dài giọng.

Minh Nguyệt lo lắng thay cậu, âm thầm dùng mũi chân đá nhẹ vào giày cậu một cái.

Chu Tự Hằng mỉm cười, cũng nhẹ nhàng đá giày cô bé, nghiêm trang nói láo: “Em muốn đứng gần hơn để lắng nghe thật kĩ những kinh nghiệm mà các bạn truyền lại, cố gắng đạt được thành tích cao trong kì thi cuối kỳ ạ.”

Thầy Thành nửa tin nửa ngờ, trong hàng ngũ thì vang lên những tiếng cười chế giễu.

một học sinh hư chẳng bao giờ quan tâm đến việc học mà lại muốn nghe người ta truyền đạt kinh nghiệm ư?

Minh Nguyệt phụng phịu hờn dỗi, giơ chân đá văng hòn đá nhỏ ra xa.

Chu Tự Hằng mắt còn không thèm chớp, nói tiếp: “Điểm thi cuối kì ảnh hưởng trực tiếp đến số tiền trong bao lì xì của em năm nay đấy thầy.”

Giọng điệu của cậu rất thành khẩn, hai mắt lại sáng rực, thầy Thành nghe xong liền để cho cậu đứng đấy.

thật ra thì thầy Thành rất thích cậu học sinh Chu Tự Hằng này, rất thông minh, từ khi vào học đến nay cậu bé này không hề hư hỏng như lời các học sinh đồn đại, đạo gần đây còn không ngủ trong lớp nữa, mặc dù tâm hồn hay treo ngược cành cây nhưng cũng chẳng làm chuyện gì ảnh hưởng đến tiết giảng.

Theo kinh nghiệm đã tích lũy được qua nhiều năm giảng dạy, thầy Thành biết là Chu Tự Hằng có vấn đề riêng gì đó, nhưng cụ thể thì không nói ra được.

Ngay lúc thầy chủ nhiệm xoay người đi, Chu Tự Hằng cúi đầu cực nhanh, nhỏ giọng nói với Minh Nguyệt: “Em ngoan nào, tan học anh sẽ mua trà sữa nóng cho em.”

Hơi thở của cậu phả vào tai Minh Nguyệt, trong lòng cô bé chợt cảm thấy rất ngọt ngào.

Minh Nguyệt không lên tiếng, chỉ cúi đầu.

cô bé rất sợ lạnh, mùa đông phải mặc hai lớp quần và áo bông thật dày, nhưng bên trong bộ đồng phục học sinh thì lại mặc hơi ít.

Chu Tự Hằng khề cử động cơ thể, toàn thân bao trùm che chắn cho cô bé.

một giây sau, bàn tay trắng nõn bé nhỏ ẩn sau ống tay áo đồng phục khề kéo vạt áo cậu, chỉ một cử chỉ nhỏ như vậy thôi cũng đủ làm tim cậu đập thình thịch như trống rồi.

“Em rất ngoan mà.” cô bé nói.

Cho nên anh phải mua trà sữa nóng cho em!

Giọng nói nhỏ như ruồi kêu, phụng phịu làm nũng với Chu Tự Hằng.

Chu Tự Hằng không thể nhịn được, đưa tay ngất nhẹ quả bông tròn trên mũi Minh Nguyệt.

Thứ ở trên người em ấy sao cũng mềm như vậy chứ!

*

Buổi sinh hoạt kết thúc, thầy Thành cũng tuyên bố tan học, cả đám học sinh lập tức vui sướng chạy về nhà như ong vỡ tổ.

“Mấy cái đứa này!” Thầy Thành lắc đầu cười, sau đó cũng ra về cùng các đồng nghiệp.

Minh Nguyệt còn để sách vở ở trên lớp, cô bé nói với Chu Tự Hằng một tiếng rồi cùng Mạnh Bông Bông đi lên lớp thu dọn đồ đạc.

Còn lại một mình Chu Tự Hằng đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Tri Song đang ngồi trên xe, hai người nhìn nhau, Chu Tự Hằng hơi hột nhếch môi cười châm biếm, dùng khẩu hình miệng nói: “Con chào mẹ.”

Tô Tri Song không hề bận tâm, tài xế mau chóng lái xe rời khỏi trường Nhất Trung.

Được lắm!

Tô Tri Song!

Bạch Dương như đang được xem kịch hay, cậu ta nuốt nước miếng, thán phục nói: “Đại ca, anh làm vậy... không sợ... không sợ sau này sẽ bị cô ấy chinh à?”

“Sợ cái quái gì?!!” Chu Tự Hằng nói.

nói xong lại vỗ vai Bạch Dương, cười nói: “không phải còn có mày đấy sao?”

“Có em thì sao ạ?” Bạch Dương ngập ngừng đáp.

“Tao vẫn chưa đủ tuổi vị thành niên, nếu sau này bà mẹ kia dám ngược đãi tao thì mày chỉ cần nói với bố mày một tiếng là được, để ông ấy áp giải chiến hữu của mình về đồn luôn!” Chu Tự Hằng nghiêng răng, vẻ mặt có phần tàn ác, “Đến lúc đó để xem cô ta còn dám làm gì không!”

Bạch Dương nghe mà tròn tròn mắt.

Chu Tự Hằng đưa mu bàn tay chống lên môi, dựa vào lan can chờ Minh Nguyệt, hậm hừ nói: “Hôm nay quá đen, đi đánh nhau lại bị cô ta bắt gặp, tốt nhất là cô ta đừng có mà nói năng linh tinh gì với người ngoài, không thì... Hừ!”

không hổ danh là đại ca!

Bạch Dương xun xoe lại gần, nói: “sẽ không đâu sẽ không đâu! Đại ca, anh em mình đi đánh bi-a đi!”

Chuyển chủ đề nhanh thật, cũng may là Chu Tự Hằng chỉ hơi sững sờ một chút.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên lớp ở tầng trên, thấy Minh Nguyệt đang ở hành lang vẫy tay với mình, miệng cười vui vẻ, hai má lúm đồng tiền tròn căng.

Đúng là tâm ý tương thông mà.

Chu Tự Hằng vừa nghĩ đến câu này thì liền mỉm cười vui vẻ.

Cậu đẩy mắt Bạch Dương ra, tiện đà lấy hai cái vé xem phim trong túi quần, nói: “Hôm nay anh có hẹn với chị dâu mày rồi!” Cậu kiêu ngạo giương cằm lên, “Là lần hẹn hò đầu tiên đấy biết chưa? Nào có thời gian rảnh mà đi với mày!”

Bạch Dương gờ tay muốn lấy hai cái vé xem phim

Chu Tự Hằng cầm chặt như bảo bối, không cho cậu ta đụng vào, chỉ quơ quơ trước mặt cậu ta.

Ghé đôi, phim nước ngoài.

Tên phim là “Hai đứa trẻ vô tư”.

Bạch Dương chep miệng, cảm thấy đại ca nhà mình cũng am hiểu chuyện tình cảm ra phết!

Nhưng suy nghĩ một lát, cậu ta lại hỏi: “Này đại ca, không phải còn thiếu một đóa hoa hồng sao?”

Ghé đôi, phim nước ngoài, cùng một đóa hoa hồng đỏ, còn nội dung phim thì quan tâm làm cái quái gì!

Chu Tự Hằng nghe xong thì chỉ cười nói: “Hoa đang tới rồi kìa.”

Mặt trời đã ngả về tây, Minh Nguyệt mỉm cười đi về phía cậu.

“Còn cần hoa hồng làm gì nữa chứ!” Chu Tự Hằng huyýt sáo một cái, nói.

Vì trong lòng cậu, Minh Nguyệt chính là một đóa hoa hồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46

Chu Tự Hằng huyýt sáo một cái, để cho Minh Nguyệt đứng lúc vừa đi xuống lầu nghe thấy.

cô bé nghiêng đầu nhìn Chu Tự Hằng, gương mặt xinh xắn với hai má lúm đồng tiền nhỏ, cùng với cục len tròn đáng yêu trên đầu, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, bàn tay giờ lên vẫy vẫy với cậu.

Mẹ kiếp!

Đúng là...

Chu Tự Hằng không nghĩ ra từ gì để hình dung, cậu đẩy Bạch Dương đứng ra xa một chút, từ trên lan can nhảy xuống, đứng thẳng người gọi: “Hoa hồng nhỏ mau tới đây nào.”

Cậu vẫn còn chưa hoàn hồn được, nên liền thuận miệng gọi Minh Nguyệt là “Hoa hồng nhỏ”.

Minh Nguyệt đứng im tại chỗ, sững sốt hồi lâu.

cô bé cắn môi suy nghĩ, tay lại đưa lên đầu sờ sờ, sờ một lúc lại nhìn xung quanh một lượt, sau đó chớp mắt với Chu Tự Hằng.

“Đề anh tự tới vậy!” Chu Tự Hằng dờ khóc dờ cười, bước nhanh đến giúp cô bé chỉnh lại cái mũ bị lệch.

“Đừng có nói với anh là em thật sự tưởng trên đầu mình mọc hoa hồng đấy nhé?” Cậu cúi đầu nói, thuận tay cầm cặp sách cho cô bé.

Minh Nguyệt không trả lời.

Chu Tự Hằng trêu chọc kéo cái mũ len của cô bé, bao kín hai tai cô bé lại, Minh Nguyệt lập tức giải cứu cho hai cái tai, đỏ mặt đáp: “Vâng ạ.”

Lại còn “Vâng ạ” nữa?

“Sao em lại đáng yêu như vậy chứ!” Chu Tự Hằng buồn cười nói.

Lúc này trường học đã vắng tanh rồi, các học sinh gần như đã ra về hết.

Chu Tự Hằng rất muốn bóp chặt hai cái má của Minh Nguyệt, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ ngắt nhẹ cục len tròn trên mũ cô bé.

“Cẩn thận không bị người ta nhìn thấy đấy.” Minh Nguyệt tránh né, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Làm gì có ai.” Chu Tự Hằng giờ mấy ngón tay ra, “anh bảo đảm, đến cả dê béo nó cũng đi rồi.”

Cậu hất hất cằm ra hiệu, Bạch Dương bị bỏ rơi, ừ ừ đi ra cổng trường, trên người tràn ngập oán khí.

Chu Tự Hằng không hề có một chút áy náy khi đã trọng sắc khinh bạn, cậu lấy hai cái vé xem phim trong túi ra, nâng niu như châu báu đưa đến trước mặt Minh Nguyệt.

“Bọn mình đi xem phim đi! Nhân lúc hôm nay không có giờ tự học buổi tối.” Cậu cực kỳ mong đợi nói.

Chu Tự Hằng mặc áo lông đen, trên bả vai treo lông lèo cái cặp sách màu trắng của Minh Nguyệt, dường như nó đang dụ dỗ cô bé tối nay hãy trở về nhà đi.

Chu Tự Hằng hai mắt sáng rực nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nắm chặt tay, không dám nhận lấy tấm vé.

cô bé chưa từng nói dối, nghĩ đến việc lúc về nhà phải nói dối bố mẹ, cô bé thật sự không muốn chút nào.

“Đây là lần hẹn hò đầu tiên của bọn mình đấy!” Chu Tự Hằng đã lên kế hoạch từ lâu, cố tình chọn phim tình cảm, tên phim còn là “Hai đứa trẻ vô tư” nữa.

Chu Tự Hằng chống cằm lên vai Minh Nguyệt cọ cọ, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai trắng nõn của cô bé: “Xin em đấy ~”

Minh Nguyệt mềm nhũn cả người, không có sức để đẩy cậu ra.

Hơi liếc mắt một cái là cô bé đã nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của Chu Tự Hằng, cái mặt đẹp trai lúc này nhìn ngây thơ như trẻ con vậy.

Chu Tự Hằng đã bao giờ cầu xin ai chưa?

Ngay cả với Chu Xung cậu cũng chưa bao giờ chịu cúi đầu nữa là...

Trong lòng Minh Nguyệt bây giờ hơi có chiều hướng nghiêng về phía Chu Tự Hằng rồi.

Chu Tụ Hằng đảo mắt nhìn thì nhận thấy sự do dự của Minh Nguyệt, liền nhếch môi cười gian.

“Hử? Có được không? Hoa hồng nhỏ, Tiểu Nguyệt Lương, tiểu tổ tông của anh...” Lần này cậu được đà làm tới, môi còn khẽ chạm vào tai cô bé.

Mẹ kiếp!

Chỗ này cũng mềm!

Sao chỗ nào cũng mềm thế chứ!

Hai người đang đứng dưới gốc cây đại thụ, thấp thoáng có thể che chắn được.

Minh Nguyệt cảm thấy vành tai nóng rát cả lên, nói: “anh đứng thẳng người dậy trước đã.” Rồi đẩy ngực Chu Tụ Hằng ra, giọng nói yếu ớt không có chút khí thế gì cả.

Nhưng Chu Tụ Hằng nghe xong cũng thấy hơi sợ, sợ Minh Nguyệt sẽ giận vì cậu hôn tai cô bé, cho nên không dám dựa vào cô bé nữa, lập tức đứng thẳng người dậy, mắt nhìn xuống mũi chân.

Từ từ cất hai tấm vé xem phim vào trong túi.

một giây sau, Minh Nguyệt cũng cho tay mình vào túi áo Chu Tụ Hằng, nắm chặt lấy tay cậu.

Chu Tụ Hằng cũng nắm lại, cảm thấy tay Minh Nguyệt hơi lạnh, cho nên lại nắm chặt hơn chút nữa, như muốn truyền hơi ấm từ mình đến cho cô bé.

“Em muốn... một cốc trà sữa nóng” cô bé ngoan ngoãn nói.

“Được!” Chu Tụ Hằng vui muốn điên lên luôn, “Em muốn uống một trăm một ngàn cốc anh cũng mua cho em!”

*

Nam Thành phố xá phồn hoa, quảng trường trung tâm đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, đây là khu phố mới mở rộng ở Nam Thành, được thiết kế theo kiểu hiện đại chứ không cổ kính như bên bờ sông Tần Hoài.

Nơi này cũng thuộc sở hữu của Thịnh Quang, công ty bất động sản số một ở Nam Thành.

Chu Tụ Hằng đã quen cửa quen nẻo ở đây rồi, cậu đến chỗ cạnh rạp chiếu phim, bảo Minh Nguyệt đứng chờ, còn mình thì đi mua trà sữa nóng cho cô bé.

“Em ở đây chờ nhé, đừng có mà chạy lung tung.” Chu Tụ Hằng coi Minh Nguyệt như châu báu của mình, có chút chuyện nhỏ cũng phải dặn đi dặn lại.

Minh Nguyệt gật đầu vâng lời, nhưng lúc Chu Tụ Hằng đi mua trà sữa về thì lại không thấy cô bé đâu cả.

Chu Tụ Hằng đứng đợi một lúc, trong lòng hoảng loạn, lấy di động ra gọi cho cô bé.

Còn chưa kịp bấm số thì Minh Nguyệt đã chạy ra từ chỗ khúc quanh.

Chiếc mũ len hơi nghiêng lệch, hai tay cô bé ôm lấy đầu, chậm chạp chạy tới.

“Em chạy đi đâu vậy hả?” Chu Tụ Hằng nhướn mày, chỉnh lại mũ giúp cô bé.

Cậu hơi tức giận, đôi môi mỏng mím chặt lại.

Minh Nguyệt lấy lòng nói: “Chu Chu, anh đừng giận mà...”

Đừng giận?! Sao có thể không giận được cơ chứ!!

Chu Tụ Hằng bộc phát tính cách nóng nảy của mình, trừng mắt nói: “đã dặn em là không được chạy lung tung rồi, sao em không chịu nghe hả! một mình em, lại còn là con gái nữa, có rất nhiều người muốn bắt nạt đấy biết không, em không xem tin tức dạo trước nói có rất nhiều nữ sinh bị lừa bán sao?!”

“Em sẽ không bị như thế đâu.” Minh Nguyệt buồn bã đáp.

Chu Tụ Hằng nhìn cô bé cắn môi, đôi môi đẹp như hoa hải đường, trong lòng thoáng chốc dịu lại: “Em xinh đẹp như thế, người ta không lừa em thì lừa ai?” Minh Nguyệt dù là trong lúc căng thẳng như vậy nhưng vẫn không nhịn được mà mỉm cười, lại sợ bị Chu Tụ Hằng nhìn thấy nên phải cúi đầu giấu đi.

Ánh nắng ấm áp màu cam chiếu vào cái cổ thon dài nhắn nhui của Minh Nguyệt, có lẽ là do ảo giác của Chu Tụ Hằng, cậu cảm thấy nơi đó bỗng phát ra một vầng sáng, những sợi lông tơ khẽ bay bay, làm cậu nghĩ thấy một mùi hương rất thơm.

“Nếu em mà bị bắt cóc rồi thì con mẹ anh biết phải tìm ai làm vợ đây?”

Cậu không thể nào nguôi giận được.

Minh Nguyệt không kìm nổi nữa mà cười ra tiếng, đưa bàn tay đang để sau đầu ra phía trước.

Là một bông hoa hồng nở rộ, sắc đỏ rực rỡ và mỹ lệ.

Chu Tự Hằng thoáng kinh ngạc.

“anh đừng giận nữa.” Minh Nguyệt chớp chớp mắt nhìn cậu, lông mi giống như hai cái quạt nhỏ, “Vợ của anh không đi mất được đâu.”

cô bé kéo một tay Chu Tự Hằng, đặt đóa hồng vào trong tay cậu.

“Em tặng chính mình cho anh này.” cô bé nói.

Chu Tự Hằng ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt, mọi suy nghĩ dường như bị rút sạch hết, hồi lâu sau mới nhớ ra là hôm nay cậu có gọi Minh Nguyệt là...

“Hoa hồng nhỏ.”

*

Hai đứa trẻ vô tư là một bộ phim điện ảnh của Pháp, các rạp chiếu phim lớn thì không quảng bá, nhưng các rạp quy mô nhỏ thì lại lên làm trái quy định để chiếu.

Trong phòng chiếu ánh đèn mờ mờ, không ít các cặp đôi trẻ nắm tay dựa sát vào nhau, nhưng tuổi nhỏ như Minh Nguyệt và Chu Tự Hằng thì không có, gần như là rất hiếm thấy.

Nhất là Minh Nguyệt lúc này còn đang mặc đồng phục học sinh, mặt non choẹt như có thể bấm ra nước vậy.

Từ lúc kiểm vé cho đến lúc ngồi vào ghế, Minh Nguyệt đã bị vô số ánh mắt dõi theo, cô bé da mặt mỏng, chỉ biết cúi đầu đi theo sau Chu Tự Hằng, cái miệng nhỏ thì hút trà sữa.

Trà sữa lan tỏa trong miệng với hương táo đỏ ngọt lịm, khiến cho toàn thân cô bé trở nên ấm áp.

Minh Nguyệt thỏa mãn híp mắt, tựa như một con mèo nhỏ vậy.

“Ngon đến vậy cơ à ~” Chu Tự Hằng nghiêng đầu ghé sát lại nói.

Ghế couple không bị ngăn cách nên cánh tay Chu Tự Hằng duỗi dài ra vắt ngang lưng ghế, nhìn như đang ôm Minh Nguyệt vậy.

Đuôi tóc mềm mại đen nhánh của Minh Nguyệt rơi vào mu bàn tay cậu.

Hơi ngưa ngưa.

Vết thương trên mu bàn tay Chu Tự Hằng vẫn chưa lành hẳn, chỗ da non bị tóc cọ vào làm cậu bỗng thấy hơi kích động.

Thế là cậu lại dòi tay xuống dưới một chút.

nhẹ nhàng, chậm rãi ôm lấy vai Minh Nguyệt.

Dù cách mấy lớp áo trong đó có cả áo bông, thế nhưng Chu Tự Hằng vẫn có thể cảm nhận được sự mãnh mai của Minh Nguyệt, cùng nhiệt độ cực nóng toát ra, nhanh chóng truyền khắp toàn thân cậu.

Tay của Chu Tự Hằng cứng đơ lại, không dám làm thêm bất kì một hành động nhỏ nào nữa.

Cậu liếc trộm Minh Nguyệt một cái, hình như cô bé không phát hiện ra, ánh đèn lúc sáng lúc tối tình tế miêu tả ngũ quan xinh xắn của cô bé.

Minh Nguyệt nào có chuyện không phát hiện ra chứ!

cô bé hoàn toàn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ tay Chu Tự Hằng. Hoa hồng được cậu để cạnh thành ghế, mùi hương hoa thắm kín hòa cùng mùi trà sữa thơm ngọt, khiến cho Minh Nguyệt không còn tâm trí đâu mà xem phim nữa.

cô bé hút mạnh mấy ngụm trà sữa, muốn mượn nó để làm giảm đi cảm giác khô đắng ở miệng, nhưng trà sữa ấm chẳng những không dập được lửa mà còn có xu hướng làm cảm xúc trong người mạnh mẽ thêm.

Trà sữa đã bị cô bé hút sạch, phát ra tiếng kêu rột rột.

Minh Nguyệt không kịp phản ứng, vừa hút hai cái thì nghe thấy cái tiếng kia, thậm chí nó còn át cả tiếng phim nữa.

cô bé miệng vẫn cắn ống hút, không dám động đậy, con người vài giây sau mới dám chuyển động.

Mắt mặt quá đi...

Tiếng cười của Chu Tự Hằng bỗng vang lên bên tai cô bé, nghe rất là đáng ghét.

Cậu cầm lấy cái cốc không từ tay Minh Nguyệt, cánh tay dài duỗi ra ôm gọn cô bé vào lòng.

“Nếu em ngoan thì anh sẽ lại mua cho em nữa.” Cậu nhẹ nhàng giữ đầu cô bé, từ từ ấn xuống để cô bé tựa đầu vào vai mình.

Hồn phách Minh Nguyệt như bay đi đâu mất rồi, một lúc lâu sau mới bị tiếng tim đập như trống của cậu gọi trở về.

“Vâng ạ.” Minh Nguyệt đáng yêu đáp.

cô bé không hề phản kháng, một chút cũng không, cứ như vậy dịu ngoan vâng lời tựa vào vai cậu. Minh Nguyệt rất gầy, Chu Tự Hằng ôm mà cánh tay dài vẫn còn thừa rất nhiều chỗ trống.

Nhưng trong lòng cậu thì lại tràn đầy sự ấm áp.

Chu Tự Hằng cúi đầu, nhìn đôi môi hồng của Minh Nguyệt, xuống thêm chút nữa là phần xương quai xanh.

Trong rạp chiếu phim bật điều hòa nên hơi nóng, Minh Nguyệt kéo khóa áo đồng phục, cổ áo vì động tác của cô bé mà từ từ trượt xuống.

Trắng quá...

Chu Tự Hằng nuốt nước miếng, không dám nhìn xương quai xanh của Minh Nguyệt, cũng không dám nhìn môi của cô bé luôn.

Cậu nhanh chóng dời tầm mắt, chăm chú xem phim.

Nhưng mà xem không vào.

Tâm tư trống rỗng rồi, không biết đã bay về phương nào.

Đến lúc cậu bình tĩnh xem thì bộ phim đã dần đi đến hồi kết, nam nữ chính lúc này đang hôn nhau.

Chu Tự Hằng lại không nhìn được mà cúi đầu nhìn môi Minh Nguyệt, đôi môi căng mọng như đang gọi mời cậu.

Ánh sáng từ màn hình chiếu lên gương mặt cô bé, đôi mắt cô bé buông xuống như đang suy nghĩ điều gì, cặp lông mi như cánh bướm khẽ lay động.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Chu Tự Hằng gấp gáp tìm chủ đề nói chuyện để không chế bản thân không được nghĩ đến môi Minh Nguyệt nữa.

Minh Nguyệt giương mắt nhìn cậu, không đáp.

Lại cúi đầu, lấy di động ra.

một lúc sau, di động của Chu Tự Hằng rung lên.

Mở ra, là tin nhắn của Minh Nguyệt.

“Em đang nghĩ, lúc nào thì anh mới hôn em.”

Chu Tự Hằng đặt ngay di động xuống, ôm mặt Minh Nguyệt nói: “Lúc này.”

Bạn đang đọc truyện *Điều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 47

Chu Tự Hằng nhẹ nắm lấy cằm Minh Nguyệt, để cô bé ngẩng đầu lên.

Di động của cậu và cốc trà sữa đã hết cùng bị rơi xuống đất, phát ra tiếng động mạnh.

Nhưng lúc này, không có người nào quan tâm.

Trong phạm vi tầm nhìn của cậu chỉ có duy nhất đôi môi đỏ mọng của Minh Nguyệt, trong ánh sáng mờ tối, đôi môi ấy vô cùng đẹp và quyến rũ.

Mẹ kiếp!

Thèm chết đi được!

Hơi thở của Chu Tự Hằng trở nên nặng nề, mạnh mẽ cúi đầu hôn lên môi Minh Nguyệt.

Vẫn còn một chút hương vị trà sữa đọng lại trên môi cô bé, ngọt ngào và mềm mại.

Cậu dùng lực mút mấy cái, răng cắn nhẹ vào môi dưới Minh Nguyệt.

Lúc này đây cậu bộc lộ hết bản năng săn mồi của mình, một tay lướt từ trên mặt Minh Nguyệt xuống, ôm chặt lấy eo cô bé.

Lớp da cừu được nguy trang bên ngoài đã bị lột ra, hiện giờ Chu Tự Hằng chẳng khác nào một con dã thú đang cực kì đói bụng.

Dường như muốn cắn nuốt môi Minh Nguyệt vào bụng luôn vậy.

“không ăn được đâu...” Minh Nguyệt yếu ớt giãy dụa, đáng thương cầu xin.

một tay cô bé nắm chặt áo khoác Chu Tự Hằng, một tay cầm di động, các đầu ngón tay trắng nõn, móng tay hồng hào.

Minh Nguyệt nhắm chặt hai mắt, cô bé vừa thấy sợ lại vừa thấy kích động, cảm xúc kì diệu bao phủ toàn thân.

Tê tê đại đại.

không ăn được đâu?

Chu Tự Hằng đang nhẹ cắn hai cái vào môi cô bé thì lại bị câu nói kia chọc cười.

“anh làm sao mà bỏ được em đây...” Giọng nói trầm khàn, tiếng thở dốc nặng nề, “cô bé ngốc.”

Chu Tự Hằng vẫn dán chặt môi Minh Nguyệt, cảm hai tay cô bé vòng qua eo mình.

Đầu lưỡi Chu Tự Hằng khẽ quét qua môi Minh Nguyệt như một sợi lông vũ, cực kì kiên nhẫn và dịu dàng, sợ không cẩn thận sẽ làm cô bé đau.

Cậu mở nhẹ một cái rồi tách ra, nhìn vào đôi môi đang mím chặt của Minh Nguyệt.

“Cho anh nếm thử vị trà sữa đi, Tiểu Nguyệt Lượng, mở miệng ra nào.” Giọng của cậu đã trở nên khàn đục, nhưng vẫn rất dễ nghe.

Minh Nguyệt giống như bị đầu độc, hoàn toàn mất đi tâm trí, mơ mơ màng màng làm theo.

Đối với chuyện tình cảm, Chu Tự Hằng không thông thạo lắm, thậm chí có thể coi là một trải nghiệm mới lạ, tất cả đều là bản năng.

Cậu đã thấy điều này trong giấc mơ rất nhiều lần rồi, cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Nụ hôn này vô cùng triền miên, khiến cho đầu óc Minh Nguyệt trở nên hỗn loạn, trong lòng vừa vui vừa ngọt ngào.

cô bé hoàn toàn bị chìm đắm rồi.

Giống như bị nghiện vậy.

Chu Tự Hằng không sợ làm phiền đến người khác, cùng Minh Nguyệt môi kề môi, lưỡi cuốn lấy, cọ sát lẫn nhau.

Minh Nguyệt vòng tay ôm lấy cái eo gầy của Chu Tự Hằng, hơi siết chặt một chút.

“Đừng sợ loạn.” Cậu mơ hồ nói, nhưng cũng không ngăn cản Minh Nguyệt, chỉ chăm chăm ngậm mút môi cô bé không ngừng.

Bộ phim đã kết thúc, ca khúc cuối phim vang lên cùng với ánh đèn trong rạp được bật sáng, một bài hát nhạc Pháp lãng mạn, cho dù nghe không hiểu nhưng Minh Nguyệt cũng xấu hổ đỏ cả mặt.

cô bé đẩy Chu Tự Hằng ra: “Người ta nhìn thấy đấy.”

“Nhìn thì cũng không cấm được bọn mình.” Cậu vẫn chưa chịu thôi, da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Cũng có ba đôi đang hôn nhau, nhưng khác biệt là bọn họ đều đã đủ tuổi vị thành niên rồi.

Minh Nguyệt cảm thấy may mắn vì hai đứa đang ngồi ghế couple nên khá kín đáo.

Trong lòng cô bé hơi xấu hổ, thầm nghĩ thật có lỗi với bộ đồng phục học sinh trường Nhất Trung Nam Thành đang mặc trên người, nhưng lực hấp dẫn của Chu Tự Hằng quá đối mạnh mẽ, khiến cho cô bé không giữ vững được phòng tuyến.

Sau khi bài nhạc cuối phim kết thúc, Chu Tự Hằng mới buông Minh Nguyệt ra.

Minh Nguyệt mơ màng mở mắt, đôi mắt ngập nước mờ sương, nhìn vô cùng quyến rũ.

một tay Chu Tự Hằng vẫn đang ôm Minh Nguyệt, tay kia thì không kim lòng được mà mon trớn đôi môi hơi sưng đỏ của cô bé.

“Ngọt quá.” Cậu ghé vào tai Minh Nguyệt nói, “Lại còn mềm nữa.”

Nơi nào cũng mềm, mũi mềm, tay mềm, miệng cũng mềm.

Chu Tự Hằng vô cùng thỏa mãn cười ra tiếng.

Cậu thẳng thắn nói ra cảm nhận của mình như vậy, Minh Nguyệt nghĩ mình cũng nên đáp lại một câu.

Cho nên cô bé gật đầu, nghiêm túc nói: “anh cũng rất mềm.”

Ánh mắt Chu Tự Hằng lóe lên một cái, nhìn chăm chăm Minh Nguyệt.

Tay cô bé vẫn đang vòng quanh hông cậu, lúc hôn cái tay rất không ngoan, cứ nhích tới nhích lui, đúng là giày vò người ta mà!

Chu Tự Hằng nheo mắt, nói: “anh cứng rồi đấy nhé ~” Cậu lại cúi xuống cắn lên môi rồi véo má cô bé, “Tiểu Nguyệt Lượng, em đừng có mà hư nghe chưa.”

*

Màn hình đã tắt, Chu Tự Hằng nhặt cái di động bị rơi dưới đất lên, cầm lấy bông hoa hồng ở cạnh thành ghế.

Màu của đóa hoa cũng hồng giống như mặt Minh Nguyệt lúc này vậy.

cô bé đứng một bên, đầu cúi thấp, quả cầu len trên mũi lắc tới lắc lui, tay chậm chậm kéo khóa áo khoác đồng phục lên.

Còn biết xấu hổ cơ à?!

Xấu hổ sao còn gửi tin nhắn trên chộc cậu làm gì?

Chu Tự Hằng tặc lưỡi một cái, nhếch môi, cúi đầu hít hà mùi hoa.

Minh Nguyệt thì đứng bất động như người gỗ, Chu Tự Hằng nghiêm mặt tiến lại gần, đưa tay ra trước mặt cô bé: “đi thôi, nắm lấy tay anh không lại lạc mất.”

Minh Nguyệt giật bắn lên như một chú thỏ con đang sợ hãi, hai tay xoắn lại với nhau.

một lát sau, cô bé chậm chạp đi ra sau lưng Chu Tự Hằng, nắm lấy vạt áo cậu.

“đi thôi...” cô bé lí nhí nói, suốt quá trình còn chẳng ngẩng lên nhìn Chu Tự Hằng một cái.

Cậu có phần bối rối, tay đưa lên vò đầu.

Cậu...Lỡ nói mấy câu người lớn rồi, không biết là...Minh Nguyệt nghe có hiểu không nhỉ...

Chu Tự Hằng suy nghĩ một lát rồi quay đầu liếc nhìn cô bé.

Mấy chuyện như “Cứng lên rồi” hay “Làm chuyện hư” cậu thường nghe thấy người ta nói trong bar, không hiểu sao vừa rồi lại lỡ mồm thốt ra như thế nữa.

Minh Nguyệt kéo áo cậu thúc giục: “đi thôi.”

Chu Tự Hằng thu hồi tầm mắt.

Nghe không hiểu là tốt rồi.

Cậu sợ Minh Nguyệt sẽ nghĩ là cậu không nghiêm túc, nghĩ cậu quá tùy tiện, quá táo bạo, rồi...rồi không muốn...làm vợ của cậu nữa.

Bởi vì quá để ý đến người đó, nên tình yêu cũng phải được khắc chế, đó là đóa hoa hồng mà cậu đã tỉ mỉ che chở nuôi lớn, là vàng trắng sáng in đậm trong lòng cậu, cho nên tuyệt đối không thể tùy tiện qua loa.

Lối đi ra rạp có hơi hẹp, mà người lại đông. Chu Tự Hằng đi đằng trước, sau lưng Tiểu Nguyệt Lộng nắm chặt áo cậu đi theo.

cô bé còn không nhìn đường, chỉ nhìn chăm chăm cái áo lông của Chu Tự Hằng, cứ thế theo sát đằng sau.

Đó là sự tín nhiệm tuyệt đối, như thể có cậu cũng như có cả thế giới, không còn điều gì phải lo lắng cả.

Chu Tự Hằng lắc đầu.

Sao em ấy lại có thể...

Có thể dễ dàng lay động trái tim cậu đến thế?

*

Nam Thành đã chìm trong màn đêm, trên trời trăng rất sáng, phổ xá lên đèn khiến cho không khí bớt âm đạm.

Trời lạnh nên các quán trà sữa nóng rất đông khách.

Chu Tự Hằng và cái đuôi nhỏ theo sau đang đứng xếp hàng mua.

Cái đuôi nhỏ của cậu ngửi thấy mùi trà sữa thơm, cái mũi nhỏ héch lên, hai mắt cũng sáng rực, vui lắm nhưng vẫn còn giả bộ hỏi: “Lại mua trà sữa nữa à?”

rõ ràng thích muốn chết mà còn cố tỏ ra bình tĩnh, Chu Tự Hằng cúi đầu cười, nắm lấy quả cầu len trên mũ cô bé.

“Ừ, vì em ngoan nên anh thưởng thêm cho em một cốc.” Giọng điệu như đang dỗ trẻ con vậy.

Minh Nguyệt vui lắm.

một giây sau, Chu Tự Hằng lại giữ chặt bả vai cô bé, cúi xuống mở một cái lên đôi môi vẫn còn hơi sưng đỏ, nói: “Nhất là lúc này lại càng phải ngoan một chút.”

Tròng mắt đen của cậu sáng rực, tuy bộ đồ trên người mang sắc thái đơn giản, nhưng nụ cười ranh ma đáng ghét kia lại khiến cho toàn thân cậu trở nên tươi đẹp nhiều màu sắc, tựa như một bức tranh được tô đậm mực vậy.

Chu Tự Hằng rất đẹp trai, ánh mắt của mọi người xung quanh không hện mà cùng nhìn về phía cậu.

Minh Nguyệt chợt nhớ lại bộ phim mới xem, hai nhân vật chính cũng là thanh mai trúc mã, nhưng vì không có can đảm tiến tới nên đã bỏ lỡ nhau.

Minh Nguyệt không muốn phạm phải sai lầm như thế.

Thấy cô bé thất thần, Chu Tự Hằng càng tự đắc hơn, nháy mắt huýt sáo với cô bé một cái.

Minh Nguyệt bị trêu chọc mà bật cười, cắn một cái lên môi cậu nói: “Vâng ạ.”

Miệng cô bé nhỏ xiu, hàm răng cũng nhỏ, cắn không có tí sức nào.

Nhưng Chu Tự Hằng vẫn làm bộ như đau lắm, che mũi đáng thương nói: “Ai ui ai ui! Đau quá, mau thôi cho anh đi.”

“anh bớt diễn đi.” Minh Nguyệt tóm lấy tóc Chu Tự Hằng, “Tiến lên đi kìa, đến lượt mình rồi đó.”

Chu Tự Hằng đang có tâm trạng tốt, nên lúc xoay người lại phía cửa hàng, trên mặt cậu vẫn hiện rõ sự vui vẻ.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy cậu thì đỏ bừng mặt, nhiệt tình giới thiệu: “Xin chào, cửa hàng chúng tôi có trà sữa vị lúa mạch, ô mai, xoài...Bạn xem...”

Chu Tự Hằng không đợi cô gái giới thiệu xong thì đã đưa tiền ra nói: “một cốc trà sữa táo đỏ nóng.”

“Vâng, vị táo đỏ cũng là vị rất được yêu thích của cửa hàng! Bạn đã từng thử qua rồi đúng không ạ?” Nhân viên nói.

đã từng thử qua rồi đúng không?

Chu Tự Hằng thích thú cười, nhướn mày liếc Minh Nguyệt một cái.

Minh Nguyệt trợn mắt lườm cậu, môi mím lại, cặp má lúm hơi chìm xuống.

“Đúng vậy, đã thử qua rồi, mới đây thôi.” Cậu rũ mắt xuống, không biết là đang nói với ai, “Rất ngọt.”

Minh Nguyệt xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống lòng đất cho xong.

*

Về đến nhà đã là chín rưỡi tối, cũng là thời gian bình thường khi kết thúc giờ tự học buổi tối.

Giang Song Lý nấu trà gừng đường đỏ cho con gái, vừa hay đúng lúc có thể uống được.

“Hôm nay con có bị đau bụng không?” cô hỏi.

Minh Nguyệt không thể từ chối lòng tốt của mẹ, cô bé cầm cái chén sứ đưa lên miệng uống.

Trong lòng hơi chột dạ, Minh Nguyệt cứ uống một ngụm thì lại liếc trộm mẹ một cái.

Giang Song Lý đang đọc tài liệu, nhân thể nói với con gái: “cô Ninh nói với mẹ là đến kì nghỉ đông sẽ dẫn một vũ đoàn đi châu Âu diễn, cô muốn đưa con đi cùng đây, cô nói dạo này biểu hiện của con cực kỳ tốt.”

cô khoanh tay trước ngực, nghiêm túc phân tích: “Mẹ nghĩ thế này, con đã muốn theo ngành múa, nếu tích lũy được kinh nghiệm của lần này thì sẽ rất có lợi cho con về sau, với lại cô Ninh khó khăn lắm mới xin cho con được một suất trong đoàn, mẹ hi vọng là con sẽ đồng ý.”

Giang Song Lý dịu dàng nhìn con: “Tiểu Nguyệt Lượng, có được không?”

Minh Nguyệt đã uống được nửa chén trà, đôi môi tron bóng nhìn cực kỳ hồng, ánh đèn chiếu vào trông rất giống trái cây đông lạnh.

Giang Song Lý không khỏi liếc nhìn mấy lần.

Minh Nguyệt cúi đầu cực nhanh, tóc buông xuống che kín mặt, nói: “Nhưng sẽ bỏ lỡ đêm giao thừa, con...con không muốn xa bố mẹ.”

Và xa cả Chu Chu của mình.

Minh Nguyệt thầm nói trong lòng.

Giang Song Lý hiển nhiên rất hiểu con gái, nghe vậy thì chỉ cười, ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt, vuốt tóc cô bé nói: “Chuyện này con không cần lo, năm nay bố mẹ quyết định sẽ xin nghỉ phép cùng nhau, cả nhà chúng ta sẽ đón năm mới ở anh.”

Coi như đã được lên kế hoạch từ trước rồi.

Minh Nguyệt vô thức uống cạn chén trà, bỗng nhiên nấc một cái.

Quả cầu len trên mũi cô bé lay động trước sau, chọc cho Giang Song Lý buồn cười.

“Có phải tại mẹ pha hơi nhiều nước đường đỏ không?” Giang Song Lý hỏi.

“không, không phải đâu ạ.” Minh Nguyệt vội vàng xua tay, lại nấc một cái, “Chỉ là...”

Uống trà sữa.

Mới được nửa cốc.

Còn lại một nửa kia...

thì bị...

Minh Nguyệt rồi rít cắn môi, đặt cái chén sứ xuống bàn, chúc mẹ ngủ ngon rồi chạy biến lên lầu.

*

Chu Tự Hằng cầm cốc trà sữa không và bông hoa hồng về nhà, rung đùi đắc ý ngâm nga hát.

“Ồ~” Chu Xung ngâm điệu thuốc, mặc áo ngủ ngồi trên salon, “Cậu Chu hôm nay đi hẹn hò, nhìn có vẻ rất thuận lợi nhì.”

Cắm bông hoa hồng vào bình, Chu Tự Hằng chống một tay lên, nhảy một phát từ lưng ghế salon ra đằng sau, trừng mắt nói: “Bổ dập thuốc đi.”

Chu Xung bất đắc dĩ dập tắt điệu thuốc mới vừa châm lửa, lầm bầm: “Cũng không thèm nghĩ xem ai là người đặt vé xem phim cho.”

hắn rõ ràng là người góp công sức cho sự phát triển tình cảm của con trai đấy nhé!

Thế mà có điều thuốc cũng không cho hút!!

Chu Tự Hằng không hỏi đâu mà quan tâm đến cảm nghĩ của bố, lúc này cái cốc trà sữa không đã chiếm hết tâm tư của cậu rồi, cứ lắc lắc ngắm nghía mãi thôi.

“không phải con không thích uống trà sữa, chỉ thích uống sữa tươi thôi sao?” Chu Xung híp mắt nói, ngữ điệu có phần hài hước.

Chu Tự Hằng lại ngồi lại trên ghế, ngả lưng ra sau, hai chân gác lên bàn trà, nhướn mày nói với Chu Xung: “Còn phải xem là uống cùng ai nữa.” Cậu ngậm lấy ống hút, tuy chỉ hút được không khí nhưng vẫn thấy thỏa mãn.

Híp mắt cảm thụ một lúc, Chu Tự Hằng lại nghĩ đến một chuyện, quay sang nói: “Hôm nay ở trường con đã gặp Tô Tri Song rồi, ái chà, khí chất không tồi, dung mạo đẹp, nhà họ Tô lại làm to, kết đôi với bố quả thật là đáng tiếc.”

Chu Xung vốn đang muốn giơ tay với lấy bao thuốc cách đó không xa, nghe con trai nói thế thì lập tức rút tay về, ngồi nghiêm chỉnh như một học sinh ngoan.

hắn híp nửa mắt nhìn trộm sắc mặt của con trai, không có gì bất thường cả.

“Bố con đâu có tệ đến thế chứ?” Chu Xung lúc này mới dám trừng mắt nói với Chu Tự Hằng: “Bố đẹp trai như vậy mà! Nếu không thì con làm sao mà đẹp trai được như thế này! Con đáng ghét, đáng ghét!” Chu Xung bất chợt dí sát mặt vào nói, đáng về rất không khoan nhượng.

“Bố già rồi.” Chu Tự Hằng bĩu môi, ghét bỏ đẩy mặt bố ra.

Già rồi...

Khóe miệng Chu Xung hơi giật giật, sừng sốt không nói nên lời.

Di động của Chu Tự Hằng bỗng rung lên, hai mắt cậu sáng ngời, lập tức mở ra, mặc kệ Chu Xung đang ở bên cạnh nhòm.

Tin nhắn đến từ Minh Nguyệt.

“Chúc anh ngủ ngon, nhớ phải chăm sóc bông hoa hồng nhỏ của anh thật tốt nha.”

một câu nhưng lại mang hai ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 48

một tuần học trôi qua rất nhanh, các học sinh bắt đầu bước vào kì thi cuối kì.

Sáng sớm trước khi thi, trời mờ tối, cả thành phố chỉ vừa mới thức giấc.

Tối qua Minh Nguyệt thức khuya học bài nên lúc dậy hơi lè mề, cô bé ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng, ngáp liên tục không dứt.

Minh Nguyệt lúc này rất đáng yêu với bộ dạng mơ màng ngái ngủ, đôi mắt ngáp nước, cái mũi nhỏ chun lại, miệng nhếch cao lên.

cô bé ôm eo Chu Tự Hằng, tay đút vào túi áo cậu, đầu cứ lắc lư như câu cá.

đang ngủ đấy hả?

Chu Tự Hằng chỉ sợ Minh Nguyệt sẽ không cẩn thận mà ngã khỏi xe, liền đưa tay ra sau bóp nhẹ mũi cô bé.

Minh Nguyệt không thờ được nên giật mình tỉnh lại, miệng lầm bầm: “Học đến đoạn nào rồi ta?”

Giọng cô bé mềm nhũn đáng yêu, còn hơi có giọng mũi, khuôn mặt chà chà lên lưng áo Chu Tự Hằng, cậu không cần quay lại nhìn cũng có thể hình dung ra đáng về dễ thương của Minh Nguyệt lúc này.

Bây giờ mà vẫn còn lo học thuộc lòng nữa à?

“Đọc đến yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu rồi.” Chu Tự Hằng trêu chọc cô bé, tùy ý nói một câu thơ.

Tay cậu vẫn còn chưa chịu thu về, từ trên mũi chuyển sang má Minh Nguyệt.

Làn da cô bé nhẵn nhụi, trắng trẻo hồng hào như quả đào vậy, Chu Tự Hằng cứ càu càu xoa xoa mãi không chịu buông ra.

Minh Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cứ mơ màng nói theo bản năng: “Yếu điệu thực nữ là bài của cấp hai, em đã học rồi. Bây giờ em đang học đến bài... đến bài...”

cô bé không nghĩ ra được.

Chu Tự Hằng lại thích quấy rầy Minh Nguyệt, chỉ sờ thôi chưa đủ, nhân lúc đang đi đến đoạn đường phẳng, cậu liền xoay người cắn một ngụm lên mặt cô bé.

Mà đã cắn một lần rồi là lại muốn cắn thêm lần nữa.

Cậu nói: “Hôn môi anh một cái thì anh sẽ nói cho em biết là em học đến đâu rồi.”

“Hôn một cái thôi, một cái thôi.” Cậu dừng xe lại thúc giục: “Cực kỳ có lời, mau hôn anh đi.”

“Đừng ầm ĩ nữa.” Minh Nguyệt tức giận nói, nhưng cái giọng thì nũng nịu yếu ớt, chẳng có tí lực uy hiếp nào, “anh ngay cả sách ngữ văn còn không bao giờ mở ra đọc nữa là.”

cô bé lại ngáp một cái, duyên dáng che miệng lại.

Chu Tự Hằng hôn lên mu bàn tay Minh Nguyệt, cả người cúi sát vào cô bé đang ngồi sau.

“Ai bảo là anh không mở sách hả?” Cậu bĩu môi nói, “anh có viết họ tên ở trang thứ hai mà.”

Minh Nguyệt: “...”

“Dám chê bai bạn trai em như thế, em xấu lắm.” Thấy Minh Nguyệt không nói lời nào, Chu Tự Hằng lại hất cằm lăm lăm: “Thi xong cũng không cùng anh đón năm mới, lại đi cái gì mà anh quốc, có biết là anh sẽ rất nhớ em không?”

Dáng vẻ cậu lúc nói nhìn rất tui thân, hai mắt rũ xuống.

Cậu kéo khóa áo lên mức cao nhất, cả cái cằm vùi vào trong, chỉ lộ ra một góc xương hàm tuyệt đẹp.

Từ góc nhìn của Minh Nguyệt, có thể thấy được quãng thâm mắt của Chu Tự Hằng, chắc là do ngủ không ngon giấc.

Minh Nguyệt ngủ không ngon là vì cuộc thi, còn Chu Tự Hằng ngủ không ngon...

Chỉ có thể là vì Minh Nguyệt thôi.

Minh Nguyệt có chút áy náy, cô bé kéo tay áo Chu Tự Hằng: “Em biết, em cũng sẽ rất nhớ anh, Chu Chu.”

Còn nhiều điều nữa nhưng cô bé không nói ra.

cô bé chớp mắt nhìn cậu như một con thú nhỏ, đáng vẻ không muốn rời xa, làm cho tâm trạng khó chịu của Chu Tự Hằng bỗng chốc tiêu tan.

“Vậy thì hôn anh một cái đi.” Cậu xấu xa ghé sát vào, miệng chu lên, mắt nhắm lại.

Minh Nguyệt mở một cái thật nhanh lên môi cậu rồi cúi thấp đầu.

Trí nhớ đã được khôi phục, Minh Nguyệt không dám nhìn Chu Tự Hằng, buồn bực nhắm lại bài: “Manh chi xi xi, bảo bố mậu ti. Phi lai mậu ti, lai tức ngã mưu. Tổng tử thiệp kỳ, chí vu đồn khâu. Phi ngã khiên kỳ, tử vô lương môi. Tương tử vô nộ, thu dĩ vi kỳ...”

(Bài Manh 1 của Khổng Tử, dịch nghĩa: một gã ngơ ngáo không biết gì, ôm tiền đi mua tơ. Chẳng phải đến mà mua tơ, đến là để mua tính với em việc vợ chồng. Chẳng đến đưa em đi ngang qua sông Kỳ, đến nơi Đồn Khâu. Chẳng phải vì em lỗi hẹn, chỉ vì chàng không có mối mai giới. Em xin chàng chớ giận dữ, và xin hẹn chàng mùa thu. – Nguồn: thivien.net)

Hôm nay đi thi nên không cần mặc đồng phục, Minh Nguyệt chỉ mặc một cái áo khoác màu vàng nhạt, vui vẻ ngồi sau xe đạp của Chu Tự Hằng, bấp chân trên đôi giày da thoát ải thoát hiện.

Ven sông gió rất mát, khẽ lùa vào mái tóc dài của cô bé, lưu luyến cuốn cả lên cánh tay Chu Tự Hằng.

nói thật thì bài thơ này Chu Tự Hằng nghe không hiểu lấy một câu, nhưng nghe giọng đọc truyền cảm của Minh Nguyệt, cậu lại có thể ghi nhớ rất nhanh

không bỏ sót một chữ.

Cậu đột ngột dừng xe lại, ôm lấy cổ Minh Nguyệt từ phía sau.

Chợ sáng vẫn chưa mở, bờ sông thấp thoáng truyền đến tiếng mái chèo, trên đường chỉ có vài ba người đi bộ, ít mà như không.

Minh Nguyệt không giẫy dụa, cứ để cậu ôm một lúc, dựa vào lồng ngực cậu.

“Sắp đến giờ thi rồi.” một lúc sau, Minh Nguyệt lên tiếng nhắc nhở.

“không muốn đi.” Chu Tự Hằng gây sự vô cớ, “Thi xong là em cũng sẽ bay đi anh rồi.”

nói xong, cậu lại thở dài than: “Mà có không thi thì em cũng bay đi thôi, có một cô vợ hư như vậy, về sau không hiểu cuộc sống sẽ như thế nào nữa.”

Minh Nguyệt vốn đang định an ủi cậu, nghe thế thì liền tức giận gờm quạ quả đấm nện cho cậu hai cái.

Chu Tự Hằng cảm lấy nắm đấm nhỏ của cô bé.

Tay Minh Nguyệt nhỏ nên nắm gọn trong lòng bàn tay cậu, Chu Tự Hằng đưa lên môi hôn một cái rồi lại nắm chặt, sợ cô bé bị lạnh.

Mùa đông nhưng trên sông vẫn có người xuống bơi, từng động tác ngụp lặn rất mạnh mẽ.

Minh Nguyệt giật mình vì nghe tiếng quạt nước, vội vàng rút tay ra.

Chu Tự Hằng nhìn dòng sông đang nổi lên từng đợt sóng, thở dài, đẩy xe đi: “anh cũng muốn học bơi.”

Cậu chợt nhớ ra là mình lớn lên ở vùng sông nước, vậy mà lại không biết kỹ năng bơi cơ bản.

Cậu nói không đầu không đuôi khiến Minh Nguyệt phải ngơ ngác hỏi: “Vì sao?”

Vì sao ư?

Chu Tự Hằng cào nhẹ chóp mũi cô bé, nhếch môi cười: “Vì muốn vượt đại dương vì em đấy, Tiểu Nguyệt Lượng ạ.”

*

Xe vừa dừng lại ở nhà gửi xe thì Bạch Dương đã cầm bánh bao thịt chạy từ xa tới, nhìn như quả bóng tròn vậy, hưng phấn hô: “Đại ca đại ca, anh em mình chung phòng thi đây, lại còn ngồi bàn trước bàn sau luôn cơ!”

Cậu vừa gặm bánh bao vừa vui vẻ hí hóp mắt lại, nói: “Tốt quá tốt quá.”

“Được đấy Cầu Cầu.” Chu Tự Hằng thờ ơ nhún mày, “Vậy là mày giúp anh hay anh giúp mày đây?”

“Toán và tiếng anh...” Bạch Dương nói được nửa câu thì dừng.

Cậu liếc mắt nhìn gương mặt đỏ bừng của Minh Nguyệt, cười nịnh nọt nói: “Chị dâu, chị cho đại ca giúp em nha, xin chị đấy!”

Chu Tự Hằng không nói gì, chỉ hứng thú đứng khoanh tay, huýt sáo với Minh Nguyệt.

“Tất cả nghe theo em đấy.” Chu Tự Hằng tỏ thái độ hợp tác, cười nói.

Minh Nguyệt bị cậu nhìn chăm chú thì ngượng ngùng tìm cớ chuồn đi: “Em không biết, hai người tự bàn bạc với nhau đi, em tranh thủ đi đọc lại bài đây.”

trên gương mặt Minh Nguyệt không thể che giấu đi cảnh xuân tươi đẹp, lại còn mặc cái áo màu vàng nên càng nổi bật hơn.

Chu Tự Hằng khoác balo lên vai, nhìn bóng lưng cô bé, tâm trạng cực kỳ tốt: “Đúng là không biết đùa mà.”

Có nói một câu thôi mà cũng đỏ mặt rồi.

Bạch Dương cắn hai ba miếng là hết cái bánh bao, chạy theo sau Chu Tự Hằng nói: “Đại ca, Toán và tiếng anh, Toán và tiếng anh...”

nói mãi không được một câu.

Chu Tự Hằng đẩy Bạch Dương ra, ghét bỏ nói: “Người toàn mùi bánh bao thôi, lăn ra xa một chút đi.”

Bạch Dương nghe lời làm theo, chấp tay trước ngực cầu xin: “Đại ca, cuộc thi này rất quan trọng, bố em nói nếu em thi không tốt thì sẽ bắt em giảm cân, mà mấy cái phương pháp kinh khủng kia...”

“Thôi đi!” Chu Tụ Hằng bắt đầu nói, “Lần này không phải đại ca không muốn giúp mày, mà nói thật với mày, đợt này anh tính chỉ thi được khoảng năm sáu mươi điểm thôi, mày thật sự không nên trông cậy vào anh.”

“Tại sao lại thế ạ?” Bạch Dương nóng nảy, “Đại ca anh đừng nghĩ vậy chứ.”

Cậu ta xoay vòng tại chỗ, cái mặt mập đỏ lên.

“Mày biết mẹ kể anh chưa?” Chu Tụ Hằng kéo quai cặp nói.

“Biết ạ.” Bạch Dương đáp, tâm trạng trùng xuống.

Chu Tụ Hằng nói tiếp: “Hai ngày nữa cô ta sẽ vào nhà anh, cho nên anh muốn tỏ thái độ cho cô ta xem.”

Bạch Dương nuốt nước miếng nói: “không phải chứ đại ca! anh muốn cho cô ấy một cước xuống ngựa à?”

“không phải cô ta làm trong ngành giáo dục sao?” Chu Tụ Hằng nói, “Mà anh thì không thích dính dáng tới giáo dục.”

Bạch Dương gờn gợn cái với cậu, lại buồn bã kêu than: “Xong rồi xong rồi, sau cuộc thi này em sẽ phải trải qua cuộc sống gian khổ, một ngày ba bữa biến thành ba ngày một bữa, ba mặn một chay biến thành ba chay một mặn rồi!”

Dáng vẻ cậu ta rất đáng thương, đang đứng giữa đường mà chỉ muốn khóc.

Đúng lúc Mạnh Bồng Bồng đi qua, thấy thế thì khẽ cười một tiếng.

Nụ cười của cô bé thoáng qua rồi biến mất, Bạch Dương không thấy rõ, lôi kéo Chu Tụ Hằng nói: “Đại ca, lớp trưởng vừa mới cười em à? Cậu ấy đang chê cười em sao?” Cậu ta vỗ cùng tuyệt vọng, “Em cảm nhận được sự khinh bỉ của học bá.”

Chu Tụ Hằng không cảm thấy là Mạnh Bồng Bồng đang chê cười Bạch Dương, nhưng cũng không nói ra, chỉ “Ừ” một tiếng.

Rất nhanh đã đến tám giờ rưỡi, môn thi đầu tiên bắt đầu.

Là môn Toán học.

Bạch Dương vốn còn đang ôm hi vọng nơi Chu Tụ Hằng, nghĩ thầm chắc đại ca chỉ nói chơi vậy thôi, nhưng khi thấy Chu Tụ Hằng làm xong hai bài thì đã gục xuống bàn ngủ, Bạch Dương liền chết tâm rồi.

Lần này đi thi gặp phải vận cứt chó, Bạch Dương ngồi ngay bên cạnh Mạnh Bồng Bồng, nhưng cũng có ích gì đâu.

Cậu sợ Mạnh Bồng Bồng chết đi được.

Ánh mặt trời từ cửa sổ thủy tinh rọi vào, trong phòng chỉ vang lên tiếng viết lách, có thể vì ánh nắng quá ấm áp, nên giám thị hơi buồn ngủ, híp mắt cúi thấp đầu.

Nghĩ đến cục trưởng Bạch và người mẹ dữ như sư tử Hà Đông, Bạch Dương liều chết hạ quyết tâm, đá ghế Chu Tụ Hằng: “Đại ca, đại ca.”

“Gi đấy, phiền quá!” Chu Tụ Hằng mắng, “Trong mơ anh sắp được hôn chị dâu mày rồi, gọi cái gì mà gọi.”

Cậu vỗ đầu một chút rồi lại ngủ tiếp.

Bạch Dương dán cả cằm lên bàn học, nhìn y chang cái bánh mì cỡ lớn.

Khó quá đi...

Cậu quay đầu, thấy Mạnh Bồng Bồng ngồi thẳng trên ghế, bài thi đã làm xong.

Cậu chỉ mới liếc mắt nhìn, nhưng Mạnh Bồng Bồng cũng bất ngờ quay sang nhìn lại cậu.

cô bé giờ tay đẩy bài thi của mình đến gần Bạch Dương.

“Cậu có nhìn rõ không?” Mạnh Bồng Bồng dùng khẩu hình miệng hỏi.

Bạch Dương cứng đờ bất động, hồi lâu sau mới gạt đầu, cái cổ toàn thịt là thịt, chân tay luống cuống như một con gấu trắng lớn.

Bài làm của Mạnh Bồng Bồng được trình bày rất đẹp và sạch sẽ, không có một vết tẩy xóa nào, giống như một tờ đáp án được in ra vậy, nét bút lại rất tinh tế.

Ánh mặt trời chiếu vào lớp học, toàn thân Mạnh Bồng Bồng nổi lên một tầng sáng, Bạch Dương không thể phân định được đây là ánh sáng của mặt trời hay là ánh hào quang của một học bá nữa.

Đây là lần đầu tiên mà cậu nhìn thẳng cô bạn này.

Vóc dáng Mạnh Bồng Bồng nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú, mái tóc đen làm nổi bật lên sự hoàn mỹ của cô bạn này.

Tim Bạch Dương bỗng như bị chậm một nhịp, nhân lúc nhìn bài thi lại lên liếc gương mặt trắng nõn của cô bạn một cái.

Da cô bé thuộc dạng trắng thuần, nhìn hơi lạnh lùng, nhưng giờ phút này, Bạch Dương lại cảm thấy mặt cô bạn này nhìn như lớp vỏ bánh bao nóng hổi mới ra lò vậy.

Là món mà cậu thích ăn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vàng Trắng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 49

Ba ngày với chín môn thi, hơn mười mấy giờ đồng hồ, đối 18 giám thị coi thi, còn Chu Tự Hằng thì lúc nào cũng chỉ ngủ thôi.

Trong mơ cậu biến thành một mỹ nam ngư, vượt đại dương bơi đến anh quốc.

Bắt đầu từ Nam Hải, xuyên qua eo biển Malacca tới Ấn Độ Dương, lại từ kênh đào Suez tiến vào Địa Trung Hải, sau khi bơi ngang qua eo biển Gibraltar thì lần vào Đại Tây Dương, cuối cùng cập bến tới một thành phố nhiều mưa và sương mù, nhìn thấy cô vợ không có lương tâm đã vứt bỏ mình kia.

Cậu thì bơi trong nước, còn cô nhóc kia thì bay trên trời.

Cậu phải xuyên qua Nam Hải, Địa Trung Hải, rất nhiều rất nhiều vùng biển lớn, vậy mà cô nhóc kia chỉ cần thành thoi ngồi trên máy bay, xuyên qua những đám mây là tới.

Bơi một mạch khiến cho cái đuôi cậu đau đớn, những cái vẩy màu vàng cũng bị tróc ra, còn cô nhóc kia thì lại thoải mái uống sữa, gương mặt căng bóng như có thể nặn ra sữa luôn vậy.

sự đối lập vô cùng rõ ràng.

Đại ca mỹ nam ngư Chu Chu không vui chút nào.

Trong mơ London lát phát mưa, tựa như làn khói, Minh Nguyệt sợ bị ướt, tay cầm chắc chiếc ô, từ từ tiến lại gần cậu.

cô bé từng bước từng bước đi đến, chân hơi nhón lên như đang múa.

Chu thiếu gia ôm lấy cái đuôi cá đã không còn tỏa ra ánh sáng rực rỡ của mình, ngâm người trong dòng sông Thames lạnh như băng, nét mặt u oán nhìn Minh Nguyệt.

Tĩnh tĩnh cậu bá đạo, thích được voi đòi tiên, thấy cô bé lộ ra chút áy náy thì liền quay lưng đi không để ý đến cô bé nữa, muốn cô bé phải ra sức dỗ dành mình.

“Em xoa bóp cái đuôi cho anh đi.” Cậu nghe thấy mình nói trong giấc mơ, “anh đang rất tức giận đó!”

Cái đuôi cá màu vàng đập mạnh làm nổi lên bọt nước, nhưng cậu lại không nhớ để nó bắn vào người Minh Nguyệt, nên toàn bộ số nước đều rơi xuống chiếc ô mà cô bé đang cầm.

Minh Nguyệt cực kỳ vắng lời: “Nếu em xoa cho anh thì anh không được tức giận nữa nhé?”

“Việc này thì không thể.”

“Vậy phải làm sao thì mới có thể?”

Chu thiếu gia xấu hổ, cái đuôi cá giấu dưới mặt nước, chỉ thò đầu ra nói: “Em phải hôn anh một chút thì mới được.”

Giọng của cậu cực kỳ cao ngạo, cằm hất lên, ra cái vẻ “Thiếu gia anh đây làm vậy cũng coi như rất thương em rồi đó”, nhưng hai cái tai ửng đỏ đã bán đứng sự giả dối bên ngoài của cậu mất rồi.

Mình Nguyệt để cái ô xuống, khom lưng dâng đôi môi nhỏ đỏ hồng của mình cho Chu Tự Hằng.

Cậu hưng phấn nhào tới.

Khoảng cách chỉ còn một milimet nữa thôi.

Nhưng cậu lại không thể tiến thêm, cũng không hôn được.

Cậu bị một tên hải quan mập giăng lưới bắt, hấn nói cậu nhập cư trái phép, cương quyết trục xuất cậu về nước.

Tên hải quan mập kia phải nặng hơn ba trăm cân (khoảng 150kg), nhìn như trái bóng tròn, toàn thân nồng nặc mùi bánh bao Trung Hoa.

Trong nháy mắt, Chu Tự Hằng tỉnh lại từ trong mộng.

Môn thi cuối cùng đã kết thúc, Bạch Dương lấy khăn trong cặp sách ra quàng lên cổ, cùng một cái bánh bao thịt vẫn còn nóng hổi.

Lớp vỏ trắng mịn, nhân bánh đầy đặn, khói trắng bốc lên tỏa ra hương thơm.

Bảo sao lại cứ ngửi thấy mùi bánh bao!

Chu Tự Hằng chửi “Mẹ nó!”, cái bàn bị cậu đá rầm một tiếng, xoay người đi ra cửa, không nghe thấy Bạch Dương vừa mới quay sang nói cảm ơn với Mạnh Bồng Bồng.

Giám thị đang kiểm tra lại giấy thi, nhìn Chu Tự Hằng rồi lắc đầu, bó tay không làm được gì.

Bạch Dương nhút nhát cắn bánh bao, giọng nhỏ như ruồi kêu.

Mạnh Bồng Bồng chỉ gật đầu, không đáp lại.

cô bé đánh rơi bút chì xuống đất, Bạch Dương xoa xoa tay rồi nhặt lên, một mực cung kính cầm bằng hai tay đặt cây bút lên bàn cho Mạnh Bồng Bồng.

“Lớp trưởng...” Bạch Dương không dám nhìn thẳng, tầm mắt chỉ trông thấy mỗi cái cằm của cô bạn thôi.

Người Mạnh Bồng Bồng thoát nhìn có vẻ rất mềm mại, ấn một cái là có thể tạo thành vết lõm, không giống với dáng vẻ lạnh lùng bên ngoài chút nào.

“Mình không phải lớp trưởng, mà là cán sự học tập.” Mạnh Bồng Bồng nhấn mạnh lại một lần, cô bé để bút vào túi, nghĩ một lát rồi nói: “không phải lúc nào cũng sẽ có người ngồi bên cạnh giúp cậu đâu, Bạch Dương, cậu phải nghiêm túc học đi.”

Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chắc cậu không muốn một ngày ba bữa biến thành ba ngày một bữa, ba bận một chạy đổi thành ba chạy một bận đâu nhỉ.”

Ba ngày thi đã trôi qua, các học sinh cực kỳ hân hoan phấn khởi, như thể được thưởng lớn sau một trận chiến dai dẳng vậy, trong phòng học đã không còn một bóng người, tất cả đều đã ulla ra công trường hết rồi.

Mạnh Bồng Bồng cũng hòa vào biển người đó.

Vóc người cô bé rất nhỏ nhắn, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu cả.

Nhưng trong phòng học, giọng nói của cô bé dường như vẫn còn quanh quẩn chưa tiêu tan đi.

[Cậu phải nghiêm túc học đi.]

Câu này cậu đã nghe rất nhiều người nói rồi, cục trưởng Bạch hưng thần ác sát này, phu nhân cục trưởng Bạch cũng là bà mẹ đỡ đầu của cậu này, còn cả thầy chủ nhiệm người bám đầy bụi phấn nữa, nhưng không có ai nói với cậu bằng giọng điệu nhẹ nhàng bay bổng như Mạnh Bồng Bồng, chậm chậm chạm đến trái tim cậu.

Cậu đang ngăn người thi cửa lớp bị người ta đá mở, rầm một cái như tiếng nổ.

Chu Tự Hằng quay trở lại, không thể chịu nổi nói: “Ăn lắm bánh bao vào cho lú đầu ra, người đi hết cả rồi, còn không mau về, cục trưởng Bạch nhà mày đang chờ dưới lầu đấy!”

Chu thiếu gia hùng hổ quát: “Mẹ, bố mày lại phải đi làm cái loa cho mày nữa!”

Bạch Dương đứng dậy đi ra ngoài, dáng vẻ vâng lời như cô vợ nhỏ, không quên ăn nốt cái bánh bao.

Cái mùi này giống hệt cái mùi trong mơ cậu ngửi thấy, Chu thiếu gia lại không vui rồi.

Cậu nghĩ thầm mấy hôm nay Bạch Dương bị trúng tà hay sao ấy, cả ngày chỉ ăn bánh bao, sáng ăn trưa ăn tối cũng ăn, ba bữa cơm đều đổi thành bánh

bao, ngay cả thịt kho tàu cũng không còn đủ sức hấp dẫn với Bạch Dương nữa.

Chu Tự Hằng trách: “Bố mày tí nữa là hôn được chị dâu mày rồi, thế mà lại bị mày phá hỏng chuyện tốt.”

Bạch Dương ầm ức muốn khóc: “Em phá hỏng chuyện tốt của anh khi nào chứ? Đại ca, em oan quá.”

“Trong mơ.” Chu Tự Hằng tức giận đáp.

Chú dê nhỏ Bạch Dương: “...”

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, lúc này mặt trời đã bắt đầu xuống núi, nhìn như một quả trứng muối treo trên bầu trời Nam Thành vậy.

Bạch Dương được cục trưởng Bạch đón về rồi, Minh Nguyệt cũng đã sớm được Minh Đại Xuyên đưa về nhà thu dọn hành lý để sáng mai cả nhà lên đường. Chu Tự Hằng không dám đi tiễn, sợ bố chồng trong cơn giận dữ sẽ giật đứt dím tóc trên đầu mắt.

Chu Tự Hằng mới chỉ nghĩ đến thôi đã sợ run cả người.

Cậu thờ dài, chấp nhận số phận đi vào bãi lấy xe đạp.

đang chuẩn bị lái đi thì đằng sau có một chiếc xe đi tới, bấm hai tiếng còi, cậu bức mình quay đầu quát: “Con mẹ mày bị bệnh à! Đường rộng thế này cơ mà! Muốn đi thì đi nhanh lên, không đi thì lượn xuống sông cho bố mày nhờ!”

Chu Tự Hằng cũng dùng sức nhấn chuông xe đạp: “Mày nghĩ chỉ mỗi mày có còi thôi chắc?” (Editor: Cho cười phát))

Cửa kính xe hạ xuống, Tưởng Văn Kiệt dờ khóc dờ cười nói: “Cậu chủ, ai dám động đến cậu chứ?”

anh đi xuống xe, nhắc cái xe đạp của Chu Tự Hằng lên rồi bỏ vào trong cốp sau.

Chu Tự Hằng mở một chai sữa tươi, cắm ống hút uống, không nói chuyện.

Cậu mở cửa sau ra, vốn tưởng không có ai, nhưng lại trông thấy Tô Tri Song đang ngồi thẳng trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi hít thở.

“Ôi trời, tôi còn tưởng là ban ngày gặp phải quỷ chứ!” Chu Tự Hằng nói, “Hóa ra là cô, mẹ kế.” Hôm nay khi ra khỏi nhà, Chu Xung có nói với cậu là sẽ đi đăng kí kết hôn với Tô Tri Song.

Hừ, đăng kí thì đăng kí, cậu không tin là người phụ nữ này sẽ đấu thắng cậu!

Tiếng mẹ kế của cậu nghe rất chói tai, Tô Tri Song cũng không nghĩ nhiều, chỉ vuốt nhẹ huyệt thái dương, đáp lại một tiếng “Ừ”.

Chu Tự Hằng ngồi vào ghế, cách Tô Tri Song thật xa, nhìn Tưởng Văn Kiệt đang ngồi trên ghế lái, hỏi: “Bố tôi đâu?”

Tưởng Văn Kiệt nhìn hai người qua gương chiếu hậu, Tô Tri Song vẫn rất bình thản, còn Chu Tự Hằng thì có vẻ không được kiên nhẫn lắm.

anh nghĩ một chút rồi đáp: “Chu tổng nói giấy tờ công chứng tài sản còn có chút thủ tục chưa xử lý xong, buổi tối sẽ trở lại.”

Chu Tự Hằng nhú mày liếc Tô Tri Song, trong lòng muốn cười lắm nhưng vẫn tỏ ra hờ hững: “Bố làm vậy thì có vẻ không hay lắm nhỉ...”

“Chuyện này...” Tưởng Văn Kiệt có phần bất đắc dĩ nói, “Việc công chứng tài sản là ý của phó cục Tô.”

Hay lắm!

Như một quả đấm đánh vào cục bông vậy!

Chu thiếu gia tung hoành khắp cái đất Nam Thành đã nhiều năm, vậy mà chưa từng bức bối như lúc này, quả thực là ghen muốn học máu.

Cậu hút ròn rột hết chai sữa tươi, vò đầu nói: “Bố tôi không làm gì trái pháp luật, không vi phạm kỉ cương, không ăn trộm trốn thuế, tương lai nếu có xảy ra chuyện gì thì xin mẹ kế hãy yên tâm, ngài sẽ không bị liên lụy và ảnh hưởng đến tiền đồ về sau đâu!”

Tô Tri Song vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy liền mở mắt ra.

Bên trong xe bật điều hòa ấm, nhưng Tưởng Văn Kiệt lại thấy hơi lạnh.

anh cảm thấy mình như một con cá đang bơi trong chậu vậy, lúc ông chủ với cậu chủ bắt hòa, anh là người chịu thiệt, bây giờ đến lượt cậu chủ gây sự với mẹ kế, anh lại càng khổ hơn.

Bầu không khí như ngưng đọng lại, xe đi rất nhanh, cảnh sông Tần Hoài cứ thế vụt qua trước mắt.

“Cậu hi vọng công ty của bố cậu xảy ra vấn đề đến vậy sao?” Tô Tri Song lạnh nhạt nói.

Đây là lần đầu tiên Chu Tự Hằng mặt đối mặt trao đổi với Tô Tri Song, không giống khi nghe qua micro, giọng Tô Tri Song hơi khàn, lời ít mà ý nhiều, nghe rất có khí phách.

Chu Tự Hằng hậm hừ, không đáp lại.

Trở về khu biệt thự, Chu Tự Hằng đi trước, theo sau là Tô Tri Song và Tường Văn Kiệt.

cô vẫn đi đôi giày cao gót màu đen ấy, lộ ra lưng bàn chân, bước đi vững vàng.

Chu Tự Hằng lười nhác mở cửa, nói luôn: “cô Trương, hôm nay mẹ kế của cháu đến nhà, cô làm một bàn thức ăn ngon tiếp đãi người ta nhé, không người ta lại nghĩ là nhà mình tiếp đón không được chu đáo.”

Giọng nói tràn ngập sự chế giễu.

“không cần đâu.” Tô Tri Song đứng ngoài cửa xua tay, động tác này chắc cũng từng qua dạy dỗ nên nhìn rất tiêu chuẩn.

“Tôi chỉ đến cho biết nhà thôi.” cô nói, “một tháng này tôi khá bận, chỉ được nghỉ hai ngày tết, các ngày còn lại sẽ không về.”

Dừng một chút rồi bổ sung: “Cậu ở nhà ăn cơm ngon miệng nhé.”

nói xong cô liền nhìn Chu Tự Hằng với ý chào hỏi, sau đó xoay người rời đi.

Chu Tự Hằng vốn định ra oai phủ đầu, nhưng cuối cùng lại tự làm mình bị nội thương.

Tức chết đi được!

Tường Văn Kiệt không dám xen vào, yên lặng làm công việc của một tài xế, đưa Tô Tri Song đi.

Rất nhanh trời đã tối, hôm nay là ngày rằm, trăng tròn và sáng như một viên ngọc, chiếu ánh sáng dịu nhẹ xuống mặt đất.

Chu Xung trở về nhà, cùng con trai tận hưởng thế giới hai người.

Lúc về hắn còn cầm theo quà, là một cái máy bay điều khiển từ xa màu trắng rất tinh xảo.

“Cái này dùng làm gì?” Chu Tự Hằng cầm cái điều khiển, bấm nút điều chỉnh cho máy bay bay lượn trên không trung.

Chu Xung cười, cầm lấy cái điều khiển, thao tác cho máy bay lượn đến trước mặt Chu Tự Hằng.

Vững vàng dừng lại ba giây, cửa máy bay mở ra, một tờ băng rôn rơi xuống, phát pho trước mắt cậu.

trên tấm băng rôn là chữ viết tay của Chu Xung, nét chữ cực kỳ khó coi, thô kệch không giống người thường chút nào.

“Dùng để làm cho con gái vui.” Chu Xung nhìn con trai nói, giọng điệu dạy đời, “Muốn con gái vui về thì phải thay đổi thật nhiều thủ đoạn vào, nếu không sẽ bị thị trường đào thải đó.”

Chu Tự Hằng nhặt tờ băng rôn vừa rơi xuống từ máy bay lên, bên trên có ghi dòng chữ: “Bố mãi mãi yêu con.”

“Con có phải con gái đâu.” Cậu nói.

Chu Xung ăn một miếng cơm, gật đầu nói: “Tất nhiên không phải rồi, con là con của bố mà, nhưng việc làm cho con vui vẻ là điều mà bố nên làm.”

hắn nhếch miệng cười ngây ngô, mép còn dính một hạt cơm.

Con tức giận bị ghen trong lòng từ chiều đến giờ vì Tô Tri Song bỗng tiêu tan sạch sẽ, giờ phút này cậu thiếu niên mười sáu tuổi lại đỏ bừng cả mặt.

Tuổi càng lớn thì gương mặt non nớt giống con gái hồi nhỏ của Chu Tự Hằng gần như không còn, nhưng vẫn trắng trẻo đẹp trai như trước, lúc này, sự kiêu ngạo của cậu đã được rũ bỏ, đáng vẻ có phần bối rối ngồi trên bàn ăn.

Con trai rất trọng sĩ diện, Chu Tự Hằng cực kỳ xấu hổ giật lấy bộ điều khiển từ xa trong tay bố, ôm cái máy bay đi lên nhà.

Vừa mới đi được một bậc, cậu lại cảm thấy không hay lắm, hắn là nên giải thích một hai câu.

Cho nên cậu quay lại nói: “Con đi tìm Minh Nguyệt để làm cho em ấy vui đây.”

Trong suy nghĩ của Chu Tự Hằng thì cái danh từ con gái chỉ để dành cho Minh Nguyệt mà thôi.

“Chặc chặc!” Chu Xung ăn cơm xong liền hút một điếu thuốc, “Con trai lớn không giữ được, con gái lớn cũng không thể trông cậy được mà.”

hắn hút một hơi thuốc, phun ra một vòng khói lớn, sung sướng như thần tiên trên trời.

Chu Tụ Hằng đã học được từ bố một chút thủ đoạn để gia tăng tình cảm rồi.

Cậu nhanh chóng học xong cách điều khiển thuần thục cái máy bay, viết một tờ giấy rồi ném vào, đứng trên ban công điều khiển cho cái máy bay chui vào phòng Minh Nguyệt.

Vì đang mùa đông nên cửa sổ được đóng kín, máy bay không bay vào được, cho nên cậu cứ thế để cho cái máy bay đâm thẳng vào cửa kính.

Minh Nguyệt đang xếp đồ vào vali thì nghe thấy tiếng động ở cửa, đi ra kéo rèm thì trông thấy một cái máy bay màu trắng.

một tờ giấy nhỏ từ cửa khoang rơi xuống, nhẹ bay như sợi bông.

Minh Nguyệt mở tờ giấy ra, là một câu hỏi rõ ràng...

“Bố em có trong phòng không?”

Chữ của Chu Tụ Hằng rất đẹp, nhưng Minh Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được sự nóng vội khi viết của cậu.

Chiếc máy bay trở lại sau một lúc lâu, nhưng lại không mang theo câu trả lời.

Chu Tụ Hằng có phần tức giận, đưa mắt nhìn vầng trăng rồi than thở.

đang than thì cửa sổ phòng Minh Nguyệt bỗng nhiên được mở ra.

cô bé đứng trong phòng, đưa tay lên môi làm động tác hôn gió với cậu, ánh mắt quyến rũ như đang mời gọi.

Mẹ kiếp!

Đúng là tiểu yêu tinh dụ dỗ người ta mà!

Bạn đang đọc truyện *Đều Tại Vầng Trăng Gây Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.